C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_1-Draci_let.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Drakeni z Pernu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2007
Modification Date: 26.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Anna McCaffrey
Drakeni z Pernu l
Dračí let

ÚVOD

Kdy se legenda stává legendou? Z jakého důvodu je mýtus mýtem? Jak zastaralá a jak dlouho neužívaná musí být pravda, aby se zařadila do kategorie „pohádek"? A proč některé skutečnosti zůstávají neměnné a věčné, zatímco ty ostatní ztrácejí svoji věrohodnost a nabývají podezřelého a nespolehlivého charakteru?
Rukbat, nalézající se v souhvězdí Střelce, je zlatá hvězda třídy G. Má celkem pět planet a k tomu jednu zbloudilou, kterou si k sobě přitáhla a poutá ji už po celá tisíciletí. Její třetí planeta má vzdušný obal, v němž člověk může dýchat, a vládne přitažlivostí, jež lidem dovoluje pohodlnou a vzpřímenou chůzi. Lidé planetu objevili a vbrzku ji kolonizovali, což ostatně provedli u každé obyvatelné planety, a potom - ať už záměrně, zlovolně nebo vinou zhroucené vlastní říše (to kolonisté nikdy nezjistili a nakonec se o to přestali i zajímat) - nechali kolonie, aby se postaraly samy o sebe.
Když se lidé usadili na třetí planetě Rukbatu a pojmenovali ji Pern, věnovali její podivné oběžnici, kroužící kolem své adoptivní základny po šíleně nepravidelné eliptické dráze, pramalou pozornost. Během pár generací na její existenci dokonce zapomněli. Ta zběsilá dráha, kterou onen zvláštní poutník sledoval, ho k jeho nevlastní sestře Pernu přibližovala každých dvě stě jejích oběhů.
Za obvyklých podmínek se obě planety navzájem přiblížily natolik, což se stalo téměř pravidlem, že ten mrtvý a nehostinný život na toulavé oběžnici se mocí snažil překlenout vesmírnou propast, dělící ho od sousední přátelštější a pohostinnější planety.
A právě během tohoto zoufalého úsilí vyzrát na onu hrozbu snášející se pernskou oblohou v podobě stříbřitých Vláken došlo k přerušení už tak nepočetných styků Pernu s jeho původní mateřskou planetou. Každou následující generací nabývaly vzpomínky na Zemi stále zamlženější a nejasnější podoby, až se vědomí původu obyvatel Pernu proměnilo v cosi neskutečnějšího než. je legenda nebo mýtus. Upadlo prostě do zapomnění.
Aby mohli čelit smrtícím útokům příšerných Vláken, Perňané se vším důvtipem svých zapomenutých pozemských předků vypěstovali vysoce specializované životní formy, jež jejich adoptivní domov až do nynějška postrádal. Zvláštní pozornost pak byla věnována výchově lidí s vrcholně rozvinutou schopností empatie a telepatie, kteří potom žili v jistém druhu symbiózy se zvířaty, jejichž schopnost teleportace byla v tom zběsilém boji na záchranu Pernu před Vlákny doslova neocenitelná.
A ti okřídlení, ocasatí a ohnivým dechem vládnoucí draci (pojmenovaní podle pozemských pohádek, jejichž hrdiny připomínali), jejich drakeni, ta zvláštní rasa lidí, i ta hrozba, vůči které bojovali, to všechno společně vytvořilo nový soubor legend a mýtů.
Sotvaže se zbavil bezprostředního nebezpečí, Pern zakotvil v mnohem pohodlnějším způsobu života. Potomci hrdinů upadali do nepřízně, stejně jako legendy a mýty pozbývaly své bývalé vážnosti.

ČÁST I.
Pouť

Buben, harfa zvou vás v boj,
oheň máte za nástroj!
Ať tu není stébel více,
nežli vyjde Krvavice!

Lessa se probudila celá prokřehlá. Její zkřehlost však kromě chladu vystupujícího z věčně lepkavých studených kamenných zdí způsobilo ještě cosi jiného. Prochladla předtuchou nebezpečí mnohem hrozivějšího, nežli bylo to, které ji, zděšeně vzlykající, zahnalo před deseti lety do páchnoucího kotce whera hlídačka.
Tělo napjaté soustředěním ležela Lessa na slámě v zápachu sýrárny, která jí i dalším kuchyňským nádeníkům sloužila za noclehárnu. V té zlověstné předzvěsti vycítila podivnou naléhavost, jež ničím nepřipomínala obdobná varování. Letmo nahlédla do vědomí whera hlídačka, který poloudušený kroužil venku po nádvoří na řetěze napjatém až k prasknutí. Byl

sice neklidný, ale v té předjitřní temnotě necítil zřejmě nic neobvyklého.
Lessa se schoulila do tuhého kostnatého uzlíčku a vlastním objetím se snažila zaplašit napětí, které jí křečovitě ochromovalo ramena. Potom sval za svalem, kloub po kloubu uvolnila násilím postupně celé tělo a přitom se pokoušela rozpoznat, jaká zákeřná hrozba ji to přiměla k ostražitosti, zatímco vnímavého hlídáčka zjevně naprosto míjela.
Uvnitř hradeb Držby Ruatha to nebezpečí rozhodně nesídlilo. A neblížilo se ani po vydlážděném pruhu obkružujícím Držbu, kde mezi staříčkými cihlami zatvrzele prorážela nepoddajná tráva, zelený důkaz celkového úpadku kdysi výlučně holé a kamenné Držby. Nebezpečí nepřicházelo po nyní již téměř neužívané, kameny dlážděné cestičce z údolí a neskrývalo se ani v kamenných obydlích řemeslnické kasty, které se krčily u skalnatého úpatí Držby. Dokonce nebylo cítit ani ve větru vanoucím od chladných břehů Tilleku. Přesto jí však bouřlivě rozechvívalo všechny smysly a pulsovalo v každičkém nervu jejího útlého těla. Rozrušená na nejvyšší míru snažila se Lessa určit nebezpečí dříve, nežli se její předtucha rozplyne. Pátrala za hradbami až u Průsmyku, mnohem dále, než se kdy dříve přiměla. Ať už bylo nebezpečí jakékoliv, nedorazilo do Ruathy - prozatím. A nic známého jí také nepřipomínalo. Nebyl to tedy Fax.
V skrytu duše se Lessa radovala, že Fax se na Držbě Ruatha neukázal už po celé tři Oběhy. Netečnost řemeslníků, upadající zemědělské usedlosti a dokonce i zeleně vroubené kameny na samotné Držbě dokázaly Faxe, samozvaného Pána na Výšinách, rozběsnit do té míry, že raději ani nevzpomínal, proč si tu kdysi hrdou a prosperující Držbu vlastně podmanil.
S neústupným odhodláním rozluštit tuto skličující hrozbu začala Lessa šátrat ve slámě po svých opáncích. Vstala a podvědomým pohybem si smetla stébla ze zknocených vlasů, jež si na šíji rychle svázala do hrubého uzlu.
Proplížila se mezi spícími nádenicemi, schoulenými k sobě ve snaze alespoň trochu se zahřát, a po vyšlapaných schodech vyběhla do kuchyně. Na dlouhém stole před ohromným krbem tu spal kuchař se svým pomocníkem. Široká záda nastavovali teplu linoucímu se z popela zakrytého ohně a nelibozvučně chrápali. Z kuchyně plné výklenků zamířila Lessa ke dveřím, jež vedly ke stájím. Pootevřela je pouze natolik, aby svou drobnou postavu prosmýkla ven. Oblázky na nádvoří ji skrze tenké podrážky studily jako led a když pod její chatrný záplatovaný šat pronikla lezavá zima, Lessa se rozechvěla.
Hlídáček wher se překlouzal přes dvůr, aby ji uvítal a jako vždycky žadonil, aby ho odvázala. Konejšivě ho popleskala po záhybech špičatých uší a zvíře se jí rozběhlo po boku. Láskyplně se podívala na tu odpudivou hlavu a slíbila, že se s ním co nejdřív pořádně pomazlí. Pak vystoupila po omlácených a zrýhovatělých schodech nahoru na baštu tyčící se nad mohutnou bránou, zatímco hlídáček se s bezmocným kňučením svíjel na konci řetězu. Z ochozu věže se Lessa zadívala směrem k východu, kde se proti rodícímu se dni v podobě kamenných prsů rýsovaly černé obrysy Hřebenů. Nerozhodně se otočila doleva, neboť pocit ohrožení vzlínal i z tohoto směru. Potom pohlédla vzhůru, kde její pohled upoutala rudá hvězda, která nedávno počala na jitřní obloze kralovat. Zahlédla, jak hvězda naposledy nachově zatepala, než její velkolepá krása pohasla v záři vycházejícího pernského slunce. Hlavou se Lesse mihly nesouvislé útržky pověstí a balad, týkajících se ranního zjevování rudé hvězdy, ale teď neměla čas hledat v nich nějaký smysl. A navíc jí instinkt prozradil, že přestože se nebezpečí může přiblížit od severovýchodu, přímo na východě že hrozí cosi ještě zlověstnějšího. Napínala oči, jako by tu propast mezi člověkem a nebezpečím dokázal překlenout pouhý zrak, a hleděla upřeně k východu. Pak se její tušení vytratilo a Lessa zaslechla tenoučký hvizd hlídáčkova zvědavého vyptávání.
Povzdechla si. Svítání jí neposkytlo pražádné vysvětlení, pouze nejasnou předtuchu. Musí čekat. Varování přišlo a ona je vzala na vědomí. Čekání pro ni nepředstavuje nic nového. K jejím zbraním dále patřily neústupnost, vytrvalost a lest, korunované nezměrnou trpělivostí, pokud šlo o její pomstychtivé odhodlání.
Svítání ozářilo krajinu rozvlněných kopců i nezoraná políčka dole v údolí. Ve světle se ukázaly pokroucené stromy v ovocných sadech, kde nepočetná stáda dojnic pátrala po řídkých stéblech jarní trávy. Tady v Ruathě, dumala Lessa, roste tráva v místech, kde by neměla, a hyne tam, kde by se jí mělo bujně dařit. Lessa si jen s obtížemi vybavovala, jak Údolí Ruatha vlastně kdysi vyhlíželo, když hojně vzkvétalo požehnanou úrodou. Takové bývalo, nežli sem přišel Fax.
Podivně zamyšlený úsměv pokřivil Lessina ústa takové činnosti dávno odvyklá. Porobení Ruathy nepřineslo Faxovi sebemenší zisk... a tak tomu zůstane, dokud bude Lessa naživu. A on přitom nemá pražádné podezření, v čem že tkví zdroj tohoto neúspěchu.
Nebo že by přece něco tušil, přemítala Lessa, v jejíž paměti stále ještě doznívala vtíravá předtucha nebezpečí. Na západě leží Faxová dědičná a jediná právem získaná Držba. Na severovýchodě není nic kromě pustých a kamenitých hor a Weyru, jehož posláním je ochraňovat Pern.
Lessa se protáhla a prohnula se v zádech. Zhluboka se nadechla vonného a ničím neposkvrněného jitřního vzduchu. Na dvoře u stájí zakokrhal kohout. S poplašeným výrazem v obličeji se Lessa prudce otočila a polekaně těkala očima po nádvorních prostorách celé Držby. Bála se, aby ji nikdo nenachytal ve vzpřímeném a pro ni tak nezvyklém postoji. Rozpustila si vlasy a jejich splývavou znečištěnou změtí si zakryla obličej. Schoulila tělo do svého obvyklého přihrblého předklonu. Honem seběhla ze schodů a zamířila k wheru hlídáčkovi. Žalostně naříkal a bolestně pomrkával v sílící záři nového dne. Ani si neuvědomila jeho smrdutý dech. Sevřela tu šupinatou hlavu v mazlivém objetí a něžně ji škrábala na uších a nadočnicových hrbolcích. Hlídáček byl rozkoší celý u vytržení, dlouhé tělo se mu slastně prohýbalo a nadšeně šustil přistřiženými křídly. Jako jediný na světě věděl, co je Lessa vlastně zač, a jako jedinému mu na ní také záleželo. A on byl jedinou bytostí z celého Pernu, kterému Lessa důvěřovala od onoho dávného okamžiku, kdy za svítání bezhlavě hledala v hlídáčkově temné páchnoucí noře útočiště před žíznivými meči, jež se tehdy dosytosti nalokaly krve ostatních obyvatel Ruathy.
Pomalu se zdvihla, napomenula ještěra, aby nezapomněl chovat se k ní stejně zuřivě jako ke všem ostatním, protože by je přes den mohl někdo zahlédnout. Zvíře sice slibovalo poslušnost, ale kymácelo se přitom zepředu dozadu a zase nazpátek, aby tak zdůraznilo, jak nerado se v tomto ohledu jejímu příkazu podvoluje.

Před vnější hradby Držby vykoukly první zářivé sluneční paprsky. S bolestným skučením se hlídáček vrhl do svého temného kotce, zatímco Lessa se rychle proplížila kuchyní nazpátek do sýrárny.

Kde je Weyr a kde je Žleb!
Zeleň, modř či bronz a hněď!
Vzhůru míří pernští jezdci –
chvíli tu a pryč jsou hned.

F'lar, sedící na Mnementhově mohutné bronzové šíji, se nad hlavní Držbou Faxe, takzvaného Pána na Výšinách, objevil jako první. Za ním, ve vyrovnané klínovité formaci, se objevili i další členové jeho letky. F'lar ten útvar zkontroloval čistě ze zvyku; vyhlížel naprosto stejně dokonale, jako když před okamžikem vstupovali do mezimezí.
Zatímco Mnementh plachtil v oblouku, který je ve shodě s mírumilovým účelem jejich návštěvy měl donést až na pomezí samotné Držby, F'lar se vzrůstajícím odporem sledoval, v jak zanedbaném stavu jsou všechny obranné hráze. Zásobníky na kameny Ohňovce zely prázdnotou a ve skále vyryté strouhy, které se od nich paprskovitě rozbíhaly, byly potaženy zeleným povlakem mechu.
Jestlipak zbýval na Pernu třeba jen jediný Pán, který by poslušen pradávných Zákonů udržoval svoji Držbu výhradně kamenitou? F'lar sevřel rty do úzké čárky. Až skončí tato Pouť a dojde k Zasvěcení, bude se ve Weyru muset uskutečnit vážně míněné sezení kárné Rady. A u zlatého Vejce královnina, jestli právě on, F'lar, nebude tím hlavním mluvčím! Lhostejnost nahradí činorodostí! Z pernských úbočí nechá vyrvat všechnu zeleň a nebezpečný mech a v prostoru kamenných obydlí nezbude jediné stébélko trávy! Žádné zelené lemování nepromine ani rolnickým usedlostem. A desátky, které jsou Weyru poskytovány jen zdráhavě, v nesmírně ubohé podobě a pod hrozbou použití Ohňovců, poplynou do Dračího Weyru ve Štědrém proudu.
Mnementh souhlasně zamručel a nasměroval křídla k lehkému přistání na trávou vroubeném dláždění Faxový Držby. Bronzový drak složil křídla a z Hlavní věže k F'larovi dolehl zvuk sirény houkající na poplach. F'lar naznačil, že hodlá sesednout, a Mnementh poklesl na kolena. Poté se bronzový jezdec postavil vedle drakovy obrovské, klínovitě tvarované hlavy, a zdvořile vyčkával na příchod Pána této Držby. Nedbale hleděl dolů do údolí pařícího se v teplém jarním slunci a předstíral, že hlavy, vykukující pokradmu na neznámého drakena z otvorů v hradbách a skrze úzká okna, dočista přehlédl.
Šum ve vzduchu za F'larem svědčil o příletu ostatních členů jeho letky, ale on se ani neotočil. Přesto však poznal, že F'nor, shodou okolností jeho nevlastní bratr, zaujal své obvyklé místo po jeho levici, o jednu dračí délku vzad. Koutkem oka F'lar zahlédl, jak podpatkem drtí trávu prodírající se mezi kameny.
Z předního Nádvoří zaslechli rozkaz ztlumený do syčivého šepotu a téměř vzápětí z rozevřené brány vypochodovala četa mužů, v jejímž čele kráčel podsaditý, středně urostlý muž.
Mnementh ohnul krk a sklonil hlavu až dolu, takže se bradou opíral o hlínu. Jeho mnohofasetové oči, dosahující až k F'larově hlavě, sledovaly blížící se skupinu s poněkud rozpačitou pozorností. Draci nedokázali za živého boha pochopit, proč u prostého obyvatelstva vyvolávají takovou hrůzu. Za celý život se mohlo drakovi přihodit nanejvýše jedinkrát, že by mohl napadnout člověka, a tato okolnost by se dala navíc omluvit obyčejnou nevědomostí. F'lar drakovi nemohl dost dobře vysvětlit, proč je zapotřebí budit bázeň stejným dílem jak u obyvatel Držby, tak i jejího Pána, řemeslnickou kastu nepočítaje. Pouze si stačil uvědomit, že strach a napjaté očekávání zrcadlící se ve tvářích blížící se čety, které Mnementha tolik trápí, skýtá jemu, F'larovi, zvláštní potěšení.
„Vítej, bronzový jezdče, na Držbě Faxe, Pána na Výšinách. Je zde k tvým službám!" vzdal muž poctu příchozím s patřičnou dávkou uctivosti.
To použití třetí osoby mohlo v nabídce záměrně představovat skrytou urážku. Jelikož tato skutečnost přesně zapadala do obrazu, v jakém mu byl Fax vylíčen, F'lar to prostě přešel. Ostatně i Faxova charakteristika jako člověka nesmírně chamtivého se zřejmě zakládala na pravdě. Lakotnost mu z očí přímo čišela, když tak jimi těkal po každičkém detailu F´larova oděvu, a projevila se i v nepatrném zachmuření, když si povšiml meče s umně vykládaným jílcem.
F'lar zase na oplátku nepřehlédl několik drahocenných prstenů, které se Faxovi blýskaly na levé ruce. Pánova pravice zůstávala lehce napřažená po zvyku cvičených šermířů. Halenu měl z nádherné látky, ale plnou skvrn a nechutně propocenou. Nohama nazutýma v důkladných vysokých botách z wheří kůže stál pevně rozkročený tak, aby váhu celého těla opíral do špiček. S tímhle člověkem je nutno jednat obezřetně, usoudil F'lar, jak se ostatně sluší v případě podmanitele pěti sousedních Držeb. Taková nestydatá chamtivost byla sama o sobě čímsi nevídaným. Na šestou Držbu se Fax přiženil... a ať už byly okolnosti sebepodezřelejší, tu sedmou naprosto zákonným způsobem zdědil. Říkalo se o něm, že je velký smilník, proto si F´lar dělal dost velké naděje, že by na těch jeho sedmi Držbách mohl svou Pouť úspěšně završit. Kdoví, co R'gul najde na své Pouti tam na jihu, kde jsou sice ženy krasavice, ale současně i pořádně lenivé šmudly. Tentokrát bude Weyr potřebovat ženu se silnou osobností; pro Nemorth byla Jora více ke škodě než k užitku. Samá smůla a nejistota naučily F'lara chtít od budoucí Wheyreny vlastnosti naprosto nepodobné těm Jořiným.
„Vyrazili jsme na Pouť, " protáhl F´lar měkce, „a žádáme pohostinné přijetí na tvé Držbě, Pane Faxi. " Při zmínce o Pouti Fax nepatrně vyvalil oči údivem. „Doneslo se mi, že Jora zemřela, " připustil Fax, který zčistajasna přestal o sobě mluvit ve třetí osobě, jako kdyby přezíráním této urážky F'lar složil úspěšně zkoušku. „To znamená, že Nemorth snesla královnu, hmm?" pokračoval a nepřestával po seřazené letce střílet očima, kterým neušla ani přísná kázeň panující mezi jezdci, ani zdravé zabarvení draků.
F´lar toto samozřejmé prohlášení nepoctil sebekratší odpovědí.
„A, můj Pane -" zaváhal náhle Fax a tázavě naklonil k drakenovi hlavu.
Na okamžik kratičký tak, že by se do něho vešel jediný úder srdce, si F´lar nebyl tak docela jistý, jestli ho tento chlap

svými skrytými urážkami neprovokuje záměrně. Jména bronzových jezdců by měla být po Pernu známa stejně dobře jako jména dračí královny a její Weyreny. F´lar však ve tváři nepohnul ani svalem a hleděl Faxovi pevně do očí.
Nedbale, s patřičně odměřenou dávkou drzosti, postoupil kupředu F´nor. zastavil se kousek za Mnementhovou hlavou a jednou rukou se jakoby náhodně dotkl čelisti obrovitého zvířete.
„Bronzový jezdec na Mnementhovi, pán F´lar, žádá přístřeší pouze pro svoji osobu. Já, F'nor, hnědý jezdec, dám přednost ubytování se členy své letky. Pokud jde o počet, je nás dvanáct. “
F´larovi se F'norova špička ohledně množství jezdců zamlouvala. Jako kdyby Fax neuměl sám počítat! Ovšem F'norovi se urážka podařila tak obratně, že proti této odplatě mohl Fax otevřeně jen těžko něco namítat.
„Pane F´lare, “ procedil Fax skrze zuby a strnule se přitom usmíval, „Výšiny se cítí poctěny, že jste je navštívil na své Pouti. “
„Výšinám by k jejich slávě jenom přispělo, “ odpověděl stejně přezdvořile F´lar, „kdyby jedna z jejích obyvatelek mohla posloužit Weyru. “
„Ta sláva by jistě žila dál v pověstech a bájích, “ přizvukoval Fax líbezně. „Však v dávných dobách mé Držby vychovaly nejednu významnou Weyrenu!”
„Tvé Držby?” divil se F´lar a se zdvořilým úsměvem zdůraznil to množné číslo. „Ach ano, tys teď Pánem v Ruathě, že? Z této Držby jich pocházelo skutečně značné množství. “
Faxovu tvář na vteřinku zastínil podivně napjatý výraz, který v mžiku vystřídal nuceně příjemný úsměv. Fax poté ucouvl a pokynem ruky vyzval F´lara, aby vešel do hradeb Držby.
Velitel Faxovy čety vyštěkl spěšně rozkaz a vojáci vytvořili dvojřad, až jim od okovaných bot přidupávajících na dláždění jiskry létaly.
Bez jakéhokoliv hlasitého příkazu se všichni draci vznesli v prašném větrném víru. F´lar nevzrušené kráčel špalírem vojáků, kteří zděšeně otáčeli oči za zvířaty, slétajícími na vnitřní nádvoří. Na vysoké Věži se ozval čísi polekaný výkřik; to když se na tomto výhodném místě usadil Mnementh. Jak se snažil své mohutné tělo vybalancovat na té nepatrné přistávací ploše, vichr z jeho křídel přihnal na nádvoří závan vzduchu prosycený fosforem.
Přestože si toho zděšení a úzkostné bázně, kterou draci budili, F'lar zdánlivě nevšímal, v duchu cítil pobavení a docela i uspokojení. Pánové na Držbách potřebovali občas připomenout, že mají co činit i s draky a ne pouze s jejich jezdci, kteří byli samozřejmě pouhými smrtelníky, jež bylo možno třeba i zavraždit. Do hrudí současníků bylo nutno znovu vdechnout odvěkou úctu k drakům i k samotnému dračímu plemeni.
„Obyvatelé Držby právě vstali od stolu, Pane F'lare, tedy pokud... “ pokoušel navrhnout Fax. Při F'larově odmítavém úsměvu však zmlkl.
„Sděl svým paním, že bych jim rád složil hold, Pane Faxi, “ odmítl F'lar a s tajným uspokojením si všiml, jak po této obřadné výzvě Fax stiskl čelisti.
F´lar se srdečně bavil. Při poslední Pouti, té, která nešťastným řízením osudu učinila Weyrenu z Jory, ještě nebyl na světě. Ve Starých Letopisech však pročetl záznamy o předchozích Poutích, kde se dozvěděl o mnoha způsobech, jak přelstít Pána, který po příletu drakenů hodlá své ženy před nimi ukrývat. Kdyby totiž Fax neposkytl F´larovi vyžádanou příležitost k složení holdu jeho paním, pak by se toto odmítnutí rovnalo smrtelné urážce, již by mohl napravit pouze souboj na život a na smrt.
„Neprohlédnete si nejprve svoje komnaty?” kličkoval Fax.
F´lar si z rukávu své blůzy z jemňoučké wheří kůže smetl neviditelné smítko a zavrtěl hlavou.
„Nejdřív povinnost, “ pokrčil bezmocně rameny.
“Samozřejmě!” téměř se utrhl Fax a vyrazil prudce kupředu. Těžkým dusotem dával průchod svému hněvu, který si nemohl dovolit vyjádřit jiným způsobem.
F'lar a F'nor ho poněkud pomaleji následovali k dvojitým, kovovými pláty opancéřovaným dveřím, kterými se vystupovalo do Hlavní Síně. vytesané do skalnatého horského úbočí. Z velkého, podkovovitě tvarovaného stolu sklízeli rozrušení sloužící zbytky hostiny a při pohledu na oba vcházející drakeny řinčeli nádobím, které jim padalo z rukou. Fax mezitím dorazil na protilehlý konec Síně a netrpělivě přešlapoval u dveří z mohutných fošen, které představovaly jediný vchod do vnitřních prostor Držby, jež se po vzoru obdobných sídel nořila hluboko do skály, představující v dobách ohrožení bezpečné útočiště.
„Tedy špatně si nejedí, “ poznamenal jen tak mimochodem F'nor, když zkušeně odhadl zbytky dosud nesklizené ze stolu.
„Řekl bych, že mnohem líp než ve Weyru, “ přisvědčil F'lar suše a rukou si přitom zakrýval hovořící ústa. Očima ukázal na dva kuchtíky vrávorající pod tíhou podnosu s napůl nedojedenou pečení.
„Křehoučké mladé maso, “ přizvukoval mu F'nor trpce polohlasem. „Stačí jediný pohled. A nám posílají jen šlachovité staré kusy. “ „Přirozeně, jak jinak. “
„Ta Síň je skutečně přenádherná, “ pravil F´lar mile, když došli k Faxovi. Povšiml si, že Fax se odchodu odtud nemůže ani dočkat, a záměrně se opět obrátil čelem k Síni ověšené prapory a korouhvemi. Ukázal F'norovi úzká okna v tlustých zdech, jejichž otevřené těžké bronzové okenice umožňovaly výhled na zářivou popolední oblohu. „Hledí k východu, jak to má správně být. Na Držbě Telgar je prý nová Síň obrácena k jihu. „Pověz mi, Pane Faxi, zdalipak věren starým zvykům stavíš také jitřní stráž?”
Fax se až zamračil, jak usilovně se snažil pochopit smysl F´larovi otázky.
„Na Věži vždycky stojí strážný!”
„Hledící k východu?”
Fax zatékal pohledem k oknům, potom očima sklouzl přes F'larovu tvář k F'norovi a opět se zahleděl na okna.
„Pořád mám postaveny stráže!” usekl ostře. „Hlídají všechny přístupové cesty!”

„Aha, pouze přístupové cesty, “ otočil se F'lar k F'norovi a vědoucně pokývl.
„A kde ještě by měli být?” naléhal Fax s náhle probuzeným zájmem a díval se z jednoho drakena na druhého.
„Na to se musím zeptat tvého harfeníka. Zkušeného harfeníka tu jistě na své Držbě máš?”
“Pochopitelně. Cvičených harfeníků mám hned několik!” napřímil Fax prudkým škubnutím záda.
F'lar se zatvářil nechápavě.
“Pán Fax má v područí šestero dalších Držeb, “ připomněl veliteli své letky F'nor.
“Pochopitelně, “ přisvědčil F'lar se stejnou intonací, jaké Fax použil před chvílí.
Tato nápodoba Faxovi sice neušla, ale jelikož nevinné přitakání nemohl nijak odůvodnit jako vědomou urážku, raději zpupně vykročil do chodby ozářené kamennými Světleny. Drakeni ho následovali.
„Je radost setkat se s majitelem Držby, který dodržuje tolik tradičních obyčejů. “ poznamenal cestou do vnitřních prostor sídla F'lar k F'norovi tak, aby ho Fax dobře slyšel. „Mnozí z nich už opustili bezpečí jednolité skalní stěny a rozšířili vnější části své Držby do krajně neopatrných rozměrů. Já sám bych takové riziko nepodstoupil!”
„Jejich riziko. Pane F'lare, může být pro jiného přínosem, “ odfrkl si Fax posměšně a svoji zpupnou chůzi poněkud zpomalil.
„Přínosem? Jak to?”
„S vycvičeným vojskem, bronzový jezdče, se zkušenými veliteli a za použití promyšlené vojenské strategie je vnější prostor Držby snadno napadnutelný. “
Tohle není prázdné chvástání, usoudil F'lar. Vždyť i v těchto mírových dobách staví ten člověk hlídky do Věží. Uvnitř skalních protor Držby však nežije z poslušnosti k pradávným zákonům, vede ho k tomu pouhopouhá obezřetnost. Harfeníky si drží spíše kvůli okázalosti, ne kvůli Tradici. Zásobníky na Ohňovce má však zpola zasuté a všude nechává růst trávu. Jednou rukou nabízí drakenovi nepopiratelné zdvořilosti, zatímco druhou mu do tváře metá urážky. Před tím člověkem je třeba mít se na pozoru.
Ve Faxově Držbě byly komnaty žen ze svého tradičního umístění v nejzazších chodbách přestěhovány přímo k čelní skalní stěně. Třemi přehlubokými okny vybavenými dvojitými okenicemi se dovnitř vléval sluneční svit. F'lar si povšiml, že bronzové panty byly pečlivě naolejovány. Hloubka okenní římsy odpovídala délce oštěpu; Fax tedy nepodlehl nejnovější manýře ztenčování ochranných zdí.
Komnata byla štědře ověšena tkanými výjevy patřičně líbezných ženských činností všeho druhu. Z hlavní komnaty vedly po obou stranách dveře do mnohem menších spacích komůrek, z nichž na Faxův pokyn začaly váhavě vycházet jeho ženy. Fax přísně kývl na modře oděnou ženu s již prokvétajícími vlasy, v jejíž tváři se zračily vrásky plné životního zklamání a trpkosti. Břicho měla napuchlé pokročilým těhotenstvím. Neohrabaně přikročila blíž a zastavila se několik stop od svého pána. Její postoj F'larovi jasné napovídal, že se k Faxovi nechce přiblížit víc, nežli je nezbytně nutné.
„Paní z Cromu, matka mých dědiců!” představil ji Fax beze stop pýchy či vřelosti.
„Má Paní -” a tu F'lar zaváhal a odmlčel se, aby si počkal na její jméno.
Opatrně mžikala po Faxovi.
„Gemma, “ usekl Fax stručné.
F'lar sejí hluboce uklonil. „Má Paní Gemmo, Weyr se vydal na svou Pouť a prosí o pohostinství na této Držbě. “
„Můj Pane F'lare” odpověděla Gemma přitlumeně, „jsi srdečně vítán. “
F'larovi neušlo, že Gemma mluví se slabým přízvukem a že vyslovení jeho jména jí nečiní sebemenších potíží. Její úsměv byl také mnohem srdečnější, než vyžadovala pouhopouhá zdvořilost, přetékal vřelostí a porozuměním. Pokud se dalo soudit podle počtu shromážděných žen, Fax si měl do lože z čeho vybírat. Třeba by se tu mohla najít nějaká ta Paní Gemma, s níž by se mohl bez lítosti rozloučit.
Fax poté pokračoval v představování. Zpočátku jméno vždy jen nezřetelně zamumlal, ale posléze si uvědomil, že s touto taktikou příliš daleko nedojde. F'lar ho znovu a znovu obtěžoval s otázkami, jaké že je vlastně jméno té které paní. F'nor nedokázal potlačit úsměv, když si uvědomil, které z těch dam by Fax nejraději ponechal v anonymitě, a přidrzle se potloukal kolem dveří. F'lar si s ním později porovná svoje dojmy a zjištění, ačkoliv při zběžném pohledu tu za cíl Pouti nestála zřejmě ani jediná. Fax si podle všeho liboval v ženách pomenších a buclatých. V tom houfu nebyla jediná, kterou by F'lar mohl označit za pohlednou. A pokud snad pohledné kdysi byly, nyní vyhlížely značně udeptaně. Nebylo pochyb, že Fax vystupuje spíše v roli hřebce, než milence. V jeho hejnu by se našlo nemálo těch, které se celou zimu k vodě ani nepřiblížily, jak by se podle žluklé vrstvy kdysi vonného oleje v jejich kadeřích dalo oprávněně soudit. Z těchto všech žen, tedy pokud to skutečně byly všechny, si osobnost zachovala pouze Paní Gemma, a ta zas byla příliš stará.
Když bylo zdvořilosti učiněno zadost. Fax své nevítané hosty doprovodil zase ven. F'nor byl svým velitelem letky propuštěn, aby se připojil k ostatním drakenům, a velitele samého Fax tentokrát už beze všech okolků odváděl rovnou do místností vyhrazených výlučně pro bronzového jezdce.
Komnata byla v nižším patře, než v jakém se nacházely ložnice žen, a plně odpovídala důstojnosti svého budoucího obyvatele. Pestrobarevné čalouny na zdech zobrazovaly množství krvavých válečných výjevů, šermířských soubojů, zářivě barevných draků v plném letu, ohňovců hořících na hrázích a vůbec všechno to, co šarlatem hojně potřísněná historie Pernu byla schopna nabídnout.
„Příjemná místnost, “ připustil F'lar, svlékl si rukavice i wheří kazajku a nedbale ji odhodil na stůl. „Půjdu dohlédnout na své muže a zvířata. Draci dostali krmení nedávno, “ poznamenal významně s poukazem na Faxovo opomenutí zmínit se o této stránce pohostinství. „Žádám o možnost volného pohybu mezi řemeslnickou kastou. “
Fax kysele poukázal na skutečnost, že toto je drakenovou odvěkou výsadou.
„Nebudu tě už více rušit ve tvých každodenních povinnostech, Pane Faxi. Se sedmi podřízenými Držbami musí být spojeno mnoho závazků i starostí. “

F'lar se směrem k vládci lehce zdvořilostně uklonil a odvrátil se na znamení, že ho propouští. Naslouchal vztekle se vzdalujícím dunivým krokům a dokázal si přesně představit, jak zuřivě se Fax nejspíš tváří. Počkal, dokud neměl jistotu, že Fax už chodbu celou přešel, a rázně zamířil nahoru do Hlavní Síně.
Uchvátaní nádeníci stavěli další stoly na dřevěných kozách. Na okamžik se zarazili, aby si drakena zvědavě prohlédli. Přátelsky na ně kývl a přitom zkoumal, jestli snad některá z žen neodpovídá požadavkům kladeným na Weyrenu. Ovšem ty udřené, podvyživené, karabáčem i chorobami udeptané postavy opravdu nebyly ničím jiným, než nádenicemi vhodnými výlučně pro těžkou otrockou práci.
F'lar a ostatní muži se ubytovali ve spěšně vyklizených kasárnách. Draci se pohodlně usadili na skalnatých útesech nad Držbou. Rozmístili se takovým způsobem, aby každičký kout širokého údolí měli pod kontrolou. Všichni se před odletem z Weyru pořádně nasytili. Každý draken udržoval své zvíře ve stavu sice mírné, ale pohotové ostražitosti. Na Pouti je potřeba se vyhnout jakýmkoliv střetům.
Když vešel F'lar, drakeni povstali jako jeden muž. „Žádné podrazy ani potíže. Přesto mějte oči na stopkách, “ pravil stručně. „Při západu slunce se vrátíte se jmény dívek, které by mohly připadat v úvahu!” Zahlédl F'norův úsměv a vzpomněl si, jak Fax některá jména schválně zadrmolil. „Příkazy znáte: zachovat pořádek a neudělat si mezi řemeslníky nepřátele!”
Muži pouze přikývli. Oči jim hořely porozuměním. Jejich sebejistota ohledně úspěchu této Pouti byla sice lichotivá, ale po zhlédnutí všech Faxových žen F'larovy pochybnosti silně vzrostly. Podle zdravého rozumu by ve Faxově hlavní Držbě měl být výkvět žen z celých Výšin, ale přesto tomu tak nebylo. I tak tu ale ještě zbývalo množství rozsáhlých domácností zkušených řemeslníků včetně dalších šesti Držeb. Ale stejně...
Bez dalšího dohadování F'lar s F'norem vyšli z kasáren a za nimi se nenápadně po jednom nebo ve dvojicích trousili ostatní muži, aby prozkoumali obydlí řemeslnické i přilehlé zemědělské kasty. Nezastřené potěšení z výletu za hranice Weyru, jež jezdci dávali najevo, plně odpovídalo F'larovu utajovanému pocitu. Kdysi drakeni patřili mezi častě a vřele vítané návštěvníky na všech velkých Držbách po celém Pernu, od jižního Neratu až k horskému Tilleku. Tento bohulibý zvyk však vymizel spolu s dalšími obyčeji, což bylo důkazem, v jaké neúctě je Weyr právě chován. F'lar se v duchu zapřisáhl, že tato situace musí co nejdřív dojít nápravy.
Násilím si vybavil projevy těchto zrádných změn. Letopisy, jež měla každá Weyrena doplňovat, tento postupný, ale nepřehlédnutelný úpadek táhnoucí se už celých dvě stě Oběhů dokládaly víc než věrně. Tohle vědomí ovšem k vylepšení situace samo o sobě nestačilo. A F'lar náležel k prořídlé hrstce obyvatel Weyru, kteří ještě dokázali věřit jak Letopisům, tak zpívaným Baladám. Možná by se všechno dalo rychle obrátit k lepšímu, jen kdyby staré příběhy opět došly víry.
F'lar totiž cítil, že za každým ze Zákonů Weyru, ať už jde o obřad Prvního Zasvěcení přes Ohňovce až ke kopcům zbavených stébel a struhám vyrytým v obranných hrázích, stojí určitý důvod, vysvětlení, účel. Že se to týká i maličkostí, jako je nutnost bránit drakům v přejídání i omezení množství obyvatel Weyru. Ačkoliv důvod opuštění ostatních pěti Weyru F'lar neznal. Jen tak mimochodem ho napadlo, jestli by se v těch prázdných neužívaných Weyrech nedaly nalézt nějaké Letopisy, jakkoliv zaprášené a pokroucené. Až příště jeho letka bude držet hlídku, měl by to zařídit tak, aby se mohl přesvědčit. Ve Weyru Benden nějaké to vysvětlení najde jen stěží.
„Výroba tu sice probíhá, ale srdce do ní nikdo zdaleka nevkládá, “ poznamenal F'nor a přitáhl tak velitelovu pozornost nazpátek k jejich cestě mezi řemeslnictvo.
Po svahu pokrytém spletí stružek sestoupili u Držby dolů k obydlím lidí, vykonávajících rozličná řemesla. Vedla je široká silnice, již lemovaly chatrče až k nahoře umístěným úctyhodným kamenným budovám řemeslnických Cechů. Pro člověka F'larova povolání byl pohled na křiklavé zanedbávání základních bezpečnostních opatření skutečně bolestný. V blízkosti lidských obydlí bylo přece přísně zakázáno trpět jakoukoliv zeleň!
„Zprávy se šíří doslova bleskově, “ uchechtl se F'nor a pokynul spěchajícímu řemeslníkovi v pekařské zástěře, který je huhlavě pozdravil.,. V dohledu není jediná ženská!”
Byl dobrý pozorovatel. V této denní době by měly být ženy všechny venku, měly by přinášet zásoby ze skladů, nebo využít takového slunečného teplého dne k vyprání prádla u řeky, případně zajít na pole pomoci s oséváním. Široko daleko však nebyla k vidění jediná sukně.
„A to jsme bývávali považováni za žádoucí nápadníky!” poznamenal F'nor kousavě.
„Nejdřív bychom měli zajít do Síně Tkalcovského Cechu. Pokud mě paměť neklame... “
„Což ostatně ona nikdy nečiní, “ skočil mu F'nor do řeči s úšklebkem. Pokrevního příbuzenství sice nijak nezneužíval, nicméně se ve F'larově přítomnosti choval mnohem uvolněněji než ostatní drakeni, bronzové jezdce nevyjímaje. Ve skupině, kde se nikdo nesnažil vyvyšovat nad druhé, se F'lar choval sice zdrženlivě, ale jezdci se všemožně snažili, aby mohli sloužit pod jeho velením. Jeho letka byla na Hrách vždycky nejlepší. Nikdo se mu nikdy nezatoulal v mezimezí tak nešťastně, aby tam zmizel navždycky, žádné zvíře z jeho letky ještě nikdy neonemocnělo, takže jezdec nezůstal opěšalým psancem vypovězeným z Weyru a navíc už stejně navždycky napůl ochromeným.
„Právě sem přece přišel L'tol a usadil se v jedné z těch Držeb na Výšinách, “ odpověděl F'lar.
„L'tol?”
„Samozřejmě. Ten zelený jezdec ze S'lelovy letky. Přece si vzpomínáš. “
Špatný odhad při úhybném manévru v průběhu Jarních her způsobil, že L'tol se svým zvířetem dostali plný zásah fosfinovými zplodinami S'lelova bronzového Tuentha. Když se jeho drak pokusil prudce uhnout, L'tol zvířeti přeletěl přes hlavu. Další člen letky pohotově jezdce zachytil, ale zelený drak s levým křídlem sežehlým a s tělem docela vysušeným žárem zahynul vlivem úleku a otravy z fosfinových par.
„L'tol nám s naší Poutí jistě pomůže, “ souhlasil F'nor. Oba drakeni mířili k bronzové bráně Síně Tkalcovského Cechu. Postáli na prahu, aby nechali oči navyknout šeru, které panovalo uvnitř. Ve výklencích podél stěn plály jednotlivé

Světleny. Nad každým velkým stavem, kde tkalcovští mistři vyráběli přepychové čalouny a látky, visely Světleny v celých hroznech. Vládla zde atmosféra poklidné a cílevědomé píle.
Než se však stačili pořádně rozkoukat, prosmýkla se k nim jakási postava a zamumlala stručnou, nicméně zdvořilou výzvu, ať ji následují.
Neznámý je odvedl vpravo do malé pracovny, jež byla od Hlavní Síně oddělena závěsem. Pak se k nim jejich průvodce obrátil a záře Světlenu mu osvítila obličej. Měl v sobě cosi typického výlučně pro drakeny.
Tvář měl však zbrázděnou hlubokými vráskami a po straně zjizvenou starými spáleninami. Celý obličej pohlcovaly oči sálající neukojitelnou touhou. Víčka mu neustále pomrkávala.
„Teď se jmenuji Lytol, “ pronesl chraptivě.
F'lar přikývl na znamení, že ho poznává.
„A ty budeš nejspíš F'lar, “ pokračoval Lytol, „a ty jsi F'nor. Oba jste podobní svému otci. “
F'lar opět jen přikývl.
Lytol křečovitě polkl a svaly v obličeji se mu zkřivily, neboť v přítomnosti drakenů na něho vědomí jeho vyhnanství dolehlo s novou tíhou. Pokusil se o úsměv.
„U všech draků na obloze! Zprávy se rozlétají rychleji než Vlákna!”
„Nemorth snesla samicí vejce. “
„A Jora je po smrti?” staral se Lytol a nervový tik mu na vteřinku zmizel z tváře. „To se s ní spářil Hath?”
F'lar přisvědčil.
Lytol se kysele ušklíbl. „Takže je to znovu R'gul, co?” Zahleděl se kamsi nedaleko a ačkoliv udržel víčka v klidu, svaly na čelistech mu nepřestávaly pocukávat. „Už jste viděli ty na Výšinách? Úplně všechny?” vyptával se dál. Otočil se ke drakenům zády a na slovo „všechny” položil lehký důraz.
F'lar opět souhlasně přikývl.
„Takže jste si ty ženy už prohlédli. “ Z Lytolova hlasu čišel nezastřený odpor. Nebyla to však otázka, nýbrž konstatování, protože spěšně pokračoval dál. „No, na celých Výšinách o nic lepšího nemůžete zavadit. “ Vyznělo to vrcholně pohrdavě. Usadil se na roh mohutného stolu, který v té malé místnůstce vyplňoval značnou část prostoru. Široký opasek, který mu přidržoval volnou blůzu u těla, svíral dlaněmi tak rozrušeně, až se silná kůže přehnula napolovic.
„Spíš byste čekali opak, viďte?” drmolil dál. Mluvil příliš mnoho a příliš rychle. U muže s nižším postavením by takové chování vyznělo jako nestydatá drzost.ale jeho k té žvanivosti dohnalo to propastné osamění bývalého příslušníka Weyru. Lytol teď tíhnul k povrchnosti, chrlil otázky, na které si sám odpovídal, aby se nemusel hlouběji zamýšlet nad problémy příliš choulostivými, jež neměl odvahu rozvířit, jako byla například ta jeho lačná a neukojená touha po lidech svého vlastního postavení. Přesto všechno poskytoval drakenům přesně ty informace, které teď pro ně byly žádoucí.
„Faxovi totiž nejvíc vyhovují pěkně oplácané baculky beze špetky vzdoru, “ sypal ze sebe. „Dokonce i Paní Gemma už přišla k rozumu. Však kdyby nepotřeboval zastání jejího rodu, bylo by všechno jinačí. Všecičko by vypadalo úplně jinak. Tak ji alespoň mučí nekonečnou řadou těhotenství a slibuje si, že ona při jednom z těch porodů zemře. A určitě se dočká. Na to můžete vzít jed. “
Lytol se nepříjemně a skřípavě rozesmál. „Sotva se Fax dostal k moci, každý muž, který měl všech pět pohromadě, buď poslal svoji dceru z Výšin do údolí, nebojí na tvář dal vypálit cejch. “ Odmlčel se. Bylo na něm znát, že se mu hlavou honí děsivé hořké vzpomínky. Z očí mu zbyly nenávistné škvíry. „To jenom já jsem se zachoval jako hlupák a domníval jsem se. že moje postavení mi zaručuje nedotknutelnost. “
Pak se však Lytol napřímil, narovnal ramena a celou tváří se otočil k oběma drakenům. Nijak nezastíral svůj pomstychtivý výraz a hlas měl přiškrcený napětím.
„Zabte toho krutovládce, drakeni, pro dobro a bezpečí celého Pernu! Celého Weyru! Naší královny! On jenom číhá na svou příležitost! Rozsévá nespokojenost mezi ostatními Pány. Vždyť on -” V Lytolově smíchu se teď objevil náznak hysterie... Vždyť on si myslí, že je stejně dobrý jako každý draken!”
.. Takže na této Držbě žádná žena nepřichází v úvahu'. '“ přerušil ho F'lar hlasem natolik ostrým, aby Lytolovi zarazil další rozvíjení těchto prapodivných dohadů a provokací.
Lytol se obrátil ke bronzovému jezdci. „Což jsem ti to ještě neřekl? Ty nejlepší Fax buď oddělal, nebo byly zavčas odeslány pryč. A co tu zbylo, to jsou jenom plevy! Slaboduché, nevzdělané hlupačky bez sebemenší jiskry. To jste si nakonec vychutnali u Jory. Ta přece -” Prudce zavřel ústa před přívalem dalších slov. Potřásl hlavou a promnul si tvář ve snaze zaplašit bolest a zoufalství.
„A co ostatní Držby?”
S ponurým zamračením však Lytol jen zavrtěl hlavou. „Úplně stejné. Buď zemřely nebo uprchlý. “ „A co Držba Ruatha?”
Lytol nechal odmítavých gest a pozorně se na F'lara zahleděl. Rty se mu zkřivily do vychytralého úsměvu a pak se nevesele zachechtal.
„Přece nedoufáš, že se na Ruathské Držbě dneska může skrývat další Torene nebo Moreta! Tak abys věděl, bronzový jezdce, všichni z Ruathské Krve jsou už po smrti! Onoho dne Faxův meč žíznil po krvi. Dobře věděl, že tehdejší Harfeníci mají ve svých baladách pravdu, když zpívají o podpoře a přátelství, které Páni z Ruathy poskytují drakenům, a že Ruathani představují rasu lidí naprosto výjimečných! Jistě víš, že v tom rodě -” Lytol ztišil hlas od spikleneckého šepotu - „sehrálo svou roli mnoho vypuzených Weyrenů, jako jsem já. “
F'lar vážně přikývl. Nechtěl tomu člověku brát poslední ždibeček sebevědomí.
„Kdepak, z Ruathského údolí dnes toho zbývá pramálo, “ ušklíbl se Lytol potichu.,, Z téhle Držby nemá Fax nic než potíže. “ Tato úvaha zřejmě pomohla Lytolovi k navenek normálnímu vystupování a obličej se mu zkřivil do téměř

rozverného výrazu. „My z této Držby jsme teď nejlepšími Tkalci v celém Pernu. A naše kovárny vyrábějí nejlíp zakalené zbraně!" Oči mu nad společenstvím, které ho přijalo do svého středu. zajiskřily pýchou. „Branci z Ruathy většinou umírají na záhadné choroby nebo při podivných neštěstích. A pokud jde o ženy, které si Fax odtud přivezl... "
Nechutně se zařehonil.
„Povídalo se, že byl potom celé měsíce impotentní. "
F'larova horečně uvažující mysl náhle dospěla k podivnému závěru. „Určitě tam nezbývá nikdo z té původní, Krve ?"
„Ani živá duše!"
„A což rodiny spřízněné s Weyrem?"
Lytol se zachmuřil a vrhl po F'larovi pohled plný úžasu. Zamyšleně si promnul zjizvenou polovinu obličeje.
„Pár jich tam žilo, " připustil zvolna. „Pár ano. Pochybuji ale, že někdo z nich přežil." Ještě chviličku uvažoval, ale pak důrazně zavrtěl hlavou. „Při tom přepadení se všichni zuřivě bránili. Žádné obydlí se nevzdalo dobrovolně. Na Držbě Fax sťal urozené ženy stejně jako nemluvňata. A každičkého, kdo na obranu Ruathy pozdvihl zbraň, nechal uvěznit nebo rovnou popravit. "
F'lar pokrčil rameny. Ten nápad stejně počítal jenom s náhodou. Tak důkladnou pomstou Fax nepochybně zcela vymýtil veškeré zárodky odporu, a vyvraždil i nejlepší z řemeslníků. Tím by se dala vysvětlit ubohá úroveň Ruathských výrobků, která vynesla Tkalce ze zdejších Výšin v jejich řemesle do čela.
„Rád bych měl pro vás lepší zprávy, drakeni, " zamumlal Lytol.
„Na tom nezáleží, " ujišťoval ho F'lar a natáhl ruku. aby odhrnul závěs na dveřích.
Lytol k němu spěšně přistoupil. Tentokrát mu zněl hlas starostlivé a naléhavě.
„Mějte na paměti, co jsem vám prozradil o Faxových ctižádostivých plánech! Přinuťte R'gula, nebo kdo to vlastně bude příštím vůdcem Weyru, ať si na Výšiny dává bedlivý pozor!"
„A Fax si je tvé příslušnosti vědom?"
Přes Lytolovu tvář přeletěl výraz děsivé lačné touhy. Neklidně polkl, ale odpověděl bez stopy vzrušení.
„Pokud by se Pánovi na Výšinách zachtělo, pak by na tuto skutečnost nebral žádný ohled, ale před jeho pomstou mne ochrání můj cech. Tohle řemeslo mi zaručuje bezpečí. Na výsledcích naší výroby je Fax totiž závislý. " Posměšně si odfrkl. „Válečné výjevy umím vytkávat nejlíp ze všech. Je ovšem samozřejmé, " dodal a čtverácky povytáhl jedno obočí, „že žádní draci jakožto společníci hrdinů se na čalounech už dávno nezobrazují. Jistě jste nepřehlédli, jak se tu všude rozrůstá zeleň, že?"
Úšklebkem vyjádřil F'lar svoje znechucení. „To ovšem není zdaleka všechno, čeho jsme si tady povšimli. Další obyčeje však Fax zachovává... "
Tuto poznámku však Lytol odbyl mávnutím. „Řídí se jimi jenom proto, že mu dávají smysl jako válečníkovi. Když se zmocnil Ruathy, jeho nejbližší sousedé se řádně vyzbrojili, ačkoliv já trvám na tom, že ji porazil pomocí čísi zrady. A vyslyšte také moje varování" - Lytol bodl ukazováčkem ve směru Faxovy Držby - „že z pověstí o Vláknech si tropí na veřejnosti posměch. Harfeníkům se pošklebuje, že prý jejich Balady jsou jenom kupa nesmyslů, a zakázal jim zpívat cokoliv z dračích pověstí. Nová generace bude vyrůstat v naprosté nevědomosti, co se jejích povinností, znalosti Tradice a bezpečnostních opatření týče. "
F'lara tohle Lytolovo závěrečné odhalení ani moc nepřekvapilo, ačkoliv ho z dosavadních sdělení považoval za nejzávažnější. I spousta ostatních lidí se bránila ústnímu předávání dokladů o historických událostech, neboť je nepovažovala za víc než za uměleckou fantazii Harfeníků. Přesto všechno však na obloze blikala Krvavice a blížil se čas, kdy všichni ze strachu o vlastní životy budou starým spojencům zoufale přísahat ve jménu opět nalezené věrnosti.
„Jestlipak jsi byl poslední dobou venku časně ráno?" zeptal se ho F'nor a zlomyslně se zazubil.
„Ano, byl, " vydechl Lytol tichým, přiškrceným šepotem: „Byl..." Z hrudi se mu vydral sten a on se s hlavou schoulenou mezi shrbená ramena prudce od drakenů odvrátil. „Jděte!" zaskřípal zuby. A když s odchodem váhali, zaprosil: „Jděte!"
F'lar zamířil spěšně z místnosti s F'norem v patách. Bronzový jezdec přešel dlouhými kroky přes tichou a zšeřelou dílenskou Síň a rázně vyrazil ven, do oslepující záře. Dopochodoval až doprostřed náměstí a tam se zastavil tak náhle, že F'nor, který kráčel těsně za ním, do něho málem narazil.
„V ostatních dílenských Síních strávíme přesně stejnou dobu, " prohlásil sevřeným hlasem a očima přitom uhýbal před F'norovým pohledem. Hrdlo se mu svíralo a zčistajasna slova jako by nechtěla z úst. Křečovitě polkl, několikrát za sebou.
„Zůstat takhle, bez draka, " zahučel F'nor soucitně. Setkání s Lytolem v jeho nitru rozvířilo ponuré myšlenky, na které nebyl navyklý. A skutečnost, že F'lar byl podle všeho otřesen úplně stejně, málem postačila rozptýlit F'norovo tajně přesvědčení, že nějakých citu není jeho nevlastní bratr vůbec schopen.
„Od okamžiku Prvního Zasvěcení však není žádného východiska, to přece víš moc dobře!" vyrazil ze sebe F'lar záměrně stroze a odkráčel k Síni označené znakem Cechu Koželuhů.

Jen čest je pro dračí hlídku vším,
ať je to myšlenka, slovo, čin.
Vždyť jen na nich bude záležet
zda zhyne či spasen bude svět!

Drakene, skromnost tě šlechtí dost,
zkázu ti přinese hrabivost!
Odvěkým zákonům vzdávej čest,

pouze tak Dračí Weyr může vzkvést!

F'lar se bavil, ale současně mu to k smíchu moc nepřipadalo. Tohle byl už čtvrtý den, který trávili ve Faxově společnosti, a jenom F'larovo železné sebeovládání a pevná kontrola celé letky zamezily výbuchu násilí.
Stejně to ale bylo dílo náhody, rozvažoval F'lar, zatímco Mnementh lenivě klouzal směrem k Opěrnému Průsmyku směrem do Ruathy. Stejně to byla náhoda, že Výšiny si zvolil právě on, F'lar. Faxova provokující taktika by se rozhodně setkala s úspěchem v případě R'gula, který si přehnaně zakládal na své cti, i v případě S'lana a D'nola, kteří zase byli příliš mladí, než aby měli dostatek trpělivosti a rozvahy. S'lel by se zase dal na ústup s takovým zmatkem, který by Weyru uškodil stejně jako otevřený boj.
Už dávno si měl všechny ty náznaky dát do souvislosti. Úpadek Weyru včetně jeho vlivu nebyl zaviněn výlučně Pány na Držbách a jejich poddanými. Měl původ rovněž přímo ve Weyru samém, a to vinou podřadných královen a řadou neschopných Weyren. Měl původ v R'gulově nevysvětlitelném příkazu, aby „neobtěžovali" Pány Držeb, a v následném zdržování drakenů pouze na území Weyru. A právě ve Weyru byl na přípravu Her kladen až přehnaný důraz, takže se nakonec veškerá činnost Weyru soustředila výlučně na vzájemné soupeření mezi jednotlivými letkami. To vítězné tažení zeleně trávy také nenastalo přes jedinou noc a stejně tak se Páni jednoho krásného rána nerozhodli jen tak zčistajasna, že odepřou Weyru jejich od věků přidělované a nikdy neodpírané desátky. Tohle všechno se přihodilo postupně a právě Weyr tomu nikterak neučinil přítrž, takže nakonec povědomí smyslu a účelu celého Weyru i dračího plemene dospělo téměř k zapomnění. A právě tato skutečnost dovoluje těm povýšencům, kteří se dědičně stali současnými majiteli starodávných Držeb, chovat se k drakenům i k základním bezpečnostním opatřením chránícím Pern před Vlákny takto nesnesitelně pohrdavě.
Kdyby si Weyr býval podržel svůj tradiční vliv a význam, tak si podle F'larova Faxty násilnické útoky vůči sousedním Držbám nikdy nemohl dovolit. Každá Držba musí mít svého vlastního Pána, který by lidi i celé údolí ochránil před hrozbou Vláken. Jedna Držba rovná se jeden Pán a ne jeden Pán na sedmi Držbách. To bylo nejen proti staré Tradici, ale současně se v této skutečnosti skrývalo i značné nebezpečí, protože jeden člověk přece nemůže spolehlivě ochránit sedm údolí najednou! Člověk, pokud se nejedná o drakena, může být pokaždé pouze na jednom místě! Vždyť jenom jezdec na drakovi přelétne z jedné Držby do druhé dříve než za několik hodin. Za starých dobrých časů by žádný Weyren nepřipustil tak zjevnou neúctu k pradávným obyčejům.
Na pustých srázech Průsmyku zahlédl F'lar krůpěje plamínků a Mnementh poslušně změnil směr svého klouzavého letu, aby mu umožnil lepší výhled. F'lar totiž vyslal polovinu letky před hlavní jízdní kolonou, protože takový rychlý přelet nad nerovným terénem představoval vynikající cvičení. Jezdcům rozdal malé úlomky Ohňovce s příkazem, aby cvičně sežehli každičkou stopu zeleně. Alespoň tím Faxovi i jeho vojsku jasně připomenou onu strašlivou schopnost dračího plemene, onu vlastnost, na kterou prostí obyvatelé Pernu zřejmě téměř zapomněli.
Prudké proudy fosfinových zplodin, které ze sebe draci chrlili, vykreslily vzorec řádně uspořádané letky. R'gul by měl proti cvičnému použití Ohňovců jisté námitky, dokázal by doložit množství obdobných nehod, jako například byla ta, jež z Weyru vypudila Lytola, ale F'lar přísně dodržoval tradici - a spolu s ním i každý muž létající pod jeho velením, protože jinak by mu z letky nezbylo než odejít. Zatím ho z jeho drakenů nezklamal ani jediný.
F'lar dobře věděl, že jeho muži prožívají let na ohnivě soptícím drakovi se stejným potěšením, jako on sám. Fosfinové páry měly svým způsobem rozjařující účinek, a pocit síly, který jezdce ovládajícího to mocné a důstojné zvíře zaplavil, neměl v lidských zkušenostech obdoby. Od chvíle, kdy se uskutečnil obřad Prvního Zasvěcení, stali se jezdci na dracích výlučnou vrstvou lidí. A výsada řídit létajícího draka, ať už modrého, zeleného, hnědého či bronzového, stála za všechno to nebezpečí, za tu nutnost neustálé obezřetnosti i nezbytné izolace od ostatního lidstva.
Mnementh sklonil křídla šikmo dolů, aby se protáhl úzkým korytem Průsmyku spojujícího Crom s Ruathou. Sotva se vynořili z úzkého zářezu ve skále, začal být rozdíl mezi oběma Držbami přímo bijící do očí.
F'lar se ohromně rozhlížel. Během prohlídky na předchozích čtyř Držbách došel k přesvědčení, že cíl jeho Pouti leží v Ruathě.
Ano, v Nabolu našel tu maličkou brunetku, jejíž otec tam dělal Tkalce, ale... A ta vysoká, ztepile urostlá dívka s obrovskýma očima, dcera zástupce Žalářníka v Cromu, ale přesto... Obě přicházely do úvahy jako pouhé možnosti. Kdyby na F'larově místě byl S'lel, K'net nebo D'nol, možná by si ty dvě vzali jako případné družky, ale rozhodně ne jako nadějné Weyreny.
Po celou tu dobu však sám sebe ujišťoval, že tu pravou najde jistojistě na jihu. Teď však nevěřícně zíral na trosky, které tu zbyly z Ruathy, a jeho naděje se rozplynula. Spatřil, že dole se Faxova korouhev sklání podle určeného kódu, podle něhož vyžadovali jeho osobní přítomnost.
F'lar potlačil pocit zdrcujícího zklamání a navedl Mnementha k sestupu. Fax surově zkrotil svého vyděšeně se vzpínajícího jezdoně, jehož jediným živlem byla země, a mávnutím ruky ukázal na zdánlivě vylidněné údolí.
„Viz slavnou Ruathu, v níž skládáš tak veliké naděje!" posmíval se kousavě.
F'lar mu úsměv mrazivě oplatil a v duchu se divil, jak Fax mohl jeho myšlenky vytušit. Což byl F'larův návrh, aby prohledali i okolní Držby, natolik průhledný ? Nebo se snad Faxovi poštěstilo tohle uhodnout jenom čirou náhodou?
„Člověk hned na první pohled vidí, proč zboží z Výšin je teď považováno za nejlepší, " vymáčkl ze sebe odpověď.
Mnementh dunivě zarachotil, ale F'lar ho v duchu přísně okřikl. Bronzový drak si k Faxovi vypěstoval nechuť hraničící s nenávistí. Takový odpor k lidem je u draků věcí naprosto nevídanou a F'larovi to dělalo těžkou hlavu. Ne snad, že by případné Faxovy smrti želel, ale Mnementhovým dechem k ní dojít nesmí.
„Z Ruathy posílají dobrých věcí jen pramálo, " ucedil Fax, takže to zaznělo jako zavrčení. Přitáhl svému jezdoni uzdu tak prudkým trhnutím, až se zpěněný čenich zabarvil čerstvou krví doruda. Zvíře zazmítalo hlavou dozadu, aby bolest tlamu drásajícího udidla trochu polevila, a Fax mu krutým úderem pěstí zasadil ránu mezi uši. Ovšem F'lar si dobře všiml,

že rána nebyla určena ani tak pro to ubohé a bránící se zvíře, jako na odiv té nevýnosné Ruathě. „Já jsem tady Pánem! Proti mým nárokům nevznesl námitku nikdo z původní Krve! Jsem tady plným právem! Ruatha musí svému zákonnému Pánu odvést patřičnou daň!... “
„A zbytek roku hladovět, “ poznamenal F'lar suše a rozhlížel se přitom po rozlehlém údolí. Polí bylo zoráno jen pomalu, na pastvinách se popásala prořídlá a vychrtlá stáda. I stromy v sadech vyhlížely zuboženě a zakrsle. Květy, jimiž v sousedním Cromském údolí byly stromy jenom obsypány, se na zdejších větvích objevovaly jenom spoře, jako kdyby se jim v tomto pochmurném údolí do rozkvětu ani nechtělo. Ačkoliv bylo už dávno po východu slunce, na zemědělských usedlostech neviděli nikoho při jakékoliv práci a vlastně nikde v dohledu nebylo ani živáčka. Kolem dokola je obklopovalo přímo hmatatelné zoufalství a neskrývaná rezignace.
„Ruatha se mojí vládě pokoušela zabránit. “
F'lar střelil po Faxovi pohledem, protože Pánův vzteklý hlas a zakaboněná tvář věštily Ruathským vzpurníkům další horké chvíle. Pomstychtivost, která ve Faxově přístupu vůči Ruathě a jejím rebelům jednoznačně převládala, dostala najednou přídech dalšího mocně vzrušeného citu, který F'lar sice nedokázal pojmenovat, ale který mu byl zjevný hned od první chvíle, kdy Faxovi nevinně navrhl prohlídku všech dalších Držeb. Strach to být nemohl, protože Fax byl nebojácný a sebejistý, až hanba mluvit. Tak tedy odpor? Hrůza? Nejistota? F'lar tu směsici Faxových důvodů, které v Pánovi budily takovou nechuť Ruathu vůbec navštívit, sice nijak určit nedovedl, ale jasně věděl, že Pán se z té vyhlídky zdaleka neraduje a nyní, sotvaže překročili hranice tohoto stísňujícího území, že se v něm začíná probouzet nepotlačovaná zuřivost.
„Ti Ruathani jsou ale pěkně bláhoví!” poznamenal F'lar co nejlíbezněji. Fax se k němu prudce otočil. Ruka se mu zastavila těsně nad jílcem a z očí mu vyšlehl blesk. F'lar téměř s potěšením předpokládal, že zrádný dobyvatel Fax skutečně podzvihne meč proti drakenovi! Proto ho docela zklamalo, když Pán se nakonec přece jenom ovládl, pevně přitáhl zvířeti uzdu a kopnutím ho vybídl do zběsilého cvalu.
„Stejně ho zabiju, “ řekl si F'lar a Mnementh souhlasně rozpřáhl křídla.
Vedle bronzového jezdce přistál F'nor.
„Nemýlí mě zrak? Opravdu chtěl na tebe tasit?” F'norovi oči ještě hořely a úsměv měl nakysle nepřirozený.
„Jenom do okamžiku, než si uvědomil, že sedím na drakovi.“
„Měj se před ním na pozoru, bronzový jezdce! Ten tě hodlá zabít při nejbližší příležitosti!” „Jenom jestli se mu to povede!” „Je všeobecně pokládán za zuřivého soupeře, “ staral se F'nor, teď už bez úsměvu.
Mnementh opět zaplácal křídly a F'lar ho roztržitě popleskal po mohutném krku pokrytém jemnou kůží.
„Že bych byl proti němu v nevýhodě?” trochu se nad F'norovou poznámkou urazil F'lar.
„Pokud já vím, tak ne, “ rychle ho ujistil F'nor, jehož F'larova reakce polekala. „Bojovat jsem ho sice ještě neviděl, ale co vím z doslechu, to se mi zatím vůbec nezamlouvá. Zabíjí často, ať už k tomu má nebo nemá důvod. “
„A jelikož my drakeni neradi proléváme krev, není se nás při bojí proč bát?” vyštěkl F'lar. „Ty se snad stydíš za to, že máš právě takovou výchovu?”
„Já? Ale kdepak!” F'nor až zatajil dech, když uslyšel tón, jakým mluvil jeho velitel. „A stejně tak i ostatní z naší letky! Ale v chování Faxových mužů je něco takového... co ve mně probouzí chuť najít si důvod pro pořádný boj. “
„Jak už jsi řekl, zřejmě tomu boji stejně neujdeme. Tady v Ruathě je totiž cosi podivného, co našemu vznešenému Pánovi řádně hýbe žlučí. “
Mnementh a teď i Canth rozpřáhli křídla a zamávali jimi, aby k sobě připoutali pozornost jezdců.
F'lar hleděl nevěřícně na draka, který ke svému jezdci sehnul hlavu s očima třpytivýma jako sluncem rozsvícené opály.
„V tomhle údolí je cítit náznak síly, “ zamumlal F'lar. kterému teď došel význam drakova vzrušeného sdělení.
„Ano, je to nepochybně síla; i ten můj hnědý ji vycítil, “ přisvědčil F'nor s rozzářenou tváří.
„Buď opatrný, hnědý jezdče, “ varoval ho F'lar. „Buď velice opatrný! Nech vzlétnout celou letku a pozorně prohledejte tohle údolí. Mělo mi to dojít už dávno. Už dávno jsem měl pojmout podezření. Chtělo to jenom odhadnout dobře situaci. Z drakenů se stali ale pěkní hlupáci!”

Pusto v Držbě,
prázdno v Sále
a nikde člověka.
Vyschlá půda,
holá skála:
naděje nečeká!

Když do Hlavní Síně vklopýtal rozčilený posel, Lessa lopatkou vybírala z krbu popel. Honem se snažila vyhlížet co nejnenápadněji, aby ji Správce nevykázal ven. Podařilo se jí dneska zaonačit, aby ji poslali právě sem, do Hlavní Síně, protože se doslechla, že Správce hodlá krutě potrestat vrchního Tkalce. Příčinu k trestu poskytlo to zmetkovité zboží, které měli lodí dopravit Faxovi.
„Přijíždí Fax! A přijíždí s drakeny!” vyrazil ze sebe překotně muž, sotva vpadl do zšeřelé Hlavní Síně.
Správce, který se zrovna hotovil, že na vrchního Tkalce napřáhne karabáč, si celý ohromený přestal své oběti všímat.
Kurýr, Farmář od hranic Ruathy, dovrávoral ke Správci v takovém rozrušení, že ho dokonce chytil za paži.
„Jak ses mohl opovážit opustit svoji Držbu?” Správce namířil ránu karabáčem na užaslého rolníka. Mohutná první rána muže doslova srazila k zemi. S kňučením se odhrabal z dosahu dalšího úderu. „Drakeni, to jistě! A Fax, povídáš? K smíchu! Ten se Ruathě vyhýbá na sto honů! Tumáš!” Každičký bod svého prohlášení podtrhl Správce další ranou, kterou pro lepší účinek doprovodil ještě kopancem do trýzněného těla. Potom se celý udýchaný zahleděl na Tkalce a

jeho dva pomocníky. „Jak se mohl dostat dovnitř s takhle průhlednou lží?" Správce zamířil ke dveřím vedoucím ze Síně, když tu se náhle rozletěly přesně v tom okamžiku, kdy sahal po železné klice. Dovnitř vtrhl popelavě bledý velitel stráží. Málem Správce porazil.
„Drakeni! Draci! Nad celou Ruathou!" blekotal muž a poplašně mával rukama. Také on chytil Správce za paži a táhl zpitomělého hodnostáře na vnější nádvoří, aby mu dokázal pravdivost svého tvrzení.
Lessa zametla poslední hromádku popela. Popadla svoje náčiní a vyklouzla z Hlavního sálu ven. Pod oponou spečených vlasů jí na tváři pohrával radostný úsměv.
Tak na Ruathu přijde draken! To je ale příležitost! Musí vymyslet lest, jež Faxe pokoří nebo rozzuří do té míry, že se v přítomnosti drakenů Ruathy zřekne. Potom se přihlásí se svým dědickým právem ona.
Musí však být obezřetná na nejvyšší míru. Jezdci na dracích jsou výjimeční lidé. Rozum se jim hněvem jen tak nezatemní. Hrabivost neotupí jejich úsudek. Strach nikterak nezpomalí jejich reakce. Jenom lidé se změklým mozkem věří v účinnost lidského sebeobětování se, nepřirozeného chtíče či šílených pitek. Tak přitroublá ona zas není a podobné povídačky jí jdou proti srsti. Drakeni přese všechno zůstávají pořád lidmi a v jejich žilách přece koluje krev Weyřanů. A ta má stejnou barvu, jako krev kohokoliv jiného; však té krve už bylo prolito víc než dost, než aby se o tom dalo pochyboval.
Na chviličku se zarazila. Zčistajasna se jí nedostávalo dechu. Že by se jednalo o to nebezpečí, které vytušila před čtyřmi dny za svítání? Že by šlo o závěrečný střet v tom jejím zápase o znovunabytí Držby? Kdepak, krotila Lessa sama sebe, v té předtuše bylo skryto mnohem víc než pouhá pomsta.
Chodbami s nizoučkým stropem se štrachala ke stájím a vědro s popelem jí tlouklo do holení. Žádné vřelé přivítání tu Faxe nečeká. Nový oheň totiž v krbu nerozdělala. Mezi vlhkými stěnami se nepříjemně rozlehl její smích. Postavila vědro na zem a o zeď opřela lopatku s koštětem, protože s těžkými bronzovými dveřmi vedoucími k novým stájím musela doslova zápasit.
Ty stáje nechal před skalním masívem Ruathy vystavět Faxův první Správce, který pobral rozumu víc než všech jeho osm následníků dohromady. Však také dosáhl mnohem lepších výsledků než všichni ti ostatní, a Lessa nutnosti jeho smrti upřímně litovala. Jenomže on by jí tu její pomstu určitě znemožnil. Odhalil by ji dřív, než by naučila maskovat jak sebe, tak i ty svoje pokradmé zásahy. Jak se ten člověk vlastně jmenoval? Nedokázala si to vybavit. Ale té jeho smrti stejně litovala.
Druhý Správce měl však tu správnou dávku chamtivosti. Nebylo nic snazšího než zosnovat mezi ním a řemeslníky celou řadu nedorozumění. Ten člověk se rozhodl vyždímat z Ruathských výrobků nejvyšší možný zisk, aby mohlo něco ukápnout i do jeho kapes bez toho, že by ho Fax podezříval z okrádání. Řemeslníci, kteří si navykli na diplomatické jednání toho prvního, šikovného Správce, se proti hrabivým pánovitým způsobům jeho nástupce rozhořčeně bouřili. Vyvraždění Starého rodu nesli značně nelibě a obzvlášť je pobuřoval způsob, jakým jeho členové museli zahynout. Tuhle urážku celé Ruathy prostě strávit nedokázali a kromě toho jim vadilo, že teď Ruatha zaujímá na Výšinách pouze druhořadé postavení. Jejich odpor proto narůstal s každičkým pokořením, jehož se od druhého Správce dostávalo obyvatelům Držby, řemeslníkům i rolníkům hojně a bez rozdílu. Lesse proto ani nedalo moc práce, aby to s Ruathou šlo od deseti k pěti.
Druhý Správce tedy zmizel, ale jeho nástupce nedopadl o nic lépe. Přistihli ho, jak šmelí se zbožím - a to dokonce s tím nejlepším. Fax ho nechal popravit a jeho lebka se dosud kutálí v hlavní Ohňové jámě nad velkou Věží.
Současný vykonavatel správcovské funkce nedokázal Držbu udržet dokonce ani v tom žalostném stavu, v jakém ji původně převzal. I ty nejjednodušší záležitosti se prostě hroutily jedna za druhou. Například výroba látek. Ačkoliv před Faxem se chvástal pravým opakem, jejich kvalita se nijak nelepšila a vyrábělo se jich stále míň.
A teď tedy Fax přijel. Dokonce s drakeny! Ale proč vlastně s drakeny? Závažnost této otázky Lessu doslova přimrazila na místě a zavírající se dveře jí bolestivě odřely paty. Drakeni patřili v Ruathě mezi časté návštěvníky - tohle věděla a dokonce si na to sama nejasně vzpomínala. Její myšlenky připomínaly spíše Harfeníkovo vyprávění, jako by patřily někomu jinému a s její vlastní zkušeností jako by neměly vůbec nic společného. Se zběsilou posedlostí zaměřila svou pozornost výhradně na Ruathu. Dokonce si nedokázala vybavit ani jména královen či Weyren, kterým ji učili v dětství, a nepamatovala se, že by v průběhu posledních deseti Oběhů o nich na Držbě vůbec padla zmínka.
Možná že Drakeni přicházejí, aby Vládce jednotlivých Držeb konečně povolali k zodpovědnosti za tu ostudnou zeleň vyrážející na Držbách. Nu, v případě Ruathy by se téměř všechno zelené dalo přičíst na Lessin vrub, jenže ona se ze své viny odmítá zodpovídat třeba i před drakeny. I kdyby celá Ruatha padla za oběť Vláknům, pořád by to bylo lepší, než dále zůstávat ve Faxově područí. Sotva však na to pomyslela, hned se tou kacířskou myšlenkou sama zděsila. Vysypala popel na hnojiště u stájí a přitom zatoužila, aby se právě tak snadno mohla zbavit toho rouhání, kterým si teď obtížila svědomí. Najednou pocítila, že kolem ní zhoustl tlak vzduchu, a jakýsi letící stín ji přiměl zdvihnout hlavu. Nahoře za skalním útesem se plavným letem vynořil drak. Se široce rozepjatými křídly zachytával ranní vánek. Zlehýnka zakroužil a začal klesat. A druhý, třetí. náhle se objevila celá dračí letka, která se v nehlučném a přísně zformovaném útvaru snášela elegantně dolů. Působilo to trochu strašidelným dojmem. Z Věže se opožděně rozezněl poplachový signál a z kuchyně sem doléhal křik a ječení poděšených nádeníků.
Lessa se vrhla do úkrytu. Vrazila do kuchyně, kde ji v mžiku popadl kuchařův pomocník a herdou doprovázenou kopancem ji nasměroval k dřezům. Tam dostala za úkol vydrbat mýdlovým pískem jídelní nádoby pokryté silnou vrstvou tuku.
K otáčivému rožni už přivázali kňučící psy, aby otáčeli šlachovitým zvířetem určeným za pečeni. Kuchař na ten poražený kus sypal naběračkou koření a přitom klel, že pro takovou spoustu hostů, z nichž někteří jsou navíc vysoce urození, může přichystat jen takové žebrácké pohoštění. Ovoce z loňské skrovné úrody, které přes zimu celé seschlo, se teď honem máčelo, a dvě nádenice oškrabávaly kořínky určené k vaření.

Jeden kuchtík zadělával chleba a druhý pozorně kořenil omáčku. Lessa se mu upřeně zadívala do očí a ještě než lektvarem naposled zamíchal, odstrčila mu ruku od jedné krabičky s kořením k jiné, kde bylo koření mnohem méně vhodné. Do pece zabudované do zdi přihodila jakoby nic další náruč dřeva, aby bylo jisté, že se chleba spálí. Obratně se přitočila ke psům a jednoho zpomalila a druhého pobídla ke větší rychlosti, aby se maso z jedné strany nedopeklo a z druhé zase uškvařilo. Byla pevně odhodlaná učinit jídlo natolik nepoživatelným, aby hostina vzala rychlý konec. A pokud jde o ty horní prostory celé Držby, určitě se co nejdříve přijde na jistá opatření, o která se příležitostně postarala právě v očekávání podobné události.
S ječivým křikem a s prsty rozšvihanými do krve vběhla do kuchyně jedna ze Správcových žen, aby tu nalezla útočiště. „Nejlepší přikrývky rozhlodali brouci na úplné cáry! A na nejlepším ložním prádle vrhla fena mladé a teď kojí a zahnala mě vrčením! A pápeří je přece tak nezdravé, a přitom ty nejhezčí komnaty jsou plné jeho úlomků, které tam nafoukal vítr přes zimu! Někdo tam totiž nechal otevřené okenice, sice jen na kousek, ale stačilo to ažaž, “ bědovala žena, tiskla si bolavou ruku na prsa a kolébala se zepředu dozadu.
Se zarytou pílí se Lessa skláněla nad talíři a usilovně je leštila.

Ještěre hlídáčku, ještěre
ve své noře!
Hlídáčku ještěre, příchozí veškeré
vidíš dobře?

„Hlídáček wher nám něco tají, “ svěřil F'lar F'norovi. když se spolu radili v nahonem uklizené prostorné komnatě. Místnost si vítězně podržela lezavý zimní chlad, ačkoli v krbu teď plápolal štědře živený oheň.
„Když s ním Canth zkoušel promluvit, jenom prý něco zablábolil. “ poznamenal F'nor. Opíral se o římsu krbu a chvílemi se otáčel, aby pochytal alespoň trochu tepla. Sledoval, jak se velitel jeho letky netrpělivě prochází po místnosti.
„Teď ho Mnementh uklidňuje. “ oznámil F'lar. „Třeba i zjistí, co whera tak strašně vylekalo. To zvíře sice bude napůl senilní, ale i tak... “
„Dost o tom pochybuju, “ podpořil ho ochotně F'nor. S obavami vzhlédl ke stropu ověšenému pavučinami. Sice si byl jist, že většinu těch hemživců vychytal, přesto však o jejich žihadlo dvakrát nestál. Rozhodně ne navrch po všem tom nepohodlí, s jakým se v tomto zapadákově doposud setkávali. Pokud se v noci příliš neochladí, zamýšlel stulit se ke Canthovi nahoře na skále. „Přece musí existovat nějaké přijatelnější vysvětlení, než jaké nám předložil Fax a ten jeho Správce!”
„Hmmm!” zahučel F'lar a zakaboněně hleděl na hnědého jezdce.
„Ať je to jak chce, bylo by k nevíře, aby Ruatha dospěla do takto zanedbaného stavu během pouhých deseti krátkých Oběhů. Působení síly tady v okolí vycítil z draků úplně každý a na první pohled je jasné, že hlídací wher s ní má cosi společného. Za tím vším musí stát skutečně silná osobnost. “
„Někdo, kdo původem pochází z Krve, “ připomněl mu F'lar.
F'nor střelil po svém veliteli bleskovým pohledem. Rád by věděl, jestli ve světle skutečností svědčících o pravém opaku může svou poznámku myslet vážně.
„Připouštím, že je tady zdroj síly, F'lare, “ přisvědčil. „Ale zrovna tak dobře může jít o tajného levobočka někoho, kdo ke Krvi kdysi náležel. A my potřebujeme ženu. Ovšem Fax nám svým nenapodobitelným způsobem jasně vysvětlil, že toho dne, kdy Držbu dobyl, nikoho z Krve naživu nenechal. Ani ženy či děcka, prostě nikoho. Kdepak, tady nezbyl vůbec nikdo!” Hnědý jezdec zavrtěl hlavou, jako kdyby se pokoušel setřást svoji nevíru v podivné velitelovo přesvědčení, že Pouť bude završena právě na Ruathě nalezením příslušnice Ruathského rodu.
„Jenomže hlídací wher před námi něco tají a tohle může mít na svědomí jen někdo z Krve náležející na tuto Držbu, hnědý jezdče!” prohlásil F'lar důrazně. Ukázal rukou po místnosti a potom směrem z okna. „Ruatha byla dobyta, ale stále odolává - v skrytu. Povídám ti, že všechno svědčí o přítomnosti někoho ze staré Krve a současně i o síle. Tady nejde jen o sílu samotnou. “
Tvrdohlavý pohled F'larových očí a jeho zaťaté čelisti vedly F'lora ke změně tématu.
„ Půjdu se porozhlédnout, co by se na té porobené Ruathě dalo zjistit, “ zamumlal a vyšel z komnaty.
Ve společnosti dámy, již mu tak dvorně Fax přidělil, se F'lor zoufale nudil. V jednom kuse se chichotala a k tomu pořád posmrkovala. Přesto neustále protřepávala, ale na nos zásadně nepoužila jakýsi šátek či kapesník, který už dávno volal po vyprání. Vyvěral z ní nakyslý zápach, který tvořila směsice potu, vonného oleje a žluklých kuchyňských pachů. Navíc byla s Faxem těhotná. Vidět to na ní nebylo, ale ona se F'larovi se svým stavem svěřila. Buď jí ta urážka drakenovy osoby nedošla, nebo tu zvěst utrousila na přímý rozkaz svého Vládce. F'lar však tu novinu nechal záměrně bez povšimnutí a pokud si toho nevyžadovaly povinnosti spojené se samotnou poutí, nevšímal si ani té ženy.
Paní Tela bez přestání rozrušeně brebentila o těch příšerných komnatách, jež byly přiděleny Paní Gemmě a ostatním dámám z Faxová doprovodu.
„Okenice, víte, oboje, byly celou zimu otevřené dokořán! Měl byste vidět toho svinstva na podlaze! Nakonec jsme splašily dvě nádenice, které to všechno nametly do krbu, ale ten potom čadil tak děsivě, že nahoru musel jeden z nádeníků vlézt. “ Paní Tela se zahihňala. „Zjistil, že průduch do komína je ucpaný vzpříčeným kamenem, který vypadl ze zdiva. Kupodivu, ostatek komína byl doslova ve výborném stavu. “
Zamávala kapesníkem a F'lar zadržel dech, neboť ten pohyb k němu přivanul odpudivý smrad.
Pohlédl přes Síň ke dveřím vedoucím z pokojů a spatřil, jak po schodech pomalými a neohrabanými krůčky sestupuje Paní Gemma. Cosi nezvyklého v její chůzi upoutalo F'larovu pozornost a on z ní nespouštěl zrak, jak se tu záhadu pokoušel rozluštit.

„Ach ano, chudinka Paní Gemma. “ žvatlala Paní Tela a zhluboka si povzdechla. „Starostmi o ni jsme celí pryč. V životě nepochopím, proč náš Pán Fax tak trval na jejím příjezdu! Její čas sice ještě nenastal, ale přesto... “ Starost této husičky vyzněla upřímně.
Nenávist, kterou F'lar od počátku vůči Faxovi a jeho surovostem pociťoval, velice rychle dozrávala. Nechal svou společnici žvanit jen tak do vzduchu a šel Paní Gemmě dvorně nabídnout rámě, aby ji podepřel při cestě ze schodů a ke stolu. Její vděčnost prozrazoval pouze jemný stisk jejích prstů na F'larově předloktí. Tvář měla strhanou a smrtelně bílou a kolem očí a úst se jí rýsovaly ostré vrásky, svědčící o tom, jaké úsilí na chůzi musela vynaložit.
„Jak vidím, přece jen projevili trochu snahy, aby tu v Síni obnovili jakýs takýs pořádek, “ poznamenala lehkým společenským tónem.
„Trochu snad ano, “ připustil F'lar suše, když se rozhlédl po velkolepých prostorách Síně, jejíž stropní podval byl vyšňořený pavučinami kolika Oběhů. Obyvatelé těchto hedvábných hnízdeček čas od času padali se šťavnatým plesknutím tu na podlahu, tu na stoly či přímo do táců s pokrmem. Staré korouhve Ruathské Krve byly z holých hnědých kamenných zdí strhány bez jakékoliv náhrady. Mastné dlaždice skutečně pokrývalo čerstvě nalétané pápěří. Stoly na dřevěných kozách však vyhlížely jako nedávno vydrbané mýdlem a tácy s talíři se ve svitu čerstvě donesených Světlenu matně leskly. Světleny však, naneštěstí, k vylepšení celkového dojmu nikterak nepřispěly, protože jejich zář nemilosrdně odhalovala prostředí, jemuž by spíše prospělo řádné šero.
„Tohle kdysi bývala kouzelně krásná Síň, “ zašeptala Paní Gemma, aby to slyšel jenom F'lar.
„Vy jste se s nimi přátelila?” zeptal se zdvořile.
„Ano. To jsem ještě byla mladá. “ Poslední slovo zdůraznila hlubším hlasem, aby F'larovi naznačila, jak šťastná dívčí léta prožívala. „Byl to ušlechtilý rod!”
„Myslíte si, že někdo z nich mohl ujít meči?”
Paní Gemma po něm vrhla vyplašený pohled, ale pak honem rysy ve tváři zase vyhladila, aby si nikdo nevšiml ničeho zvláštního. Sotva postřehnutelně zavrtěla hlavou, načež posunula svoje těžké tělo směrem ke stolu, aby se usadila. Půvabnou úklonou hlavy potom F'larovi poděkovala a současně ho tím gestem propustila.
Vrátil se ke své dřívější společnici a posadil ji po své levé ruce. Paní Gemma jakožto jediná urozená osoba ze všech účastníků večeře seděla po jeho pravici; za ní měl sedět Fax. Drakeni a Faxovi důstojníci byli usazeni u krajních stolů. Na Ruathu však nepozvali Mistra jediného Cechu.
Hned nato dorazil Fax se svojí současnou favoritkou a se dvěma pobočníky. Správce se při jejich vítání v Síni ani nestačil uklánět. Jak si F'lar povšiml, ten člověk si od svého Pána udržoval bezpečnou vzdálenost - jak se ostatně slušelo na Správce, jehož svěřené zboží je v takhle prabídném stavu. Koutkem oka zahlédl, že Paní Gemma sebou trhla a celá se otřásla.
Fax ke svému vyvýšenému stolu přidusal a potlačovaným hněvem byl ve tváři celý potemnělý. Hulvátsky odtáhl židli a než se usadil, stačil s ní prudce vrazit do židle Paní Gemmy. Pak se přišoupl ke stolu s takovým drcnutím, že málem překotil stolní desku, která na dřevěných kozách dvakrát pevně neležela. Zachmuřeně prozkoumal svou číši i talíř a pečlivě ji ohmatal při okrajích, hotov je odmrštit, jakmile by se mu znelíbily. „Pečeně, můj Pane Faxi, a čerstvý chléb, můj Pane Faxi. a trocha ovoce a kořínků, která nám ještě zůstala. “ „Zůstala? Zůstala?! Vždyť jste mi tvrdili, že se ne-sklidilo vůbec nic!”
Správci povylezly oči z důlků. Polkl a začal blekotat. „Nic, co by se dalo poslat vám. Nic dost dobrého, aby se to dalo poslat. Vůbec nic. Kdybych jen věděl o vašem příjezdu, mohl bych nechat přivézt něco z Cromu... “
„Přivézt z Cromu?” zaryčel Fax a talířem, který si právě zkoumavě prohlížel, praštil do stolu tak rozzuřeně, že se mu v rukou jeho kraj zprohýbal. Správce opět zamžikal, jako by zmrzačen byl on sám.
„Slušné jídlo, můj Pane, “ vysvětlil rozklepaně.
„Jakmile zjistím, že některá z mých Držeb nedokáže vyživit své lidi ani pohostit svého právoplatného Pána, hned téhož dne se jí zřeknu!”
Paní Gemma jen lapla po dechu. Přesně v tom okamžiku zvenčí zaslechli řev draků. F'lar ucítil, jak se kolem něho vzedmul nezaměnitelný příval síly. Očima instinktivně vyhledal F'nora, který seděl u jednoho z nižších stolů. Hnědým jezdcem stejně jako ostatními drakeny projel nevysvětlitelný záchvěv mocného vzrušení.
„Děje se snad něco, drakeni?” vyštěkl Fax.
F'lar si s hranou lhostejností pod stolem natáhl nohy a nevychovaně se ve svém křesle rozvalil.
„Co by se mělo dít?”
„Ti draci přece!”
„Ale to nic není. Ti takhle řvou často... při západu slunce, na hejno letících wherysů, nebo když je čas krmení, “ a F'lar Pánovi Výšin věnoval líbezný úsměv. Jeho společnice u stolu tichounce vykvikla.
„Čas krmení? Vy jste je nenakrmili?”
„Ale ano. Před pěti dny. “
„Ach tak! Před pěti... dny? Tak to teď mají hlad... že?” Hlas sejí vytratil ve zděšeném šepotu a hrůzou široce rozevřela oči.
„Během pár dní jistě, “ potvrdil F'lar. Se skrývaným pobavením se pozorně rozhlížel Síní. Zdroj té síly musel být nedaleko. Buď přímo v této Síni nebo těsně poblíž ní. Určitě však bude tady uvnitř. Následovala tak rychle po tom Faxově prohlášení, že musela být vyvolána přímo těmito slovy. F'lar si povšiml, jak F'nor i ostatní drakeni si kradmo prohlížejí tváře všech přítomných. Faxovi vojáci a pomocníci Správce mohli být z podezření vyloučeni předem. Ta síla měla v sobě navíc výrazný nádech ženskosti.
Snad jedna z Faxových žen? Tomu Fax nedokázal uvěřit. Mnementh byl od každé na pár kroků a žádná neprojevila ani zdání síly, tím méně - s výjimkou Paní Gemmy - špetku inteligence.

Či snad některá z obyvatelek Držby? Až dosud viděl pouze zbědované nádenice a pár stárnoucích ženštin, které tu Správci dělaly hospodyně. Nebo snad Správcova družka? Musí zjistit, jestli ten člověk nějakou vůbec má. A co ženy místních vojáků? F'lar násilím potlačil neodolatelnou chuť vyskočit a okamžitě se pustit do hledání.
„Postavils stráže?" prohodil k Faxovi nedbale.
„Tady v Ruathě dokonce dvojnásobné!" zazněla obezřetná, chraptivá odpověď, která Faxovi zarachotila až v samé hloubi hrudníku.
„Tady?" F'lara to skoro rozesmálo. Ukázal na ponuře zařízenou místnost.
„Ano, tady!" Poté Fax s řevem změnil téma. „Jídlo!"
Pět nádeníků, z toho dvě ženy v tak promaštěných šedohnědých hadrech, že F'lar jen doufal, že s přípravou jídla neměly vůbec nic společného, vklopýtalo dovnitř s podnosem, na kterém ležela nerozporcovaná pečeně. Nikdo třeba jen s náznakem síly by nemohl klesnout takhle hluboko, pokud ovšem...
Zápach, vycházející z podnosu na servírovacím stolku, byl tak silný, že upoutal i F'larovu pozornost. Pečeně páchla spálenými kostmi a zuhelnatělým masem. Dokonce i džbán klahu. který tu koloval, odpudivě smrděl. Správce si zběsile brousil nože, jako by snad dokonalé ostří z té nechutné mršiny dokázalo nakrájel obstojné porce.
Paní Gemma opět lapla po dechu a F'lar si povšiml.jak křečovitě svírá postranní opěradla svého křesla. Na jejím hrdle spatřil křečovitou vlnku, jak polkla. Ani on na blížící se hody nehleděl s valným nadšením.
Tentokrát se nádeníci objevili s dřevěnými tácy naloženými chlebem. Na několik místech ještě před servírováním seškrábli či odřízli kusy spálené kůrky. Jak do Síně proudily další podnosy, F'lar se snažil pohlédnout servírujícím služebným do tváře. Jedna z nich, s obličejem zastřeným prameny zknocených vlasů, nabídla Paní Gemmě mísu zelených fazolek plavoucích v jakémsi mastném odvaru. F'lar se začal fazolkami zhnuseně probírat, aby jich pro Paní Gemmu našel alespoň pár dovařených, ale ta je jen odmítavě odstrčila stranou. Ve tváři se jí rýsovala špatně skrývaná nevolnost.
F'lar se zrovna chtěl otočit, aby posloužil i Paní Tele, když uviděl, jak Paní Gemma bolestně zaryla prsty do opěradla. V tu chvíli si uvědomil, že nejde o pouhou nevolnost z nechutného jídla, ale že ji zachvátily porodní bolesti.
Pohlédl rychle směrem k Faxovi. Pán se zlověstně zachmuřeným pohledem sledoval Správcovy pokusy vyhledat na pečeni poživatelné kusy jídla.
F'lar lehce položil prsty na Gemminu paži. Pootočila hlavu jen natolik, aby ho zahlédla koutečkem oka. Vynutila ze sebe společensky únosné pousmání.
„Právě teď si netroufnu odejít. Pane F'lare. V Ruathě není radno si s ním zahrávat. A třeba to budou jenom poslíčky - vždyť už mám svoje léta. "
O tom však F'lar pochyboval, neboť mu neušlo, jak se jí tělo opět zavlnilo. Z té ženy by byla vynikající Weyrena, pomyslel si lítostivě, jen kdyby byla trochu mladší.
Správce teď s roztřesenýma rukama nakládal na Faxův talíř plátky pečeně, rozpadající se kousky převařené ryby, venkoncem sousta téměř poživatelná. ovšem nijak se nepředal.
Stačilo jediné zuřivé švihnutí Faxový široké pěsti a talíř i s masem a šťávou přistál Správci přímo v obličeji. F'lar si proti své vůli povzdychl, neboť šlo zcela jistě o jediné jedlé kousky z celičké pečené.
„Tak tomu ty říkáš jídlo? Tomuhle ty říkáš jídlo?. "" rozhulákal se Fax. Jeho hlas se dunivě odrazil od holé stropní klenby a jak rozechvěl křehké pavučiny, vytřásl z nich na podlahu spoustu hemživců. „Vždyť to jsou pomeje! Nic než pomeje!"
F'lar rychle z Paní Gemmy setřepl několik hemživců. Ubohá žena byla v návalu mohutných porodních stahů zcela bezmocná.
„Když my se o vašem příjezdu dozvěděli tak pozdě!" kvílel Správce, kterému po tváři stékala krvavá šťáva. Fax po něm mrštil i pohárem a po hrudníku se Správci rozlilo i víno. Za ním následovala kouřící zelenina a muž zlitý tím vřícím vývarem bolestně zaječel. „Můj Pane, ach můj Pane, vždyť kdo to mohl tušit!" „Takže je zřejmé, že Ruatha svého Pána nedokáže pohostit. Budeš se jí muset zříci, " zaslechl F'lar svá vlastní slova.
Nad tímto prohlášením, které mu vyšlo z úst, užasl F'lar naprosto stejně, jako v Hlavní Síni užasli všichni přítomní. Kolem se rozhostilo ticho přerušované pouze pleskavými pády hemživců a kapkáním zeleninového vývaru ze Správcových ramen dolů mezi pápeří. Když se Fax otočil čelem k bronzovému jezdci, skřípění jeho podrážek zaslechli po celé místnosti.
Zatímco se F'lar pokoušel potlačit své vlastní překvapení a bleskově odhadnout, jak by mohl vzniklou situaci napravit, všiml si, že F'nor s rukou na jílci pomalu vstává.
„Že bych se nějak přeslechl?" zeptal se Fax s bezvýraznou tváří. Jenom oči měl pronikavé jako nůž.
Jelikož sám nedokázal pochopit, jak mohl takovou přímou výzvu vůbec vypustit z úst, rozvalil se F'lar nedbale v křesle. „Ale přece ty sám, Pane, " protáhl ležérně, „přece ty sám jsi prohlásil, že jakmile některá z tvých Držeb nedokáže vyživit ani sebe ani pohostit svého právoplatného pána, tak že sejí okamžitě zřekneš!"
Fax oplácel F'larovi jeho upřený pohled. V jeho tváři se vystřídala celá škála rychle se míhajících potlačovaných pocitů, mezi nimiž převládal náznak vítězství. Za strnulou maskou předstírané lhostejnosti se však F'larovy myšlenky míhaly sem a tam. Ve jménu Velkého Vejce, což ztratil veškerou soudnost?
S hraným nezájmem si nabodl na nůž kousek zeleniny a začal ho přežvykovat. Přitom si povšiml, jak se F'nor pozvolna rozhlíží Síní a každého provrtává pohledem. Poznání možných důsledků osvítilo F'lara jako blesk. Vyřčením onoho prohlášení on, draken, podlehl skrytému působení právě oné přítomné síly. F'lar, bronzový jezdec, se nechal vmanipulovat do situace, kdy s Faxem bude muset bojovat. Ale proč? A za jakým účelem? Aby se Fax zřekl této Držby? Ale to je přece k nevíře! Pro takový vývoj událostí však mohl hovořit pouze jediný důvod. A náhle F'lara zaplavila až bolestivě prudká radost. Měl co dělat, aby svůj postoj znuděné lhostejnosti udržel nadále, aby svou pozornost cele

nevěnoval tomu nesnesitelnému Faxovi pro případ, že by ten snad trval na souboji. Souboj by totiž k ničemu nevedl a on, F'lar, odmítal takto marnit čas.
Z úst Paní Gemmy unikl sten a oba soupeři se přestali měřit zavilým pohledem. Rozběsněný Fax se na ni podíval a pozdvihl zaťatou pěst, aby ji za to nerozvážné vyrušení jejího Pána a Vládce na místě potrestal. Stah, který rozvlnil mohutné břicho byl stejně očividný, jako ženiny kruté bolesti. F'lar se sice na ni pohlédnout neodvážil, v duchu se však ptal, jestli nezasténala záměrně, aby prolomila vzniklé napětí.
Proti všemu očekávání se Fax začal smát. Zaklonil hlavu, odhalil mohutné skvrnité zuby a řval smíchy.
„Nu ano, já se té Držby skutečně zříkám, ale ve prospěch jejího potomka, pokud to ovšem bude hoch... a pokud bude žít!" vysmíval se v chraptivém řehotu.
„Slyšeno a dosvědčeno!" vybuchl F'lar, který naráz vyskočil a ukázal na své jezdce. V mžiku byli všichni na nohou.
„Slyšeno a dosvědčeno!" stvrdili podle dávného obyčeje.
Po této přísaze se všichni neklidně a s úlevou rozpovídali. Z ostatních žen prožívala blížící se porod každá po svém, vydávaly sloužícím příkazy a radily se mezi sebou. Seběhly se k Paní Gemmě, ale váhavě se zdržovaly z Faxova dosahu. Vyhlížely jak hejno tupých wherysů vyplašených z hradu. Bylo zřejmé, že kolísají mezi strachem ze svého Pána a vrozenou touhou přispět rodící ženě na pomoc.
Fax jejich úmysly i váhání postihl téměř okamžitě. Pořád ještě v záchvatech hýkavého smíchu odkopl svoji židli dozadu, překročil ji a přistoupil ke stolku s pečení. Nožem si začal odsekávat jednotlivá sousta masa. která si cpal do úst, až šťáva stříkala, přičemž nepřestával vybuchovat veselím.
Když se F'lar naklonil k Paní Gemmě, aby jí pomohl vstát, naléhavě mu stiskla paži. Pohlédli si do očí. Ty její zakalila bolest. Přitáhla si ho blíž.
„Je rozhodnutý, že tě zabije, bronzový jezdče! On zabíjení přímo zbožňuje, " zašeptala.
„Zabít drakena zas není tak jednoduchá záležitost, moje statečná paní. Jsem ti velice vděčný. "
„Nechci, abys zahynul, " vydechla tichounce a skousla si ret. „Bronzových jezdců máme příliš málo. "
F'lar se na ni polekaně zahleděl. Že by ona, Faxova Paní, skutečně vyznávala Staré Zákony? Pokynul dvěma Správcovým mužům, aby ji vynesli do horních pokojů Držby. Chytil pak za loket paní Telu, která se jim hnala v patách.
„Ach, ach!" vykřikla s tváří zrůzněnou zděšením. Lomila rukama rozčilením celá bez sebe. „Vodu, ale horkou a čistou. Plátno. A porodní bábu. Ach ano. budeme potřebovat porodní bábu!"
F'lar se rozhlédl po místních ženách, a ze všeho nejdříve se mu pohled zarazil o jakousi ostudně vyhlížející osobu, která začala vytírat zbytky rozlitého jídla. Raději mávl na Správce a naléhavě mu nařídil, aby sehnal porodní bábu. Správce nakopl nádenici na podlaze.
„Hej ty!... No ty, slyšíš? Ať už, ti říkají kdoviják, honem pro ni syp k řemeslníkům. Ty přece víš, která to vlastně je!"
S mrštností, jež byla v křiklavém rozporu s jejím očividně zestárlým a zchromlým tělem, uhnula nádenice poslednímu kopanci, kterým ji chtěl Správce počastovat na cestu. Vyběhla kuchyňskými dveřmi ze Síně.
Fax si krájel a nabodával maso a občas propukal ve štěkavé výbuchy smíchu, to když se bavil svými vlastními myšlenkami. F'lar se přiloudal k pečeni a aniž by čekal na hostitelovo vyzvání, začal si také ukrajovat tenké řezy a vyzval své muže, aby k němu přišli. Faxovi vojáci však vyčkávali, dokud se jejich Pán sám nejdřív nenacpal do sytosti.

Kovová brána, žádná zeleň, silná zeď
- toť jistot tré, kterých si. Pane Držby, hleď!

Lessa se vyřítila ze Síně, aby podle příkazů od řemeslníků dovedla porodní bábu, a mysl jí vřela zoufalstvím. Tak blízko! Tak strašně blízko! Jak se jen mohla přiblížit cíli takhle na dosah a přesto neuspět? Fax měl toho drakena přece vyzvat na souboj! Ten draken je mladý a silný, podle tváře rozený bojovník, soustředěný a uvážlivý! Ten přece nepotřeboval nijak kličkovat! Což tady na Pernu už zhynula všechna čest. což i tu pohltila tráva?
A proč, ach proč vlastně si Paní Gemma vybrala právě ten vzácný okamžik, aby začala rodit? Kdyby Faxovu pozornost neodvedlo její zasténání, souboj by se určitě nedal odvrátit a dokonce ani Fax se svou vychvalovanou pověstí srdnatého a nebezpečného protivníka by nemohl obstát v boji proti drakenovi, jenž by měl Lessinu podporu! Držba se musí opět vrátit příslušníku právoplatné Krve! Fax Držbu živý nesmí opustit!"
Vysoko nad její hlavou na Vysoké Věži se ozval velký bronzový drak zpěvným zabroukáním, jako by jí naznačoval souhlas soudu. Jeho mnohofasetové oči se v houstnoucím šeru zajiskřily.
Bezmyšlenkovitě mu nařídila, aby mlčel. Stejně to prováděla s hlídáčkem wherem. Ach, ten hlídáček! Když běžela kolem jeho kotce, ani nevylezl. Dobře věděla, že na něho draci doráželi. To jeho zděšeně blekotání dolehlo až k ní. Byli by schopní uštvat ho k smrti. Cesta svažující se k domkům řemeslníků její běh ještě urychlila, takže se na kamenném prahu bábina obydlí zastavila doslova smykem. Zabušila na zavřené dveře. Zevnitř zaslechla překvapené výkřiky.
„Porod! Porod na Držbě!" křičela Lessa mezi jednotlivými údery pěstí. "
„Porod?" ozvalo se nezřetelně a závora na dveřích se zvedla. „A na Držbě?"
„Je to Faxová paní, a jestli je ti život milý, raději si pospěš, protože pokud se narodí chlapec, stane se zákonným Pánem na Ruathě!"
To by mělo probudit její zájem, pomyslela si Lessa a v té chvíli už pán domu otevřel dveře dokořán. Lessa spatřila porodní bábu, která ve spěchu snášela potřebné věci a vršila je na rozprostřeném šátku. Pak Lessa ženu rychle hnala po strmé cestě vzhůru k Držbě až k Věžní Bráně. Když se při dohledu na draka shlížejícího na ni z Věže pokoušela bába vzít do zaječích, Lessa ji pevně chytla za paži. Dovlekla bábu až na Nádvoří a potom ji, vzpouzející se, postrčila dveřmi do Síně.
Při pohledu na přítomné však žena couvla a přimkla se ke vnitřnímu rámu dveří. Vládce Fax, s nohama opřenýma o

dřevěný stůl, se nožem dloubal pod nehty a nepřestával se pochechtávat. Drakeni oblečení v blůzách z wheří kůže mlčky večeřeli u jiného stolu, zatímco kolem pečeně se teď činili vojáci.
Bronzový jezdec si obou žen povšiml a naléhavě ukázal do vnitřních prostor Držby. Porodní bába však jako by vrostla do země. Lessa ji nenápadně potáhla za rukáv a vybízela ji, aby si pospíšily přes Síň. K jejímu úžasu přistoupil bronzový jezdec až k nim.
„Pospěš si, ženská, Paní Gemma rodí předčasně!" zamračil se starostlivě a nesmlouvavě, obě pobídl ke dveřím vedoucím dál do Držby. Popadl bábu za rameno a přes její odpor ji vlekl ke schodišti. Lessa ji táhla za druhou paži.
U schodů uvolnil sevření a kývl na Lessu, aby bábu zbytek cesty doprovodila sama. U mohutných dveří do vnitřní chodby si však Lessa povšimla, že draken na ně upírá podivně pronikavý pohled. Či spíše že hledí na její ruku spočívající na bábině paži. Opatrně se na ni podívala a náhle, jako by pozorovala ruku naprosto cizího člověka, spatřila to sama - ty dlouhé prsty, které byly pod nánosem špíny ušlechtile vytvarované, útlou dlaň s jemnou stavbou kostí, jež přes veškerou naléhavost situace svírala bábin rukáv nesmírně elegantně. Honem s ní ucukla z dohledu.
Paní Gemma skutečně pracovala k porodu, ale neprobíhalo to nijak hladce. Když se Lessa pokoušela vytratit se z místnosti, porodní bába po ní střelila tak vystrašeným pohledem, že Lessa nakonec neochotně zůstala. Bylo zřejmé, že ostatní Faxovy ženy tu moc platné nebudou. Schumelily se u jedné postranice vysokého lože, lomily rukama a brebentily rozrušenými, ječivými hlasy. Nakonec tedy bylo na Lesse a na porodní bábě, aby Paní Gemmu vysvlékly, uložily ji a přidržely ji za ruce při každém bolestivém stahu. V tváři těhotné ženy nezůstala ani stopa její bývalé krásy. Pot se z ní jen lil a pleť jí celá zpopelavěla. Dýchala krátce a chraptivě u zuby zatínala do rtů. aby zdusila křik.
„Tohle vůbec nevypadá dobře, " zamumlala porodní bába polohlasně. „Ty tam, okamžitě zanech toho fňukání!" přikázala a namířila prstem na jednu z těch husiček. Naléhavost jejího poslání jí pro tuto chvíli propůjčila pocit nadřazenosti i vůči urozeným. „Doneste mi horkou vodu! Podejte mi tohle plátno! Najděte něco teplého, do čeho zabalíme dítě. Pokud porod přežije, musíme je uchránit před průvanem a prochladnutím, " Ta její panovačnost ženy trochu uklidnila. Přestaly naříkat a poslušně vykonávaly bábiny příkazy.
Pokud porod přežije, znělo v Lessině hlavě. Pokud přežije, aby se stalo Pánem Ruathy. Aby ji dostal Faxův potomek? Tohle však nebylo jejím záměrem, ačkoliv...
Paní Gemma slepě hrábla po Lessiných rukách a ta jí proti své vůli poskytla veškerou úlevu, kterou jí silný stisk jen mohl poskytnout.
„Příliš krvácí, " zamumlala porodní bába. „Podejte mi další plátno. "
Ženy se znovu roznaříkaly a ječivě dávaly volný průchod svým obavám a nesouhlasu.
„K tak dlouhé cestě ji nikdo neměl nutit!" „Teď zemřou oba!"
„To je ale vážně strašná spousta krve!" Strašná spousta krve, říkala si Lessa. A já jí ani ne-vynadala. Dítě přichází předčasně. Určitě zemře. Shlížela dolů na tu zrůzněnou tvář a do krve rozkousané rty. Když nekřičí teď, pročpak vykřikla předtím? Lessu zaplavila zuřivost. Z nějakého nejasného důvodu tato žena záměrně vyrušila Faxe i F'lara právě v klíčovém okamžiku. Málem Gemminy dlaně rozdrtila ve svých. Gemmu ta bolest z míst, kde ji nečekala, vyburcovala právě v té kratičké přestávce mezi křečovitými stahy, které za sebou přicházely stále rychleji. Zamrkala, aby z očí setřásla pot a zoufale se zahleděla Lesse do tváře.
„Co jsem ti vlastně udělala?" vydechla namáhavě.
„Udělala? Měla jsem Ruathu na dosah ruky a tys do toho musela vykřiknout, ty jedna lstivá stvůro!" zasyčela Lessa s hlavou skloněnou tak nízko, že ji nezaslechla ani porodní bába, která se činila na dolním konci lůžka. Byla tak rozzlobená, že odhodila všechnu přetvářku, ale nakonec na tom stejně nesešlo, neboť této ženě už mnoho života nezbývalo.
Paní Gemma široce rozevřela oči. „Ale... ten draken... Fax přece nemohl zahubit drakena! Bronzových jezdců je přece tak málo! Každého z nich bude potřeba! Vždyť staré pověsti... ta hvězda... hvězda... " Dál však nemohla pokračovat, protože celým tělem jí otřásl mohutný stah. Zavěsila se na děvče tak zoufale, až se její těžké prsteny zaryly Lesse do dlaní.
„Jak to myslíš?" chraptivým šepotem vyzvídala Lessa.
Ženino utrpení však bylo natolik bezbřehé, že téměř nemohla ani dýchat. Oči jí doslova začaly vylézat z důlků. Ačkoliv Lessa byla vůči všem citům s výjimkou pomstychtivosti obrněna, ve své hrůze pocítila ryzí ženskou touhu moci rodičce v té její příšerné trýzni nějak ulevit. Při tom však jí však hlavou pořád znělo, co se jí Paní Gemma pokoušela říci. Ta žena tedy nechránila Faxe, nýbrž drakena. A co ta hvězda? Myslela tím Krvavici? A o jaké staré pověsti se jí tu snažila něco naznačit?
Porodní bába tlačila oběma rukama na Gemmino břicho směrem dolů a přitom pronášela k rodičce rady, které však žena ve své bolesti už příliš ztracená stejně nevnímala. Svíjející se tělo se náhle křečovitě vzepjalo a napůl se z postele zvedlo. Lessa se ženu pokoušela podepřít. Paní Gemma otevřela oči dokořán a po tváři se jí rozlil výraz nepředstavitelné úlevy. Zhroutila se Lesse do náruče a zůstala ležet bez hnutí.
„Zemřela!" zavřeštěla jedna z žen. S křikem se vyřítila z komnaty. Její hlas se rozléhal prostorami vytesanými ve skále. „Zemřela... mřela... ela... la. " neslo se ozvěnou k ohromeným ženám, které se děsem nezmohly na sebemenší pohyb.
Lessa uložila Gemmu zpátky na lůžko a zmateně se zahleděla na podivně vítězný výraz v její tváři. Ucouvla mezi stíny, otřesena mnohem víc než kdokoliv z přítomných. Ona, která nikdy ani v nejmenším nezaváhala, pokud šlo o to udělat Faxovi čáru přes rozpočet nebo přispět k dalšímu zbídačování Ruathy, se teď chvěla výčitkami svědomí. Nevzpomněla si ve svém umanutí, že kromě ní mohou i další jednat z nenávisti k Faxovi. Paní Gemma mezi ně patřila a rozhodně na vlastním těle zakusila mnohem více surovosti a ponižování, než Lessa sama. A přesto všechno Lessa Gemmu nenáviděla a svoji nenávist vychrlila do tváře ženě, která si zasluhovala spíše úctu a respekt než jakékoliv odsouzení.
Lessa potřásla hlavou, aby zaplašila vědomí tragédie i odpor sama k sobě dřív, než ji beznadějně zaplaví. Na prožívání

lítosti a na kajícnost jí nezbývá čas. Alespoň ne teď. Ne ve chvíli, kdy by mohla Faxovou smrtí pomstít křivdy nejen na sobě, ale i na Gemmě!
Nu ano, je to tak. A ona má v ruce vhodný nástroj! To dítě, ano, to dítě. Řekne, že žije. A že to je chlapec. Draken pak bude muset bojovat. Přece vyslechl a dosvědčit Faxovu přísahu.
Úsměv, ne nepodobný tomu na tváři mrtvé ženy, se mihl přes Lessiny rty, když sbíhala chodbami dolů do Hlavní Síně. Užuž chtěla rovnou vtrhnout dovnitř, když si uvědomila, že vinou předtuchy svého vítězství přestala dbát na sebeovládání. Před vchodem se tedy zarazila a s rozvahou zhluboka vydechla. Shrbila ramena a dál už šla jako beztvaré vyhlížející nádenice.
Zvěstovatelka Gemminy smrti vzlykala zhroucená u Faxových nohou.
Lessu při pohledu na Pána zaplavila dvojnásob silná nenávist. Zaskřípěla zuby. Vždyť on má přímo radost, že Paní Gemma při porodu jeho semene položila život. Dokonce teď hystericky plačící ženě nařizoval, aby šla vyřídit jeho nejnovější oblíbenkyni, že se k němu má připojit. Nepochybně ji hodlal vyhlásit svou první dámou.
„Děcko žije!" vykřikla hlasem nepřirozeně změněným hněvem a nenávistí. „A je to hoch!"
Fax naráz vyletěl ze židle, odkopl vzlykající ženu a vztekle se na Lessu zamračil. „Co to blábolíš, ženská?"
„Děcko je naživu a je to hoch!" opakovala a dál sestupovala ze schodů. S rozkoší sledovala, jak Faxovu tvář zaplavil nevěřícný a vzteklý výraz. Správcovi lidé spolkli svůj pokus o provolávání slávy.
„Ruatha má tedy nového Vládce!" Zvenčí sem dolehlo zaryčení draků.
Lessa se na svůj záměr soustředila natolik, že naprosto nevnímala reakce ostatních přítomných v Síni, přeslechla dokonce i ten dračí řev.
Fax jednal rychle jako blesk. Jediným skokem překonal vzdálenost, která ho od Lessy oddělovala, a přitom s řevem její zprávu popíral. Než Lessa stačila uhnout, drtivou ranou pěstí ji zasáhl přímo do obličeje. Úder ji doslova nadzdvihl a srazil ze schodů. Lessa tvrdě dopadla na kamennou podlahu, kde zůstala ležet bez pohnutí jako raneček špinavých hadrů.
„Zadrž, Faxi!" F'larův hlas prořízl ticho právě v tom okamžiku, kdy Pán na Výšinách napřáhl nohu, aby to bezduché tělo ještě nakopl.
Fax se zprudka otočil. Ruka mu podvědomě sjela k jílci meče.
„Bylo to slyšeno a dosvědčeno, Faxi, " krotil ho F'lar s rukou varovně vztyčenou, „zde mými drakeny. Dostůj své slyšené a dosvědčené přísaze!"
„Dosvědčeno a drakeny?" rozchechtal se Fax posměšně. „Snad chceš říct drakenami, ne?" pošklebovalse s očima planoucíma pohrdáním. Jediným rozmáchlým gestem je všechny zahrnul do svého výsměchu.
Rychlost, s jakou F'lar tasil nůž, ho však na okamžik přece jen zarazila.
„ Tak drakenami jsi říkal?" ujišťoval se F'lar se rty povytaženými nad obnažené zuby. Hlas mu zněl nebezpečně líbezně. Jak se blížil k Faxovi, zář Světlenu se třpytně odrážela od čepele jeho nože.
„Ženské jste! Příživníci Pernu! Moc Weyru dávno skončila! A je to jenom dobře!" řval Fax. Skočil dopředu a předklonil se v očekávání zápasu.
Jen velice matně si oba soupeři uvědomovali, že za nimi nastal shon, že muži neurvale odsunují stoly stranou, aby bojovníci měli dostatek prostoru. Ačkoliv se F'lar neodvážil vrhnout na zhroucenou postavičku nádenice jediný pohled, přesto věděl a jaksi ještě hlouběji než podvědomě vytušil, že právě ona je zdrojem oné síly. Cítil to hned, jak vešla do místnosti. Postoupil k Faxovi a hned nato uskočil stranou, když se Fax mohutným skokem vymrštil z podřepu a rozmáchl se po něm zprudka ostřím svého nože.
F'lar tomu výpadu uhnul zcela bez námahy. Všiml si, kam až protivník při útoku dosáhne, a usoudil, že v tomto ohledu má mírnou výhodu. Přísně se však napomenul, že ta výhoda je vskutku nepatrná. Fax měl zase mnohem větší zkušenosti ve vražedném zápase muže proti muži, zatímco F'larovy souboje končívaly při prvních krůpějích krve na podlaze cvičiště. F'lar si připomněl důležitou zásadu, a sice že se statnějším Pánem nesmí dát zahnat do kouta. Fax měl širokánský hrudník a byl nebezpečný už jenom tou svou mohutností. F'lar musí v boji využívat své pohyblivosti a ne pouhé hrubé síly.
Fax další útok jenom předstíral, to zkoušel oťukávat F'larovy slabiny a rozvahu. V zápasnickém předklonu si oba ze šesti stop hleděli navzájem pozorně do tváře, kroužili rukou, v níž svírali nůž. zatímco volnou ruku s rozpřaženými prsty měli přichystanou, aby drapli soupeře.
A Fax opět vyrazil do útoku. F'lar ho pustil blízko, natolik blízko, aby ještě stačil odskočit a přitom sám zasadil ránu. Ucítil, jak pod špičkou jeho nože povoluje látka a zaslechl Faxovo zavrčení. Vládce se pohyboval mrštněji. než by člověk podle té jeho rozložité postavy hádal, a F'larovi nezbylo než uskočit podruhé. Jeho blůzu ze silné wheří kůže však Faxův nůž tentokrát prořízl.
Rozvztekleně kolem sebe kroužili a snažili se v soupeřově obraně narazit na slabinu. Fax se vrhl vpřed a svým mohutným tělem se snažil získat výhodu pokusem uvěznit F'lara mezi zdí a vyvýšeným pódiem.
F'lar však jeho výpadu čelil. Sehnutý proběhl pod Faxovou rozmáchlou paží a šikmo ho ťal do boku. Vládce se však nedal zaskočit a prudkým uskokem polapil F'lara do pasti tentokrát po svém druhém boku. F'lar zoufale vzpíral levou paži. aby tu namířenou ozbrojenou ruku udržel vysoko nad svou hlavou. Zdvihl koleno a současně s úderem se rychle sehnul k zemi. Když Fax vyjekl a náhlou bolestí v rozkroku se zlomil v pase, F'lar honem odtančil z jeho dosahu. Na levém rameni ucítil žhnout oheň, důkaz toho, že neunikl ne-zraněn.
Fax zrudl ve tváři smrtelnou záští. Bolestí a úlekem teď sotva sípal. F'lar však své chvilkové výhody ani nestačil využít, protože rozběsněný Pán se náhle napřímil a opět provedl výpad. F'lar musel bleskově uskočit stranou, jinak by se mu Fax dostal až k tělu. Mezi sebe a soupeře přistrčil F'lar stolek s pečení a teď kolem něho obezřetně kroužil a přitom napínal rameno, aby mohl odhadnout rozsah poranění. Řezná rána sálala bolestí, jako by byla vypálena žhavým

železem. Každý pohyb bolel, zranění mu však paži nikterak neochromovalo.
Najednou Fax shrábl z podnosu plnou hrst tučných odřezků a mrštil je po F'larovi. Draken uskočil a Fax prudce oběhl stůl. Pud sebezáchovy velel F'larovi uskočit včas stranou a lesklá čepel Faxová nože minula jeho břicho jenom o píď. Sám však Faxovi ze strany rozťal paži. V mžiku se oba opět otočili tváří k sobě. Paže se Faxoví houpala u boku naprosto bezvládně.
F'lar se vrhl do útoku. Snažil se pokoušet štěstí, dokud se Pán z Velkých Výšin nestačí vzpamatovat. Zřejmé však míru soupeřova zranění podcenil. Když se snažil uhnout předstírané ráně, dostal surový kopanec do boku. Schoulený bolestí se F'lar zběsile snažil odkulit od útočícího protivníka. Fax se na něho řítil s úmyslem přibodnout lehčího drakena k zemi a smrtelným úderem tak souboj ukončit. Jakýmsi zázrakem se však F'lar stačil vyhrabat na nohy a pokoušel se napřímit, aby Faxovu vrávoravému útoku čelil vestoje. A právě to ho zachránilo. Fax se rozmáchl příliš do předklonu a ztratil rovnováhu, načež F'lar rozpřáhl pravici vší silou, jaké jen byl v tom okamžiku schopen, a zabořil nůž do Faxových ničím nechráněných zad, až ucítil hrot čepele drhnout o prsní krunýř.
Zasažený Pán se rozplácl na dlaždicích. Dopadl tak zprudka, že nůž se mu povysunul z hrudní kosti a kousek zakrvácené čepele povyjel v místě zásahu z těla zase ven.
Oparem bolesti i úlevy dolehlo k F'larovi tichounké bědování. F'lar zdvihl hlavu a očima zalitýma potem spatřil, jak se ve dveřích do Síně tísní zástup žen. Jedna z nich v náručí chovala jakýsi pevně zabalený předmět. F'lar sice význam této scény zatím nechápal, věděl však, že urovnat myšlenky si musí za každou cenu.
Upřeně shlížel na mrtvého muže. Jeho zabití mu nepřineslo nijak zvláštní potěšení, F'lar si uvědomil, že cítí pouze úlevu nad svým vlastním přežitím. Rukávem si otřel čelo a násilím se napřímil. V boku mu po tom posledním kopanci pulsovala ostrá bolest a levé rameno měl v jednom ohni. Doklopýtal k nádenici. Pořád ještě ležela na stejném místě. Jemně ji obrátil. Všiml si, že pod upatlanou pletí jí na tváři vyráží obrovská podlitina. Zaslechl, jak F'nor nad tou vřavou v Síni přebírá kontrolu.
Ruku, třesoucí se přes všechnu snahu o sebeovládání, přiložil draken na ženinu hruď, aby se přesvědčil, že její srdce stále bije... A skutečně bušilo, pomalu sice, ale silně.
Z hloubi srdce si oddechl, vždyť jak úder tak pád se mohly stát osudným. A osudným dost možná i pro celý Pern.
K pocitu úlevy se však vmísilo znechucení. Pod nánosem špíny se věk toho stvoření v žádném případě nedal ani odhadnout. Zdvihl ji do náruče. Ani pro jeho bojem vyčerpanou sílu nepředstavovalo její tělo vůbec žádné břemeno. S vědomím, že F'nor dokáže zvládnout jakékoliv potíže, odnášel F'lar nádenici do své vlastní komnaty.
Složil tělo na vysoké lůžko, načež prohrábl oheň a do košíku u postele přihodil pár dalších Světlenů. Při představě, že musí sáhnout na tu spečenou clonu vlasů, se mu hnusem zvedal žaludek, přesto ji však něžně odhrnul z ženina obličeje a otáčel jím v rukou do všech stran. Rysy měla drobné a pravidelné. Z jedné paže se jí ty hadry sesmekly. Nad loktem byla poměrně čistá, ale zhyzděná modřinami a starými jizvami. Kůži však měla pevnou a hladkou. A ruce, které uchopil do svých dlaní, byly sice špínou celé strupaté, nicméně úhledné a jemně tvarované.
F'lar se začal usmívat. Ano, tenkrát ucukla rukou tak obratně, že si skutečně nebyl jist, co vlastně zahlédl. Ale měl pravdu, pod tou vrstvou špíny a mastnoty se skrývala mladičká dívka. Dost mladá dokonce i pro potřeby Weyru. A původ měla rozhodně urozený. Naštěstí není mladá zas natolik, aby vzešla z Faxová šéme. Ze by šlo o levobočka některého z předchozích Pánů? Kdepak, plebejské krve v sobě nemá jedinou krůpějku. Ať už pocházela z jakéhokoliv rodu, byla čisté Krve a on by skoro věřil, že přímo z Ruathské. Že je jediným člověkem, který jakýmsi řízením osudu před deseti Oběhy unikl tomu masakru a vyčkával s pomstou. až přijde vhodný čas. Z jakého jiného důvodu by se snažila Faxe přinutit, aby se zřekl svých nároků na tuto Držbu?
Potěšený a okouzlený touto šťastnou náhodou natáhl F'lar ruku, aby z toho bezvědomého těla strhl šat. S rozpaky však ucouvl. Děvče totiž nabylo vědomí. Její ohromné vyhládlé oči se neuhýbavě upíraly do jeho; beze strachu či zvědavosti, zato však obezřetně.
Náhle se v její tváři odehrála sotva postřehnutelná změna. S prohlubujícím se úsměvem sledoval Fax. jak svoje pravidelné rysy zkřivila do masky odpudivé šerednosti.
„Snad bys nechtěla oklamat drakena, děvče?" zachechtal se. Ani náznakem nedal najevo, že by se jí chtěl vůbec dotknout. Namísto toho se opřel zády o vyřezávané čelo postele. Zkřížil ruce na prsou, ale vzápětí je zase spustil, aby ulevil bolavě paži. „Tvé jméno, děvče, a také postavení!" Přestala zastírat své skutečně rysy a pomalu se vytáhla do sedu. S rozmyslem sklouzla zády až hornímu čelu lůžka, takže na sebe hleděli přes celou délku postele.
„Co je s Faxem ?"
„Ten je mrtev. Ptám se na tvoje jméno!" Tvář jí zalil výraz divokého vítězství. Sklouzla z lůžka a napřímila se do nečekané výšky. „Pak tedy žádám o navrácení svých práv! Pocházím z Ruathské Krve. Činím si tedy nárok na Ruathu!" prohlásila zvučným hlasem.
F'lar na ni chvíli jenom hleděl, celý unesený tím jejím hrdým postojem. Polom však zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.
„Cože? Tahle zmuchlaná hromádka hadrů?" Nemohl si pomoci, ten rozpor mezi jejím vystupováním a jejím oděvem ho k posměchu přímo sváděl. „To snad ne! A kromě toho, moje krásná paní, my drakeni slyšeli a dosvědčili Faxovu přísahu, jíž se Ruathy zřekl ve prospěch svého dědice. Mám snad kvůli tobě vyzvat k souboji i to děcko? Třeba ho uškrtit jeho vlastním povijancm?"
Děvčeti zaplály oči a rty se odchlíply v odporně zlomyslném úsměvu.
„Žádný dědic neexistuje! Gemma zemřela dřív, než se dítě narodilo. To všechno byla lež!" „Lež ?" zeptal se F'lar rozhněvaně. „Nu ano, " posmívala se mu s bradou vztyčenou. „Prostě jsem lhala. Žádné děcko se nenarodilo, pouze jsem chtěla mít zaručeno, že Faxe vyzveš na souboj. "
F'lar, rozběsněný tím, že dvakrát podlehl jejímu ovlivňování, ji popadl za zápěstí.
„Tak ty jsi podnítila drakena k boji? Aby zabíjel? Když vykonává Pouť?"

„Pouť! Co mi je po té tvé Pouti? Teď je Ruatha opět mojí Držbou! Celých deset Oběhů jsem dřela a čekala, kula pikle a trpěla. A to všechno kvůli ní! Může snad tvoje Pouť mít pro mě nějaký význam?"
F'lar ji zatoužil udeřit, aby z její tváře zahnal ten výraz zpupného pohrdání. Vztekle jí zkroutil paži a sevření uvolnil teprve když ji přitáhl těsně k sobě. Rozesmála se, proklouzla k jedné straně a dřív, než se vzpamatoval a pokusil se ji dohonit, vyběhla ze dveří a byla pryč.
Řítil se skalnatými chodbami dolů a přitom sám sebe proklínal. Věděl, že dívka musí zamířit k Síni, pokud chce vyběhnout z Držby ven. Když však do Síně dorazil, mezi postávajícími hloučky její letící postavičku nezahlédl.
„Neproběhlo to stvoření tudy?" křikl na F'nora, který náhodou stál u výhodu na Nádvoří.
„Ne. Takže přece jenom je zdrojem síly ona?"
„Ano, přesně tak, " přisvědčil F'lar, jehož se nad dívčiným útěkem zmocňovalo stále hlubší roztrpčení. Kudy mu to mohla zmizet ? „ A ke všemu je ještě z Krve Ruathanů!"
„Ale, ale! Že by tedy popřela nároky toho děťátka?" divil se F'nor a mávnutím ukázal na porodní bábu, která teď seděla těsně u plápolajícího ohně.
„Děťátka? O čem to mluvíš?"
„Myslím chlapečka, jehož porodila Paní Gemma. " vysvětloval F'nor, jehož F'larův nechápavý pohled značne překvapil.
„ On snad žije?"
„Ano. A podle báby je to velice silné dítě, když. se vezme v úvahu, že byl nedonošený a z matčina břicha že byl vyrván násilím. "
F'lar prudce zaklonil hlavu a zařval smíchy. Přes veškeré její uskoky to děvče nakonec přechytračí Pravda!
V tom okamžiku rozeznal v Mnementhově řevu zřetelné nadšení, načež se ostatní draci zvláštním způsobem švitořivě rozezpívali.
„Mnementh ji polapil!" vykřikl F'lar jásavě. Seběhl ze schodů, minul tělo bývalého Pána Velkých Výšin a vyřítil se na Hlavní Nádvoří.
Všiml si, že na svém věžním bidýlku už jeho drak nesedí, proto na něho zavolal. Jakýsi rozruch ho přiměl obrátit pohled nahoru, a tam kroužil a chystal se na přistání Mnementh, který cosi držel v předních pařátech. Mnementh F'larovi prozradil, že ji zahlédl vylézat z jednoho z horních oken, takže ji jednoduše sebral z okenní římsy, protože samozřejmě věděl, že draken se po ní shání. Poté se bronzový drak neobratně zdvihl na zadních nohách a zamával křídly, aby udržel rovnováhu. Opatrně dívku postavil a svými mohutnými pazoury kolem ní sklenul klícku. Stála v tom kruhu bez hnutí, s tváří pozdviženou ke klínovitě tvarované hlavě, která se kolébala nad ní.
Hlídáček wher řičící hrůzou, vztekem a nenávistí se zběsile škrtil na svém řetězu, jak se snažil přijít Lesse na pomoc. Když F'lar kolem něho k těm dvěma kráčel, wher po něm chňapl.
„K lítání má skutečně dost kuráže, " přiznal F'lar a nedbale položil ruku na Mnementhův přední pazour. Mnementh byl sám se sebou nesmírně spokojen a shýbal hlavu, aby si vysloužil podrbání na nadočnicovém hrbolku.
„A abys věděla, měla jsi pravdu, " pokračoval F'lar, který neodolal, aby děvče trochu nepoškádlil.
Zvolna se k němu otočila. Tvář měla nehybnou. Z draků tedy strach nemá, povšiml si F'lar s uspokojením.
„Dítě opravdu žije. A je to chlapec. "
Na chvíli své zděšení neovládla a ramena jí na okamžik ochabla. Hned se však zase napřímila.
„Ruatha patří mně!" trvala tiše a rozčileně na svém.
„Nu ano, mohlo tak tomu být, kdybys mne vyhledala hned po příletu mé letky. "
Oči se jí rozšířily úžasem. „Co tím chceš říct?"
„Draken totiž může bojovat za každého, komu se děje bezpráví. Nežli jsme dorazili na Ruathskou Držbu, byl jsem zralý k tomu, abych pod jakoukoliv vhodnou záminkou vyzval Faxe na souboj, a to i bez ohledu na svoji Pouť. " Tohle sice tak docela pravda nebyla, ale F'lar musí tu dívku jednou provždy odnaučit té pošetilosti, s jakou se snaží ovládat drakeny.
„Kdybys řádně naslouchala písním vašeho Harfeníka, znala bys svoje práva. A navíc - " F'larův hlas teď zazněl tak mstivě, až to jeho samotného překvapilo -„Paní Gemma by teď nemusela být po smrti. Právě ona, ta statečná duše, trpěla pod tyranovou rukou mnohem více než ty!"
Něco v dívčině chování mu však prozradilo, že Gemminy smrti hluboce lituje, a to ho dojalo.
„K čemu ti teď bude Ruatha?" zeptal se a širokým gestem obsáhl polozbořené Nádvoří i Držbu včetně neúrodného Ruathského okolí. „Svých cílů jsi přece nepochybně dosáhla, a sice smrti dobyvatele, který díky tobě stejně ze své kořisti neměl pražádný užitek. "
Potom si F'lar od frkl. „A to je dobře. Všechny ty Držby budou opět vráceny členům právoplatných rodů, a už je také načase. Jedna Držba a jeden Pán. Cokoliv jiného jde proti zvyklostem. Je samozřejmé, že možná budeš muset bojovat s těmi. kteří toto pravidlo neuznávají a kteří se nakazili Faxovou šílenou hrabivostí. Což bys v případě útoku Ruathu uhájila... nyní a v tomhle stavu?"
„Ruatha patří mně!"
„ Pcha, Ruatha!" F'larův smích byl plný posměchu. „Co s Ruathou, když z tebe může být Weyrena?"
„Weyrena?" vydechla Lessa a zůstala na něho civět ohromením celá bez sebe.
„No ano, ty blázínku. Řekl jsem přece, že teď jsem na Pouti. Je načase, abys pečovala o něco důležitějšího, než je Ruatha. A výsledkem mé Pouti jsi... ty!"
Prst, kterým na ni ukázal, sledovala Lessa jako nesmírně nebezpečnou věc.
„U Prvního Vejce, děvče, vždyť ty máš té síly v sobě na rozdávání, když jsi přiměla drakena, aby se proti své vůli podřídil tvému rozkazu. Však k tomu už nikdy nedojde, teď se před tebou budu mít pořádně na pozoru !"
Mnementh souhlasně zabroukal, což v jeho hrdle zaznělo jak tiché burácení. Zkroutil krk, takže jedním okem, blyštícím se v šeru Nádvoří, hleděl na dívku z těsné blízkosti.

F'lar si s pýchou povšiml, že v přítomnosti oka většího než její vlastní hlava dívka necouvá a ani strachem nebledne.
„Má rád drbání na hrbolcích nad očima, “ prohodil F'lar přátelsky, aby zas změnil taktiku.
„To já vím, “ odpověděla něžně a natáhla ruku, aby drakovi vyhověla.
„Nemorth snesla zlaté vejce, “ pokračoval F'lar vemlouvavě. „Zemře co nevidět. Tentokrát musíme dostat silnou Weyrenu!”
„Takže... Krvavice?” vydechla dívka a pohlédla na F'lara očima plnýma zděšení. Tohle ho překvapilo, protože zatím u ní neshledal ještě ani známku strachu.
„Tys ji viděla? A chápeš, co to znamená?” Viděl, že neklidně polkla.
„Hrozí nebezpečí... “ spustila sotva slyšitelným šepotem a bojácně se zahleděla k východu.
F'lar se jí ani nevyptával, jakým zázrakem tu hrozbu vytušila. Byl pevně rozhodnut, že ji v případě nutnosti odvleče do Weyru třeba násilím. V hloubi duše však kdovíproč toužil, aby jeho výzvu přijala dobrovolně. Vzpurná Weyrena by mohla představovat ještě větší nebezpečí nežli Weyrena hloupá. Tohle děvče vládlo příliš velkou silou a příliš si navyklo užívat uskoky a různě lsti. Poštvat ji proti sobě nějakou nerozvážností by mohlo způsobit pořádnou katastrofu.
„To nebezpečí hrozí celému Pernu a ne pouze Ruathě, “ řekl a naladil hlas do prosebného tónu. „A právě tebe je zapotřebí. Ale ne na Ruathě. “ Tuhle možnost ve srovnání se závažností celé situace odbyl jediným mávnutím jako záležitost naprosto vedlejší. „Bez silné Weyreny jsme odsouzeni k záhubě. Bez tebe, slyšíš?”
„Gemma říkala, že bronzové jezdce potřebujeme všechny beze zbytku, “ zašeptala Lessa ohromeně.
Co touto poznámkou jenom mohla myslet? F'lar se zachmuřil. Jestlipak z jeho přesvědčování zaslechla alespoň pár slov? Znásobil svoje naléhání, přičemž si byl jist pouze tím, že udeřil na správnou strunu.
„Tedy jsi zvítězila. Dovol, ať to dítě -” všiml si jejího prudkého odporu a bezcitně to ještě upřesnil -„Gemmino dítě - vyrůstá tady v Ruathě. Jako Weyrena budeš mít pod svým velením úplně všechny Držby a ne jenom vypleněnou Ruathu. Dosáhla jsi Faxovy smrti. Skoncuj už s tou svojí pomstou. “
Hleděla na F'lara užaslýma očima a snažila se strávit jeho slova.
„Dál než na Faxovu smrt jsem nikdy nepomyslela. “ přiznala pozvolna. „Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím co vlastně přijde pak. “
Byla zmatená skoro jako malé dítě a F'lara silně dojímala. Neměl čas ani chuť zabývat se jejím podivuhodným vítězstvím nějak hlouběji, proto si teprve teď uvědomil tu sílu její nepokořitelné povahy. Vždyť jí samotné nemohlo být víc jak deset Oběhů, když Fax vyvraždil celou její rodinu. A přesto už tak mladičká si sama vytkla cíl a úspěšně přežila a unikala jak surovostem, tak odhalení, jen aby přispěla k uchvatitelově smrti. Jaká by z ní mohla být Weyrena! A šla by ve šlépějích tradice pro Ruathskou Krev nijak neobvyklé. Ve světle bledého měsíce vyhlížela mladičce a zranitelně a téměř krásně.
„ Byla by z tebe Weyrena, “ nepřestával něžně naléhat.
„Weyrena. “ jenom to slovo nevěřícně dechla a potom se rozhlédla po Vnitřním Nádvoří koupajícím se v jemné sluneční záři. Napadlo ho, že už ji konečně zviklal.
„Či se ti ty hadry zamlouvají?” pronesl schválně drsně a výsměšně. „I ty zknocené vlasy, špinavé nohy a popukané ruce? Spaní na slámě a pojídání zbytků? Jsi přece mladá... tedy, předpokládám, že jsi mladá. “ Tentokrát měl hlas velice pochybovačný. Vrhla po něm mrazivý pohled, rty sevřené do zachmuřené čárky. „Což tohle je cíl i vrchol tvých ctižádostivých plánů? Tobě tedy stačí zůstat v tomhle zapadákově a nebýt ničím víc, tobě to opravdu stačí?” Odmlčel se, ale pak s nekonečným pohrdáním dodal: „Jak vidím, Ruathská Krev už prořídla. Ty máš totiž strach!”
„Já jsem Lessa, dcera Pána z Ruathy!” odsekla rozezlená urážkou své vlastní Krve. S očima planoucíma a bradou zdviženou se vytáhla do celé své výšky. „Já se nebojím vůbec ničeho!”
F'lar se spokojil s pousmáním.
Mnementh však zdvihl hlavu a šlachovitý krk natáhl v celé jeho délce. Jeho hrdelní rachotivé zařvání se rozeznělo celým údolím. Bronzový drak sdělil F'larovi, že Lessa výzvu přijímá. Ostatní draci svou odpověď vyzpívali hlasy mnohem pronikavějšími, než byl Mnementhův mohutný samčí řev. Hlídáček wher, přikrčený na svém řetěze, ze sebe vyrazil vysoký, nervy drásající jekot, který z Držby vylákal všechny její vyděšené obyvatele.
„Hej, F'nore!” křikl bronzový jezdec a mávnutím k sobě přivolal svého zástupce. „Nech půlku letky, ať tady Držbu ohlídá! Některý ze sousedních Pánů by si mohl vzít do hlavy, že půjde ve Faxových šlépějích! Jednoho jezdce pošli na Výšiny, ať tam tu radostnou zprávu vyřídí! A ty zajdi ihned do Síně Tkalcovského Cechu a promluv si s L'to... Lytolem. “ F'lar se zazubil. „Myslím, že z něho bude jak výborný Správce, tak i ukázkový Prozatímní Pán této Držby, a že svoje povinnosti bude plnit vzorně ve jménu Weyru i pro skutečného malého Pána.“
Když hnědý jezdec pochopil velitelovy úmysly, tvář se mu nad jeho posláním rozhořela nadšením. Teď, když je Fax mrtvý a Ruatha je pod ochranou dražena, navíc stejného, který se o tu Faxovu smrt sám přičinil, bude Držba v bezpečí a pod moudrou správou bude jenom rozkvétat.
„To ona způsobila úpadek Ruathy?” zeptala se svého velitele.
„A svými uskoky málem i náš, “ odvětil F'lar, nicméně teď, když nalezl tak úžasný cíl své Pouti, mohl si dovolit i trochu velkoduššnosti. „Nejásej předčasně, bratře, “ varoval, sotva si povšiml, jak se F'nor tváří. „Zasvěcena musí být i naše nová královna. “
„Všechno tu zařídím. S tím Lytolem sis nemohl vybrat lépe, “ poznamenal F'nor, ačkoliv dobře věděl, že F'lar žádný souhlas nepotřebuje.
„Kdo vlastně je ten Lytol?” zeptala se Lessa důrazně. Z obličeje si shrnula mastnou clonu vlasů. V měsíčním světle nebylo špínu tak vidět. F'lar přistihl F'nora, jak na ni naprosto nezastřeně civí. Rázně F'norovi pokynul, aby své příkazy vyplnil bez odkladu.

„Lytol je jezdec, který přišel o draka, “ prozradil potom děvčeti. „A rozhodně žádný Faxův přítelíček. Bude tu zdejší Držbu dobře spravovat a ta jenom pokvete. “ Načež dodal s útěšlivým pohledem: „Nebo se bojíš, že snad ne?”
Lessa se na něj dívala se zachmuřeným mlčením. Nakonec se té její sklíčenosti tiše rozesmál.
„A teď se vrátíme do Weyru. “ oznámil a napřáhl k ní ruku, aby ji odvedl k Mnementhovu boku.
Bronzový drak natočil hlavu směrem k hlídáčkovi, který teď vleže ztěžka lapal po dechu. Řetěz se zplihle válel v prachu.
„Ach, “ povzdychla Lessa a klekla si k tomu podivnému zvířeti. Zdvihlo hlavu a žalostně zakvílelo.
„Mnementh tvrdí, že je nesmírně starý a že brzy usne a už se neprobudí. “
Lessa tu odpudivou hlavu tiskla v náručí, hladila nadočnicové hrbolky a škrábala zvíře za ušima.
„Pojď, Lesso z Pernu, “ vyzval ji F'lar, který se už nemohl dočkat, až vzlétnou a zamíří pryč.
Vstala sice pomalu, ale poslušně. „Zachránil mne. Dobře věděl, kdo vlastně jsem. “
„Však on ví, že to provedl výborně, “ ujistil ji F'lar drsně. V duchu nad jejím netypickým výlevem citu žasl.
Opět ji uchopil za ruku, aby ji znovu odvedl k Mnementhovi.
V následujícím zlomku vteřiny ho kdosi srazil k zemi. Rozplácl se na dláždění a zoufale se snažil vyhrabat se na nohy. aby mohl svému protivníku čelit. Ovšem mohutná první rána mu smysly otupila natolik, že zůstal jen bezmocně ležet na zádech a s úděsem pozoroval hlídacího wheru, jehož šupinaté tělo mířilo z výšky - přímo na něho.
Současně zaslechl Lessin zděšený výkřik a Mnementhovo zařvání. Obrovská hlava bronzového draka se rozkývala, aby hlídáčka srazila v letu stranou. Když se však wherovo tělo v lom šíleném pádu napjalo jako luk Lessa vykřikla.
„ Nezabíjej! Nesmíš zabít!”
Hlídáček, jehož chrčení se proměnilo v poplašený kvil úzkosti, provedl nad zemí neuvěřitelný manévr, aby změnil svou dráhu letu. Dopadl na kamenný dvůr F'larovi těsně pod nohy a F'lar zaslechl duté prasknutí, to jak ten náraz zlomil zvířeti vaz.
Než stačil vůbec vstát, už Lessa s tváří hrůzou zrůzněnou chovala šerednou hlavu v náruči.
Mnementh sklonil hlavu a něžně do umírajícího whera šťouchl. F'larovi sdělil, že zvíře vytušilo Lessin záměr opustit Ruathu, což by nikdo z její Krve neměl správně učinit. V tom svém stařecky změklém mozku si dokázalo vytvořit jediný závěr, a sice že Lessa je v nebezpečí. Když však zaslechlo Lessin šílenou hrůzou vykviklý rozkaz, napravilo svůj omyl za cenu vlastního života.
„Vždyť on mě jenom věrně chránil, “ dodala Lessa a hlas se jí zlomil. Odkašlala si. „Byl jediný, komu jsem mohla důvěřovat. Můj jediný přítel.“
F'lar dívku neobratně pohladil po rameni. Představa, že člověk může dospět až tak hluboko, aby musel uzavřít přátelství s hlídáčkem wherem, ho upřímně zděsila. Zamžikal bolestí, protože pádem se mu znovu otevřela bodná rána v rameni.
„A byl to vpravdě věrný přítel, “ přisvědčil a pak jen mlčky stál, dokud se světlo v hlídáčkových zelenozlatých očích nezakalilo a docela nevyhaslo.
Tu všichni draci ze sebe vyrazili sotva slyšitelný, přesto však pronikavý jek, při kterém děsem vstávaly vlasy na hlavě. Bylo to znamení, že zhynulý byl jejich vlastního rodu.
„Vždyť to byl přece obyčejný hlídací wher, “ zašeptala Lessa a oči se jí rozšířily úžasem.
„Draci vzdávají poctu ve všech případech, kdy to sami považují za vhodné, “ poznamenal F'lar suše, aby naznačil, že on za to nenese žádnou odpovědnost.
Lessa se ještě naposledy dlouze zadívala na tu odpudivě ošklivou hlavu. Pak ji položila na dláždění a polaskala přistřižená křídla. Hbitými prsty rozepnula těžkou přezku, na kterou se zavíral kovový obojek kolem plazího krku. Vztekle ten obojek pak odhodila stranou.
Potom se naráz zdvihla a odhodlaně, bez jediného pohledu nazpátek, zamířila k Mnementhovi. S rozvahou stoupla na drakovu podzviženou nohu a podle F'larova návodu se usadila na mohutném krku.
F'lar se rozhlédl nádvořím po zbytku své letky, která se tu opět seřadila. Obyvatelé Držby unikli do bezpečí Hlavní Síně. Když všichni jezdci nasedli, sám se vyšvihl na Mnementhovu šíji za sedící děvče.
„Pevně se přidržuj mých paží!” zavelel jí, když se pevně chytil nejmenšího z krčních výstupků a dal příkaz k letu.
Bronzový drak začal stoupat a Lessa ho křečovitě sevřela prsty. Obrovská křídla se rozvířila, aby nabrali výšku rovnou při svislém vzletu. Mnementh raději vzlétal ze skály nebo z věže. Draci totiž mají sklon k lenosti. F'lar se ohlédl a uviděl své drakeny řadit se do formace. Vzdálenosti mezi draky byly delší, aby se zakryly mezery po chybějících jezdcích, kteří zůstali ochraňovat Ruathskou Držbu.
Konečně dosáhli dostatečné výšky a F'lar Mnementhovi nařídil, aby je skrze mezimezí dopravil do Weyru.
Když nehybně strnuli v mezimezí, dívka úžasem pouze lapla po dechu. Ačkoliv ten pronikavý chlad a absolutní nepřítomnost světla a zvuku již pro F'lara nepředstavovaly nic nového, přesto jej ten pocit vždycky znovu vyvedl z míry. Přitom však tento neobvyklý způsob cestování netrval déle, než co by člověk třikrát zakašlal.
Poté, co z toho děsivého mezimezí vyklouzli zase ven, Mnementh tuto kandidátku za její klidný přístup rachotivě pochválil. Netřásla se strachy ani neječela zděšením, jak měly ve zvyku jiné ženy. F'lar sice na své paži přitisklé k jejímu hrudníku ucítil, jak se jí rozbušilo srdce, ale tím to končilo.
A pak už se vznášeli nad Weyrem a Mnementh s rozpřaženými křídly teď v jasném slunečním světle klouzal dolů. Půlnoční Ruatha zůstala na druhém konci planety.
Lessin stisk na F'larových pažích opět zesílil, tentokrát ale překvapením, když zakroužili nad obrovitou skalní propastí Weyru. F'lar mrkl Lesse do tváře a její okouzlený výraz ho potěšil, nenašel v něm ani stopu strachu, vědomí, že se vznášejí tisíc dračích délek nad vysokánským pohořím Benden. A když všech sedm draků zařvalo na znamení svého příletu, v obličeji se jí rozlil nevěřícný úsměv.
Ostatní drakeni snižovali výšku prudce se prohlubující spirálou, zatímco Mnementh dal přednost klesání v pomalých lenivých kruzích. Jednotliví draci se rychle vydělili z formace a přistáli každý u svého vlastního vstupu do jeskynních

prostor Weyru. Mnementh se konečně s poklidem přiblížil k jejich obydlí Ostře si zahvízdal jen tak sobě pro radost, zpomalil svůj let zatřepetáním křídel a zlehýnka dosedl na skalní římsu. Přikrčil se, aby F'lar mohl děvče přehoupnout na druhou skálu, rozdrásanou tisícem přistávajících pazourů.
„Tudy se dostaneme výhradně do našeho obydlí, “ prozradil Lesse, když vešli do chodby, jež svojí šíří i výškou klenby činila průchod snadným i pro mohutného bronzového draka.
Dorazili do obrovské přírodní sluje, jež od okamžiku dosažení jeho dospělosti patřila Mnementhovi. F'lar se po své první delší nepřítomnosti ve Weyru rozhlížel kolem sebe novýma očima. Monumentální prostora byla bezpochyby větší, než většina těch síní, které navštívil ve Faxově doprovodu. Však ty síně měly také sloužit jako shromaždiště lidí a ne jako noclehárna pro draky. Najednou si však uvědomil, že jeho vlastní příbytek si co do zanedbanosti s Ruathou příliš nezadá. Benden byl jistojistě jedním z nejstarších Weyrů, stejně jako Ruatha patřila mezi vůbec nejstarší Držby, ovšem jako omluva to nestačilo. Kdo ví, kolik draků v té prohlubni líhalo, než se pevná skála obrousila natolik, aby vyhovovala dračím rozměrům! Kdo ví, kolik nohou vyšlapalo cestičku z dračího Weyru do jeskyně sloužící jako ložnice a do koupací jeskyně tam vzadu, kde přírodní teplý pramen zaručoval stále čistou vodu! Ale čalouny na zdech byly do jednoho vybledlé a zmuchlané a na podlaze se leskly mastné skvrny, jež by šly mýdlovým pískem vydřít bez námahy.
Když se zastavil v ložní jeskyni, všiml si F'lar, jak ostražitě se Lessa tváří.
„Musím jít okamžitě nakrmit Mnementha. Mohla by ses tady nejdřív vykoupat, “ navrhl jí a prokramařil truhlu, ze které pro Lessu vytáhl čistý oděv. Byl to pozůstatek po dřívějších spoluobyvatelkách těchto prostor, ale rozhodně vyhlížel přijatelněji než hadry, které ji zakrývaly teď. Bílý vlněný šat, který se tradičně oblékal k obřadu Zasvěcení, zas pečlivě do truhly uložil. Ten přijde na řadu až později. Hodil jí k nohám jednotlivé části oděvu a přidal sáček vonného písku, načež jí ukázal na závěs, zakrývající přístup ke koupací jeskyni.
Potom odešel a nechal ji stát s hromádkou šatů na zemi, protože se ani nepokusila cokoliv zachytit.
Mnementh mu oznámil, že F'nor teď krmí Cantha a že on, Mnementh, je rovněž hladový až běda. Ona prý nedůvěřuje F'larovi, Mnementha samotného že se však nebojí.
„A proč by se tě vlastně měla bát?” zaryl F'lar. „Jsi přece bratranec toho hlídacího whera, který byl jejím jediným přítelem!”
Mnement F'larovi sdělil, že on, plně vyspělý bronzový drak, není rozhodně nijak spřízněný s kdejakým vychrtlým, pajdavým wherem, který je s přistřiženými křídly uvázaný někde u boudy.
„Tak pročpak jste ho vyznamenali nejvyšší dračí poctou?” poštíval F'lar dál.
Mnementh mu zpupně vysvětlil, že bylo vhodné a žádoucí vyjádřit takto žal nad smrtí věrné a obětavé povahy. Vždyť ani modrý drak by nemohl popřít skutečnost, že ten hlídáček wher z Ruathy neprozradil ze svěřeného tajemství vůbec nic, ačkoliv byl k tomu značně drsně nucen i jím Mnementhem. A navíc tím, že se mu podařilo vykonat hrdinský čin, když za cenu vlastního života odvrátil svůj útok na F'lara. Povznesl se k udatnosti vlastní pouze drakům. Je tedy samozřejmé, že mu při jeho skonu vzdali draci patřičný hold.
F'lar se z radosti, že se mu bronzáka podařilo poškádlit, potichu rozesmál. S nesmírnou důstojností Mnementh nabral směr ke Krmišti.
Když se snesl poblíž F'nora, seskočil F'lar zvířeti ze hřbetu. Při doskoku na zem si uvědomil, že by měl to děvče raději požádat, aby mu rameno ovázala. Sledoval, jak bronzový drak se střemhlav vrhá na poplašené stádo a vybírá si nejbližší tučný kus.
„Líhnutí začne každým okamžikem, “ poznamenal F'nor místo pozdravu a z podřepu se na bratra rozverně zazubil. Oči mu vzrušením jenom hořely.
F'lar zamyšleně přikývl. „Mezi chlapci bude vskutku z čeho vybírat, “ připustil. Dobře věděl, že F'nor si nejzajímavější novinky schválně nechává pro sebe, aby trochu napnul jeho zvědavost.
Spolu se podívali, jak si F'norův Canth vybral kopající srnu. Hnědý drak uchopil zvíře úhledně do jedné pazoury a vzlétl, aby se na neobsazené římse v pohodě pustil do jídla.
Mnementh zhltal svůj první úlovek a plavně se snesl opět nad stádo, tentokrát do zadních ohrad. Tam se mu zalíbil vykrmený pták pštrosovec, a v mžiku ho držel v drápech. F'lar pozoroval jeho vzlet a jako vždy jím projel pronikavý záchvěv pýchy. To nádherné rozpětí širokých křídel, ach, to dovádění slunečních paprsků po bronzově zbarvené kůži, ty záblesky stříbřitých pazourů nachystaných k přistání! Pohledu na Mnementha v letu či obdivu nad tou nenucenou silou a elegancí se nikdy nenasytí!
„Lytol byl nad tvou výzvou nadšením úplně bez sebe, “ vzpomněl si F'nor. „Posílá ti vyjádření své úcty a vděčnosti. Na Ruathě si určitě povede dobře.“
„Proto jsem ho vybral, “ zabručel F'lar, nicméně Lytolův přístup ho velice potěšil. Role Zástupního Pána mu ztrátu draka sice nenahradí, v každém případě však jde o vysoce vážené a zodpovědné postavení.
„Na Výšinách zavládlo značné veselí, “ pokračoval F'nor se širokým úsměvem, „a upřímný žal nad skonem Paní Gemmy. Bude zajímavé sledovat, který ze zájemců teď urve titul.“
„Myslíš na Ruathě?” vyptával se zachmuřeně F'lar. „Ale ne. Na Výšinách a na ostatních Držbách, které si Fax podrobil. Lytol si na ochranu Ruathy přivede svoje vlastní lidi, aby ji chránili a zarazili vojáky dřív, než by případně mohlo k pokusu o zteč vůbec dojít. Zná na Výšinách spoustu těch, kteří se na jinou Držbu přestěhují s největší ochotou, když tam už nebude vládnout Fax. S odjezdem na Ruathu se rozhodl spěchat co nejvíce, takže návrat našich jezdců můžeme očekávat skutečně vbrzku. “
F'lar spokojeně přikývl. Otočil se, aby pozdravil další muže ze své letky, dva modré jezdce, kteří se na Krmiště snesli se svými zvířaty. Mnementh se vypravil pro druhého ptáka.
„Ten tvůj se nepřejídá, “ poznamenal F'nor. „To Canth se vždycky cpe jako nezavřený. “
„Když hnědákům to trvá přece jen déle, než. dosáhnou plného vzrůstu, “ neodolal F'lar a se zadostiučiněním sledoval,

jak se F'norovi hněvivě blýsklo v očích. To ho odnaučí, aby otálel s novinkami!
„R'gul a S'lel se už také vrátili, “ přiznal konečně hnědý jezdec.
Oba modráci před sebou hnali splašené a hrůzou řvoucí stádo.
„A všichni ostatní jsou odvoláni zpět, “ pokračoval F'nor. “ „Nemorth má doslova na kahánku. “ Dál už se F'nor ovládnout nedokázal. „S'lel přivezl dvě. R'gul jich má pět. Ty dívky jsou prý rozhodné a nebojácné a taky moc hezké. “
Na to F'lar neřekl nic. Od těch dvou čekal téměř s jistotou, že si kandidátek přivedou spoustu. Nu. jestli chtějí, ať si jich přivedou třeba celé stovky. To on. F'lar. má sice jedinou, zato zaručenou vítězku!
F'nor se zdvihl. Rozhořčilo ho, že jeho zprávy vyvolaly tak neopatrnou odezvu.
„Myslím, že jsme se přece jenom měli vrátit pro tu dívku z Cromu a pak pro tu hezoučkou... “
„Hezoučkou?” opakoval F'lar s pohrdavě povytaženým obočím. „Hezoučkou? Jora byla taký moc hezká!” vyprskl jedovatě.
„A K'net a T'bor přivezli sokyně ze západní strany, “ dodal F'nor významně. Ustaraně se mračil.
Kolem nich zaburácel větrem přerývaný řev vracejících se draků. Oba muži prudce zvedli tváře k obloze a spatřili zdvojenou spirálu dvou vracejících se lelek, každou po dvaceti mužích.
Mnementh zaklonil hlavu a zpěvavě zaryčel. F'lar ho zavolal k sobě a s potěšením si povšiml, že bronzový drak se s ním o odchodu nijak nedohadoval, ačkoliv pojedl vskutku jen velmi lehce. F'lar se s bratrem přátelsky rozloučil, vkročil na Mnementhovu napřaženou pazouru, načež, se nechal odnést na svoji skalní římsu. Mířili chodbou do vnitřní klenuté místnosti. Mnementh po cestě roztržitě poškytával. Hřmotně se vyhrabal do svého ve skále vydlabaného pelechu a na vyhlazeném kameni se uvelebil k spánku. Když se natáhl a pohodlně složil svou klínovitou hlavu, F'lar k němu přistoupil. Mnementh přítele pozoroval svým bližším okem. Množství očních plošek se třpytivě lesklo a jak mu F'lar konejšivě drbal hrbolky nad očima, plošky se postupně začaly potahovat tenkými vnitřními víčky.
Lidi s touto situací doposud neobeznámené by takový obrázek mohl pořádně vyplašit. Avšak do okamžiku, kdy se před dvaceti Oběhy Mnementh vyklubal ze skořápky a neohrabaně se v Líhništi pokoušel dobatolit na slabých nožkách a ještě celý rozřešený před malého F'lara, draken si těchto pokojných chvilek cenil jako těch vůbec nejšťastnějších. Člověku se nemohlo dostat větší cti, než jakou představovala důvěra a spojenectví ze strany okřídlených zvířat Pernu. Vždyť právě věrnost, kterou dračí plémě chovalo k těm vyvoleným zástupcům lidstva, byla od okamžiku Zasvěcení skálopevná a bezvýhradná.
Mnementhova blaženost byla tak hluboká, že velké oko se vbrzku zavřelo. Drak spal a pouze špičku ocasu nechával pozorně pozdviženou na znamení, že v případě potřeby je schopen být okamžitě bdělý a připravený.

Při tom vejci Faranthině,
při Weyreně moudré, stvoř
plémě s křídly, bronz a zeleň,
plémě s křídly, hněď a modř.
K tomu plémě zdatných jezdců.
Až se draci vylíhnou,
láska všechny vznese k nebi –
drak a člověk jedno jsou!

Lessa vyčkala, dokud si podle drakenových kroků nebyla jista, že skutečně odešel. Rychle prolétla obrovskou jeskyní. Doneslo se k ní škrábání pazourů a šumot mohutných křídel. Proběhla krátkou vstupní chodbu až na samý okraj rozšklebeného otvoru. V dálce kroužil bronzový drak a snášel se nad širším koncem přes míli dlouhého holého oválu, který tvořil Bendenský Weyr. O Weyrech sice, jako ostatně všichni obyvatelé Pernu, už slyšela, ale ocitnout se v jednom z nich osobně, to byla docela jiná záležitost.
Koukla nahoru, rozhlédla se do stran a dolů. Všude na ni hleděla jen příkrá skalní stěna. Dostat se odtud bylo možno jen pomocí dračích křídel. Nejbližší další vchod do jeskyně byl vzdálen příliš daleko, ať už to byl ten nad její hlavou, po straně či hluboko pod jejíma nohama. Byla tu dokonale uvězněna.
Weyrena, řekl jí. Jeho žena? V jeho vlastním Weyru? Myslel snad tohle ? Kdepak, ten drak]i naznačoval něco jiného. Náhle jí došlo, jak je vlastně podivné, že rozumí drakům. Jestlipak to uměli i prostí lidé ? Nebo je to způsobeno onou příměsí drakení Krve v jejím Rodu? Ať už je to jak chce, Mnementh jí vnukl představu čehosi významnějšího, jakéhosi vysokého postavení. Pak tedy určitě mají v úmyslu učinit z ní Weyrenu pro tu zatím nevylíhlou dračí královnu. Jak ale přišli na to, že se hodí právě ona? Matně si vzpomínala, že drakeni se vydávají na Pouť, aby nalezli určitý druh žen. Aha, jistý druh žen. To tedy znamená, že je jen jednou z více kandidátek. Přesto jí bronzový jezdec to postavení nabízel takovým způsobem, jako by ona a jedině ona té roli odpovídala. Má v sobě ten mládenec ale řádnou dávku sebevědomí, usoudila Lessa. Pánovitý on tedy je, ale nemá v sobě nic násilnického jako Fax.
Viděla, jak se bronzový drak vrhá na prchající stádo, spatřila smrtící úder draka mířícího ke vzdálené římse, aby se pustil do krmení. Instinktivně ucouvla od vchodu do tmy a zdánlivého bezpečí, které ji nabízela chodba. Hltající drak jí připomněl nesčíslně hrůzných příběhů. Sice se těm povídačkám odjakživa vysmívala, ale teď... Není nakonec přece jen pravda, že draci žerou lidské maso? A není... Lessa těm myšlenkám rázně učinila přítrž. Dračí plemeno nemůže být krutější než plemeno lidské. A dračí jednání alespoň vychází ze zvířecí pudovosti a ne ze zvířecké chamtivosti.
Když se přesvědčila, že draken má prozatím co dělat, vrátila se přes velkou jeskyni k ložní jeskyni, shrábla ze země oblečení i pytlík mýdlového písku a zamířila do koupelové jeskyňky. Byla malá, ale svému účelu postačovala víc než dobře. Kolem jezírka s nepravidelně kruhovým tvarem běžela široká římsa. která vytvářela jakýsi předsunutý práh. Stála tam lavička a několik poliček k zavěšení mokrého prádla. V záři Světlenu si povšimla, že při kraji jezírka sahá písek na

dně tak vysoko, aby se člověk při koupeli mohl pohodlně postavit. O kus dál sbíhala písčina pozvolna do hloubky, nad níž vlnky pleskaly do skalní stěny na protější straně jeskyňky.
Být konečně čistá! Být dokonale čistá a moci tak zůstat napořád! S odporem ne menším než byl ten drakenův ze sebe strhala zbytky hadrů a protože si s nimi nevěděla rady, odkopla je na stranu. Nasypala si vrchovatou hrst vonného písku a sehnula se k jezírku, aby ho namočila.
Vonné mýdlo rychle prohnětla na jemnou kasičku a začala si dřít ruce a zhmožděnou tvář. Další dávkou zvlhčeného písku pak zaútočila na paže a stehna, poté na trup a na chodidla. Drhla se lak usilovně, až se jí z napůl zahojených ran zase vyřinula krev. Potom vkročila či spíše vskočila do jezírka. Mýdlová pěna. jež sejí v teplé vodě vytvořila v živých ranách, jí svojí palčivostí málem vyrazila dech. Potopila se pod hladinu a zatřásla hlavou, aby si vlasy namočila až ke kůži, načež do nich vetřela další hrsti vonného písku a drbala je, drhla a zase ždímala, dokud jí nepřipadaly obstojně čisté. Vždyť to bylo po tolika letech! Dlouhé pruhy špíny odplouvaly v propletencích připomínajících obrovité hemživce s rozplývajícíma se nohama k zadnímu břehu jezírka, kde se ztrácely pod hladinou. Voda, jak si všimla s povděkem, neustále kolovala, špinavou a zakalenou vystřídala voda křišťálově čistá. Pak věnovala pozornost opět svému tělu, drhla zadřenou špínu tak dlouho, až ji kůže pálila. Při tom obřadném smývání se zbavovala něčeho mnohem více než jenom tělesné špíny. Přepychový pocit čistoty jí působil rozkoš až extatickou.
Spokojená s tělem, jemuž na čistotě žádné další namáčení přidat nemohlo, potřetí si vetřela písek do vlasů. Z jezírka však potom vy lézala jen velice neochotně. Vyždímala si vlasy a stočila šije nahoře na temeni, aby si mohla otřít tělo. Zdvihla šaty a jedny z nich si na zkoušku u sebe přidržela. Ta světle zelená látka jí pod vymáčenými prsty připadala hedvábně jemná, i když jí drsná pokožka o látku zachytávala. Přetáhla si šaty přes hlavu. Byly jí volné, ale vesta z tmavě zelené látky měla pásek, kterým je mohla pevně stáhnout přes boky. Z nezvyklé hebkosti, obalující její nahou kůži, se až zasvíjela rozkoší. Kolem kotníků jí široce zavířila skutečná sukně a ne jen odrbaný lem nepopsatelných hadrů a Lessa se z čistě ženské radosti potěšeně rozesmála. Vzala si čistý ručník a pustila se do vlasů.
Z dálky k ní dolehl nezřetelný zvuk. Lessa se zarazila s rukama zdviženýma a s hlavou skloněnou k rameni se napjatě zaposlouchala. Ano, ty zvuky přicházejí zvenčí. Draken a jeho drak se podle všeho vrátili. Rozhořčeně se nad tímto nevhodným vyrušením ušklíbla a začala si vlasy látkou vysoušet ještě usilovněji. Zajela si do polosuchých zcuchaných pramenů prsty, ale okamžitě jí v té zknocené pasti uvízly. Pokusila se vlasy trochu uhladit, rázně si je shrnula za uši. Zlostně přehrabala poličku a nakonec skutečně měla úspěch a narazila na kovový hřeben se silnými zuby, se kterým rázně zaútočila na neposlušné kadeře. Když si tou letitou spletí za doprovodu mocného škubání a spousty stenů konečně bezohledně prorazila cestu, podařilo se jí vlasy trochu učesat.
Teď už suché, jako by její vlasy náhle začaly žít svým vlastním životem, jiskřily jí pod prsty a lepily se jí na tváře, na hřeben i na šaty. Zvládnout tu hedvábnou záplavu bylo rozhodně nad její síly. Vlasy měla dokonce delší, než sama myslela, protože teď po umytí a rozčesání jí sahaly až do pasu - pokud se jí ovšem nepřichytily na ruce.
Chvíli naslouchala, ale nedoletí k ní sebemenší zvuk. Bojácně přistoupila k závěsu a nakoukla obezřetně do ložní jeskyně. Byla prázdná. Opět se zaposlouchala a tentokrát zachytila myšlenky usínajícího draka. Nu, ona se s tím člověkem setká raději ve společnosti rozespalého draka než tady v té jeho ložní jeskyni. Vykročila, když tu jak míjela vyleštěný kus plechu, zavěšený na zdí, koutečkem oka v něm zahlédla obraz neznámé ženy.
Ztuhla na místě a ohromeně a nevěřícně zírala na tvář odrážející se v kovu. Teprve když si s pocitem nezvládnutelného úžasu přitiskla dlaně ke svým vystouplým lícním kostem a odraz ten pohyb věrně zopakoval, konečně pochopila, že vidí sebe samu.
Cože! Vždyť to děvče na lesklé ploše je krásnější než Paní Tela, dokonce i než ta Tkalcova dcera! Ale tak hubeňoučká! Ruce jí samy od sebe sklouzly k hrdlu, k vyčnívajícím klíčním kostem, k ňadrům, které s její celkovou vyhublostí nikterak neladily. Neočekávaně ji zaplavilo sebevědomí zrozené ze šťastného okouzlení vlastním tělem a ona si okamžitě povšimla, že šaty jsou na její postavu příliš velké. A vlasy... vznášely se jí kolem hlavy jako svatozář. Ne a ne spořádaně splývat dolů! Přihladila si je netrpělivými prsty a podvědomě osvobodila kadeře zpoza uší a zastřela si jimi obličej. Sotva je však s vědomím, že s převleky už může navždy skoncovat, zastrčila nazpátek, vlasy se jí znovu rozčepýřily kolem celé hlavy.
Z jejího zadumání ji vytrhl jakýsi zvuk, nezřetelné zaskřípění boty o kámen. Čekala tedy, až se draken objeví.
Zčistajasna ji přepadla plachost. S tváří světu odhalenou, s kadeřemi zastrčenými za uši a s tělem rýsujícím se v přilnavé látce zůstala bez berličky své navyklé anonymity a tedy byla, alespoň podle vlastního soudu, nesmírně zranitelná.
Rázně potlačila touhu utéci, i ten navyklý a nevysvětlitelný pocit pronikavého strachu. Prohlédla se znovu v kovovém zrcadle, ramena zatáhla dozadu, napřímila hlavu a vystrčila bradu. Tím pohybem se jí vlasy opět rozjiskřily a začaly jí poletovat kolem hlavy. Ona je přece Lessa z Ruathy, z ušlechtilé staré Krve. Už se nemusí uchylovat k vyumělkovaným maskám, aby vůbec přežila, proto se hrdě a s odhalenou tváří musí ukázat před světem... toho drakena nevyjímaje.
Přešla odhodlaně ke dveřím a odhrnula závěs oddělující velkou jeskyni.
Stál tam vedle dračí hlavy, kterou drbal na nadočnicových hrbolcích a tvářil se podivně rozněžněle. Ten obrázek byl v příkrém rozporu se vším, co dosud o drakenech kdy slyšela.
Jistě, o zvláštní spřízněnosti mezi drakem a jeho jezdcem se už doslechla, nyní si však poprvé uvědomila, že nedílnou součástí tohoto pouta je i láska. Žasla, že tento odtažitý a chladný muž je tak hlubokého citu vůbec schopen. Nad stařičkým hlídáčkem wherem s ní přece nedělal žádné cavyky. Není divu, že se ten chudáček domníval, že jí chce draken ublížit. Jenže draci jsou mnohem snášenlivější, připomněla si s mimovolným úšklebkem.
Obracel se k ní pomalu, jako by se mu od zvířete ani nechtělo. Pak ji však zahlédl a naráz se otočil a dychtivýma očima vstřebával do sebe celou tu její proměnu. Rychle a nehlučně k ní přiběhl a odvedl ji zpět do ložní jeskyně. Silnou rukou ji přitom vedl za loket.

„Mnementh se trochu nasytil a potřebuje k odpočinku klid, “ vysvětlil tlumeně, jako by si tuhle starost připouštěl především. Těžkým závěsem opět zakryl vstup do místnosti.
Potom ji před sebou přidržel, natáčel si ji hned na tu, hned zas na onu stranu a přepečlivě ji prohlížel. Obličejem se mu mihl náznak překvapení.
„Vymydlila ses... do krásy, no ano, skoro do krásy, “ připustil s tak povýšenou blahovolností, že se od něho okamžitě uraženě odtáhla. Z jeho hrdelního smíchu znělo upřímné pobavení. Kdo mohl vlastně tušit, co bylo pod tou vrstvou špíny... starou, hádám celých deset Oběhů? Nu ano, jsi dost hezká, aby se s tebou vyrovnal i F'nor. “
Tím jeho chováním nesmírně popuzená, optala se Lessa mrazivě: „A to se F'norovi musím zavděčit za každou cenu?”
Smál se jí dlouho a Lessa musela zatínat pěsti, aby přemohla chuť zaplašit mu ten smích z obličeje třeba ranami.
Konečně přestal a řekl: „Na tom nezáleží. Musíme se najíst a také chci využít tvých služeb. “ Když vystrašeně vyjekla, obrátil se k ní se zlomyslným úsměvem, přičemž na jeho levém rukávu zahlédla zaschlou krev. „To nejmenší, co můžeš udělat, je omýt ránu, již jsem čestně utržil ve tvé vlastní bitvě. “
Potom F'lar poodhrnul závěs halící zadní stěnu. „Jídlo pro dva!” zařval do černého otvoru v kolmé skalní stěně.
Hluboko v podzemí zaslechla ozvěnu jeho hlasu, jenž zřejmě prolétal předlouhou šachtou.
„Nemorth to má téměř odbyto, “ poznamenal, když z poličky rovněž zakryté závěsem vybíral nějaké předměty. „Ale Líhnutí stejně začne co nevidět.“
Při zmínce o Líhnuli zamrazilo Lessu v žaludku. Husí kůži naháněly i ty nejkrotší povídačky, které z této oblasti dračího života znala, natož ty barvitější, ze kterých šel smrtelný děs. Mlčky si brala předměty, jež jí podával.
„Ale ? Snad by ses nebála ?” škádlil ji draken a na chvíli ze sebe dokonce přestal strhávat svou rozedranou a zakrvácenou košili.
Lessa zavrtěla hlavou a obrátila svou pozornost k jeho širokoramenným svalnatým zádům, jejichž světlá pleť byla křížem krážem počmáraná krvavými stružkami. Z horní části ramene se mu vyřinula krev, protože košile s sebou strhla i sotva zaschlé strupy.
„Budu potřebovat vodu, “ poznamenala a potom si všimla, že mezi jiným jí podal mělkou pánev. Rychle zamířila k jezírku pro vodu a přitom se sama sebe ptala, jak se vlastně mohla dát přesvědčit, aby se odvážila vydat se z Ruathy takhle nesmírně daleko. Ať už byla Držba zničená sebevíc, patřila Lesse a Lessa ji od nejhlubšího sklepení až po Hlavní Věž důvěrně znala. V okamžiku, kdy draken vyslovil a vychytrale rozvíjel svůj návrh, měla Lessa pocit, že teď, po dosažení Faxovy smrti, dokáže všechno na světě. V této chvíli však měla co dělat, aby nevyšplíchla všechnu vodu z pánve, kterou nesla v nepochopitelně roztřesených rukou.
Přinutila se myslet výlučně na to zranění. Byla to ošklivá bodná rána. v místě, kudy pronikl hrot čepele byla pořádně hluboká a směrem dolů se rozšiřovala do mělčí řezné rány s potrhanými okraji. Začala zranění omývat a pod prsty ucítila drakenovu jemnou pokožku. Proti své vůli si povšimla, že z jeho těla stoupá samčí vůně v docela příjemné směsici s pachem potu, vydělané kůže a toho zvláštního pižma, kterým zřejmě byli cítit všichni, kdo měli něco společného s draky.
Ačkoliv smývání spečené krve ho muselo pořádně bolet, F'lar nedal najevo ani náznak nepříjemného pocitu a navenek Lessiny úkony ani nevnímal. Hněvalo ji to tím víc, že nedokázala podlehnout nutkání splatit mu jeho pohrdání trochou surovosti.
Vtírala do rány štědrou dávku hojivé masti a přitom jen bezmocně skřípěla zuby. Z obvazu udělala malý polštářek, který pak obratně přivázala natrhanými pruhy plátna. Sotva skončila s ošetřováním, okamžitě od F'lara ucouvla. Ten zkusmo napjal paži, aby si ověřil, zda je obvaz dost utažený, a na boku a na zádech se mu rozvlnily svaly.
Když na ni pohlédl, měl oči temné a zamyšlené.
„Citlivá práce, má paní. Mnohokrát dík. “ Posměšně se usmál.
Zdvihl se a Lessa o kus ustoupila, ale on šel pouze do truhly vybrat si čistou bílou košili.
Ozval se tlumený rachot, který se k nim rychle přibližoval.
Snad dračí řev? dohadovala se Lessa a pokoušela se zvládnout ten stále sílící pocit směšného strachu. Nebo snad začalo Líhnutí? Tady se nemohla schovat do žádné wheří nory.
Jako kdyby ten její poplašený zmatek pochopil, draken se dobrosrdečně rozesmál a s pohledem zabořeným do jejích očí odtáhl závěs na zdi přesně v tom okamžiku, kdy jakési hlučné zařízení vysunulo ze šachty podnos s jídlem.
Zahanbená svým zbytečným strachem a vzteklá, že jeho svědkem byl právě F'lar, posadila se Lessa vzdorně na kožešinou pokryté sedadlo, které se opíralo o zeď. V duchu upřímně toužila, aby měl draken spoustu závažných a bolestivých poranění, které by mu mohla ošetřit velice nešetrně. Další příležitost by už v žádném případě nepropásla.
Na nízký stolek před ní postavil F'lar podnos a na svoje sedátko si hodil náruč kožešin. Měli tam maso, chléb, džbánek klahu, lákavě vyhlížející žlutý sýr a dokonce i pár kousků zimního ovoce. F'lar po žádném z jídel však nesáhl a Lessa zrovna tak, ačkoliv při představě ovoce, jež dozrálo, místo aby jen nahnilo, se jí v ústech sbíhaly sliny. Zdvihl k ní oči a zamračil se.
„Dokonce i u nás ve Weyru to bývá vždy dáma, kdo rozlomí chléb jako první, “ vyzval ji zdvořilou úklonou hlavy.
Lessa celá zrudla. Na dvornost opravdu zvyklá nebyla a nikdy nejídala jako první. Odloupla tedy skrojek chleba. V životě nic takového neochutnala. Především byl úplně čerstvý, mouka byla jemně prosátá a po písku či po plevách v ní nebylo ani stopy. Vzala si od něho nabízený plátek sýra a i ten měl lahodně pronikavou, pro ni novou chuť. Těmito důkazy o změně svého postavení se Lessa osmělila natolik, že vztáhla ruku po tom nejšťavnatějším kousku ovoce.
„Tak tedy, “ začal draken a vzal ji za ruku, aby upoutal její pozornost.
V domnění, že se dopustila chyby, Lessa ovoce zas honem pustila a nechápavé na drakena pohlédla. Co to zase popletla? On však ten kousek ovoce znovu sebral a při řeči jí ho vtiskl do dlaně. Naprosto uklidněná Lessa začala ovoce okusovat a soustředěně přitom F'lara poslouchala.

„Teď dávej pozor. Ať už se bude v Líhništi dít cokoliv, nesmíš ani na vteřinku dát najevo strach. A nesmíš jí dovolit, aby se přecpávala. “ Tváří mu přeletěl kyselý úšklebek. „Jedním z našich hlavních úkolů je bránit drakům v nemírné hltavosti.“
Lessa rázem přestala vychutnávat ovoce. Opatrně ho položila zpátky na mísu a snažila se přijít na kloub tomu, co draken sice přímo nevyslovil, ale co v jeho hlase stejně vytušila. Pohlédla mu do tváře a poprvé ho vnímala nějako symbol, ale jako člověka.
Usoudila, že ta jeho chladnost je projevem opatrnosti a nikoliv nedostatku citu. Tak stroze se chová zřejmě proto, aby vyvážil svůj věk, protože o mnoho Oběhů starší než ona rozhodně nebude. A tak zlověstně jistě nepůsobí ze zlomyslnosti, to půjde jen o jistý druh přemýšlivé shovívavosti. Husté černé vlasy se mu kadeřily dozadu a dotýkaly se límce. Silné tmavé obočí měl ve zvyku příliš často podrážděně nebo panovačně povytahovat, když shlížel přes zahnutý nos na svoji ubohou oběť, a jeho oči (jantarově zbarvené a tak světlé, že hrály spíše do zlatová) byly příliš citlivé, než aby se v nich zračil cynismus či chladná zášť. Rty měl úzké, ale pěkně tvarované a v klidu téměř něžné. Proč ale musí v jednom kuse zvedat jeden koutek úst v nesouhlasném nebo jízlivém úsměvu? Rozhodně se dá považovat za pohledného muže, přiznala si upřímně, protože v sobě má cosi neodolatelně vyzývavého. A právě teď se choval velice přirozeně.
F'lar svoje slova myslel vážně. Opravdu si přál, aby se nebála. Pro ni, Lessu, tu žádný důvod ke strachu neexistoval. Nesmírně toužil po jejím úspěchu. Komu má zabránit v přecpávání se čím? Zvířaty z toho stáda ? Čerstvě vylíhlý dráček určitě nedokáže pozřít celé zvíře! Tento úkol se zdál Lesse docela jednoduchý. Na Ruathské Držbě hlídáček wher také poslouchal jenom ji a nikoho jiného. Rozuměla i velkému bronzovému drakovi a dokonce ho i uměla okřiknout, když spěchala za porodní bábou pod Věží, na které hřadoval. Hlavní úkol ? Náš hlavní úkol?
Draken ji vyčkávavě pozoroval.
„Náš hlavní úkol ?” opakovala a z jejího hlasu zaznívala nevyřčená žádost o další podrobnosti.
„Pokračování bude později. Nejdřív to nejdůležitější, “ odmávl její další vyptávání.
„Co se to ale vlastně děje ?” naléhala.
„Co mi řekli, to říkám i tobě. Nic víc a nic míň. Pamatuj si tyhle dvě základní věci. Zažeň strach a nedovol, aby se přejídala. “
„Ale... “
„Ale ty naopak jíst potřebuješ. Vezmi si!” Nabodl kus masa na nůž a přistrčil ho k ní, načež se na ni mračil tak dlouho, dokud ho nespolkla, i když se jím málem udávila. Chystal se vnutit jí další kus, ale Lessa popadla nedojedený kousek ovoce a honem se zahryzla do sladké obliny. Stejně už snědla naráz víc, než bývala zvyklá dostat na Držbě za celý den.
„Už brzy budem tady ve Weyru jídat líp, “ poznamenal a nespokojeným pohledem si změřil podnos.
Tohle Lessu překvapilo, protože podle jejího soudu to byla hotová hostina.
„Snědlas víc, než máš ve zvyku? No ano, já vlastně zapomněl, žes z Ruathy odjela jako kostřička potažená kůží. “ Vzdorovitě se napřímila.
„V Ruathě sis vedla skutečně dobře. Vůbec to nemyslím jako kritiku, “ usmál se odezvě, kterou to v ní vyvolalo. „Ale podívej se na sebe teď!” ukázal na ni. Tváří mu kmitl ten podivný výraz, jakási pobavená zadumanost. „V životě by mě nenapadlo, že se vydrhneš do takové krásy, “ přiznal. „Takové vlasy jsem už vůbec nečekal. “ Tentokrát si ji prohlížel s upřímným a nezastřeným obdivem.
Lessa podvědomě zdvihla dlaň k hlavě a vlasy jí pod prsty opět zajiskřily. Ať už však její rozhořčená odpověď měla znít jakkoliv, zdusila se jí v hrdle. Jeskyňku zaplavil nepřirozeně vysoký a bolestně pronikavý kvil.
Zvuk Lesse rozechvěl kosti za ušima a svezl se jí až k páteři. Přiklopila si uši dlaněmi, ale navzdory tomu jí křik rozechvíval lebku dál. Pak najednou ten zvuk ustal stejně neočekávaně, jako se rozezněl.
Než stačila pochopit, co se to vlastně děje, draken ji chňapl za zápěstí a odvlekl ji ke truhle.
„Rychle to svleč!” nakázal s poukazem na její vestu a šaty. Zůstala na něho nechápavě civět, zatímco on vytáhl splývavý bílý oděv bez rukávů a v pase nepřepásaný, prostě dva pruhy jemné látky na ramenou a bocích spojené švy.
„Svlečeš to, nebo ti snad mám pomoci?” vybuchl bez stopy trpělivosti.
Divý křik se rozezněl nanovo a tento nervy drásající zvuk přiměl její prsty k větší hbitosti. Sotva se vysvlékla ze šatů a nechala je volně sklouznout k zemi, už jí ten druhý oděv házel přes hlavu. Naštěstí se jí podařilo prostrčit paže příslušnými otvory dříve, než jí opět sevřel zápěstí a vyřítil se s ní z místnosti tak rychle, že za ní vlasy oživlé statickou elektřinou do vzduchu jenom švihaly.
Když doběhli do komnaty blíže vchodu, stál už velký bronzový drak uprostřed rozlehlé jeskyně s hlavou stočenou tak, aby viděl na vchod do ložní místnosti. Zdálo se, že se Lessy nemůže ani dočkat. Obrovské oči, které v ní budily takové okouzlení, modře světélkovaly. Z jeho chování vyzařovalo nesmírně hluboké vnitřní rozrušení. Z hrdla mu vycházelo tenké prozpěvování o několik oktáv hlubší, než byl ten rozčilující tón.
Ačkoliv byli celí uspěchaní a netrpěliví, drak i jeho draken se na okamžik zarazili. Lessa si najednou uvědomila, že předmětem jejich porady je právě ona. Obrovská dračí hlava se obrátila přímo na ni a velký čenich jí zastínil výhled. Ucítila teplý proud výdechu lehounce provoněný fosforem. Vyrozuměla, že drak svému jezdci sděluje, že v této ženě z Ruathy nachází stále větší zalíbení. “
Draken ji východem protáhl tak prudce, až Lesse hlava poskočila. Drak vedle nich klusal takovou rychlostí, že Lessa by se pranic nedivila, kdyby z té římsy všichni sletěli dolů. V rozhodném okamžiku se však zčistajasna ocitla na bronzovém krku a kolem pasu ji pevně svíraly drakenovy paže. V téže vteřině už klouzali na druhou stranu obrovitého Žlebu, kde se tyčila ještě vyšší skalní stěna. Vzduch byl plný křídel a dračích ocasů, rozechvělý sborem různorodých zvuků, které se kamenným údolím rozléhaly několikanásobnou ozvěnou.
Mnementh nabral směr, o němž Lessa nepochybovala, že povede ke srážce s dalšími draky, a mířil přímo k černi

velikánského kulatého otvoru nahoře na čele skalní stěny. Jakýmsi kouzlem však zvířata klouzala dovnitř bezpečně jedno po druhém. Mnementhova neobvykle široká křídla přitom zadrhla o kraje prostorného vchodu.
Vstupní chodba se rozezvučela burácivým máváním křídel, která před sebou hnala mohutný proud vzduchu. Najednou vpadli do monumentálně rozlehlé jeskyně.
Vždyť musí být dutá celá ta hora, uvědomila si Lessa udiveně.
V prostorách jeskyně se draci rozdělili podle barev; modří, zelení, hnědí a pouze dva bronzoví jako Mnementh, ovšem na ty hrady by se usadily draků celé stovky. Lessa zaťala ruce do obrovských šupin bronzového krku. Najednou ji před tou nevídanou událostí zachvátil strach.
Mnementh zakormidloval dolů a hradu určenému pro bronzáky nevěnoval sebemenší pozornost. Pak už se Lessa nedokázala dívat na nic jiného než na písčitou podlahu obrovité jeskyně, kde ležela dračí vejce, snůška deseti nestvůrně velikých skvrnitých vajec, jejichž skořápka se křečovitě zachvívala, to jak si mláďata proklovávala cestičku ven. A po straně, na vyvýšené plošince spočívalo zlaté vejce, které bylo o celou polovinu větší než ta vejce strakatá. Přímo za zlatým vejcem nehybně leželo mohutné, pískově zbarvené tělo staré královny.
Sotva Lesse došlo, že Mnementh se snáší právě poblíž velkého vejce, ucítila, jak ji drakenovy ruce sundávají z Mnementhovy šíje dolů.
Ustrašeně se ho chytla. Zesílil stisk, ale pak ji nemilosrdně postavil na zem. Očima planoucíma jantarovým ohněm se zaklesl do jejího pohledu. „Nezapomeň, Lesso!"
Mnementh k tomu povzbudivě zabroukal a stočil k ní jedno obrovské zelené oko, načež vzlétl. Lessa pozdvihla prosebně ruku. Připadala si náhle zbavená vší opory, dokonce i toho vnitřního přesvědčení, které ji podněcovalo v úsilí pomstít se Faxovi. Viděla, jak se bronzový drak usadil na nejnižší římse, kousek stranou od ostatních dvou bronzáků. Draken seskočil a Mnementh vyklenul šlachovitý krk do oblouku, aby mohl složit hlavu vedle svého jezdce. Muž vztáhl ruku a trochu roztržitě, jak se alespoň Lesse zdálo, svého letoně popleskal.
Její pozornost pak upoutal hlasitý křik a bědování. Těsně nad podlahou jeskyně přistávali další draci a každý jezdec sesadil jednu dívku, takže nakonec jich tu i s Lessou stálo dohromady dvanáct. Tiskly se k sobě navzájem, jen Lessa zůstala o kousek dál. Zvědavě si je prohlížela a jejich slzy v ní budily jenom pohrdání, ačkoliv právě jí srdce bušilo zřejmě rychleji než ostatním. Prostě ji nenapadlo, že slzy by mohly být k něčemu platné. Zraněné podle všeho ty dívky nebyly, tak k čemu tolik pláče? Jejich pobrekávání jí ale připomnělo její vlastní nerozvážné rozhodnutí. Zhluboka se nadechla, aby zahnala náhlý pocit vnitřního zamrazení. Jen ať se tyhle dívky bojí! Ona je Lessa z Ruathy a bez strachu se klidně obejde!
Přesně v tom okamžiku se zlaté vejce křečovitě zazmítalo. Dívky jedním dechem vyjekly a ucouvly. Zády se přitiskly ke skalní stěně. Jedna z nich, rozkošná světlovláska, s těžkými zlatými copy plouhajícími se přímo nad zemí, chtěla z vyvýšeného místa právě slézt, ale zastavila se a s ječením couvla ke svým družkám u kterých hodlala najít alespoň skrovnou útěchu.
Lessa se otočila, aby zjistila, co mohlo na té dívčí tváři vyvolat takovou hrůzu, ale nechtěně ucouvla i ona.
V hlavní části písčité arény se už některá z té hromádky vajec dočista rozpraskla. Mláďata tence a krákavě prozpěvovala a mířila - Lessa jen hrůzou lapla po dechu - k mladičkým chlapcům, seřazeným do pevně semknutého půlkruhu. Někteří z nich nemohli být starší než byla ona sama, když na Ruathu vtrhli Faxoví vojáci.
Hlasitý křik žen přešel do zdušených vzlyků a křečovitých vzdechů, protože jedno z mláďat do napraženého pazouru a zobáku popadlo malého chlapce.
Lessa se přiměla sledovat, jak malý drak hocha celého pohmoždil, aby ho potom odmrštil stranou, jako kdyby nenašel, co hledal. Chlapec zůstal ležet bez hnutí a Lessa si všimla, jak z ran, které mu drak způsobil, vsakuje do písku krev.
Druhé mládě se vrhlo na jiného chlapce, ale náhle se zarazilo, bezmocně plácalo ještě vlhkými křídly, natahovalo vychrtlý krček a skřehotalo jakousi směšnou obdobu povzbudivého prozpěvování, které často slýchala u Mnementha. Chlapec nejistě natáhl ruku a začal drbat hrbolek nad očima. Lessa užasle sledovala, jak mládě, jehož zpěv se čistil každým okamžikem, sklonilo hlavu a do chlapce zlehýnka šťouchlo. Dětská tvářička se rozzářila nevěřícným nadšením. Lessa odtrhla od té ohromující podívané zrak a zjistila, že mezi dalším mládětem a jiným chlapcem se začíná odehrávat tatáž scénka. Mezitím se vyloupli další dva dráčci. Jeden srazil hocha na zem a přešel přes něho, ačkoliv mu pazoury působil hluboké šrámy. Mláďátko batolící se za svým druhem se u zraněného děcka zastavilo a s hlavou skloněnou k chlapečkově tváři se účastně rozkrákalo. Lessa viděla, jak se hoch ztěžka vydrápal na nohy. Bolestí se mu po tvářích slzy jen valily, ale až k ní doléhaly jeho prosby, ať jen si dráček nedělá starosti, že je to jenom malé škrábnutí.
Celé představení skončilo velice rychle. Malí dráčci se připojili k chlapcům a zelení jezdci slétli dolů, aby ty zbylé hochy odnesli. Na zemi pak přistáli modří jezdci a se svými zvířaty vyvedli spárované dvojice z jeskyně ven, přičemž malí dráčci kvikali, krákali, protřepávali si mokrá křídla a neohrabaně ťapkali za svými právě získanými druhy z Weyru, kteří je nepřestávali povzbuzovat a pobízet.
Lessa se rázně otočila zpátky ke zlatému vejci. Teď už věděla, co může čekat a snažila se odhadnout, co ti úspěšní z chlapců udělali nebo naopak neudělali, že si je dráčci vybrali.
Ve zlaté skořápce se ukázala puklina a dívky ji přivítaly křikem plným hrůzy. Některé z nich se zhroutily na malé bílé hromádky, jiné se ve vzájemném ďěsu sevřely do těsného objetí. Prasklina se rozšířila a ven vykoukla klínovitá hlavička a hned za ní se ukázal zlatavě lesklý krk. Zvláštně nevzrušená Lessa si říkala, jak dlouho asi zvířeti potrvá, než dospěje, když se vezme v úvahu ta značná velikost už při samotném vylíhnutí. Vždyť hlava byla mnohem větší nežli u dračích samečků, a ti zas byli velcí natolik, že přemohli silné chlapce staré nejmíň deset Oběhů.
Lessa si uvědomila, že v Síni zní hlasité pobrukování, a při pohledu mezi diváky zjistila, že zvuk vydávají bronzoví draci, kterým se právě líhla družka, jejich královna. Broukání ještě zesílilo, když se celá skořápka rozletěla na kusy a ven se vylouplo zlaté a lesklé tělo nové samičky. Vymotala se ze skořápek ven, zobákem upadla do měkkého písku a na

okamžik v něm uvízla. Zatřepetala křídly a zase se napřímila. Ve své neobratnosti vyhlížela dojemně směšně. S neočekávanou hbitostí se náhle vrhla ke hrůzou zkamenělým děvčatům. Než Lessa stačila třeba jen mrknout, zalomcovala královnička jedním děvčetem tak prudce, až mu hlava poskočila a ono se bezvládné svezlo do písku. Drak se od ní odvrátil a skočil po další dívce, jenže neodhadl vzdálenost a spadl, přičemž se napřaženou pazourou snažil něčeho zachytit a rozpáral dívku od ramene až ke stehnu. Křik smrtelně zraněného děvčete na chviličku upoutal dráčkovu pozornost a zbylé dívky probudil z jejich zděšeného ochromení. Poplašeně se rozutíkaly a pádily, letěly, klopýtaly a zakopávaly o písek, jen aby se dostaly k východu, kudy odešli chlapci. Když se zlatavé zvíře se žalostným nářkem vrhlo z vyvýšeného pódia za rozprchlými dívkami, Lessa se konečně pohnula. Proč jen ta přitroublá holka neuhnula, říkala si v duchu, když vztahovala paže ke klínovité hlavě, která po vylíhnutí nebyla o mnoho větší než její vlastní tělo. Vždyť ten dráček je tak neohrabaný a zatím ještě zesláblý, že nejvíc může uškodit jedině sám sobě.
Lessa hlavu natočila tak, aby mnohafasetové oko muselo hledět přímo na ni... a náhle se v tom duhovém pohledu doslova utopila.
Zalil jí pocit ryzí radosti, pocit něhy, ničím nezkalenné náklonosti a srdce, rozum i duše jí přetékaly úctou a obdivem. Už nikdy v životě nebude Lessa postrádat rádce, obhájce a přítele, který v mžiku pochopí rozpoložení její mysli i srdce, všechny její touhy. Jak je ta Lessa úžasná, proniklo náhle do Lessiných úvah odkudsi zvenčí, jak je hezká, laskavá, jak je starostlivá, statečná a chytrá!
Lessa bezděčně natáhla ruku, aby podrbala to známé místečko na hebkém hrbolku obočí.
Dráček na ni zadumaně mžoural celý nešťastný, že Lessu něčím zarmoutil. Lessa konejšivě poplácala navlhlý, hedvábný krk, který se k ní důvěřivě vinul. Drak zavrávoral a jedno z křídel se mu připletlo pod zadní pazourek. Bolelo to. Lessa tu hloupou nožku opatrně zdvihla, křídlo vyprostila a s pohlazením ho složila zpátky přes zádový výčnělek.
Dráček začal hrdelně pobroukával a očima sledoval každičký Lessin pohyb. Dorážel na ni tak dlouho, dokud ho Lessa poslušně nepoškrábala i nad druhým okem.
Dráček jí dal na srozuměnou, že má hlad.
„Hned ti seženu něco k snědku, “ slibovala horlivě Lessa a ohromeně se na draka zadívala. Jak jen se může chovat tak bezcílně? Vždyť tenhle vrahounek právě těžce zranil dvě ženy, pokud je dočista nezabil.
Sama pořád nedokázala uvěřit, že všechny její city by se mohly tak bezvýhradně soustředit na to zvíře. Přesto však touha ochránit tohle něžné mládě jí připadala jako ta nejpřirozenější věc na světě.
Dráče ohnulo krk, aby se podívalo Lesse přímo do očí. Ramoth znovu vážně zopakovala, jaká je po tom dlouhém půstu ve skořápce vyhládlá.
Lessa užasla, jak jen se jméno zlatého dráčka mohla dozvědět, ale Ramoth jí to vysvětlila: proč by neměla její jméno znát, když je Lessina a už vůbec nikoho jiného? A pak se Lessa opět ponořila do zázraku těch podivuhodných a výmluvných očí.
Nevnímala slétající bronzové draky ani přítomnost jejich jezdců. Lessa jen stála a laskala hlavu nejnádhernějšího stvoření na celém Pernu s předtuchou budoucích starostí i slávy, především však s plným vědomím toho, že Lessa z Pernu bude Weyrenou Zlaté Ramoth od nynějška až nadosmrti.

Část II.
Dračí let

Moře vřou, nové hory ční,
písky žhnou, draci dosvědčí
míjení Krvavíce.
Kámen se sype, hoří pláň,
uvadá zeleň. Perné, v zbraň!
Dej pozor na hranice!
Kamennou Hvězdu, nebe střež!
Jezdci všech Weyru, leťme dnes!
Míjí nás Krvavíce.

„Pokud se u královny s létáním nepočítá, tak proč má potom křídla?” vyptávala se Lessa. Upřímně se snažila, aby otázka vyzněla mile a rozumně.
Tohle se musela teprve naučit. Ačkoliv měla povahu velice výbušnou, směl v ní vztek vřít jen velice potajmu. Na rozdíl od obyčejných Perňanů dokázali jezdci mocné citové rozrušení vycítit.
R'gulovo husté obočí se nečekaným údivem svraštilo. Rozhořčeně zaťal čelisti. Lessa poznala, že se zlobí, ještě dřív, než vůbec stačil promluvit.
„Královny prostě nelétají!” prohlásil důrazně.
„S výjimkou páření, “ doplnil ho S„lel. Předtím se probral z dřímoty, do níž vklouzával často a bez námahy, ačkoliv byl mladší než energický R'gul.
A teď se zase začnou hádat, zasténala Lessa v duchu. Půlhodinku jejich sporů ještě jakžtakž snést dokázala, ale potom sejí začínal obracet žaludek. Jejich pojetí Weyrenina vzdělávání v oboru „Povinnosti vůči Drakovi, Weyru a Pernu” příliš často zahltily jejich vlastní nekonečné spory nad pouhými malichernostmi ve výuce látky, kterou se musela učit zpaměti a potom ji bezchybně odříkávat. Občas, jako třeba teď, v sobě hýčkala slaboučkou naději, že se jí podaří zaplést je do jejich vlastních rozporů tak důkladně, že nechtěně přece jen prozradí něco pravdivého.
„Královny létají jenom, když se chtějí pářit,” přijal R'gul upřesnění.

„To ale určitě znamená," opakovala Lessa s nezměněnou trpělivostí," že pokud umějí létat při páření, umějí to i kdykoliv jindy."
„Královny prostě nelétají," stál na svém R'gul zatvrzele.
„Jora v životě na draku neletěla," zahuhlal S'lel, který ve svém zahloubání do minulosti prudce zamrkal. Vypadal trochu ustaraně. „Jora v životě nevyšla z těchto komnat."
„Náhodou doprovázela Nemorth na Krmiště!" vyštěkl R'gul popuzeně.
Lessa ucítila v ústech pachuť žluče. Polkla. Prostě je bude muset nějak donutit k odchodu. Jestlipak jim někdy dojde, že se Ramoth budívá tak, že je to pro Lessu až příliš vhod? Třeba by bylo lepší, kdyby vzbudila R'gulova Hatha. V duchu si dopřála chytrácký úsměv, to jak ji na okamžik ukonejšila ta její schopnost hovořit se všemi draky ve Weyru, ať už jsou zelení, modří, hnědí či bronzoví.
„Pokud ovšem Jora svou Nemorth k nějakému pohybu vůbec přinutila," zahuhlal zase S'lel a ustaraně se potahoval za spodní ret.
R'gul na S'lal vrhl upřený pohled, aby ho umlčel, a když se mu to podařilo, významně zaťukal na Lessinu psací tabulku. Lessa potlačila vzdech a uchopila své rydlo. Tuhle Baladu opsala už devětkrát, a nespletla v ní ani písmenko. Pro R'gula však zřejmě byla kouzelným číslem desítka, protože Lessa musela každičkou ze starodávných Poučných Balad i Bědných Ság včetně všech Zákonů opsat bezchybně přesně desetkrát. Pravda, polovině z nich vůbec nerozuměla, zato je všechny uměla nazpaměť.
„Moře vřou, nové hory ční, " psala. I to je možné, pokud by uvnitř planety došlo k mocné sopečné činnosti. Jeden z Faxových strážců na Ruathě kdysi jednu celou hlídku věnoval líčením událostí, které se udaly za času jeho pradědečka. Onoho roku prý byl nebývalé vysoký příliv a za Istou se prý vynořila nová hora s vrcholkem celým v plamenech. Zmizela zase až po mnoha letech. Třeba ten verš odkazoval právě k tomuhle. Třeba ano.
„Písky žhnou..." Pravda, říká se, že na Igenských pláních žár bývá přímo nesnesitelný. Nikde žádný stín, nikde jediný strom, žádné jeskyně, jen bezútěšná písečná poušť. Když vrcholí léto, vystříhají se těchto krajů dokonce i drakeni. A tyhle úvahy ji přivádějí k Líhništi, kde písek pod nohama je vždycky horký. Zahřejí se tamty písky tak, že by dokázaly popálit? A jestli ano, co je vlastně zahřívá? Snad stejné neviditelné podzemní plameny, které ohřívají vodu v koupacích jezírkách rozsetých po celém Weyru?
„Draci dosvědčí..." Tohle je zas natolik nejednoznačné, že člověk může dosadit nejmíň půl tuctu různých vysvětlení, ale R'gul neurčí blíže jako platné ani jediné. Znamená to snad, že draci dosvědčí opětné vzdalování se Krvavice? A jak ? Tím zvláštním tenkým křikem, který vyrážejí, kdykoliv se některý z jejich plemene vzdálí, aby skonal v mez.imez ? Nebo snad draci při míjení Krvavice přinesou jakýsi důkaz sami o sobě? Pochopitelně, kromě toho svého tradičního poslání, jímž je spalovat Vlákna ještě v povětří? Ach, o tomhle se balady ani nezmiňují a nikdo jí to pořádně nedokáže vysvětlit! A přesto původně muselo mít všechno svůj důvod a dávat tak jasný smysl.
„Kámen se sype, hoří pláň, uvadá zeleň, Perne, v zbraň!"
Další záhada. Sype snad někdo kameny do plamenu? Nemyslí se tím kameny Ohňovce? Nebo se snad kamení odněkud valí jako lavina? Autor Balady mohl alespoň naznačit, v jaké části Oběhu se tohle odehrává - nebo že by právě k tomu odkazovala slova „uvadá zeleň?" Vždyť podle všeho právě zeleň k sobě Vlákna přitahuje, a proto také odedávna platí, že kolem lidských obydlí je zakázána třeba jen pouhá travička. Ale kameny nemohou přece Vláknům zabránit, aby se zaryly do hlíny a tam se zmnožovaly. Zničit Vlákno dokáže pouze fosfinový dech draků žvýkajících Ohňovce. A přitom se dneska, jak si s křivým úsměvem připomněla Lessa, nikdo, dokonce ani drakeni - kromě čestné výjimky tvořené F'larem a jeho letkou - dolováním Ohňovcue vůbec nezatěžuje, natož aby vytrhával trávu v blízkosti svého příbytku. A v poslední době se i na těch vrcholcích kopců, na nichž byla tráva vypalována po celá staletí, najednou mohla zeleň bujně každého jara rozrůst zcela bez zábran.
„ Dej pozor na hranice !"
Vyryla větu pisálkem a přitom si pomyslela: To zřejmě, aby žádný draken nemohl z Weyru nepozorovaně odejít! R'gulova nečinnost v roli vrchního Weyrena vycházela z představy, že pokud nikdo, ať už jde o Vládce nebo o pouhého obyvatele Držby, žádného drakena neuvidí, nebude se nikdo moci cítit dotčeně a uraženě. Dokonce i odedávna vysílané hlídky teď směly létat pouze nad neobydleným územím, aby se současný odpor vůči „příživnickému" Weyru trochu utlumil. Všechno to vyvolal svým poštváváním Fax, který si již obecně rozšířenou nechuť proti Weyru do hrobu neodnesl. Doneslo se sem, že novým vůdcem hnutí má být Larad, mladý Vládce z Telgaru.
R'gul v roli vrchního Weyrena. Tato skutečnost Lessu nesmírně hnětla. Očividně se k tomu nehodil, jenže na Nemorth při jejím posledním letu nalétl právě jeho Hath. Tradice (a z toho slova, jež na sobě neslo hříchy tolika chyb a selhání, se Lesse už začínalo dělat špatně) velela, že vrchním Weyrenem se stává jezdec královnina druha. Jistě, vzhledem R'gul představě vůdce odpovídal - rozložitý muž s drsným hlasem, s energickým a velitelským vystupováním, jehož mohutná tvář vypovídala o přísné sebekázni. Potíž je v tom, říkala si Lessa, že tu kázeň neuplatňuje tam, kde by měl.
To F'lar... ten kázeň i veškerý výcvik svůj i členů své letky napřel tím správným směrem. On totiž na rozdíl od vrchního Weyrena těm Tradicím a Zákonům, jež dodržoval, skutečně nejen věřil, ale i rozuměl. Čas od času na její adresu utrousil jednu dvě věty a ona se pokoušela přijít na jejich záhadný smysl. Ovšem podle Tradice mohl Weyrenu vzdělávat pouze vrchní Weyren.
Proč jenom, ve jménu Velkého Vejce, nenalítl na Nemorth ten F'larův obrovitý bronzový Mnementh? Hath byl sice zvíře ušlechtilé a v plné síle, ale velikostí, rozpětím ani silou se Mnementhovi rovnat nemohl. Kdyby na ni tehdy nalétl Mnementh, jistě by v Nemorthině poslední snůšce těch vajec bylo víc než jenom deset.
Jora, ta zesnulá a neoplakávaná Weyrena, byla tlustá, hloupá a neschopná. Na tom se shodli všichni. Co když je drak obrazem svého jezdce a naopak? napadlo Lessu. Mnementh cítil zřejmě úplně stejný odpor, jakým byl odpuzován

královninou jezdkyní -vlastně nejezdkyní - i F'lar, opravila se honem Lessa s jedovatým mrknutím na pospávajícího S'lela.
Jestli však F'lar podstoupil ten nebezpečný souboj s Faxem, aby tam v Ruathě zachránil Lesse život a odvezl si ji do Weyru jako kandidátku na Weyrenu, proč nevystrnadil R'gula a sám se neujal řízení Weyru, když se ukázalo, že vybíral úspěšně? Na co ještě čekal? Když chtěl Lessu přimět, aby se Ruathy zřekla a následovala ho do Bendenského Weyru, to se choval rázně a přesvědčivě ažaž! Proč tedy stojí tak lhostejně stranou, zatímco Weyr stále více zabředá do všeobecné nepřízně?
„Zachránil Pern," řekl jí tenkrát F'lar. Před kým jiným, když ne před R'gulem? Bylo načase, aby F'lar s těmi záchrannými pracemi už začal. Nebo snad vyčkává, až se R'gul nějakým přehmatem znemožní, říkala si Lessa trpce; on totiž neudělá vůbec nic. A především jí samotné nevysvětlí vůbec nic z toho, co by se tolik chtěla dozvědět.
„Kamennou Hvězdu, nebe střež- " Ze své římsy Lessa dobře viděla ten obrovitý pravoúhelník Kamenné Hvězdy, rýsující se proti obloze. Vedle ní držel vždycky jeden z jezdců hlídku. Jednou tam nahoru dokonce vyšplhala. Byl odtamtud nádherný výhled na Bendenské Hřebeny a na vyvýšenou plošinu, která se rozprostírala až k samému Weyru. Loňského Oběhu se u Kamenné Hvězdy konal hotový obřad, neboť vycházející Slunce jako by se na okamžik nabodlo přímo na Kamenný Prst, vymezující zimní slunovrat. Tento jev však vysvětlil pouze význam Kamenného Prstu a ne Kamenné Hvězdy. Jenom tím přibyla další neobjasněná záhada.
„Jezdci všech Weyrů, leťme dnes!" psala dál zachmuřeně Lessa. Množné číslo. Ne Weyr, ale Weyry. Ani R'gul nemůže popřít, že na Pernu se nachází dalších pět prázdných Weyrů, v nichž už kdoví po kolik Oběhů nikdo nebydlí. Musela se naučit jejich jména i pořadí. První a nejmohutnější byl Fort, pak přišel Benden, Výšiny, Žhavý Igen, Isla u Oceánu a Telgar v rovině. Přesto neslyšela ani slůvko vysvětlení, proč vlastně jsou ty Weyry opuštěné a prázdné. Ani proč obrovský Benden, v jehož myriádách jeskyní by mohlo žít až pět set zvířat, hostí draků sotva ubohé dvě stovky. Jistě, R'gul se nové Weyreně snažil vnutit tu nejjednodušší výmluvu, že Jora byla jako Weyrena náladová a neschopná, takže svoji královnu nechávala cpát se bez sebemenšího omezení. (Nikdo Lesse neprozradil, proč vlastně mají k této skutečnosti výhrady, ani proč jsou všichni naopak z Ramothiny chuti k jídlu nadšením celí pryč.) Jistě, Ramoth rostla a to tak rychle, že přírůstek bylo možno vidět i přes jedinou noc.
Na Lessiných rtech se objevil úsměv, jehož něhu nemohla zaplašit ani R'gulova či S'lelova přítomnost. Od svého psaní vzhlédla k chodbičce, kterou se z Poradní Síně mohla dostat do prostorné jeskyně, v níž měla Ramoth svůj weyr. Cítila, že Ramoth dosud tvrdě spí. Zatoužila, aby se ten její dráček probudil, zastesklo se jí po tom uklidňujícím pohledu duhových očí, po tom útěšlivém přátelství, díky němuž byl život ve Weyru přece jen snesitelný. Občas mívala Lessa pocit, že v ní žijí dva naprosto odlišní lidé: ten veselý a spokojený člověk, který se tak rád stará o Ramoth, a potom ten vyhaslý a nespokojený tvor, jenž se objevoval ve chvílích Ramothina spánku. Lessa rázně přerušila své pochmurné úvahy a znovu se horlivě sklonila ke svému úkolu. Přece jenom jí nad ním čas líp utíkal.
„Míjí nás Krvavice." Ta nocí zaskočená Krvavice! A Lessa na znamení, že verše končí, vyryla do měkkého vosku patřičnou značku.
Od onoho památného rána, kdy ji z vlhké slámy v Ruathské sýrárně zdvihla jakási zlověstná předtucha, uplynuly už rovné dva Oběhy. Tenkrát jí Krvavice zářila přímo nad hlavou.
A ona sama je teď tady a ta nádherná a činorodá budoucnost, kterou jí F'lar vymaloval tak zářivými barvami, se prostě nekonala. Místo aby své lstivosti a důvtipnosti mohla užívat pro dobro celého Pernu, drželi ji tu v každodenním nicneříkajícím a nepřínosném nicnedělání. S R'gulem a S'lelem se nudila tak strašně, až se jí z toho doslova zvedal žaludek, a zdržovat se musela výhradně ve svém obydlí (ať už bylo ve srovnání s jejím pláckem v sýrárně sebepřepychovější), pokud se nepočítaly výpravy na Krmiště a ke koupacímu jezírku. Svoje schopnosti využívala pouze k předčasnému ukrácení těchto posezení s těmito takzvanými učiteli. Lessa zaskřípala zuby, když si připomněla, že tu zůstává vlastně jen kvůli Ramoth. Jinak by vypudila Gemmina synka a ujala se na své Ruathě vlády, jak to měla udělat už tenkrát hned po Faxově smrti.
Musela skousnout spodní ret, aby se sama sobě nevysmála. Vždyť nebýt Ramoth, nezdržela by se tu po obřadu Zasvěcení už ani minutu. Sotva se ale v Líhni střetl její pohled s očima právě vylíhlé královny, stala se Ramoth středem jejího vesmíru. Lessa patřila Ramoth a ta zas Lesse, srdce i mysl jim splynuly v neodvolatelném souzvuku. Tohle neuvěřitelné pouto může přerušit jedině smrt.
Tu a tam, pravda, přežíval jezdec, jenž přišel o draka, například i Lytol, Správce na Ruathě, ale pak vypadal jako stín a ve své bezradné mysli prožíval hotová muka. Když ale zemřel jezdec, drak vklouzl do mezimezí, do té mrazivé prázdnoty, skrze niž jinak dokázal drak přemisťovat sebe i svého jezdce z jednoho místa na Pernu na druhé během okamžiku. A Lessa věděla, že pro ty neznalé hrozí nebezpečí, že v mezimezí uvíznou na dobu mnohem delší, nežli zabere trojí zakašlání.
Ten jediný let na Mnementhově šíji však stačil Lessu naplnit nepotlačitelným nutkáním tento zážitek si zopakovat. Bláhově se domnívala, že projde stejným výcvikem, jaký podstupují se svými dráčaty i ostatní jezdci. Ale přestože hned po Ramoth byla zřejmě tím nejdůležitějším obyvatelem celého Weyru, zůstávala dál na zemi, zatímco nad Weyrem se mladičcí donekonečna učili vklouzávat do mezimezí a zase ven. Nad tím nespravedlivým omezením se ale mohla pouze bezmocně vztekat.
Na tom snad nesejde, jestli je Ramoth samička, určitě musí mít stejnou vrozenou schopnost prolínat mezimezím, jako mají ti samečci. Tento nápad našel u Lessy zcela zřejmou oporu v „Baladě o Moretině Letu". Hlavním posláním Balad je přece předávání zkušeností! Mají vzdělávat ty, kteří neumějí číst a psát, aby se mladý Perňan, ať už jde o drakena, Pána nebo prostého Držebníka, mohl poučit o svých povinnostech vůči Pernu a aby si procvičil znalosti ze skvělých pernských dějin. Tahle dvojice očividných tupců může existenci této Balady popřít třeba stokrát, ale kdyby neexistovala, těžko by se jí Lessa mohla naučit! Kdepak, opakovala si trpce Lessa, královny mají křídla ke stejnému

účelu, jako ti ostatní draci!
Až R'gul konečně přivolí - a ona mu nedá pokoj, dokud neustoupí - aby převzala své „tradiční" povinnosti Strážkyně nad Letopisy, tak si tu Baladu vyhledá. Jednoho dne přece musí nastat ten R'gulem neustále odkládaný „pravý čas!" Pravý čas! běsnila v duchu. Pravý čas! Toho nepravého jsem si stačila užít až nad hlavu. Kdypak ten jejich jediný pravý čas asi přijde? Až měsíc zezelená? A na jaké výsostné znamení asi čeká F'lar? Na přiblížení Krvavice, ve kterou věří on samojediný? Tady se však zarazila, protože i taková ledabylá zmínka o tomto jevu v ní vyvolala nepříjemné tušení hrozby, ze kterého jí naskakovala husí kůže.
Potřásla hlavou, aby ten pocit zaplašila, ovšem tento pohyb se ukázal jako nerozvážný, protože upoutal R'gulovu pozornost. Vzhlédl od Letopisů, ve kterých si pracně slabikoval. Jak si přes kamenný Poradní stůl přitahoval její tabulku, skřípot probudil S'lela. Prudce zdvihl hlavu a na okamžik si nedokázal uvědomit, kde to vlastně je.
„He? Co? Jo!" huhlal a snažil se mrkáním zaplašit spánek z dosud nevidoucích očí.
Tak to už bylo příliš. Lessa se rychle spojila se S'lelovým Tuenthem, který se také probral zrovna z dřímoty, a Tuenth neměl vůbec žádné námitky.
„Musím jít, Tuenth začíná být neklidný," zabrumlal S'lel vzápětí. Odběhl chodbou s nemenší úlevou, než jakou při jeho odchodu pociťovala Lessa. Trochu se lekla, když zaslechla jak se v průchodu s někým zdraví, potom však zadoufala, že nový příchozí jí poskytne záminku, aby se mohla zbavit i R'gula.
Dovnitř vstoupila Manora. Lessa představenou z Dolních Jeskyní pozdravila se špatně skrývanou úlevou. R'gul, kterého Manořina přítomnost odjakživa vyváděla z míry, se okamžitě odporoučel.
Z Manory, nádherné ženy ve středních letech, vyzařovala klidná síla a cílevědomost. Dospěla kdysi k nelehkému životnímu kompromisu a život od té doby zvládala s nevzrušenou důstojností. V jejím trpělivém chování shledávala Lessa němou výčitku svému věčnému pocitu mrzuté ukřivděnosti. Ze všech žen, které ve Weyru poznala (pokud jí drakeni styk s nimi vůbec povolili), obdivovala a uznávala Manoru nejvíce. Dávno už došla k hořkému poznání, že s většinou weyrských žen přirozené a přátelské vztahy prostě není schopná uzavřít. Její úzkostlivě zdvořilý vztah k Manoře však byl uspokojivý a po všech stránkách Lesse vyhovoval.
Manora donesla ze Zásobních Jeskyní tabulky se záznamy. Její povinností jakožto představené bylo pravidelně podávat Weyreně zprávy o hospodaření celého Weyru. (To bylo jediné, co na R'gulův příkaz měla Lessa na starosti.)
„Z Bitry, Bendenu a Lemosu desátky sice poslali, není toho však tolik, abychom s těmi zásobami přečkali ty kruté mrazy letošního Oběhu."
„Poslední Oběh nás zásobovaly také jen tyhle tři Držby, a špatně jsme si rozhodně nežili!"
Manora se sice vlídně usmála, ale očividně názor na dostatečné zásobení Weyru s Lessou nesdílela.
„To je sice pravda, ale měli jsme uschované dřívější zásoby včetně sušeného ovoce z časů, kdy byla hojnější úroda. A zásoby jsme vybrali až na dno. Pochopitelně nepočítám ty nekonečné řady sudů s rybami, které nám posílají z Tilleku..." Významně se odmlčela.
Lessa se otřásla. Sušené ryby a solené ryby se poslední dobou objevovaly na jídelníčku až příliš často.
„Zásoby zrní a mouky v Suchých Jeskyních jsme dobrali už málem na dno, protože Benden, Bitra ani Lemos obilí vůbec nepěstují."
„Takže zrní a maso nám scházejí nejvíce?"
„Hodilo by se i větší množství kořínků a ovoce, aby byla trochu změna." pronesla Manora zamyšleně. ..Zvláště, jestli nás podle předpovědi čeká dlouhá a studená zima. Teď poletíme na Igenské pláně sbírat výhonky a podzimní oříšky, bobule..."
„Cože? My a na Igenské pláně?" přerušila ji Lessa ohromeně.
„Ale ano," přisvědčila Manora, která Lessin údiv nedokázala pochopit. „Sbíráme a trháme tam každý rok. A v močálech tam vymnem zrno z vodní pšenice!"
„A jak se tam vlastně dostaneme?" vyjela Lessa ostře. Ovšem na tohle existovala pouze jediná odpověď.
„No přece ti staří draci nás tam přepraví! Jezdcům na tom nesejde a zvířata se alespoň zaměstnají něčím, co je nenamáhá. Ale to jsi určitě věděla, že?"
„Že ženy z Dolních jeskyní létají spolu s Jezdci?" ohrnula Lessa rozhněvaně rty. „Ne. Tak to mi nikdo neprozradil."
Náladu jí nevylepšil ani ten soucit, který spatřila v Manořině pohledu.
„Jako Weyrenu," namítla mírně, „tě tvoje povinnosti omezují..."
„Co kdybych požádala, aby se mnou zalétli... kupříkladu na Ruathu." skočila jí nemilosrdně do řeči Lessa. která vycítila, že se Manora snaží zavést hovor jinam, „tak by mi vyhovět odmítli?"
Manora si Lessu zkoumavě prohlížela. Oči jí ztemněly účastí. Lessa vyčkávala. Záměrně vehnala Manoru do situace, kdy musí buď vyslovit očividnou lež, což by se osobě jejího založení příčilo, nebo začít kličkovat, a to by jí mohlo prozradit alespoň něco.
„Tvoje nepřítomnost, ať už z jakéhokoliv důvodu, by mohla znamenat katastrofu. Naprostou katastrofu!" prohlásila Manora pevným hlasem a náhle bez zjevné příčiny zrudla. „Zvlášť, když královna roste takhle rychle, doslova před očima. Prostě tu musíš být!" Neočekávaná naléhavost její prosby, jež byla zřejmým důsledkem sílící úzkosti, učinila na Lessu větší dojem, než když R'gul okázale znovu a znovu omílal nezbytnost stálého pečování o Ramoth.
„Musíš tu zůstat!" opakovala Manora, tentokrát už s neskrývaným strachem.
„Královny stejně nelétají," připomněla jí Lessa kysele. Nejdřív měla podezření, že Manora hodlá zopakovat S'lelovo upřesnění, ale žena náhle začala o problému pro ni bezpečnějším.
„I když bychom příděly snížili na polovinu," vyhrkla Manora a neklidně zachrastila svými tabulkami, „přes celé období Chladu prostě vydržet nemůžeme."
„Což zde nikdo nepamatuje takový nedostatek... nikdy, co trvá Tradice?" zeptala se Lessa s uštěpačnou vlídností.

Manora zvedla k Lesse tázavý pohled, a dívka se zarděla zahanbením, že si tu svoji mrzutou náladu nad chováním drakenů vylévá právě na představené. Když Manora vážně přijala její němou omluvu, cítila se Lessa dvojnásob kajícně. Její rozhodnutí ukončit nad sebou i nad celým Weyrem tu R'gulovu nadvládu dosáhlo v tom okamžiku vrcholu.
„Ne," odpověděla Manora tiše, „tradičně," a zde obdařila Lessu trpkým úsměvem „jsou Weyru poskytovány první plody země a první úlovky. Pravda, v posledních Obězích nám byly příděly soustavně kráceny, ale to nehrálo žádnou roli. Nemusíme krmit tolik dračích mláďat, a sama přece víš, že baštit tedy umějí!" Obě ženy se na okamžik střetly pohledy v tom odvěkém ženském pobavení nad vrtochy mláďat, jež mají ve své péči. Potom Manora pokrčila rameny. „Jezdci si navykli na Výšinách nebo na Keroonské rovině shánět svůj úlovek sami. Jenomže teď..."
Bezmocně se ušklíbla, aby naznačila, že R'gulovy zákazy jim v tomto způsobu ďoplňování zásob brání.
„Za dávných časů," pokračovala a hlas jí zjihl vzpomínkou, „jsme my ženy nejchladnější část každého Oběhu trávily na některé jižní Držbě. Nebo také - pokud jsme mohly a chtěly - mohly jsme se vrátit do míst, kde jsme se narodily. Rodiny se dcerami, jež rodily syny drakenům, velice pyšnívaly." Na tváři se jí prohloubily smutné vrásky. „Svět ale běží dál a časy se mění."
„Ano," slyšela Lessa vlastní, jedovatě skřípající hlas, „svět skutečně běží dál a časy... časy, ty se změní!"
Manora se polekaně zadívala na Lessu.
„Vždyť on i R'gul pochopí, že nám nic jiného nezbývá," honem dodala Manora ve snaze neodvádět řeč někam jinam.
„A co nám nezbývá? Poslat dospělé draky na lov?" „Ach, to určitě ne. Na tohle je obzvlášť choulostivý. Budeme muset od Fořtu nebo Telgaru něco získat pomocí směny."
Lessa vzplála spravedlivým rozhořčením. „Jakmile nastane den, že Weyr bude muset kupovat, co by měl jednoduše dostat..." Zmlkla uprostřed věty ohromená nejen faktem toho nedostatku, ale i zlověstnou ozvěnou dalších slov. „Toho dne, kdy některá z mých Držeb nebude schopná vyživit sebe ani svého právoplatného Pána, tak sejí dobrovolně zřeknu!" Faxova slova jí zvučela v hlavě. Že by snad opět věštila neštěstí? A komu? A kvůli čemu?
„Já vím, já to přece vím," odpovídala jí ustaraná Manora, která si Lessina zděšení nepovšimla. „Člověku ta představa jde proti srsti. Jestli však R'gul nepovolí lov, nezbyde nám nic jiného. Asi by se mu moc nelíbilo, až by mu v břiše hlodal hlad."
Lessa musela tu hrůzu, která ji zachvátila, potlačit násilím. Zhluboka se nadechla.
..Pak by si nejspíš prořízl hrdlo, aby se toho neposlušného žaludku zbavil!" vyštěkla a tahle jedovatá poznámka ji opět přivedla k rozumu. Manořina nechápavého pohledu si nevšímala a začala se dál vyptávat. ..Tradice určuje, že ty jako představená v Dolních Jeskyních musíš podobné záležitosti Weyreně oznamovat, říkám to správně?"
Manora přikývla. Lessiny bleskové změny nálady ji trochu vyváděly z míry.
„Načež se předpokládá, že já, Weyrena, oznámím onu záležitost Vůdci Weyru, o němž se zase předpokládá," - Lessa se nijak nesnažila zakrýt výsměšný tón svého hlasu - „že v tom něco podnikne?"
Manora přikývla. V pohledu se jí zračil zmatek.
„Takže," pronesla Lessa mile a bezstarostně, „tys své povinnosti, jež ti ukládá Tradice, dostála beze zbytku. Teď už zbývá jenom na mně, abych dostála té svojí. Nemýlím se?"
Manora se na Lessu zahleděla obezřetnýma očima, ale ta se na ni konejšivě pousmála.
„Můžeš to klidně svěřit do mých rukou."
Manora se pomalu zdvihla. Začala sice shrabovat svoje tabulky, oči však z Lessy nespouštěla.
„Ve Fořtu i v Telgaru prý měli letos neobyčejně dobrou úrodu," prozradila, ale její hovorový tón úzkost zcela nezakrýval. „I v Keroonu, přestože tam byly ty pobřežní záplavy."
„Opravdu?" zamumlala Lessa zdvořile.
„Ano," pokračovala snaživě Manora, „a stáda v Keroonu a Tilleku prý měla hojné přírůstky."
„Tak to mě vážně těší."
Manora po ní střelila zkoumavým pohledem. Tou náhlou přívětivostí se jen tak ukolébat nedala. Sebrala svoje tabulky se Zprávami a pečlivě srovnanou hromádku opět položila na stůl.
„Všimla sis, jak K'net a jezdci z jeho letky proti R'gulovým zákazníkům reptají?" zeptala se. Pozorně si přitom Lessu prohlížela.
„K'net?"
„Ano. A starý C'gan zrovna tak. Nohu má sice ještě napůl zchromlou a ten jeho Tegath je už stářím víc šedivý než modrý, ale je z Lidithiny snůšky. Z té poslední pocházela skutečně dokonalá zvířata," poznamenala. „A C'gan si pamatuje jiné časy..."
„Než se svět otočil a časy se změnily?"
Tentokrát Lessin sladký tón Manoru nezmátl.
„Ty nejsi pro drakeny přitažlivá jen jako jejich Weyrena, Lesso z Pernu!" pronesla Manora ostře a zatvářila se káravě.
„Například někteří z těch hnědých jezdců -"
„Například F'nor?" zeptala se Lessa významně. Manora se hrdě napřímila. „Je to dospělý muž, Weyreno, a my v Dolních Jeskyních jsme se naučili na pokrevní svazky a city nehledět. Upozorňuji tě na něho jako na hnědého jezdce, ne jako na syna, jehož jsem porodila. Ano, doporučuji tvé pozornosti F'nora, ale stejně tak i T'suma a L'rada."
„Doporučuješ je i proto, že patří do F'larovy letky a jsou tedy vychovaní v úctě k Tradici? A tedy méně náchylní nechat se zviklat mými lichotkami?"
„Doporučuji je, protože věří v Tradici, podle níž Weyr musí zásobovat Držby."
„Tak dobře." Lessa se na Manoru zazubila. Ta žena se kvůli F'norovi nedá nachytat. „Tvoje doporučení si tedy vezmu k srdci, neboť nemám v úmyslu..." Zmlkla v půlce věty. „Děkuji, žes mne obeznámila s potížemi v našem zásobování. Především tedy potřebujeme čerstvé maso?" zeptala se a povstala.

„Také obilí a trochu té jižní kořenové zeleniny by se rovněž hodilo," odvětila Manora zdvořile.
„Výborně!" vzala Lessa její slova na vědomí. Manora ji opustila se zamyšlenou tváří. Dlouhou dobu Lessa nad tím hovorem rozjímala. V tom rozměrném kamenném křesle, s nohama složenýma pod sebou na polštářích, připomínala štíhlounkou sochu.
Nejvíc ji znepokojilo zjištění, že Manora se hluboce děsí pouhé vyhlídky, že by Lessa opustila Weyr a Ramoth, třeba jen nakrátko a třeba z vážného důvodu. Její podvědomá reakce plná strachu působila mnohem přesvědčivěji, než kterákoliv z R'gulových mnohamluvných lamentací. Manora však ani náznakem neprozradila, z jakého důvodu je Lessina přítomnost tolik nezbytná. No dobře, Lessa tedy nebude zkoušet odletět na některém z cizích draků, ať už sama nebo s jeho jezdcem, ačkoliv o této možnosti vážně uvažovala.
Ovšem pokud jde o ty nepostačující zásoby, tady Lessa rozhodně něco podnikne. Zvláště proto, že R'gul zcela určitě neudělá nic. Jelikož R'gul může jen těžko mít námitky proti tomu, co se nedozví, Lessa s pomocí K'neta či F'nora či tolika drakenů, jež bude potřebovat, už nějakou tu lest, jak obstarat Weyru slušné zásoby, určitě vymyslí. Pravidelné jídlo se pro ni stalo velice příjemným návykem a ona od něho odstoupil nehodlá. Chamtivá být nezamýšlí, ale trocha těch ve skutečnosti oprávněných krádeží z venkovní hojné úrody by pozornosti Pánů docela dobře mohla ujít.
Ale K'net. ten je moc mladý; mohl by se chovat zbrkle a nerozvážně. Možná by měla raději vybrat F'nora. Má však F'nor takovou volnost pohybu jako K'net, který je, koneckonců, přece jen bronzovým jezdcem? A co třeba C'gan? Nepřítomnosti vysloužilého modrého jezdce, který má všechen čas jen pro sebe, by si nemusel všimnout vůbec nikdo.
Lessa se usmála, ale úsměv jí zase rychle zmizel z tváře.
„Toho dne, kdy Weyr bude muset kupovat to, nač má plné právo..." Zaplašila varující zamrazení. Teď dokázala myslet jenom na to, jak je ta situace ponižující. Uvědomila si, jak strašnému sebeklamu dosud podléhala.
Jak si jen mohla myslet, že život ve Weyru se bude tolik odlišovat od života na Ruathské Držbě? Což ji v raném dětství vychovali v tak bezvýhradné úctě k Weyru, že život by musel vyjet ze starých kolejí jen proto, že Lessa z Ruathy byla Zasvěcena královnou Ramoth? Jak jenom mohla být takhle prostince bláhová?
Rozhlédni se kolem sebe, Lesso z Pernu, jenom se po Weyru rozhlédni nezaujatýma očima! Že je Weyr starý a posvátný? Ano, to je, ale navíc je omšelý a zanedbaný - a pohrdaný. Hrdostí celá bez sebe jsi usedla v Poradní Síni do křesla určeného Weyreně, ale polstrování je na něm odřené a látka zaprášená. Zahanbuje tě pomyšlení, že se rukama opíráš tam, kde kdysi své ruce skládala Morata a Torene? Jenomže kámen je prožraný špínou a potřebuje vydrhnout. Klidně si seď zadkem tam, kde sedávaly ony - ale mozek máš v úplně jiné části těla!
Omšelost Weyru v sobě odrážela úpadek jeho poslání v každodenním životě celého Pernu. Vždyť i ti krásní drakojezdci, tak zdatní v té výstroji z wheří kůže, tak hrdě sedící na šíjích svých mohutných zvířat - vždyť ani oni by se nemohli podrobit bližší prohlídce bez spousty pokořujících odhalení. Byli to jenom obyčejní lidé s obyčejnými lidskými vášněmi a ctižádostivými představami, plní velice zlidšťujících chyb a zklamání, odmítající nechat se vyrušit ze svého pohodlného života jakoukoliv dřinou, která by mohla znovunastolit slávu Weyru. Už příliš navykli odloučenosti od své vlastní rasy, takže si ani nepovšimli, že je už málem nikdo nebere na vědomí. A v jejich čele nestojí žádný skutečný vůdce...
A co F'lar? Na co vlastně ještě čeká? Až Lessa prokoukne R'gulovu neschopnost? Ale ne, usoudila Lessa zvolna, čeká, až Ramoth vyroste. Až na ní Mnementh bude moci nalétnout... protože F'lar je zkrátka tradicionalista, ovšem tato výmluva nebyla podle Lessy tak úplně špatná... až se jezdec pářícího se draka stane podle Tradice vůdcem celého Weyru, Weyrenem! Ano, právě ten jezdec!
Nu ano, ale F'lar také může zjistit, že se všechno nevyvíjí právě podle jeho předpokladu!
Oči mám sice oslněné Ramothiným pohledem, teď ale dokážu vyhlédnout i za hranice té duhy, říkala si Lessa a obrnila se přitom proti záplavě něhy, kterou pocítila při každičké myšlence na to své zlatavé zvíře. Ach ano, teď už se umím dívat i do těch černošedých stínů a moje učednická léta na Ruathě mi v tomhle dobře poslouží! Pravda, musí zde toho zvládnout víc než na té jedné malé Držbě a musí ovlivnit myšlení mnohem větší spousty lidí, vnímavých, ale svým způsobem nechápavých. Jestli prohraju, ztratím o to víc. Ale je prohra vůbec možná? Lessin úsměv se ještě rozšířil. V předtuše boje si Lessa otřela dlaně o stehna. Beze mne s Ramoth nic nepořídí a bez Ramoth se zase neobejdou, ani Lessu z Ruathy nikdo k ničemu nepřinutí, jsou na mně závislí stejně, jako kdysi na Joře... až na to, že já nejsem žádná Jora!
Nadšením celá bez sebe vyskočila Lessa ze svého křesla. Vlila se do ní nová chuť do života. A cítila se dokonce silnější, než když Ramoth bděla.
Čas, čas, čas! Ten R'gulův čas! Nuže, Lessa už s ohledy na ten jeho čas skoncovala. Chovala se jako pořádný hlupák. Teď se z ní stane taková Weyrena, jak si ji podle F'larových klamných slibů tenkrát představovala.
F'lar... v myšlenkách se k němu nepřestávala vracet. Musí se mít před ním na pozoru. Zvláště, až začne „upravovat" události tak, aby vyhovovaly právě jí. Ona má ale na své straně tu výhodu, o níž on nemůže mít ani zdání - tu schopnost domluvit se s úplně všemi draky a ne jenom s Ramoth. Dokonce i s tím jeho draze-milovaným Mnementhem.
Lessa mávla rukou a hlasitě se rozesmála. Její smích se v obrovské prázdné Poradní Síni dutě rozléhal. Zasmála se ještě jednou, okouzlená tou činností, k níž většinou nemívala sebemenší příčinu. Projevy jejího veselí probudily Ramoth. Rozjaření nad novým rozhodnutím ustoupilo radosti z vědomí, že zlatý drak se probírá ze spánku.
Ramoth se znovu zavrtěla a jak ji hlad rušil ze sna, neklidně se protáhla. Lessa po špičkách proletěla chodbou. S dětskou dychtivostí se těšila na první pohled těch přenádherných očí i na tu mazlivou přívětivost, kterou měl dráček ve své povaze.
Obrovská zlatá klínovitá hlava se otáčela do všech stran, to jak rozespalý drak hledal svoji družku. Lessa ho rychle pohladila po dolní tupé čelisti a pátrající hlava se, zkonejšená, okamžitě uklidnila. Nad fasetovýma očima se rozlouplo několik ochranných víček a Ramoth s Lessou obnovily přísahu své vzájemné oddanosti.

Ramoth měla zase ty své sny, vyprávěla Lesse a lehce se přitom třásla. Tam ale byla zima! Lessa laskala spodní část nadočnicového hrbolku a snažila se draka upokojit. V tom těsném sepětí, jaké teď mezi nimi panovalo, si pronikavě uvědomovala, jaké zděšení tyto neodbytně se vracející sny působí.
Ramoth si postěžovala, že ji svrbí levý zádový výčnělek.
„Už se ti zase loupe kůže,"poznamenala Lessa a natírala postižené místo vonným olejem, „když ty rosteš tak strašně rychle!" zavyčítala v předstíraném úleku. Ramoth odvětila, že to svrbí jako čert. „Buď se míň cpi, abys pořád jenom nespala, nebo prostě přestaň vyrůstat ze staré kůže přes jedinou noc." Vtírala olej a přitom poslušně odříkávala: „Dráče musí být denně natíráno olejem, neboť rychlý růst v prvních fázích vývinu by mohl přepínat křehká vlákna v kůži a mohl by způsobit vznik citlivých a bolestivých míst."
„Když ono to svrbí," opakovala Ramoth rozladěně a zavrtěla se.
„Ale, tiše! Opakuju jen, co jsem se naučila." Ramoth si úměrně ke své velikosti odfrkla a závan vzduchu přilepil Lesse šaty ke stehnům.
„No tak! Denní koupel je nezbytná a po umytí musí následovat řádné naolejování. Popraskaná kůže by dospělému draku neposkytla dostatečnou ochranu. Důsledky této nedostatečně chránící kůže by se pro létající zvíře mohly ukázat jako osudné."
„Nepřestávej s tím drbáním!" zažadonila Ramoth. „Cha! Létající zvíře!"
Ramoth Lesse sdělila, že má obrovský hlad. Nemohla by se koupel a olejování odložit na později?
„V okamžiku, kdy si tu propast, které ty říkáš břicho, nacpeš k prasknutí, ospalostí se začneš celá motat. A na to, abych tě nosila, jsi přece už příliš veliká."
Ramothino odmlouvání přerušil mužský smích. Lessa se prudce otočila a spěšně v sobě potlačila rozhořčení, jež při pohledu na F'lara, přidrzle se opírajícího o klenbu přístupové chodby, naráz pocítila.
Podle všeho byl s Mnementhem na hlídce, protože dosud vězel ve wheří výstroji. Kožený oděv mu pevně přiléhal k statnému hrudníku a obepínal dlouhé svalnaté nohy. Kostnatou, ale přesto pohlednou tvář měl od nesnesitelného chladu v mezi mezí ještě celou zarudlou. Zvědavé jantarové oči mu jiskřily pobavením a, podle Lessina úsudku, i domýšlivostí.
„Roste překrásně," poznamenal a šel k Ramothinu pelechu vyseknout královně dvornou poklonu.
Lessa zaslechla, jak ze své římsy Mnementh posílá Ramoth pozdravení.
Ramoth k vůdci letky stočila koketně oči. Jeho úsměv plný téměř vlastnické pýchy nad královnou Lessinu rozmrzelost jenom znásobil.
„Náš ochránce přispěchal právě včas, aby své královně mohl popřát dobrý den."
„Dobrý den, Ramoth," uklonil se Flar poslušně. Potom se napřímil a silnými rukavicemi se pleskl do stehna.
„Snad jsme nenarušily průběh tvojí stráže?" omlouvala se líbezně Lessa.
„To je v pořádku. Byl to jen běžný hlídkový let," nedal se odehnat F'lar. Přiklackoval se až k Lesse, aby měl na královnu řádný výhled. „Je už větší než většina hnědáků. U Telgaru se moře vylévá z břehů a zaplavuje Držbu. A přílivové záplavy u Igenu jsou tak hluboké, že by v nich na dno dosáhl tak leda drak." Blýskl úsměvem, jako kdyby ho tyto nepříliš dobré zprávy potěšily.
Jelikož F'lar nikdy neříkal nic bezúčelně, Lessa si tohle prohlášení uložila do paměti pro budoucnost. Ať už ji F'lar rozčiloval sebevíc, pořád dávala přednost jeho společnosti před ostatními bronzovými jezdci.
Lessiny myšlenky vsak ostrou připomínkou přerušila Ramoth. Pokud se před jídlem vážně musí vykoupat, nemohli by si to odbýt dřív, než hlady vypustí duši?
Před jeskyní Lessa zaslechla Mnementhovo pobavené zaryčení.
„Mnementh říká, že bychom se jí taky měli trochu věnovat," prozradil F'lar shovívavě.
Lessa potlačila touhu odseknout, že ona Mnementhovi rozumí až moc dobře. Někdy v budoucnosti ji čeká nesmírně vítězný pocit, až spatří F'larovo ohromení nad zjištěním, že může ve Weyru rozmlouvat s úplně každým drakem.
„Já jí příšerně zanedbávám," řekla Lessa zdánlivě kajícně.
Všimla si, že F'lar sejí chystá odpovědět. Zarazil se však a na vteřinku zúžil své jantarové oči. S příjemným úsměvem ji rukou vybídl, aby vykročila jako první.
Lessu cosi neustále a trochu zvráceně ponoukalo, aby F'larovi při každé vhodné příležitosti nastražila léčku. Však ona se mu jednou i přes tu jeho vyrovnanou pózu dostane na kůži! Dá to ovšem práci, protože F'lar svůj mozek rozhodně umí používat!
Trojice dorazila k Mnementhovi na římsu. Bronzový drak se ochranitelsky vznášel nad Ramoth při jejím neobratném sletu k zadnímu konci oválného Žlebu. Pod údery Ramothiných nemotorných křídel se rozestupovala mlha kouřící z teplých vod malého jezírka. Královna rostla tak překotně, že pohyby svalstva ani nestihla přizpůsobit svému ohromnému tělu. Když F'lar vysazoval Lessu na Mnementhův krk, aby ji ten kousek cesty svezl, sledovala královnin potácivý a neumělý let s neskrývanou úzkostí.
Královny nelátají, protože to neumějí, přiznala si Lessa trpce při pohledu na Ramothin směšný slet, který si porovnala s Mnementhovým plavným klouzáním. ..Mnementh tě chce ujistit, že po dosažení plného vzrůstu bude královna létat mnohem elegantněji," ozval sejí v uších pobavený F'larův hlas.
„Ale mladí samečci rostou stejně rychle a nejsou ani trochu..." Nedopověděla. Tomuhle F'larovi se nesvěří vůbec s ničím.
„Takové velikosti nedorůstají a kromě toho se neustále cvičí..."
„V létání!" vyletěla při tom slově Lessa, ale když zahlédla výraz na jezdcově tváři, neřekla dál už ani slovo. Pro posměšné špičkování nechodil nikdy příliš daleko.
Ramoth se ponořila a teď mrzutě vyčkávala, až ji Lessa vydrbe pískem. Levý zadní hřeben ji svrběl k zbláznění. Lessa

začala postižené místo poslušně třít hrstí plnou písku.
Když se to tak vezme, vedla tady ve Weyru navlas stejný život jako kdysi v Ruathě. Pořád jenom drhla. A na Ramoth je toho k drhnutí každým dnem o pořádný kus víc, říkala si, když zlaté zvíře konečně poslala do hlubší vody, aby se opláchlo. Ramoth se rozkošnicky ponořila až po špičku čenichu. Oči, překryté pouze průsvitnými vnitřními víčky, zářily těsně pod hladinou jako vodní drahokamy. Ramoth se lenivě překulila a kolem Lessiných kotníků zapleskaly vlnky.
Jakmile se Ramoth objevila venku, veškerá práce se zastavila. Lessa si povšimla, jak se u vchodu do Dolních Jeskyní tísní zástup žen s okouzlenýma očima. Draci posedávali na svých římsách a nebo zvolna kroužili lidem nad hlavami. Dokonce sem od kasáren s mláďaty zabloudili ze Cvičiště zvědavě i weyrlinci, chlapec se svým dráčetem.
Najednou se z výšky od Kamenné Hvězdy zčistajasna ozvalo dračí zatroubení a drak se svým jezdcem se krouživým letem snesl až dolů.
„Desátky, F'lare! Kolona vozů v Průsmyku!" hlásil modrý jezdec se širokým úsměvem, který posléze zaplašilo zklamání nad tím, jak chladně přijal bronzový jezdec tuto dobrou zprávu.
„ F'nor se o to postará, " odpověděl mu F'lar bez zájmu. Modrý drak svého jezdce poslušně odnesl na římsu velitelovu zástupce.
„ Kdo to jen může být?" vyptávala se Lessa F'lara udiveně. „Ti tři věrní se už ukázali. "
F'lar vyčkal, dokud nespatřil, jak F'nor na hnědém Canthovi stoupá vzhůru a přelétá ochrannou hráz Weyru. Za ním letělo několik zelených jezdců z jeho letky. „To se dozvíme co nevidět, " utrousil jenom. Zamyšleně se stočil tváří k východu a v koutku úst se mu mihl nepříjemný úsměv. I Lessa se zadívala východním směrem, kde cvičené oko dokázalo rozeznat jiskřičku Krvavice, přestože slunce už stálo na obloze hodně vysoko.
„ Ti věrní budou ochráněni, " zamumlal F'lar polohlasem„ až bude míjet Krvavice. "
Jak a proč se právě oni dva shodli na své mezi ostatními neoblíbené víře ve význam Krvavice, o tom Lessa neměla sebemenší zdání. Věděla jedině, že i ona ji chápe jako Hrozbu. Tohle na ni ze F'larova přesvědčování, aby opustila Ruathu a odešla s ním do Weyru, zapůsobilo nejvíc. A proč on nepodlehl oné zhoubné lhostejnosti, která z těch ostatních drakenů udělala slabochy, to Lessa nevěděla. A nikdy se ho na to ani nezeptala - ne snad ze vzdoru, ale také proto, že jeho víra byla mimo veškerou pochybnost. Prostě to věděl. A věděla to i ona.
A tohle vědomí muselo občas zneklidňovat i draky. Za svítání se všichni do jednoho začali vrtět ze spánku - tedy, pokud v tu dobu spali - nebo mrskali ocasy a mávali rozčileně křídly, pokud byli vzhůru. Podle všeho věřila i Manora. F'nor věřil určitě. A něco z tě F'larovy jistoty muselo nakazit i jezdce z jeho letky. V každém případě vyžadoval od svých jezdců bezvýhradně dodržování Tradice a oni se jeho rozkazu podřídili tak ochotně, že to hraničilo až se zbožnou oddaností.
Ramoth vylezla z jezera a při zemi se neohrabaně dotřepotala ke Krmišti. Mnementh se usadil při kraji a dovolil Lesse, aby si hověla na jeho předním pazouru. O kus dál od břehů teplého jezírka studila ve Žlebu země od nohou.
Ramoth se cpala a přitom si otráveně stěžovala, jak vychrtlými běžely se musí, chudák, krmit, a odmlouvala, když ji Lessa omezila na pouhých šest kousků. „Přece víš, že najíst se potřebují i ti ostatní!" Ramoth Lesse tvrdila, že ona jako královna má mít přednost.
„A zítra budeš mít zase svrbění!" Mnementh nabídl, ať si Ramoth vezme jeho díl. Před dvěma dny měl v Kerronu pěkné tučné zvíře a najedl se do sytosti. Lessa si Mnementha prohlédla se značným zájmem. Tak proto všichni draci ve F'larově letce vypadají tak pěkně? Musí si začít trochu všímat toho, kdo a jak často Krmiště navštěvuje.
Ramoth se opět zavrtala do svého weyru a začala podřimovat, když do obytných jeskyní F'lar přivedl velitele vozové výpravy.
„Weyreno, " oslovil ji F'lar. „tento posel ti přináší vyjádření úcty od Lytola. "
Muž s námahou odtrhl zrak od lesknoucí se zlaté královny a vysekl Lesse poklonu.
„Jsem Tilarek, Weyreno, posel Lytola, Správce na Ruathské držbě, " pronesl uctivě, ale v očích upřených na Lessu mu sedělo tolik obdivu, že to hraničilo až s nestoudností. Z opasku vytáhl zprávu a zarazil se. Zřejmě váhal mezi vědomím, že ženy číst neumějí. a rozkazem, že vzkaz má předat přímo Weyreně. V okamžiku, kdy ho F'lar pobaveným přikývnutím k předání vybídl, Lessa už velitelsky nastavovala ruku. „Královna spí. " upozornil F'lar a ukázal na chodbu vedoucí do Poradní Síně.
To bylo od F'lara moc šikovné, říkala si Lessa, takhle se přesvědčil, že posel měl čas si královnu pořádně prohlédnout. Na své zpáteční cestě Tilarek rozhlásí, jak že je královna mohutná a při jak dobrém zdraví se nachází, a s každým opakováním si skutečnost jistě patřičně přikrášlí. Jen ať Tilarek rozhlásí rovněž svůj názor na novou Weyrenu!
Lessa počkala, dokud F'lar nenalil kurýrovi víno až teprve potom rozevřela vzkaz psaný na kůži. Při luštění Lytolova písma si uvědomila, jak velkou radost jí ty zprávy z Ruathy přinášejí. Ale proč jenom Lytol musel začít znova takhle?
„Děcko roste před očima a je zdravé... " Na blahu toho mrňouse jí vůbec nezáleželo. Aha. „Ruatha je zbavená vší zeleně od vrcholku kopce až po hranice s příbytky kasty řemeslníků. Sklizeň byla přebohatá a noví samci se činí, takže stáda se utěšeně rozrůstají. Zde je patřičný a spravedlivý desátek z Ruathské Držby. Nechť přispěje k užitku Weyru který nás všechny ochraňuje!"
Lessa si tlumeně odfrkla. Jistě, Ruatha ví co je její povinnost, ale z ostatních tří Držeb, které zatím desátky nepřispěly, se s patřičnými pozdravy neozvala ani jedna.
„A nyní zpráva k zamyšlení! Po Faxově smrti se do čela odbojníků dostal Telgar. Meron, tak zvaný Vládce Nabalu, je silný, a podle mne se snaží chopit velení sám; Telgar se mu zdá moc opatrný. Vzpoura sílí a má mnohem širší zázemí, než když jsem naposled mluvil s bronzovým jezdcem F'larem. Weyr se musí mít dvojnásob na pozoru! Pokud Ruatha může být co platná stačí vzkázat. "
Při té poslední větě se Lessa zaškaredila. Zdůrazňovala se zde totiž skutečnost, že mezi ostatními Držbami jim platná bude jen málokterá.

„... a vysmívali se nám, ctihodný F'lare, “ říkal právě Tilarek a zvlhčil si hrdlo štědrým douškem weyrského domácího vína, „že jednáme tak, jak by se měli zachovat i jiní. “
„A co je zajímavé, čím blíže jsme se dostávali k Bendenskému Pohoří, tím méně výsměchu nás provázelo. Když člověk něco dlouho nevídá, snadno na účel zapomene. Jako kdybych si neměl cvičit pravici, aby si neodvykla tíze meče pro případ, že bych se musel v daleké budoucnosti právě mečem bránit. A spousta obyčejných lidí věří zrovna těm největším křiklounům. A někteří, ti se prostě bojí nevěřit. Ať už je to jak chce, “ dodal spěšně, „jednou jsem voják a posměšky od nějakých obyčejných řemeslníků a nádenických Držebníků snáším moc a moc špatně. Dostali jsme však příkaz nechat meče v pochvě a taky jsme se podle toho řídili. Stejně jako -” teď! se kysele ušklíbl - „jsme ani nenadávali. Páni všude staví plný počet stráží, to od té doby, co... co Pout'... “
Lessa napjatě sledovala, co se chystá říct, ale muž začal ponuře o něčem jiném.
„To jsou ti, co budou nejvíc litovat, až jim Vlákna jednou popadají na všechnu tu zeleň, co mají kolem zápraží. “
F'lar poslovi dolil číšku a nedbale se otázal, jakou během cesty viděli na polích úrodu.
„Pěknou, hojnou a bohatou, “ ujistil ho kurýr. „Dokonce podle některých tak dobrý Oběh nemá pamětníka. No jen si představte, že réva v Cromu má hrozny takhle veliké!” Mohutnýma rukama nakreslil široký kruh a jeho posluchači projevili patřičný úžas. „A tak bohaté a těžké zrno, jako teď v Telgaru, to jsem v životě neviděl. Namouduši!”
„Pern vzkvétá, “ poznamenal F'lar suše. „Nesmíte se na mne zlobit” - Tilarek sebral z podnosu kousek scvrklého ovoce - „ale já - z vozu se sklizní vyhazuju lepší kousky, než je tenhle. “ Na dvoje polknutí měl ovoce v sobě a ruce si otřel o halenu. Potom mu došlo, co to vlastně řekl, a spěšně se omluvil: „Ruathská Držba vám poslala, co měla nejlepšího. Nejlepší ovoce, tak jak se sluší. Od nás nemáte žádné padanky. Můžete mi věřit. “
„Člověka uklidní, když se nám Ruatha zaručuje svou věrností i nezkrácenými desátky, “ ubezpečil ho F'lar. „A cesty jsou holé?”
„Ano, ale na tuhle roční dobu se dějí nevídané věci. Zima a najednou ji vystřídá horko jako kdyby počasí nevědělo, pro jaké období se má rozhodnout. Žádný sníh a deště sotva pár kapek. Ale ty větry! Tomu byste v životě nevěřili! A lidé říkají, že pobřeží je krutě sužováno vysokým přílivem!” Významně zakoulel očima. Potom se přihrbil a spiklenecky zašeptal: „A kouřící hora v Istě, která se prý ukáže a hned zase... pfff!... naráz zmizí, se prý opět objevila. “
F'lar se sice zatvářil patřičně nedůvěřivě, ale Lesse neušlo, jak vzrušeně se mu zaleskly oči. Vždyť ten člověk vyprávěl totéž, co ty R'gulovy mnohoznačné verše!
„Musíš se pár dní zdržet a řádně si odpočinout, “ pozval Tilareka vlídně a doprovodil ho kolem spící Ramoth.
„To přijímám a rád. Do Weyru se člověk nedostane víckrát než jednou dvakrát za život, “ pronášel Tilarek roztržitě a málem si vylomil krk, jak se při chůzi snažil co nejdéle neztratit Ramoth z dohledu. „To jsem netušil, že královny dorůstají do takové velikosti!”
„Už teď je Ramoth větší a silnější než bývala Nemorth, “ ubezpečoval ho F'lar a předal posla čekajícímu weyrlinkovi, který ho měl doprovodit do přidělené místnosti.
„Tak si to přečti, “ vyzvala Lessa F'lara a netrpělivě bronzovému jezdci strčila popsanou kůži, sotvaže se vrátil do Poradní Síně.
„Nic jiného jsem ani nečekal, “ prohodil F'lar nevzrušeně a usadil se na roh velkého kamenného stolu.
„A co dál... ?” vybuchla zuřivě Lessa.
„To ukáže čas, “ prohlásil F'lar klidně a prohlížel kousek ovoce, jestli není nahnilé.
„Tilarek naznačil, že odbojnou náladu svých Vládců nesdílejí zdaleka všichni obyvatelé Držeb, “ poznamenala Lessa ve snaze přesvědčit sama sebe.
F'lar si pohrdavě odfrkl. „Tilarek bude říkat, co se jeho posluchačům zlíbí, “ převedl zdařilou ukázku kurýrovy mluvy.
„A kromě toho bys měl také vidět, “ ozval se od vchodu F'nor, „že nevyjadřuje názor všech svých mužů. Mezi jeho doprovodem je spousta reptalů. “ F'nor Lessu poctil sice roztržitým, ale dvorným pozdravem. „Obecně se soudí, že Ruatha žila příliš dlouho ve velké chudobě, než aby si mohla dovolit dát ze své první výnosné úrody Weyru tak velkou část. A já bych dodal, že Lytol se zachoval štědřeji, nežli mu velela pouhá povinnost. Budeme jíst jako králové... alespoň po nějakou dobu. “
F'lar hodil hnědému jezdci kůži se zprávou.
„Tak to se dalo čekat, “ zavrčel F'nor, když zběžně prolétl obsah dopisu.
„A když to tedy víš, co s tím vším hodláš udělat?” ozvala se Lessa. „Weyr má tak špatnou pověst, že co nejdřív své lidi nebude mít čím vyživit!”
Zvolila tuto větu záměrně a s uspokojením si všimla, že tím v obou drakenech vyvolala nepříjemné vzpomínky. Pohled, který na ni upřeli, neměl daleko do zuřivosti. Potom se však F'lar uchechtl, takže i F'nor si ulevil trpkým smíchem. „Nu?” naléhala.
„R'gul a S'lel hladovět nepochybně budou, “ odpověděl jí F'nor a pokrčil rameny.
„A vy dva?”
Teď už krčil rameny i F'lar. Povstal a vystřihl před Lessou nesmírně zdvořilou poklonu. „Jelikož Ramoth tvrdě spí, žádáme, Weyreno, o povolení se vzdálit. “ „Vypadněte!” křikla vztekle Lessa. Jezdci se na sebe zazubili a obrátili se k odchodu, když tu dovnitř jako velká voda vtrhl R'gul se S'lelem, D'nolem, T'borem a K'netem v patách.
„Co se mi to doneslo? Že z Výšin nám desátek poslala jako jediná Ruatha?”
„To je pravda, ryzí pravda, “ přisvědčil F'lar vyrovnaně a hodil R'gulovi kůži se zprávou.
Vůdce Weyru si ji prohlédl, polohlasně si odříkával text a přitom se mračil, znechuceně pak vzkaz podal S'lelovi, který ho přidržel tak, aby spolu s ním mohli číst i ostatní.
„Loni jsme Weyr uživili z desátků pouhých tří Držeb, “ ucedil R'gul pohrdavě.
„Loni!” vložila se do toho Lessa. „Jenže to bylo jenom díky plným zásobním jeskyním. A Manora mi právě oznámila, že

zásoby jsou zcela vyčerpány... !"
„Ruatha se zachovala velice štědře, " vložil se F'lar rychle do hovoru. „To by mělo být na zásobách znát. "
Lessa na okamžik zaváhala. Myslela, že se přeslechla.
„Tolik štědří zas ale nebyli!" vpadla mu do řeči a záměrně si nevšímala přísného pohledu, kterým po ní F'lar střelil.
„Letos toho dráčata spotřebují víc, ať je to se zásobami jaké chce. Zbývá nám udělat než jedno. Weyr bude muset zboží od Telgaru a Fořtu odkoupit, pokud chceme přežít přes celý Chlad!"
Její slova okamžitě vyvolala bouři nevole.
„Odkoupit? Nikdy!"
„Weyr že se má snížit ke kupčení? To už spíš něco uloupit!"
„R'gule, provedeme nájezd! Ale kupovat nebudeme nic!"
Představa výměnného obchodu rozpálila všechny bronzové rytíře do ruda. Dokonce i S'lel se k nim rozhořčeně přidal. K'net doslova poskakoval, oči mu v předtuše příštích událostí jenjen jiskřily.
Jediný F'lar si zachoval odstup. S rukama zkříženýma na prsou si je chladně prohlížel.
„Nájezd?" přehlušil tu vřavu R'gulův velitelský hlas. „K ničemu takovému nikdy nepřivolím!"
Ze zvyku se po jeho přísném prohlášení na okamžik uklidnili.
„Cože? Nájezdy že nebudou?" vybuchli T'bor s D'nolem jednohlasně.
„A proč ne?" pokračoval D'nol. Na mohutném krku mu vystupovaly žíly.
„To není ten pravý, " zasténala Lessa v duchu, když se marně snažila vyhledat S'lela. Vzpomněla si, že je venku na Cvičišti. Občas s D'nolem na sezení Rady proti R'gulovi vystoupili, ale D'nol nebyl natolik silný, aby dokázal vzdorovat sám.
Lessa se s nadějí ohlédla po F'larovi. Proč se teď neozval?
„Já už mám toho šlachovitého masa, nechutného chleba a zdřevnatělých kořínků až po krk!" hulákal upřímně naštvaný D'nol. „Letos se úroda na Pernu vydařila! Jen ať se něco z ní přeleje do Weyru, jak se ostatně sluší a patří!"
T'bor, který mu stál naježeně po boku, souhlasně zavrčel. Upřel svůj pronikavý pohled nejprve na jednoho a pak na druhého z bronzových jezdců. Lessa na okamžik zadoufala, že T'bor by mohl posloužit jako náhrada za S'lela.
„Jakmile se teď jediný z vás hne z Weyru, " přerušil ho R'gul s paží varovně pozdviženou, „pak se naráz domluví všichni Páni a naráz se všichni spojí a zaútočí proti nám. " Skončil s dramatickým gestem ruky.
Lehce rozkročený, s hlavou vztyčenou a s očima metajícíma blesky hleděl oběma vzbouřencům pevně do tváře. Nad podsaditým, nevysokým D'nolem a štíhlým Tiborem vyčníval o jedenapůl hlavy. Celkový dojem pro oba dopadal nepříznivě - jako když přísný stařešina kárá nezvedená dítka.
„Cesty jsou úplně volné, " pokračoval výhružně R'gul, „postupující vojsko by nezarazil ani déšť ani sníh. Páni jsou od Faxovy smrti neustále v plné pohotovosti. " R'gul stočil hlavu nepatrně k F'larovi. „Přece jste jistě nezapomněli, jak skrovného pohostinství se nám dostalo na poslední Pouti?" Každého z bronzových jezdců teď R'gul postupně probodával významným pohledem. „Rozpoložení majitelů Držeb i jejich sílu tedy znáte. " Vysunul bradu. „Jste natolik bláhoví. že byste si je poštvali proti sobě?"
„Pár pořádných Ohňovců... " vypleskl D'nol rozhněvaně a zarazil se. Jeho unáhlená slova ho vyděsila stejně jako kohokoliv z přítomných.
Při představě, že by někdo záměrné použil Ohňovce proti lidem, i Lessa úděsem jen zalapala po dechu.
„Něco se ale musí udělat... " blekotal D'nol zoufale a obrátil se k F'larovi a potom, s daleko menší nadějí, i k T'borovi.
Jestli R'gul teď vyhraje, tak to bude konec, říkala si se zběsilou zuřivostí Lessa a napřela svoje myšlenky na T'bora. Ovlivnit rozhněvané muže bylo na Ruathě rozhodně mnohem snadnější. Kdyby se jí tak podařilo... Venku zatroubil drak.
Od chodidla až ke stehnu ji náhle proklála mučivě ostrá bolest. Ochromeně zavrávorala nazpátek a zničehonic vrazila do F'lara. Jeho prsty jí sevřely paži jako železná pouta.
„Jak se opovažuješ ovládat... " zašeptal jí vztekle do ucha a s předstíranou starostlivostí s ní téměř mrštil do křesla. Dál jí však surově drtil paži jako ve svěráku.
Lessa při tom dvojnásobném útoku jen křečovitě polkla a prkenné se posadila. Jakmile zase dokázala vnímat, co se děje, uvědomila si, že rozhodující okamžik již pominul.
„V tuhle chvíli nemůžeme dělat vůbec nic!" vykládal zrovna velice přesvědčivě R'gul.
„V tuhle chvíli... " Ta slova Lesse nepřestávala znít v uších.
„Weyr musí vycvičit mladé draky. Musí vychovat mladé muže podle zásad staré Tradice!"
Ty prázdné Tradice, říkala si v duchu Lessa a mysl jí vřela hořkým zklamáním. A jejich vinou se vyprázdní a zpustne i sám Weyr.
V bezmocném hněvu se zahleděla na F'lara. Dál jí varovně tiskl paži, dokud ji šlacha skřípnutá ke kosti nedonutila vzlyknout bolestí. Přes slzy, které jí v tu chvíli vhrkly do očí, spatřila na K'netově mladé tváři vepsanou porážku a ponížení. Znovu v ní vzplála naděje.
Sebrala všechny své síly, aby se uvolnila. Pozvolna, jako kdyby ji F'lar doopravdy zastrašil. Tak pomaloučku, aby uvěřil, že se Lessa vzdává.
Při nejbližší možné příležitosti si vezme K'neta stranou. Byl přesně zralý pro nápad, který se jí teď vylíhl v hlavě. Byl mladý, tvárný a ona ho navíc přitahovala. Pro její záměr se hodil přímo dokonale.
„Drakene, skromnost tě šlechtí dost, " odříkával R'gul, „zkázu ti přinese hrabivost. "
Lessa na R'gula zůstala překvapeně zírat, upřímně zděšená nad tím, že morální porážku Weyru dokáže odít do slov pokryteckého kázání.

Jen čest je pro dračí hlídky vším,
ať je to myšlenka, slovo, čin.
Vždyť jen na nich bude záležet,
zda zhyne či spasen bude svět!

„Ale, copak se děje? Snad ten náš ušlechtilý F'lar nepřestupuje tradici?" vyzvídala Lessa na F'norovi, když hnědý jezdec zdvořile objasňoval nepřítomnost svého velitele.
Před F'norem Lessa už dávno přestala držet jazyk na uzdě. Hnědý jezdec věděl, že nic z toho není namířeno na něho osobně, takže se urazil jen výjimečně. Odstup, lak typický v případě jeho nevlastního bratra, ztratil u F'nora mnoho ze svého důrazu.
Dneska se však netvářil nijak smířlivě, naopak: vypadal velice nesouhlasně.
„Sleduji K'neta. " sdělil jí F'nor neomaleně a v tmavých očích mu seděla starost. Shrnul si z čela hustou čupřinu, což byl další zlozvyk, který pochytil od F'lara. Tím ovšem Lessino zoufalství nad weyrenovou nepřítomností jenom umocnil.
„Ale, opravdu? Líp by udělal, kdyby ho napodobil!" usápla se.
Ve F'norově pohledu se zablýskl hněv.
Výborně, pomyslela si Lessa. Už se mu dostávám na kůži.
„Ty si, Weyreno, pravděpodobně neuvědomuješ, že K'net si tvé příkazy vykládá příliš po svém. Umírněné menší krádeže by nikomu moc nevadily, ale K'net je příliš mladičký, než aby se dokázal držet na uzdě. "
„Mé příkazy?" divila se Lessa ve vší nevinnosti. F'lar s F'norem určitě nemají jediný důkaz, kterého by se mohli přidržet. Ne snad, že by jí na tom zas tolik záleželo. „Má prostě plné zuby toho zbabělého spolku!" F'nor musel zatnout čelisti, aby mu nevyklouzl nějaký ostrý protest proti této lži. Přešlápl a sevřel široký jezdecký pás, až mu klouby na rukou zbělely. Chladně oplácel Lesse její upřený pohled.
Během této odmlky Lessa zalitovala, že si F'nora znepřátelila. Vždycky se snažil být vlídný a přátelský a často se ji z její stále se prohlubující zatrpklosti snažil vytrhnout humornými historkami. Jak se venku postupně ochlazovalo, příděly jídla ve Weyru se navzdory K'netovým pravidelným příspěvkům neustále ztenčovaly. Ledové vichřice přivály do Weyru zoufalství.
Po té D'nolově nevydařené vzpouře jako by z drakenů vyprchal všechen oheň. Vycítila to dokonale i zvířata. Vinu na jejich matné kůži a vyhaslé náladě jistě nenesla jenom nucená dieta, za to mohla spíš všeobecná apatie, Občas Lessu napadlo, jestli snad R'gul důsledků svého bezpáteřného rozhodnutí přece jen nelituje.
„Ramoth není vzhůru. " oznámila F'norovi klidně, „a není nutné, abys starostlivě obskakoval mne. "
F'nor neodpověděl a tohle dlouhé mlčení začínalo Lessu vyvádět z míry. Vstala a otřela si dlaně o stehna, jako kdyby svá poslední ukvapená slova mohla tímto gestem vymazat. Přešla ke dveřím a zase nazpátek, když ze své ložnice nakoukla do Ramothiny místnosti, kde zlatá královna, už dávno větší než kterýkoliv z bronzových draků, ležela v hlubokém spánku.
Kdyby se tak už chtěla probudit, přála si Lessa. Když je vzhůru, všechno se zdá být v nejlepším pořádku. Či spíše v takovém pořádku, v jakém se to za dané situace může ještě jevit jako únosné. Ale ona tam leží nehybně jako skála.
„Takže, " začala a snažila neprozradit hlasem, jak nervózní ve skutečnosti je, „F'lar se nakonec přece jen k něčemu rozhoupal, i kdyby šlo jenom o to, že nás zbaví našeho jediného zdroje zásobování. "
„Dnes ráno dorazil vzkaz od Lytola, " usekl F'nor. Hněv ho zatím už přešel, ale svůj nesouhlas projevovat nepřestával. Lessa k němu obrátila dychtivou tvář.
„Telgar a Fort se radí s Keroonem, " soukal ze sebe F'nor ztěžka. „Podle nich za všechny ztráty může výlučně Weyr. Vysvětli mi, " rozpálil se F'nor opět hněvem do ruda, „proč jsi na K'neta trochu nedohlédla, když už jsi musela vybrat zrovna jeho? Je příliš nezkušený. Já osobně bych se rozhodl spíš pro C'gana nebo T'suma... "
„Cože, ty? Vždyť ty si bez. F'lara nedovolíš ani kýchnout!" usadila ho Lessa.
F'nor sejí srdečně vysmál.
„F'lar tě ale vážně přecenil!" odvětil a tentokrát zněl hlas pohrdavě zase jemu. „To ti ještě doopravdy nedošlo, proč musí čekat?"
„To tedy nedošlo!" rozkřikla se na něho Lessa. „Nedošlo! Cožpak to musím vytušit nějakým šestým smyslem, tak jako draci? U skořápky Prvního Vejce, F'nore, mně tady zásadně nikdo nic nevysvětluje, rozumíš?
Přesto všechno se ráda dozvídám, že pro svoje čekání má F'lar opravdu nějaký důvod. Jenom doufám, že je ten důvod doopravdy pádný! A že už není příliš pozdě. Podle mého názoru totiž dávno už pozdě je!"
Pozdě bylo, už když mi zabránil v ovlivnění T'bora, pomyslela si, ale nahlas to přece jen neřekla. Namísto toho dodala: „Bylo pozdě, už když se R'gul projevil jako přílišný zbabělec, než aby se dokázal zastydět nad... "
F'nor se k ní prudce otočil. Tvář mu zbělela hněvem. „Nechat si tu příležitost proklouznout mezi prsty, to chtělo víc odvahy, než na kolik se kdy sama zmůžeš!"
„A proč?"
F'nor k ní postoupil tak výhružně, že se Lessa přichystala na to, že ji snad uhodí. Vší silou se však ovládl a zatřásl hlavou, aby opět získal sebekontrolu.
„R'gul za to vlastně nemůže, " prohlásil nakonec. V obličeji byl celý zestárlý a strhaný, v očích mu seděl ustaraný a ublížený výraz.. „Bylo těžké, nesmírně těžké jenom všemu přihlížet a vědět, že člověku prostě nezbývá než čekat. "
„ Proč?" už skoro zaječela Lessa. Ale F'nor se už vyprovokovat nedal a pokračoval naprosto vyrovnaně.
„ Já se tedy domníval, že bys to vědět měla, ale F'lar se nedokázal smířit s tím, že by se za jednoho ze svých lidí musel před tebou omlouvat. "
Lessa se zaťatými zuby spolkla jedovatou poznámku, která se jí užuž drala na rty, jen aby nepřerušila dlouho

očekávané objasňování.
„ R'gul se stal Vůdcem Weyru omylem. Možná že kdyby nedošlo k tak dlouhému Mezidobí, obstál by docela dobře. Letopisy varují před nebezpečím... “
„Letopisy? Před jakým nebezpečím? A co myslíš tím Mezidobím?”
„Mezidobí nastane, když nás Krvavíce nemíjí natolik blízko, aby Pern ohrozila Vlákna. Letopisy nám naznačují, že Krvavice se k nám přitočí pokaždé po nějakých dvou stovkách Oběhů. F'lar počítá, že od posledního spadu Vláken uběhl času nejméně dvojnásobek. “
Lessa se vystrašeně podívala k východu. F'nor zachmuřeně přikývnul.
„Nu ano, během čtyř set Oběhů se dá na strach i opatrnost zapomenout velice snadno. R'gul je dobrý bojovník a výtečný velitel lelky, ale uznává jen to nebezpečí, které si může osahat vlastníma rukama. Samozřejmě, že se učil Zákonům a všem našim Tradicím, ale až do morku kostí je nikdy neprožíval. Ne tak, jak se k tomu staví F'lar nebo nakonec i já, “ dodal vzdorně, když si všiml Lessina pochybovačného výrazu. Přivřel oči a namířil na ni obviňující prst. „Dokonce ani ne tak jako ty, jenomže ty sama nevíš, jak jsi k tomu vlastně přišla. “
Ucouvla, ale ne před ním, nýbrž před tou hrozbou, o jejíž existenci věděla, přestože neměla ani zdání, proč v ni uvěřila.
„Sotvaže se F'lar zasvětil Mnementhovi, F'lon ho začal cvičit, aby po něm jednou převzal velení. Potom však F'lon zahynul při tom hloupém sporu. “ Přes F'norovu tvář se kmitla směsice hněvu, lítosti a roztrpčení. Až zpětně si Lessa uvědomila, že ten muž hovoří i o svém otci. „F'lar byl na převzetí moci příliš mladý a dříve, než někdo mohl zasáhnout, R'gul nechal Hatha nalétnout na Nemorth a my museli počkat. Ovšem s Jořiným žalem nad F'lonovou smrtí R'gul nic udělat nedokázal a tak začala rychle scházet. A navíc špatně pochopil, jakým způsobem se nás F'lon chystal provést zbývajícím časem tohoto Mezidobí a tak se nás rozhodl pro jistotu izolovat. Následkem toho” - a F'nor významně pokrčil rameny - „jeho dobrá pověst a vážnost upadala den ze dne rychleji. “
„Pořád jen to samé dokola! Čas, čas!” ušklíbla se Lessa. „Pořád ještě nenastal ten správný čas! Kdypak konečně řekneme, že vhodná doba je právě teď”
„Poslouchej!” F'norovo přísné okřiknutí učinilo jejímu bědování přítrž stejně rázně, jako kdyby ji popadl a pořádně s ní zalomcoval. Nikdy si nepomyslela, jak silnou osobností může ten F'nor být. Pohlédla na něho s rostoucím respektem.
„Ramoth už dorostla a je přichystaná ke svému prvnímu zásnubnímu letu. Až vzlétne, všichni bronzáci se ji budou snažit dohonit. Královnu ale nedostane jenom ten ze všech nejsilnější. Někdy ji vyhraje ten, kterému to ze srdce přeje celý Weyr, “ vysvětloval F'nor pomalu a jasně. „Tak došlo také k tomu, že na Nemorth nalétl R'gulův Hath. Starším jezdcům R'gul vyhovoval. Nikdy by nepřenesli přes srdce, že Vůdce Weyru jim dělá devatenáctiletý mladíček, ačkoliv to byl F'lonův syn. Hath měl tedy Nemorth a oni měli svého R'gula. Dostali, co chtěli. Jen se rozhlédni kolem, co to vlastně dostali!” Pohrdavě ukázal na zanedbaný, zpustlý Weyr.
„Už je pozdě, příliš pozdě, “ zasténala Lessa, která mnohému porozuměla, sice dobře, ale skutečně pozdě.
„Po tom tvém ponoukání, aby K'net kradl docela bez zábran, je to docela možné, “ ujistil ji bezcitně F'nor. „A abys věděla, dohnalas ho k tomu docela zbytečně. Naše letka to totiž prováděla ve vší tichosti. Jenže když příliv zásob najednou tak zesílil, raději jsme teď výletů nechali. Bylo toho zřejmě trochu moc za trochu moc krátkou dobu, poněvadž Pány z jednotlivých Držeb tahle skutečnost dohnala až k odvetným opatřením. A teď si představ, Lesso z Pernu, “ naklonil se k ní se zahořklým úsměvem F'nor, „jak se R'gul asi zachová? Na tos ani na okamžik nepomyslela, co? A teď si tedy představ, co udělá, až se ta jejich skvěle vyzbrojená armáda ukáže tady, aby žádala zadostiučinění!”
Lessa přivřela oči. Nad tím výjevem, který si uměla představit až příliš živě, se doslova zhrozila. Zachytila se postranního opěradla svého křesla a malátně se posadila. Vědomí, že se přepočítala, ji přivedlo téměř ke zhroucení. Po tom, co dokázala zpupného Faxe nechat v souboji zabít, začala se chovat přehnaně sebevědomě, a stejnou zpupností by málem vehnala Weyr do zkázy.
Náhle se v průchodu z římsy ozval hluk, jako kdyby se tudy halasně řítila polovička Weyru. Slyšela, jak draci na sebe rozčileně pokřikují. Byl to první poprask, který spustili po celých dvou měsících.
Polekaně vyskočila. Že by se F'larovi nepodařilo K'neta zastavit? Že by snad nějakou strašlivou náhodou padl K'net Pánům do rukou? Spolu s F' norem se vrhli ke královninu weyru.
Nevstoupil tam však F'lar ani K'net a s nimi rozhněvaný Pán - nebo Pánů několik - jim v patách, nýbrž R'gul. Jindy tak opatrně vyhlížející tvář měl celou zkřivenou a oči vyvalené vzrušením. Z venkovní římsy Lessa slyšela Hatha posedlého stejně mocným neklidem. R'gul střelil pohledem po Ramoth, která si nedala svůj spánek ničím rušit. Když potom přejel zrakem k Lesse, v očích mu číhal chladný a vypočítavý výraz. Do weyru se přiřítil D'nol, který si spěšně přes blůzu zapínal opasek a těsně za ním se objevili S'lan, S'lel a T'bor. Seběhli se kolem Lessy do neuspořádaného půlkruhu.
Dopředu vykročil R'gul s paží vztaženou, jako kdyby ji chtěl obejmout. Nežli Lessa stačila ucouvnout, protože v R'gulově tváři zahlédla cosi, co ji odpuzovalo, přiskočil k jejímu boku bystře F'nor a rozezlený R'gul paži spustil.
„Hath ze své kořisti vysál krev?” otázal se hnědý jezdec výhružně.
„Stejně jak i Binth a Orth, “ vyhrklo z T'bora. Oči se mu leskly podivnou horečkou, jež zřejmě zachvátila všechny bronzové jezdce.
Ramoth se neklidně zavrtěla a všichni zmlkli a zahleděli se na ni s napětím.
„Vysál svou kořist?” vykřikla Lessa sice zmateně, ale přesto s tušením, že jde ojev nesmírného významu.
„Přivolej K'neta a F'lara!” poručil F'nor s mnohem větší rázností, než jakou by si hnědý jezdec měl před bronzovými jezdci dovolit.
R'gul se nepříjemně rozesmál.
„Nikdo nemá ani zdání, kam se to vlastně vydali!”
D'nol začal něco namítat, ale R'gul ho zuřivým gestem umlčel.

„Tak toho se, R'gule, neodvážíš!" pronesl F'nor s mrazivou hrozbou v hlase.
Nu, Lessa se odvážila. Její zpola šílený příkaz Mnementhovi a Piyanthovi skutečně vyvolal slaboučkou odezvu a v následujícím okamžiku zůstalo v místě Mnementhova pobytu jen absolutní prázdno.
„Teď se probudí, " otočil se R'gul na Lessu a probodl ji pohledem, „probudí se a bude špatně naložená. Musíš jí přinutit, aby ze své kořisti pouze vypila krev. Varuju tě, bude se vzpouzet! Pokud ji neudržíš na uzdě, přecpe se a nebude moci vzlétnout. "
„Poletí se pářit, " vyštěkl F'nor a z jeho slov začišel chlad a bezmocná zuřivost.
„Poletí se spářit s kterýmkoliv bronzovým drakem, který ji dokáže dohonit, " dodal R'gul hlasem překypujícím pocitem vítězství.
A zamýšlí to všechno odbýt ve F'larově nepřítomnosti, uvědomila si Lessa.
„Čím delší let, tím lepší bývá snůška. Kdyby však byla plná těžkého masa, nemohla by letět nijak lehce a vysoko. Nesmí se nahltat! Dovolíš jí, aby svou kořist pouze vysála. Rozuměla jsi dobře?"
„Jistě, R'gule, " přisvědčila Lessa, „já jsem ti rozuměla. Pro tentokrát ti skutečně rozumím a to až příliš dobře; F'lar a K'net tu totiž nejsou, viď?" Najednou začala doslova ječet. „Ale na Ramoth tvůj Hath nikdy nenalétne, i kdybych ji měla kvůli tomu zavést do mezimezí! "
Spatřila, jak vítězný výraz na R'gulově tváři vystřídal strach a zděšená nevíra. Nakonec se přece jen ovládl. Počáteční úžas nad její výhružkou nahradil zlomyslný úšklebek. Tak on se domnívá, že Lessin vzdor je planý?
„Dobré odpoledne, " zazněl u vchodu vlídný F'larův hlas. Vedle něho se široce usmíval K'net. „Mnemenlh mi sdělil, že bronzáci svou kořist jenom vysávají. To je od vás ale hezké, že jste nás na tu podívanou také pozvali!"
Lesse se samou úlevou její nedávné nepřátelství k F'larovi na chvíli vykouřilo z hlavy. Ten pohled, jak tu stojí, nevzrušený, domýšlivý i výsměšný, jí dodal odvahy.
R'gul těkal očima po půlkruhu shromážděných bronzových jezdců a snažil se odhadnout, který z nich tu dvojici přivolal. A Lessa dobře věděla, že R'gul F'lara nenávidí a přitom se ho bojí. Současně vycítila, že se F'lar změnil. Teď už zdaleka nebyl nečinný, lhostejný a nezúčastněný. Namísto toho vytušila atmosféru předvídaného napětí. Ano, s čekáním teď F'lar už jednou provždy skoncoval!
Ramoth se zdvihla, nečekaně a naprosto úplně bdělá. Její duševní rozpoložení Lesse připomnělo, že F'lar s K'netem přispěchali skutečně na poslední chvíli. Ramothiny útroby mučil tak krutý hlad, že se jí Lessa okamžitě vrhla k hlavě, aby ji trochu uklidnila. Ramoth však na nějaké konejšení neměla náladu.
S překvapivou hbitostí vyskočila a rozběhla se ven na římsu. Za ní se vrhla Lessa s drakeny v patách. Ramoth vztekle zasyčela na bronzové draky poletující kolem římsy a ti se jí rychle odklidili z cesty. Jejich jezdci utíkali k širokému schodišti, po kterém se z královnina weyru sestupovalo dolů do Žlebu.
Omámená Lessa cítila, jak ji F'nor vysazuje na Canthovu šíji a pobízí draka ke Krmišti, kam spěchali i všichni ostatní. Lessa s úžasem sledovala, jak zlehýnka a s jakou vznešenou elegancí pluje Ramoth nad vyděšeně prchajícím stádem. Pak naráz udeřila, chytila kořist za hrdlo a zčistajasna složila křídla a příliš vyhládlá, než aby zvíře poodnesla alespoň stranou, vrhla se na něj rovnou na místě.
„Hlídej ji přece!" vyděsil se F'nor a beze všech cavyků postavil Lessu na zem.
Na Weyrenin rozkaz vyrazila Ramoth vzdorně zaní. Zazmítala hlavou kolem dokola a vztekle zašustila křídly. Očí jí plály jak hořící opálová jezírka. Potom vzepjala k obloze krk a tu svoji nechuť se podvolit k ní zuřivě vykřičela. Mezi skalními stěnami Weyru se rozburácela pronikavá ozvěna a všichni draci kolem, modří, zelení, hnědí a bronzoví, mohutně zamávali rozepjatými křídly a naplnili vzduch rachotivým burácením svých odpovědí.
Lessa teď musela na pomoc sebrat veškerou sílu své vůle, vypěstovanou během těch hladových a pomstě zasvěcených let. Klínovitá hlava se pruce smýkla zepředu dozadu a zase nazpátek. Oči jí sálaly nezkrotným vzdorem. Tohle už nebylo to přítulné a důvěřivé dráčátko, to byl zosobněný ďábel.
A s takto proměněnou Ramoth teď Lessa přes tu zakrvácenou pláň zkřížila svoji vůli. Bez náznaku sebemenší slabosti, bez stop strachu či poraženeckých myšlenek přiměla Lessa Ramoth k poslušnosti. Se vzpurným zaječením sklonila zlatá královna hlavu ke své kořisti. Z otevřených čelistí vyklouzl jazyk a švihl do nehybného těla. Hlava se zakomíhala nad kouřícími vnitřnostmi, které pazoury vyrvala ven. S posledním vyčítavým zavrčením zaťala Ramoth zvířeti zuby do hrdla a vysála ho do poslední kapky krve.
„Střež ji, " zamumlal F'nor. Lessa na něho úplně zapomněla.
Ramoth s křikem vzlétla a s neuvěřitelnou rychlostí přistála na dalším hrůzou bekajícím bezelovi. Opět se pokusila zahryznout do měkkého břicha své oběti, ale Lessa opět uplatnila svou autoritu a opět vyhrála. S řevem plným vzdoru se Ramoth neochotně napila pouze krve.
Potřetí se už Lessinu příkazu ani nevzpouzela. Drak si začal uvědomovat, že ho zaplavuje pud, před kterým není úniku. Až do okamžiku, než se napila vroucí krve, byla Ramoth plná pouze zuřivosti a vzteku, teď už ale věděla, co ve skutečnosti potřebuje: letět rychle, dlouho a daleko, pryč od Weyru, co nejdále od těchto bezkřídlých trpaslíků, daleko před houfem řijících bronzových draků.
Dračí pud je omezen pouze na přítomný okamžik, bez schopnosti ovládat se či předvídat. Lidé drakům svým spojenectvím propůjčují moudrost a smysl pro řád, odříkávala si Lessa, aniž by si to sama uvědomila. Bez váhání teď Ramoth zaútočila počtvrté a s lačným sykotem se přisála ke zvířecímu hrdlu.
Nad weyrským Žlebem se rozhostilo hluboké ticho narušované pouze zvuky Ramothina chlemtání a tenkým hvizdem větru. Kůže teď Ramoth začínala žhnout. Zdálo se, že drak ještě povyrostl, ne snad, že by se tak přecpal, ale začal doslova světélkovat. Pozdvihl zakrvácenou hlavu a rozeklaným jazykem si olízl čenich. Pak se napřímil a v tu chvíli se mezi bronzovými draky, kteří v tichém očekávání obklopovali Krmiště, ozval šum a vrčení.
Jenom se krátce zlatě zablýsklo, to jak Ramoth prohnula svůj mohutný hřbet a s rozpjatými křídly se vymrštila do

vzduchu, aby se s neuvěřitelnou rychlostí vznesla. V mžiku se za ní vrhlo všech sedm bronzových těl, která každým úderem mohutných křídel rozvířila písek a plnými hrstmi ho házela do tváří přihlížejícím weyřanům.
Při tom úžasném vzletu cítila Lessa srdce až v krku. Cítila, jak její duše stoupá vzhůru společně s Ramoth.
„Zůstaň s ní!" šeptal jí F'nor naléhavě. „Musíš s ní zůstat! teď se nesmí z tvé vůle vymanit!"
Opět ucouvl zpátky mezi ostatní obyvatele Weyru, kteří všichni do jednoho hleděli do nebe za mizejícími zářivými tečkami dračích těl.
Lessa zůstala při vědomí jen natolik, aby nezapomínala, že pořád ještě stojí pevně na zemi, zatímco mysl se od ní podivným způsobem odpoutala.
Všechny její smysly a pocity se teď vznášely společně s Ramoth. Ona sama, Ramoth - Lessa, plná nevyčerpatelné životní síly teď beze vší námahy bušila křídly a letěla k výšinám, zatímco z jejího těla tryskala vrcholná radost a - touha.
Spíše cítila než věděla, že bronzoví draci ji pronásledují. Jejich zbytečné úsilí v ní budilo jenom pohrdání, protože letěla jako střela, vítězná a neporazitelná.
Protáhla hlavu pod jedním křídlem a tu jejich žabomyší snahu ocenila posměšnými výkřiky. Vznášela se jim vysoko nad hlavami. Zčistajasna složila křídla, začala padat jako kámen a zlomyslně se radovala, když ve zmateném chumlu, křídlo na křídle, uhýbali před jistou srážkou.
Než se pracně dohrabali na ztracené pozice a získali zpět původní rychlost, vyhoupla se zas zlehka vysoko do výšin.
Tak a podobně laškovala Ramoth lenivě se svými milenci, uchvácená ze své nově nalezené svobody, a vybízela bronzové draky, jen ať ji zkusí předhonit.
Jeden z draků k smrti vyčerpaný odpadl. Zaryčela vítěznou nadřazeností. Když si tak s nimi pohrávala, nořila se do hloubek a křižovala ve složitých křivkách, odpadl po chvíli i druhý. Občas se nechala extází z letu unést natolik, že na jejich existenci dočista zapomněla. Konečně se, trochu znuděná, ohlédla na své pronásledovatele a s mírným pobavením zjistila, že za ní letí už jenom tři draci. Poznala Mnementha, Ortha a Hatha. A všichni v plné síle; a možná jí byli i hodni.
Sklouzla dolů a dál je vědomě trápila a vysmívala se jejich pracnému letu. Hatha nemohla ani vidět. A Orth? Nu ano, Orth je mladé silné zvíře. Přitiskla křídla k tělu, aby vklouzla mezi něho a Mnementha.
Jak se chtěla prosmýknout kolem Mnementha, náhle složil křídla a propadl se vedle ní. Vylekaně se pokusila vzlétnout zase nahoru, zjistila však, že se jí křídla zamotala do jeho křídel a že jeho krk se jí ovíjí kolem šíje.
Padali spolu k zemi dolů v těsném propletenci. Mnementh sebral poslední skryté zbytky sil a rozpřáhl křídla, aby ten jejich pád poněkud zbrzdil. Rychlost propadání zbavila Ramoth rovnováhy a ona vylekaně křídla zas rozepjala stejně jako on. A potom...
Lessa zavrávorala a divoce rozhodila rukama, jak hmatala po opoře. Měla pocit, jako by vybuchla dovnitř vlastního těla. Každičký nerv jí palčivě pulsoval.
„Neomdlévej, ty hloupá! Zůstaň s ní!" zaskřípěl jí do ucha F'larův hlas. Rázně ji podepřel pažemi.
Zoufale se snažila zaostřit zrak a s úlekem zahlédla stěny svého vlastního weyru. Přimkla se k F'larovi a nahmatala holou kůži. Nechápavě a zmateně potřásla hlavou.
„Přiveď ji zpátky!"
„Ale jak?" vykřikla naprosto bez dechu, neschopná si představit, jakým způsobem by mohla Ramoth vytrhnout z té nepředstavitelné slasti.
Palčivé rány do tváří ji přiměly, aby si hněvivě uvědomila F'larovu rušivou přítomnost. Oči mu divoce hořely a zlobně nakřivil rty.
„Mysli s ní! Nesmí se ti propadnout do mezimezí! Zůstaň s ní!"
Rozechvělá představou, že by se jí Ramoth mohla zatoulat do mezimezí, vyhledala Lessa okamžitě svého draka, stále ještě křídly zaklesnutého do Mnementhova těla.
V tom okamžiku se vášeň obou draků prudce a spirálovitě rozvířila a zasáhla i Lessu. Z oceánu její duše se vzedmula neúprosná přílivová vlna a celičkou ji zaplavila. Přitiskla se k F'larovi s výkřikem plným touhy. Ucítila na sobě jeho tělo pevné jako skála, jeho silné ruce, které ji pozvedají, a jeho rty drtící její ústa, zatímco ona sama se utápěla v další neočekávané záplavě touhy.
„Tak! A teď je spolu bezpečně dovedeme nazpátek, " zašeptal.

Drakene, ach jezdce dračí,
ke mně i ke tvému já
cítíš lásky, že nám stačí
bohatě dost pro oba.

F'lar se najednou probudil. Pozorně se zaposlouchal a s uspokojením vzal na vědomí Mnementhovo blažené mručení.
Bronzový drak si hověl na římse před královniným weyrem. Dole ve Žlebu panovalo spořádané ticho.
Ticho, ale zcela odlišné. Tohle F'lar skrze Mnementhův zrak a smysly vycítil téměř okamžitě. Za jedinou noc se s Weyrem udala velká změna. Nad překotnými událostmi předchozího dne se F'lar teď jenom spokojeně zazubil. Docela dobře se něco z toho mohlo pokazit.
Něco se málem pokazilo, připomněl mu Mnementh.
Kdo to jen zavolal jeho i K'neta nazpátek? zadumal se znovu F'lar. Mnementh mu opět zopakoval, že k návratu byl prostě vyzván. Proč ale neprozradil kým?
F'larovy úvahy pak přerušila neodbytná starost.
„Jestlipak F'nor nezapomněl... " zeptal se hlasitě.

F'nor na tvé příkazy nikdy nezapomíná, ujistil ho nakvašeně Mnementh. Canth mi řekl, že za svítání se Krvavice dotýkala horního okraje Kamenného Oka. I slunce zatím zůstává mimo.
F'lar si netrpělivě prohrábl vlasy. „Na horním kraji Kamenného Oka. Kousek po kousku se k nám Krvavice blíží, přesně tak, jak předpovídají Letopisy. A toho rána, kdy Krvavici spatříme šarlatově zírat skrze Kamenné Oko, nám bude tato skutečnost zvěstovat nebezpečné přiblížení její i... Vláken!"
Pro pečlivé uspořádání obrovských kamenů a podivných kusů skály tam nahoře, na Bendenském Štítu, jiné vysvětlení ani existovat nemohlo. Ani pro jeho protějšky umístěné na východních stěnách všech pěti ostatních opuštěných Weyrů.
Nejprve ten Kamenný Prst, na němž při zimním slunovratu kratičce balancuje slunce za svítání. Pak asi dvě dračí délky za ním leží pravoúhlá obrovitá Kamenná Hvězda, jež dospělému muži dosahuje až k hrudi. Na jejím vyleštěném povrchu jsou vyryty dvě šipky, jedna z nich míří na východ ke Kamennému Prstu, druhá od východu trochu severněji ukazuje na Kamenné Oko, důvtipně a neodstranitelně zabudované přímo do Kamenné hvězdy.
Jednou za svítání, a neuplyne zase tak dlouhý čas, se podívá skrze Kamenné Oko přímo do zkázu věštícího pomrkávání Krvavice. A pak...
Do myšlenek mu vtrhly zvuky zuřivého šplouchání. S úsměvem si uvědomil, že to se koupe děvče. Tenkrát se opravdu vymydlila do krásy a vysvlečená... Pohodlně se rozvalil při lenivém vzpomínání. Znovu si vybavil, jakého přijetí se mu od ní včera dostalo. Děvče si rozhodně nemá na co stěžovat. To byl, panečku, ale let! Tiše se zasmál jen pro sebe.
Z bezpečí své římsy Mnementh poznamenal, že by si F'lar při svých pokrocích u Lessy měl dát řádný pozor.
„U Lessy, povídáš?" zeptal se v duchu F'lar svého draka.
Mnementh jen významně opakoval varování. F'lar se sebevědomě uchechtl.
Náhle Mnementh zpozorněl při náhlém venkovním poplachu.
Pozorovatelé vysílají jezdce, aby zjistil, co znamenají ta neustále zvířená oblaka prachu na pláni pod Bendenským jezerem, oznámil Mnementh veliteli letky rázně.
F'lar spěšně vyskočil, posbíral rozházené šatstvo a oblékl se. Zrovna si zapínal široký jezdecký opasek, když se odhrnul závěs před koupací místností. Objevila se před ním Lessa, už úplně oblečená.
Vždycky znova ho překvapilo, jak nesmírně je útlá, jak její tělo naprosto neodpovídá té mocné síle její osobnosti. Čerstvě umyté vlasy jí rámovaly úzkou tvářičku jako tenký oblak. V soustředěném pohledu nezahlédl ani stopu po oné draky vybičované vášni, kterou spolu včera zažili. Nevyzařovalo z ní žádné přátelství. Žádná vřelost. Jak jen to Mnementh mohl myslet? Co se to děje s tím děvčetem?
Mnementh vyslal další poplašnou zprávu a F'lar pevně stiskl čelisti. O jejich vzájemné duševní porozumění se bude moci začít starat teprve, až se tato neodkladná záležitost beze zbytku vyřeší. V duchu proklel R'gula, který s dívkou zacházel tak nezkušeně. Jen o vlásek a mohl zničit Weyrenu stejně neodvolatelně, jako se mu téměř podařilo zničit celý Weyr.
Ať je to ale jak chce, teď se Weyrenem stal on, F'lar, Mnementhův bronzový jezdec, a okamžitě začne se změnami, které se měly uskutečnit už dávno.
Už dávno, potvrdil Mnementh suše. Páni Držeb shromažďují své vojáky na jezerní pláni.
„Máme potíže, " oznámil F'lar Lesse namísto pozdravu. Jeho zpráva ji však nevylekala.
„Páni z Držeb si přišli stěžovat?" otázala se nevzrušeně.
Ačkoliv měl námitky proti roli, kterou ve vývoji těch událostí sehrála, přesto se nad jejím vyrovnaným chováním neubránil obdivu.
„Byla bys udělala lépe, kdybys těmi loupežnými výpravami pověřila mě. K'net je pouhý chlapec a tak se nechal příliš strhnout nadšením. "
Tajuplně se pousmála. F'larovi na vteřinku blesklo hlavou, jestli to nakonec přece jenom nezamýšlela. Kdyby včera Ramoth nevzlétla, bylo by dneska všechno úplně jinak. Jestlipak ji taková možnost vůbec napadla?
Mnementh ho varoval, že po římse přichází R'gul. Nadýmá se jako holub a oči mu přímo srší rozhořčením, poznamenal ještě drak, takže si zřejmě uvědomuje svoji velitelskou pravomoc.
„Vždyť žádnou nemá, " vyštěkl F'lar hlasitě, celý ve střehu a rozradovaný událostmi, i když se vyvíjely trochu velkým kvapem.
„To je R'gul?"
Opravdu jí to myslí, musel uznat F'lar.
„Pojď sem, děvče!" Ukázal jí na královnin weyr. Divadýlko, které hodlal sehrát R'gulovi, mělo představovat odplatu za ten ostudný den, který před dvěma měsíci zažila v Poradní Síni. Dobře věděl, že se tím Lessa užírá stejně jako on.
Sotvaže vešli do královnina weyru, už dovnitř vtrhl R'gul se vzrušeným K'netem za zády.
„Hlídka mi oznámila, " začal ze sebe chrlit R'gul, „že na pláni se shromáždila obrovská armáda ozbrojených mužů nesoucích zástavy mnoha Držeb a že se zvolna přibližuje k Průchodu. Tady K'net" - rozběsněný R'gul ukázal na mladíka - „přiznal, že pravidelně podnikal loupežné výpravy - což bylo nejen proti všemu očekávání, ale nepochybně i proti mému výslovnému zákazu. S ním si to, pochopitelně, později vyřídíme, " oznámil výhružně provinilému jezdci, „tedy v případě, že z Weyru vůbec něco zbude, až s námi Páni skoncují. "
Opět se otočil k F'larovi a když si uvědomil, že F'lar se na něho usmívá, zachmuřil se ještě zlověstněji.
„Nestůj tu jen tak!" zavrčel R'gul. „Tohle není vůbec k smíchu! Musíme honem vymyslet, jak bychom si je usmířili. "
„Ne, R'gule, " postavil se staršímu muži stále se usmívající F'lar. „Ty časy, kdy jsme si Pány jen usmiřovali, ty jsou už dávno pryč. "
„Cože? Vždyť tys přišel o rozum!"
„To ne. Ale tys tu přišel o velení!" pronesl F'lar s přísným výrazem. Jeho úsměv byl najednou ten tam.

R'gul hleděl na F'lara vyvalenýma očima, jako kdyby ho viděl poprvé v životě.
„Zapomněl jsi na jednu velice důležitou skutečnost, “ pokračoval nemilosrdně F'lar. „Při změně Vůdce Weyru se mění i způsob velení. A Vůdcem Weyru jsem teď já, F'lar, jezdec na Mnementhovi!”
Při tomto zvučném oznámení připochodovali do místnosti S'lel, D'nol, T'bor a S'lan. Ohromeně se zastavili a zírali na nehybný výjev před sebou.
F'lar čekal. Chtěl jim poskytnout čas, aby vstřebali skutečnost, že tento rozkol je dokladem toho, že velení skutečně přešlo do jeho vlastních rukou.
„Mnementhe!” zvolal nahlas. „Přivolej sem zástupce velitelů všech letek a všechny hnědé jezdce. Musíme učinit jisté přípravy, dřív než k nám ti... hosté dorazí. A jelikož královna spí, požádám vás, drakeni, přejděme, prosím do Poradní Síně. Máš přednost, Weyreno. “
Ustoupil, aby Lessa mohla projít, a povšiml si, že je lehce uzardělá. Tak přece jenom své city neovládala tak bezvýhradně!
Sotva se v Poradní Síni usadili, začali dovnitř proudit hnědí jezdci. F'lar si dobře povšiml, že v jejich chování došlo k jisté změně. Nesou se vzpřímeněji, usoudil nakonec. A - ano, pocity zoufalství a poraženectví u nich vystřídalo nedočkavé vzrušení. Pokud se všechno vydaří, pak dnešní události oživí pýchu i nepostradatelnost celého Weyru.
Do Síně teď vešel F'nor s T'sumem, jeho vlastní zástupci. O jejich povzneseném a hrdém rozpoložení nebylo sebemenších pochyb. Očima vyzývavě blýskali do všech stran. Jen ať se někdo opováží nesouhlasit s jejich povýšením! T'sum zůstal stát u vchodu, zatímco F'nor rázně odpochodoval na svoje místo za F'larovým křeslem. Před dívkou se F'nor zastavil, aby jí složil hlubokou a uctivou poklonu. F'lar si všiml, jak zrudla a sklopila oči.
„Kdo že stojí u naší brány, F'nore?” zeptal se nový Vůdce Weyru přátelsky.
„Pánové z Telgaru, Nabolu, Fortu a Keroonu, mám-li se zmínit o těch nejvýznačnějších zástavách, “ odpověděl obdobným způsobem F'nor.
R'gul vyskočil ze svého křesla, ale sotvaže zahlédl výraz na tvářích bronzových jezdců, jeho zpola vyřčená námitka mu odumřela na rtech. S'lel, sedící po jeho boku, si začal něco mumlat a potahoval se za spodní ret.
„Odhadované množství?”
„Rozhodně více než tisíc mužů, dobře připravených a vyzbrojených, “ nahlásil F'nor nedbale.
F'lar po svém zástupci šlehl nesouhlasným pohledem. Sebevědomí je jedna věc, lhostejnost je lepší než poraženecký pocit, ale on v zastírání vážnosti celé situace nevidí nic tak moudrého.
„To všechno proti Weyru?” vyděsil se S'lel. „Jsme drakeni nebo baby?” okřikl ho D'nol, vyskočil a praštil pěstí do stolu. „Tohle je ta poslední kapka!”
„V tom s tebou souhlasím” přikývl F'lar s přesvědčením.
„Musí se tomu učinit přítrž! Víc už si líbit nenecháme!” pokračoval rozpálený D'nol, kterého F'larův souhlas povzbudil.
„Trochu ohně... “
„Tak dost!” přerušil ho přísně F'lar. „My jsme drakeni! Pamatuj si to a stejně tak si pamatuj - a nikdy na to nezapomínej - že naše společenství se zapřísahalo poskytovat ochranu!” Tohle slovo vyslovil hrdě a zřetelně. Každého z mužů přitom probodl ostrým pohledem. „Máte v tom všichni jasno?” Tázavě se zahleděl na D'nola. Dneska se mu tu nebudou předvádět žádní soukromí hrdinové.
„My se bez Ohňovce docela dobře obejdeme, “ pokračoval, když se ujistil, že D'nol mu dokonale porozuměl. „Ty pošetilé Pány můžeme rozehnat úplně jinak!” Opřel se do křesla a pokračoval už trochu klidněji. „Na své Pouti jsem si všiml, ostatně nepochybně stejně jako vy, že prostí obyvatelé Držeb ze své... řekněme... úcty ke drakenům neztratili, co by se za nehet vešlo. “
T'bor se zazubil a někdo se při vzpomínce zachechtal.
„Ach jistě, teď jdou za svými Pány a ochotou se mohou přerazit. Jsou celí diví rozhořčením a spoustou letošního vína. Ovšem postavit se takhle unavení drakovi, to zchladí i ty rozpálené hlavy. Zvláště když tu jsou všichni pěšky a v dohledu nejsou hradby či jediná Držba. “ Vycítil, že se s ním všichni shodují. „Ostatně i muži v sedlech budou mít plné ruce práce se svými jezdoni, než aby se vzmohli na nějaký pořádný boj, “ uchechtl se na závěr a vzápětí ho následovala většina přítomných.
„Přesto, že tyto úvahy působí nesmírně uklidňujícím dojmem, nesmíme zapomínat, že existuje ještě mnoho dalších pro nás příznivých okolností. Pochybuji, že by se naši milí Pánové obtěžovali věnovat jim vůbec pozornost. Mám dokonce podezření” - F'lar se na jezdce jedovatě zadíval - „že na ně nejspíš dočista zapomněli... tak jako z pohodlnosti zapomněli skoro všechno z pověstí o dracích i o Tradici. “
„Teď přišel čas, abychom je to znovu naučili!” Hlas mu zněl tvrdě jako ocel. Odpověděl mu souhlasný šum. Výborně, už se chytli.
„Teď tedy, kupříkladu, stojí před naší bránou. Aby se dostali k tomu vzdálenému Weyru, museli cestovat dlouho a bez oddechu. Některé ty jednotky jsou na pochodu určitě už celé týdny. F'nore, “ prohodil pečlivě připravenou poznámku, „připomeň mi, abych se dneska podíval na rozpis hlídek. A teď si, drakeni, položte otázku: když jsou Páni těch Držeb tady, kdo se asi o Držby stará namísto Pánů? Kdo drží stráž na Držbě, kdo hlídá ty, kteří jsou Pánům nejdražší?”
Zaslechl zlomyslný Lessin smích. Myslelo jí to rychleji než kterémukoliv bronzovému jezdci. Tehdy na Ruathě si vybral skutečně dobře, i když to znamenalo, že během Pouti musel zabíjet.
„Naše Weyrena můj plán už pochopila. T'sume, jdi ho uskutečnit!” vyštěkl rozkaz. T'sum se zdvihl a se širokým úsměvem se vzdálil.
„Já tomu vůbec nerozumím, “ postěžoval si S'lel a zmateně zamžikal.
„Ach, ráda ti to vysvětlím. “ vpadla náhle do řeči
Lessa tím přesládlým a chápavým tónem, který F'lar znal jako jeden z jejích nejhorších. Těžko jí ovšem mohl mít nějak za

zlé, že si chce na S'lelovi trochu zchladit žáhu, nicméně tahle její záliba v pomstě by se jim jednou nemusela vyplatit.
„Někdo by nám to měl vysvětlit!" dožadoval se S'lel hádavě. „Tady se děje něco, co se mi vůbec nezamlouvá. Lidé z Držeb jsou u Průchodu! Drakům se povoluje užít Ohňovce! Prostě to nechápu!"
„Vždyť je to tak prosté!" přesvědčovala ho Lessa líbezně, ani nečekala na F'larovo svolení. „Skoro mi je trapné, že ti to musím vysvětlovat. "
„No tak, Weyreno!" napomenul ji přísně F'lar.
Nevěnovala mu sice ani pohled, ale rýpat do S'lela skutečně přestala.
„Pánové přece zanechali své Držby bez ochrany, " řekla. „Podle všeho si vůbec neuvědomili, že putování mezimezím zabere drakům sotva pár vteřin. Pokud se nemýlím, tak T'sum se vydal na nehlídané Držby, aby se zmocnil dostatečného množství rukojmí, pomocí kterých by mohl Pány naučit opět ctít nedotknutelnost Weyru. " F'lar kývnutím přisvědčil. Lessa s hněvivým zábleskem ve zraku pokračovala: „Není to ovšem chyba Pánů, že k Weyru ztratili všechnu úctu. Weyr sám... "
„Ano, Weyr, " skočil jí F'lar prudce do řeči. Na tuhle štíhlou dívenku si bude muset dávat zpropadeně dobrý pozor a bude se k ní muset chovat značně uctivě. „... Weyr hodlá trvat na dodržování všech tradičních práv a obyčejů. Nežli však přesněji načrtnu, jakým způsobem toho dosáhnout, mohla bys, Weyreno, laskavě uvítat naše nové hosty? Možná, že pár vhodných slov by mohlo podpořit účinek té lekce, kterou dnes uštědříme veškerým Perňanům. "
Děvčeti se zaleskly oči nedočkavostí. Zazubila se s výrazem tak hlubokého potěšení, až se F'lar začal strachovat, jestli si k poučení těch bezbranných rukojmí vybral tu pravou osobu.
„Spoléhám na tvoji rozvahu, " upozornil ji důrazně, „i na tvůj zdravý úsudek. Jistě to všechno lehce zvládneš!" Pohlédl jí do očí a neuhnul, dokud krátce nesklopila hlavu na znamení, že si jeho výtku bere k srdci. Když odešla, poslal předem vzkaz Mnementhovi, aby na ni pořádně dohlédl.
Mnementh mu sdělil, že by šlo o zbytečnou námahu. Lessa přece už dokázala, že má víc rozumu než všichni ostatní weyřané dohromady. Pro nutnou opatrnost měla cit.
Pro takovou opatrnost, která přivodila to tažení proti Weyru, připomněl F'lar drakovi. „Ale... ti... Páni!" prskal R'gul.
„Víš co, už sklapni, " doporučil mu K'net. „Kdybychom tě tak dlouho neposlouchali, vůbec bychom se do takových potíží nedostali. Jestli se ti to nelíbí, zalez si třeba do mezimezí, ale konečně si pamatuj, že Vůdcem Weyru je teď F'lar. A řekl bych, že už bylo načase!"
„K'nete! R'gule!" napomenul je F'lar, ale musel přitom překřikovat provolávání slávy, které po tom K'netově neomaleném projevu propuklo. „Takové jsou tedy moje rozkazy, " pokračoval, když se všichni opět soustředili na jeho řeč. „Očekávám, že se budete řídit přesně podle nich!" Podíval se postupně na každého z přítomných mužů, aby se ujistil, že k žádnému zpochybňování jeho vůdcovství už nedojde. Poté v rychlosti a stručně vylíčil svůj záměr a s uspokojením přitom sledoval, jak nejistotu a nerozhodnost vystřídala obdivná úcta.
Ještě jednou se F'lar přesvědčil, že všichni hnědí i bronzoví jezdci jeho plánu dokonale porozuměli, a potom požádal Mnementha o nejnovější zprávy.
Postupující armáda se valí přes jezerní planinu kupředu, přední jednotky už dosáhly cesty před Průchodem, který představuje jediný pozemní vstup do Weyru. K tomu Mnementh dodal, že ženy z Držeb se během svého pobytu ve Weyru také řádně poučí. „ V jakém ohledu?" vyzvídal F'lar okamžitě.
Mnementh zarachotil, což byla dračí obdoba lidského smíchu. Dva mladičcí zelení jezdci právě krmí své draky, to je všechno. Ale tahle běžná činnost se kdovíproč přihlížejícím ženám dvakrát nezamlouvá.
To děvče je chytré jako čert, pomyslel si F'lar tajně, a dával si dobrý pozor, aby Mnementh na tyhle jeho myšlenky nepřišel. Ten bronzový šašek byl totiž stejný blázen do zlaté jezdkyně, jako byl on, F'lar, zbláznělý do královny. Čím jenom mohla Weyrena bronzového draka tak přitahovat?
„Naši hosté jsou teď na jezerní pláni, " oznámil drakenům. „Svá místa všichni znáte. Vydejte svým letkám příkaz k odletu!"
Potom bez jediného ohlédnutí vypochodoval ven. Musel potlačit touhu přiřítit se na římsu celý bez dechu. Rozhodně nijak netoužil vyděsit rukojmí tak, až by z toho přišly o rozum.
Dole v údolí poblíž jezera stála u žen jen nepočetná hlídka, sestávající ze čtyř nejmenších zelených jezdců, nicméně nezkušenému zraku se mohli jevit velcí až dost - a ženy byly ze svého únosu zřejmě příliš vyděšené, než aby si povšimly, že čtyři jezdci sotva překročili práh dospívání. Zpozoroval útlou postavičku Weyreny usazenou na okraji hlavní skupiny. K uším mu doletí dálkou tlumený pláč. Pohlédl dozadu na ženy a na Krmišti spatřil zeleného draka, který si vybral jednoho bezela a vzápětí se na něho vrhl. Nahoře na římse dřepěl další zelený drak a žral s typicky nepořádnou dračí hltavostí. F'lar jen pokrčil rameny a vyhoupl se na Mnementha, aby uvolnil na římse místo drakům slétajícím se pro své jezdce.
Mnementh zakroužil nad změtí křídel a lesklých těl a F'lar jen spokojeně pokývl. Vysoký, rychlý let při páření spolu s příslibem blížících se činů vylepšil všem jezdcům kázeň a vnesl mezi ně nové nadšení.
Mnementh zafrkal.
F'lar si ho ale nevšímal. Namísto toho pozoroval R'gula, který řadil svoji letku. Ten člověk utrpěl duševní porážku. Bude zapotřebí ho pozorovat a jednat s ním raději opatrně. Jakmile začnou padat Vlákna a R'gulova víra v Tradici se obnoví, potom už přijde k rozumu sám.
Mnementh se zeptal, jestli nemají vzít s sebou i Weyrenu.
„Tam její místo rozhodně není!" odmítl F'lar ostře a přitom tiše žasl, proč mu, u všech Dvojitých Měsíců, Mnementh takovou otázku vůbec položil. Bronzový drak odpověděl, že podle jeho názoru by se Lesse líbilo při tom všem být.
T'borova a D'nolova letka se právě vznesla v úhledné formaci. Byli to dobří velitelé. K'net dovedl zdvojenou letku až k okraji Žlebu, kde se zručně prolnul do mezimezí. Objevit se měl za zády postupující armády. C'gan, zestárlý modrý

jezdec, měl na starosti mládež.
F'lar požádal Mnementha, aby Canthovým prostřednictvím sdělil F'norovi, že vyrážejí vpřed. Posledním ohlédnutím se ujistil, že kameny u Dolních Jeskyní jsou na svém místě, načež vybídl Mnementha ke skoku do mezimezí!

Kde je Weyr a kde je Žleb!
Zeleň, modř či bronz a hněď!
Vzhůru míří pernští jezdci –
chvíli tu a pryč jsou hned.

Larad, Pán z Telgaru, si měřil jednolité masy Bendenského Weyru. Rozrytá a vruby pokrytá skalní stěna vyhlížela v zapadajícím slunci jako zamrzlý vodopád. A zdála se být i stejně málo pohostinná. V cípečku paměti se mu zakmitala vzpomínka na dávno už vyhaslou bázeň před tím rouháním, jehož se on i armáda, které velel, hodlali dopustit. Rychle tu myšlenku zadusil v samém zárodku.
Existence Weyru už dávno ztratila smysl. To bylo naprosto nepopiratelné. Páni už neměli sebemenší důvod, aby se vzdávali plodů své v potu tváře vykonané práce ve prospěch lenivých obyvatel Weyru. Majitelé Držeb byli dlouho trpěliví. Zásobovali Weyr především z vděčnosti za služby prokázané v minulosti, avšak drakeni hranice této velkorysosti zneužili.
Nejdříve ta šaškárna s Poutí. No tak tedy královna snesla zlaté vejce, ale proč kvůli tomu museli drakeni ukrást na Držbách ty nejkrásnější dcery, když ve svém Weyru měli vlastních děvčat víc než dost? Bylo snad nutné obětovat Laradovu sestru Kylaru, která se jednoho večera ještě těšila na svůj brzký sňatek s Brantem z Igenu a druhý den už byla vinou té směšné Pouti kdovíkde? Od té doby se jim už neozvala ani slůvkem.
A což teprve Faxova smrt! Ačkoliv byl ten člověk nepochybně nebezpečně ctižádostivý, pocházel přece jen z Krve! A nikdo se Weyru neprosil, aby se pletl do záležitostí tam u nich na Výšinách!
A potom to neustálé loupení. To byla ta poslední kapka! Ale jistě, člověk tu a tam pár zvířat ze stáda postrádat může. Ale když zčistajasna se doslova odnikud vynoří drak (a tato schopnost rozčilovala Larada na nejvyšší míru) a uchvátí ty nejlepší bezely ze stáda pěstovaného a ochraňovaného jako oko v hlavě, pak míra trpělivosti musí nutně přetéci! Weyru je zapotřebí ukázat, že tady na Pernu má jasně druhořadé postavení! K obživě svých lidí si bude muset najít jiné zdroje, neboť desátků se už odnikud nedočkají. Co nejdřív se k nim přidají i Benden, Bitra a Lemos. A jistě se připojí se skutečným potěšením, aby konečně skoncovali s tou nadvládou Weyru udržovanou už jenom předsudky a pověrami.
Přesto všechno čím více se blížili k té obrovité hoře, tím více se Larada zmocňovala pochybnost o způsobu, jímž Páni proniknou za tu skalní stěnu. Mávnutím vyzval Merona, tak zvaného Pána z Nabolu (ve skutečnosti tomuto bývalému Správci s ostře řezanou tváří, jemuž v žilách nekolovala ani kapka Krve, nedůvěřoval, ani co by se za nehet vešlo), aby přijel blíž.
Meron bičem popohnal svého jezdoně a vyrovnal krok s Laradem.
„Do prostor Weyru opravdu kromě Průchodu neexistuje žádný jiný přístup?"
Meron jen zavrtěl hlavou. „I místní obyvatelé jsou v tomhle zajedno. "
Meronovi samému to bylo zcela jasné, ale dobře si povšiml, jak pochybovačně se Larad tváří.
„Poslal jsem dopředu jednu skupinku až k jižnímu výběžku Štítu, " ukázal na oblast, o níž právě hovořil. „Třeba tam v místech, kde se čelo vrcholku svažuje, bude nějaká nižší a přístupná stěna. "
„Tys vyslal skupinu a předtím ses se mnou ani neporadil? Velitelem jsem byl jmenován přece já... "
„Samozřejmě, " přisvědčil Meron a v přátelském úsměvu zablýskal zuby. „Byl to ode mne jen takový okamžitý nápad. "
„Souhlasím, že nepatrná možnost v tom směru existuje, ale raději jsi měl... " Larad zabloudil pohledem nahoru ke Štítu.
„Už nás spatřili, o tom nemůže být sebemenších pochyb, Larade, " ujistil ho Meron a pohrdavě si měřil ztichlý Weyr.
„Zřejmě to bude stačit samo o sobě. Vzkaž jim naše podmínky a před takovou silou, jako je ta naše, musí jednoznačně ustoupit. Svoji zbabělost nám předvedli nejmíň stokrát. Já sám jsem urazil bronzového jezdce, kterému říkají F'lar, a on to nechal bez povšimnutí. Který muž by si nechal líbit něco podobného?"
Jejich poradu náhle přerušil tak mocný šum, že připomínal spíše burácení, a prudký závan ledového vzduchu. Larad krotil vzpínajícího se jezdoně a přitom zahlédl obzor zaplněný draky všech velikostí i barev. Kolem se rozléhaly ohlušující skřeky zdivočelých zvířat a výkřiky k smrti vyděšných mužů.
Jenom s největším úsilím se Laradovi podařilo jezdoně otočit čelem k drakenům.
U Nicoty, ze které jsme vzešli, řekl si v duchu, a přitom se snažil potlačit strach, vždyť já zapomněl, jak jsou ti draci vlastně velcí.
V čele hrůzou ochromené armády se vznášel trojúhelníkový útvar čtyř obrovských bronzových zvířat, která mohutnými rozmachy křídel zběsile bičovala vzduch, aby se udržela nízko nad zemí. O dračí délku nad a za nimi visela druhá, delší a širší řada vytvořená z hnědých draků. Jim nad hlavami se o něco dál hemžili modří a zelení a další hnědí draci a mohutnými záběry křídel hnali prudké poryvy chladného vzduchu přímo do tváří toho zděšeného davu, který ještě před chviličkou vyhlížel jako spořádaná armáda.
Odkud se jenom bere ten lezavý chlad, nechápal Larad. Škubl uzdou, protože jezdoň se začal opět vzpínat.
A drakeni prostě jen seděli na šíjích svých zvířat, hleděli a vyčkávali.
„Ať všichni sesednou a nechají jezdoně odvést pryč, abychom si mohli promluvit!" řval Meron na Larada, neboť jeho vlastní zvíře střečkovalo a děsem ryčelo.
Larad vybídl pěšáky, ale bylo zapotřebí čtyř mužů na každé zvíře, pokud ho měli zkrotit natolik, aby se Vládci mohli dostat ze sedla.
Tak tady jsem se přepočítal podruhé, pomyslel si Larad s trpkým úsměvem. Zapomněli jsme, jak blízkost draků působí

na pernská zvířata. A ostatně i na lidi. Urovnal si meč, povytáhl si rukavice k zápěstí a rázným kývnutím vyzval ostatní Pány. Společně postoupili kupředu.
Při pohledu na Pány sesedající na zem nařídil F'lar Mnementhovi, ať dá prvním třem řadám příkaz k přistání. V mohutné vlně se draci snesli poslušně na zem a s halasným šumem naráz složili křídla.
Mnementh F'larovi oznámil, že draci jsou vzrušení a že se jim to líbí. Rozhodně jde o větší legraci, než jakou znají třeba z Her.
F'lar Mnementha přísně napomenul, že tohle není vůbec žádná legrace.
„Larad z Telgaru, “ představil se muž v popředí stroze. Choval se vojácky a na takového mladíka i dost sebevědomě.
„Meron z Nabolu. “
F'lar si v mžiku připomněl tu snědou tvář s ostrými rysy a těkavýma očima. Úskočný a provokující soupeř.
Mnementh F'larovi vyřídil poněkud neobvyklou zprávu z Weyru. F'lar neznatelně přikývl a dál se věnoval obřadu představování.
„Za mluvčího jsem byl určen já, “ spustil Larad z Telgaru.
„Páni ze všech Držeb se jednomyslně usnesli, že poslání Weyru už dávno ztratilo smysl. Z tohoto důvodu nepřicházejí v úvahu ani žádné požadavky Weyru. Na našich Držbách už nebudete slídit při žádných dalších Poutích a drakeni skoncují s loupením v našich sýpkách a stádech. “
F'lar mu zdvořile věnoval pozornost. Larad se vyjadřoval plynule a stručně. F'lar vzal jeho slova s přikývnutím na vědomí a potom si prohlédl každého Pána zvlášť a o každém si udělal svůj úsudek. V přísných a vážných tvářích měli vypsáno přesvědčení o svém právu i spravedlivé rozhořčení.
„Já, Vůdce Weyru, F'lar, jezdec na Mnementhovi, ti teď poskytnu odpověď. Tvou stížnost jsem vyslechl. A teď vyslechni ty, co nařizuje Vůdce Weyru!” Jeho zdánlivá lhostejnost byla náhle tatam. Hlas se mu kovově rozezněl po celé pláni a ozvěna zřetelně opakovala celá slova, takže mu rozuměl i vzadu se tísnící dav. Slova svého jezdce ještě doplňoval svým výhružným rachocením Mnementh.
„Teď se otočíte a vrátíte se zpátky do svých Držeb. Tam zajdete do sýpek a mezi svoje stáda, kde pak vyberete spravedlivý a nekrácený desátek. Do tří dnů po vašem návratu budou desátky už na cestě do Weyru. “
„Snad nechce Vůdce Weyru poroučet Pánům, aby odevzdali desátky?” ozval se výsměšný řehot Merona z Nabolu.
F'lar mávl a nad Naboleské území se snesly další dvě dračí letky.
„Vůdce Weyru odevzdání desátků všem Pánům skutečně nařizuje, “ potvrdil. „A do té doby, než Pánové své desátky pošlou, Paní z Nabolu, Telgaru, Fortu, Igenu a Keroonu musí bohužel přijmout naše pohostinství. Stejně tak i Paní z Držby Balanu, Garu a... “
Odmlčel se, jelikož Páni při tomto výčtu rukojmích se začali mezi sebou vzrušeně a navztekaně bavit. F'lar nechal Mnementha odeslat spěšnou zprávu.
„Na tenhle špek ti rozhodně neskočíme!” ušklíbl se Meron a s dlaní na jílci meče vykročil vpřed. Krádeže zvířat byly běžným jevem, ale Držby, ty byly posvátné! Drakeni by se neodvážili.
F'lar nařídil Mnementhovi, aby dal pokyn a zčistajasna se tu objevila T'sumova letka. Každý jezdec přidržoval na dračí šíji jednu Paní. T'sum svoji letku držel sice ve vzduchu, nicméně dostatečně blízko, aby Pánové měli možnost poznat každičkou z těch hystericky vzlykajících žen.
Meronův obličej se znetvořil hrůzou a přívalem nové nenávisti.
Larad odtrhl pohled od své vlastní Paní a popošel kupředu. Stala se jeho ženou teprve nedávno a on ji ze srdce miloval. To, že se chovala jako statečná a rozvážná holčička, která neomdlévala a neplakala, mu poskytovalo pouze nepatrnou útěchu.
„Jste ve výhodě, “ přiznal Larad zachmuřeně. „Ustoupíme a pošleme vám požadované desátky. “ Chtěl se otočit, když tu se s pohněvanou tváří vrhl dopředu Meron.
„Cože! Máme se pokorně podřídit těm jejich příkazům? Odkdy si necháme poroučet od nějakého drakena?”
„Drž hubu!” okřikl ho Larad a chytil Merona za paži.
F'lar velitelsky pozvedl paži. Objevila se letka modrých draků, která přinášela Meronem vyslané horolezce. Několik z nich neslo na sobě zřetelné stopy zápasu s jižní stěnou Bendenského Štítu.
„Drakeni vám skutečně příkazy vydávají! A jejich pozornosti neujde zhola nic!” oznámil jim F'lar mrazivě.
„Teď se vrátíte na své Držby. Pošlete nám nekrácené desátky, protože my na každou nepravost přijdeme. A potom zbavíte svá sídla veškeré zeleně, což platí pro Pány Držeb stejně jako pro kastu rolníků. V opačném případě vám hrozí postih ohněm z Ohňovce. Na Telgaru dohlédnou především na svoji jižní Držbu, která má obvlášť zranitelnou polohu. Vyčistíte všechna spaliště na Ohňovce a obranné strouhy a nedovolíte, aby se znovu zanesly. Opět otevřete doly a budete těžit Ohňovce do zásoby. “
„S desátky souhlasíme, ale to ostatní... “ přerušil ho Larad.
F'lar vymrštil pravici k obloze.
„Jen se podívej nahoru, Pane! Krvavice už bliká ve dne v noci! Pohoří za Istou chrlí kouř a kusy rozžhavených skal. Moře běsní a vysokými přílivy zaplavuje pevninu. Cožpak jste už úplně zapomněli na Ságy a Balady? Cožpak jste zapomněli na to, co draci vlastně dokážou? Chcete popírat existenci těchto znamení, jež jsou pravidelnou předzvěstí příchodu Vláken?”
Kdepak, Meron tomu nikdy neuvěří, dokud se sám na vlastní oči nepřesvědčí, jak Vlákna křižují oblohu. Avšak F'lar věděl, že Larad spolu s mnoha ostatními už o jeho tvrzení nepochybují.
„A královna, “ pokračoval ve výčtu, „vzlétla k páření už ve svém druhém roce. A při páření byl let vysoký a dlouhý!”
Hlavy před F'larem vzhlédly k obloze. Oči měly rozšířené úžasem. Polekaně vypadal dokonce i Meron.
F'lar uslyšel, jak R'gul za jeho zády zděšením vyjekl, ohlédnout se však neodvážil. Mohla to být past. Najednou v

koutečku svého zorného pole spatřil na nebi zlatý blesk.
„Mnementhe!" vyštěkl F'lar, ale Mnementh jenom blaženě zamručel. Přesně v tom okamžiku spatřil královnu úplně celou. Pohled to byl nádherný a oslnivý, to musel neochotně uznat i F'lar.
Lessu, usazenou na vyklenuté zlaté šíji v bílých, volně vlajících šatech, bylo vidět i z velké dálky. Ramoth měla rozpětí křídel ještě širší, než dokonce i Mnementh. Lenivě zakroužila. Podle toho, jak prohýbala krk, byla jednoznačně v rozverné a hravé náladě, ovšem F'lar byl vzteky celý bez sebe.
Pohled na vznášející se královnu ohromil všechny přihlížející, i F'lar si uvědomoval, jak na něho ta podívaná působí, a stejné ohromení viděl i ve tvářích užasle zírajících Držebníků, rozeznal ho v mručení draků, slyšel ho v Mnementhově broukání.
„A pochopitelně, nesmím zapomenout, že naše nejvýznačnější Weyreny - například Moreta nebo Torene, abych vyjmenoval alespoň některé - všechny pocházely z Ruathské Držby, stejně jako naše Lessa z Pernu. "
„Ruatha, " drtil Meron mezi zuby. Zachmuřeně zaťal čelisti a zakabonil se.
„Blíží se tedy Vlákna?" zeptal se Larad.
F'lar pomalu přikývl. „Tvůj Harfeník by vás měl znovu seznámit se všemi znameními. Vážení Páni, vy odevzdáte desátky a dostanete své ženy nazpátek. Držby uvedete do dokonalého pořádku. Weyr musí připravit do pohotovosti celý Pern, neboť právě Weyr ručí za ochranu celého Pernu. Spolupráce z vaší strany se očekává docela samozřejmě" - tady se významně odmlčel - „jinak bude muset být vynucena. "
Po těchto slovech se vyhoupl na Mnementhův krk a přitom nespouštěl oči z královny. Viděl, jak její ohromná zlatá křídla buší do vzduchu, když drak otočil směr a začal stoupat vzhůru.
Bylo k vzteku, že si Lessa ke svému vzdornému kousku musela vybrat právě tu chvíli, kdy všechnu svou pozornost a energii musel soustředit na řešení stížností obyvatel Držeb. Proč jenom musela předvádět svoji nezávislost právě teď, před celým Weyrem a všemi Pány? Toužil pustit se okamžitě za ní a přitom nemohl, rozhodně ne dřív, než spatří armádu doopravdy na ústupu, ne dřív, nežli dá pro poučení Držebníků příkaz k závěrečné přehlídce všech sil Weyru.
Zaskřípal zuby a vybídl Mnementha k letu. Křídla za jeho zády se rozvířila s okázalým vytrubováním a hraným zmatkem, takže to vypadalo, jako by ve vzduchu pluly draků celé tisíce namísto těch ubohých dvou stovek, jimiž se Bendenský Weyr mohl pyšnit.
Když se ujistil, že jeho plán pokračuje v tomto směru úspěšně, pobídl Mnementha k letu za Weyrenou, která teď nad Weyrem střídavě klesala a zase stoupala k nebi.
Jen až tu holku dostane do rukou, však on jí něco poví...
Mnementh mu uštěpačně sdělil, že povědět něco tomu děvčeti je docela dobrý nápad. Rozhodně lepší, než hnát se tak pomstychtivě za dvojicí, která si jenom zkouší na vzduchu protáhnout křídla. Potom svému rozvzteklenému jezdci Mnementh připomněl, že zlatý drak sice včera vykonal dlouhý a vysoký let, před kterým vysál krev čtyřem zvířatům, od té doby že však nic nejedl. Nebude mít ani sílu ani zájem svůj let nějak prodlužovat, dokud se zcela nenasytí; jestli však F'lar bude trvat na svém neuváženém a naprosto zbytečném pronásledování, může docela dobře unikající Ramoth dohnat ke skoku do mezimezí.
Už jenom pouhá představa této nevycvičené dvojice v mezimezí dokázala F'larův hněv okamžitě zchladit. Ovládl se. Musel připustit, že v této chvíli uvažuje Mnementh mnohem rozumněji, než on sám. Nechal svůj úsudek ovlivnit hněvem a úzkostí, ale...
Mnementh zakroužil s úmyslem přistát u Kamenné Hvězdy. Vrcholek Bendenského Štítu představoval vynikající pozorovatelnu, odkud F'lar mohl sledovat jak ustupující vojsko, tak i královnu.
Mnementhovy mnohofasetové oči doslova zavířily, to jak je drak přizpůsobil vidění do dálky.
Oznámil F'larovi, že podle názoru Piyanthova jezdce je dračí dohled nad ústupem vojska zdrojem hysterie mezi lidmi stejně jako mezi zvířaty. Dochází k náhlému úprku jezdoňů a ke spoustě zranění.
F'lar okamžitě K'netovi nařídil, aby do té doby, než se armáda utáboří na noc, dohlížel raději z větší výšky. Přesto však měl držet Nabolské území pod kontrolou i nadále.
Už ve chvíli, kdy nechával Mnementha tyto vzkazy odesílat, pustil F'lar tuhle záležitost z hlavy. Veškerou svoji pozornost ve skutečnosti věnoval té vznášející se dvojici.
Raději bys ji měl létání v mezimezí naučit, poznamenal Mnementh. Jedno obrovské oko mu svítilo přímo přes F'larovo rameno. Je dost chytrá, aby tuhle možnost objevila sama, a co si potom počneme ?
F'lar mu chtěl něco odseknout, ale nechal odpověď odumřít na rtech. Přihlížel doslova bez dechu. Ramoth najednou složila křídla a proměnila se ve zlatou krůpěj padající z oblohy. V rozhodném okamžiku zlehýnka roztáhla křídla a začala opět stoupat nahoru.
Mnementh záměrně vyvolal vzpomínky na jejich vlastní první let, který ztřeštěnými akrobatickými kousky přímo vynikal. F'larovi přelétl po tváři rozněžnělý úsměv. Najednou pochopil, jak strašně musela Lessa toužit po létání, s jakou hořkostí musela asi přihlížet výcviku mladých dráčků, když ona sama měla tohle všechno zakázáno.
Ano, ale on není R'gul, aby se nechal ovládat nerozhodností a pochybami.
A ona zase není žádná Jora, připomněl Mnementh kousavě. Přivolám je teď k nám, dodal. Ramoth začíná dostávat unavenou pomerančovou barvu.
F'lar přihlížel, jak oba jezdci začínají poslušně klouzat níž. Královna svoji obrovskou rychlost zpomalovala nádherně se vlnícími a plavně se prohýbajícími křídly. Nasycená nebo nenasycená, létat tedy doopravdy uměla!
Vyskočil na Mnementha a začal na ně mávat, ukazoval jim cestu rovnou ke Krmišti. Na vteřinku zahlédl Lessu, s tváří planoucí nadšením a vzdorem.
Ramoth přistála a Lessa seskočila na zem. Vybídla draka, aby se pustil do krmení.
Potom se dívka obrátila a pozorovala, jak se k zemi snáší i Mnementh, aby F'lar mohl rovněž seskočit. Napřímila se v

zádech a bojovně vystrčila bradu. Celá ta křehká postavička se připravovala čelit očekávanému pokárání. Chovala se jako malý weyrlinek; předvídala trest a byla odhodlaná se s ním vypořádat bez jediné slzičky. Kajícně se však nechovala ani v nejmenším!
Poslední stopy F'larova hněvu roztály v obdivu k této nezkrotnosti. Jak se mezi nimi krátila vzdálenost, začal se usmívat.
Lessa ucouvla. F'larovo neočekávané chování ji vylekalo.
„Královny také umějí létat!" vyhrkla vyzývavě.
To už se F'lar usmíval od ucha k uchu. Položil Lesse ruce na ramena a láskyplně s ní zalomcoval.
„Samozřejmě, že umějí létat, " ujistil ji a hlas mu přetékal pýchou, úctou a obdivem. „Kvůli čemu by jinak měly křídla?"

Část III.
SPAD PRACHU

Kamenný Prst, když míří
na Oko Krvavé, v zbraň vytáhněte, Weyry!
Do boje s Vlákny zve!

„Ještě pořád máš pochybnosti, R'gule?" ptal se F'lar. Neústupnost staršího bronzového jezdce ho zřejmě pobavila.
R'gul na Velitelovo popichování neodpověděl jediným slůvkem. Jen ten jeho pohledný obličej dostal zatvrzelý výraz. Zaskřípěl zuby, jako kdyby tak mohl rozdrtit F'larovo vůdčí postavení.
„Už více než čtyři sta Oběhů se na pernské obloze neobjevila žádná Vlákna. Prostě už žádná neexistujou!"
„Jistě, s tou možností musíme vždycky počítat, " souhlasil F'lar mile. V jantarových očích se mu však neobjevil ani náznak ústupu. Jeho chování nejevilo ani stínek vstřícnosti či ochoty ke kompromisu.
Podobá se svému otci, F'lonovi, víc, než je pro syna vůbec správné, usoudil R'gul. Vždycky plný sebejistoty, vždycky lehce pohrdavý k názorům a činům těch ostatních. Zpupný, takový je ve skutečnosti F'lar! A drzý, a pokud jde o tu malou Weyrenu, i pěkně lstivý a tajnůstkářský. Vždyť R'gul ji učil tak, aby se z ní stala jedna z nejlepších Weyren v posledních mnoha Oběžích. Ještě před skončením svého výcviku znala naprosto bez chybičky všechny Poučné Balady a Bědné Ságy. A potom se ta hloupá holka pověsila na F'lara.
Neměla dost rozumu, aby ocenila kvality staršího a zkušenějšího člověka. Nepochybně se cítila zavázána především F'larovi, protože na Pouti ji našel právě on.
„Přesto však souhlasíš, " říkal právě F'lar, „že když se slunce dotkne Kamenného Prstu, nastává zimní slunovrat?"
„To přece ví každý hlupák, že Kamenný Prst tu stojí právě kvůli tomu, " zavrčel R'gul.
„Tak proč potom, ty starý blázne, neuznáš, že Kamenné Oko stojí na Kamenné Hvězdě právě proto, aby jím hleděla Krvavice přesně v tom okamžiku, kdy má nastat Míjení?" vybuchl K'net.
R'gul zrudl v obličeji a málem vyletěl z křesla, aby tomu nevychovanému spratkovi takovou drzost zarazil.
„K'nete!" F'larův velitelský hlas práskl jako bič. „To se ti hlídka nad Igenem zamlouvá natolik, že si říkáš ještě o několik týdnů navrch?"
K'net se spěšně usadil. Při tom výhružném napomenutí celý zčervenal.
„Abys věděl, R'gule, své názory mohu podepřít několika nezvratnými důkazy, " pokračoval F'lar klamně mírným tónem. „Kamenný Prst když míří na Oko Krvavé... "
„Mně nemusíš odříkávat verše, kterým jsem tě učil jako weyrlinka!" rozkřikl se R'gul dopáleně.
„Pak tomu, cos učil, bys měl také sám věřit!" odsekl mu F'lar. Jantarové oči mu nebezpečně plály.
R'gul, zaskočený náhlou útočností svého soka, zase klesl nazpátek do křesla.
„Ty přece, R'gule, nemůžeš popřít, " pokračoval F'lar už klidněji, „že sotva před půlhodinou se slunce za svítání kolébalo na Kamenném Prstu a otvor v Kamenném Oku naprosto přesně zarámoval Krvavici. "
Ostatní drakeni. bronzoví stejně jako hnědí, se k tomuto jevu vyjadřovali souhlasným mručením a přikyvováním. Z jejich chování se dala rovněž vyčíst skrývaná nechuť k R'gulovu neustálému napadání F'larových rozhodnutí jakožto Vůdce Weyru. Dokonce i starý S'lel, kdysi R'gulův zapřísáhlý nohsled, se dal nyní strhnout většinou.
„Už čtyři sta let se Vlákna neukázala. Prostě už žádná neexistují!" huhlal R'gul potichu.
„Takže, moji milí drakeni, " prohlásil F'lar zvesela, „vy jste se učili samé nepravdy. Jak si Páni na Držbách namlouvají, draci jsou pouhými příživníky Pernu, zbytečným přežitkem. A totéž platí i o nás samých!
A právě z toho důvodu jsem dalek toho, abych vás zde zdržoval proti vůli vašeho svědomí. Máte tedy mé svolení Weyr opustit a usadit se, kdekoliv se vám zachce. "
Někdo vyprskl smíchy.
R'gula tohle F'larovo ultimátum zaskočilo natolik, že se dokonce při tom zjevném posměchu zapomněl i urazit. Odejít z Weyru? Cožpak ten člověk dočista zešílel? Kam by asi šel? Weyr pro něho představoval celý život. Vyrůstaly tu celé generace jeho rodu. Všichni jeho předci po meči létali na dracích. Pravda, všichni bronzoví nebyli, ale slušná řádka z nich ano. A otec jeho matky byl Vůdcem Weyru stejně jako jím byl i on, R'gul, dokud F'larův Mnementh nenalétl na novou královnu.
Z Weyru však drakeni nikdy neodcházeli. Vlastně ano, odcházejí, když vlastní nedbalostí přijdou o draka. Takhle dopadl ten Lytol z Ruathské Držby. Jak by však mohl opustit Weyr spolu s drakem?
Co od něho F'lar vůbec čeká? Cožpak mu nestačí, že jako Vůdce zaujal R'gulovo místo? Cožpak F'larovu sebevědomí už dostatečně nezalichotila skutečnost, že lstí donutil Pány z Držeb rozpustit armádu připravenou k útoku na drakeny a Weyr? Musí F'lar opravdu ovládnout úplně každého drakena tělesně i duševně? Zatvářil se nedůvěřivě.

„Já ale ve skutečnosti nevěřím, že bychom byli příživníky, “ prolomil F'lar s klidnou rozhodností trvající ticho. „A nejsme ani žádným přežitkem! Už předtím se stalo, že došlo k dlouhému Mezidobí. Ne vždycky nás Krvavice míjí tak blízko, aby na Pern dopadala Vlákna. A to byl ten důvod, proč naši moudří předkové postavili Kamenné Oko a Kamennou Hvězdu právě na jejich dnešní místo... aby si ověřili, kdy se uskuteční to pravé Míjení. A za další” - F'lar zvážněl - „jistě už byly doby, kdy drakané téměř vyhynuli... a spolu s nimi i celý Pern, a to jenom kvůli takovým pochybovačům jako jsi ty. “ teď se F'lar usmál a nedbale se v křesle rozvalil. „Já osobně bych se nechtěl dát označit za pochybovače. Jak máme označit tebe, R'gule?”
V Poradní Síni zavládlo napjaté ticho. R'gul slyšel něčí chraptivý dech a pak si uvědomil, že to dýchá on sám. Pohlédl do upjaté tváře mladého Vůdce a pochopil, že to není planá výhrůžka. Bud se bez výhrad F'la-rovi podřídí, ačkoliv takový ústupek mu byl proti mysli přímo zoufale, nebo mu nezbude než opustit Weyr.
A kam by se potom poděl? Jedině do jednoho z těch ostatních Weyrů, opuštěných už po celé stovky Oběhů. A což - R'gulovy myšlenky uháněly zběsilou rychlostí - což tohle už samo o sobě nebylo dostatečným důkazem, že s Vlákny je jednou provždy konec? Těch pět prázdných Weyrů? Tak to tedy ne! U Faranthina Vejce ne! Použije stejně podvodného postupu jako F'lar sám a vyčíhá si, až přijde jeho čas! A až se celý Pern k tomu namyšlenému hlupákovi otočí zády, pak tu bude stát R'gul a pohotově zachrání Weyr před úplnou zkázou.
„Draken zůstává ve svém Weyru, “ pronesl R'gul tak důstojně, jak jenom v dané chvíli dokázal.
„A souhlasí s příkazy současného Vůdce Weyru?” F'larův hlas vyjadřoval spíše rozkaz než otázkou.
R'gul jenom krátce pokývl, protože se nechtěl dopustit křivopřísežnictví. F'lar však na něho dál upíral oči a R'gula napadlo, jestli ten člověk náhodou neumí číst myšlenky, jako to dokáže jeho vlastní drak. Podařilo se mu opětovat Vůdcův pohled vyrovnaně a chladně. Však on se dočká. Jeho příležitost přijde.
F'lar se zřejmě s touto R'gulovou porážkou spokojil. Zdvihl se a rázně vydal příkazy ohledně hlídek.
„T'bore, ty hlídáš počasí. Dohlédni přitom i na vozy přivážející desátky. Máš pro nás ranní hlášení?”
„Za svítání je počasí pěkné a to včetně celého Telgaru a Keroonu... možná že trochu chladnější, “ oznámil T'bor s pokřiveným úsměvem. „Kolony s desátky mají ale pěkně tvrdé cesty, takže by tu měly být co nevidět. “ V předtuše hodokvasu, jenž bude po příjezdu zásob následovat, mu oči doslova zasvítily. Podle toho, jak se u stolu tvářili i ti ostatní, sdíleli stejné očekávání úplně všichni.
F'lar přikývl. „S'lane a D'nole, vy budete pokračovat v Pouti a vyhledávat chlapce, kteří by mohli přicházet v úvahu. Ať jsou to pokud možno výrostci, ale nevynechejte nikoho, kdo ukazuje talent. Bylo by vynikající, kdybychom k Zasvěcení přivedli chlapce už vychované v Tradicích Weyrů. “ F'lar se půlkou úst pousmál. „Jenomže v Dolních Jeskyních jich není dostatek. V plození jsme se zpozdili i my. A navíc, draci dorůstají mnohem rychleji, než jejich jezdci. Až se vylíhne Ramothina snůška, musíme Zasvětit už vzrostlé muže! Navštivte jižní Držby, jako je Ista, Nerat, Fort a Jižní Boll, kde lidé dospívají dříve. Při hovoru s hochy můžete předstírat, že kontrolujete Držby kvůli zeleni. Vezměte si s sebou pár Ohňovců a párkrát přeleťte s ohněm přes kopce, které už nebyly vypalovány - ach - vlastně po celé dračí věky. Drak plivající oheň mládež ohromí a vyvolá závist. “
F'lar se schválně podíval na R'gula, aby zjistil, jak se bude bývalý Vůdce na tento rozkaz tvářit. R'gul se zuby nehty bránil, aby se noví kandidáti vyhledávali mimo Weyr. Tak za prvé, R'gul tvrdíval, že v Dolních Jeskyních je celkem osmnáct mladíků, pravda, někteří ještě nedorostlí, ale R'gul vůbec nepřipustil, že Ramoth by mohla snést vajec víc než tucet, což býval obvyklý Nemorthin výkon. A za druhé, R'gul trval na tom že se chce vyhnout jakémukoliv počinu, který by mohl znepřátelit Pány.
R'gul však otevřeně neprotestoval, proto F'lar pokračoval dále.
„K'nete, ty se vrátíš do dolů. Potřebuju zaznamenal stav každého skladiště Ohňovce i množství tam uskladněné. R'gule, ty budeš dál vtloukat záchytné body weyrlinkům do hlavy. Musí se v nich vyznat s naprostou jistotou, pokud je využijeme pro přenos zpráv nebo zásob, musí být rychlí jak střela a neztrácet čas vyptáváním.
A vy, F'nore a R'sume” - obrátil se F'lar na své vlastní hnědé jezdce - „vy budete dneska představovat čistící četu. “ Nad jejich zřejmým zmatkem si dovolil přepych úsměvu. „Zkuste třeba Istský Weyr. Vyčistíte Líhniště a dostatek weyrů, aby se tam vešla zdvojená letka. A F'nore, pozor, nepřehlédněte jediný Letopis! Všechny stojí za uchování!
A to je všechno, drakeni. Přeji vám dobrý let!” Po těchto slovech se F'lar zdvihl a odpochodoval z Poradní Síně směrem ke královninu weyru.
Ramoth ještě pořád spala. Kůže se jí zdravím jenom třpytila. Zlatavý odstín přecházející až do bronzova prozrazoval její březost. Když šel kolem ní, koneček ocasu se jí lehce zakomíhal.
Poslední dobou jsou nepokojní všichni draci, uvědomil si F'lar. Když se však snažil vyptávat Mnementha, bronzový drak mu to nedokázal nijak vysvětlit. Vzbudil se, ale okamžitě zas sklouzl do spánku. Tím to skončilo. A přímou otázku F'lar položit nemohl, neboť to by mohlo jeho záměr pokazit. Musí zůstat u neuspokojivého zjištění, že onen neklid je vyjádřením jakéhosi instinktu.
Ve spací místnosti Lessa nebyla a dokonce se ani nekoupala. F'lar si odfrkl. To děvče si tím ustavičným drhnutím jednou sedře kůži z těla. Na Ruathské Držbě musela žít ve špíně, která jí vytvářela masku, ale louhovat si tělo dvakrát denně? Občas si říkal, jestli ho snad tímhle Lessa nechce nenápadně urážet. Dokázala to nepřeberným množstvím nenapadnutelných způsobů. F'lar si povzdechl. S tím děvčetem je ale práce! Což se k němu nikdy dobrovolně nepřiblíží? Jestlipak mu vůbec někdy dovolí proniknout až k tomu svému vyhýbavému jádru? To už víc vřelosti projevovala jeho nevlastnímu bratru F'norovi nebo K'netovi, nejmladšímu z bronzových jezdců, než kolik jí byla ochotna poskytnout F'larovi, který sdílel její lože.
Neklidně zatáhl závěs na dveřích. Kam jenom mohla zmizet právě dnes, když se mu poprvé po mnoha týdnech podařilo poslat pryč z Weyru všechny letky, aby ji mohl naučit létat v mezimezí?
Ramoth už brzy ztěžkne vejci natolik, že si nebude moci takové cvičení dovolit. Jenže on dal Weyreně slib a také ho

hodlal dodržet. Nosila od té doby jezdecký ústroj z wheří kůže, čímž ho značně okatě upomínala na nesplněný závazek. A z jejích náhodně prohozených poznámek mu bylo naprosto jasné, že na jeho pomoc už o mnoho déle čekat nebude. A představa, že by to šla Lessa zkusit úplně sama, ta se mu nezamlouvala ani v nejmenším.
Opět prošel královniným weyrem a nakoukl do chodby vedoucí do Síně Letopisů. Často tam sedávala a dumala nad zplesnivělými kůžemi. To byla ostatně další věc, nad kterou by se měl vážně zamyslet. Spousta Letopisů podléhala zkáze tak rychle, že už nebyly ani k přečtení. Co ale bylo zvláštní, ty starší Letopisy zůstávaly čitelné a zachovalé dál. Takže opět jedna technika upadla v zapomnění.
S tím děvčetem je ale vážně potíž! Pohybem, který u něho vyjadřoval obvykle rozhořčení nebo přemíru starostí, si odhodil těžkou kadeř z čela. V chodbě byla tma, což znamenalo, že Lessa v Síni Letopisů sedět nemohla. „Mnementhe!" zavolal tiše na bronzového draka. Bronzák se slunil na římse před královniným weyrem. „Co dělá to děvče?"
Lessa, odvětil a s okázalou zdvořilostí položil důraz na Weyřino jméno, teď právě hovoří s Manorou. A je oblečená na jízdu, dodal po krátké odmlce.
F'lar drakovi uštěpačně poděkoval a pustil se chodbou k východu. Když zahnul do poslední zatáčky, málem srazil Lessu k zemi.
Vždyť ty ses mě neptal na to, kde je, naříkal Mnementh na F'larovu vzteklou výčitku.
Síla jejich vzájemného nárazu odhodila Lessu kus nazpátek.
Upřela na něho oči rozpálené zlostí a rty sevřela do znechucené čárky.
„Proč jsem nedostala příležitost prohlédnout si Krvavici v Kamenném Oku?" vyjela si na něho záštiplně.
F'lar se potáhl za vlasy. Lessa ve svém nejhorším rozpoložení mu k těm ranním potížím doopravdy chyběla.
„Už takhle na tom Štítu nebylo k hnutí, " zamumlal. Rozhodl se, že dneska se z míry vyvést nenechá. „A ty tomu věříš tak jako tak. "
„Přesto bych to ráda viděla!" vyštěkla a protáhla se kolem něho blíž k weyru. „I kdyby jenom kvůli svému postavení Weyreny a Letopisce. "
Chytil ji za paži a ucítil, jak celá ztuhla. Zaťal zuby a posté od okamžiku, kdy Ramoth vzlétla ke svému prvnímu páření, zatoužil, aby ani Lessa nebyla tehdy panna. Nenapadlo ho, že by měl ovládat svou draky roznícenou vášeň, takže Lessina první sexuální zkušenost byla dost krutá. Nedokázal vůbec pochopit, jak to, že je právě on první. Domníval se, že léta dospívání strávila jako hračka smilných správců a vojáků. Zřejmě si však žádný z nich nedal tu práci, aby proniknul pod clonu hadrů a povlak špíny, z kterých tak pečlivě sestrojila svoji masku. Od té chvíle se v posteli sice choval něžně a pozorně, ale kdyby se nejednalo současně o Ramoth s Mnementhem, mohlo jít tenkrát poprvé zrovna tak dobře o znásilnění.
Přesto však nepochyboval, že jednou se mu nějak podaří ji ukonejšit natolik, aby se jeho milování oddala celým svým srdcem. Na svém umění si zakládal a byl rozhodnutý vytrvat.
Teď se však jen zhluboka nadechl a zase ji pustil. „To je ale štěstí, že máš na sobě jezdeckou výstroj! Jakmile odtud vypadnou všechny letky a Ramoth se probudí, budu tě učit létat v mezimezí".
V té zšeřelé chodbě viděl, jak se jí oči zaleskly vzrušením. Prudce lapla po dechu.
„Nemůžeš to už příliš dlouho odkládat, protože potom by Ramoth nebyla schopná vůbec žádného letu, " pokračoval co nejroztomileji.
„Myslíš to vážně?" Řekla to chraptivě a celá bez dechu. Obvyklá jedovatost se jí pro tentokrát z hlasu vytratila.
„Dneska nás to naučíš?" Škoda, že jí pořádně nevidí do tváře.
Jednou nebo dvakrát byl svědkem toho, jak se na Lessině tváři objevil na vteřinku nehlídaný něžný a láskyplný výraz. Dal by rok života, kdyby tak mohl patřit jemu. Přesto však mohl být rád, jak si hořce v duchu přiznal, že ten milující pohled mířil pouze na Ramoth a ne snad na jiného muže.
„Ano, má milá Weyreno, myslím to vážně. Dneska tě doopravdy naučím létat v mezimezí. I kdyby jenom z toho důvodu, " a tu se před ní vyumělkovaně uklonil, „abych ti zabránil v pokusech na vlastní pěst. "
Zakuckala se smíchy na důkaz toho, že tento žertík svůj cíl skutečně zasáhl.
„Zrovna v této chvíli, " prohlásil pak a vybídl Lessu, aby šla nazpátek do weyru jako první, „bych si rád dal něco k snědku. Vstávali jsme dřív než kuchaři. "
Vstoupili do jasně osvětleného weyru, takže F'larovi neušel ten břitký pohled, kterým po něm Lessa střelila přes rameno. Nevzal ji dnes ráno na Kamennou Hvězdu spolu s ostatními a to mu tak snadno neprojde. Létáním v mezimezí si ji rozhodně neuplatí!
Zatímco Lessa šachtou objednávala jídlo, F'lar uvažoval nad tím, jak se od doby, co se Lessa stala Weyrenou, tato místnost změnila. Když tohle postavení zastávala ta neschopná Jora, byly spací komnaty přecpané harampádím, zaneřáděnou výstrojí a neumytým nádobím. Celkový stav Weyru i ten snížený počet draků za vinila Jora stejnou měrou jako R'gul, protože nepřímo tu lenost, nedbalost a požitkářskou nenasytnost sama podporovala.
Kdyby tak on, F'lar, byl o pár let starší, když F'lon, jeho otec, zahynul... Jora byla sice odpudivá, ale jakmile draci vzlétnou k páření, tak na vzhledu partnera nezáleží, ani co by se za nehet vešlo.
Lessa ze servírovací desky sebrala podnos s chlebem a sýrem a dva džbánky plné posilujícího klahu. Obratně mu jídlo předložila.
„Ty jsi také nejedla?" zeptal se jí. Rázně zavrtěla hlavou, až jí na ramenou poskočil cop, do něhož si zapletla své husté, přenádherné tmavé vlasy. Pro tu její útlou tvářičku byl ten účes možná strohý až příliš, nicméně nezastíral, pokud to bylo jejím záměrem, ani její ženskost, ani tu zvláštní krásu jejího jemně modelovaného obličeje. A F'lar se musel, jako už tolikrát, podivovat, že v tak útlém těle může sídlit tak pronikavá inteligence a taková, vynalézavost... mazaná prohnanost, ano, to je ten přesný výraz. F'lar se však nedopustil té chyby jako ostatní, aby Lessiny schopnosti jakkoliv podceňoval.

„Manora mne vyzvala, abych se účastnila porodu Kylařina dítěte. “
F'larovi se podařilo vykouzlit výraz zdvořilého zájmu. Velice dobře věděl o Lessině podezření, že děcko může být jeho, a on sám v duchu takovou možnost úplně nevylučoval, ačkoliv o ní silně pochyboval. Kylara patřila mezi kandidátky stejné Pouti, během níž objevil před třemi lety i Lessu. Stejně jak všechny ostatní dívky, které přežily Zasvěcení, zjistila Kylara, že jisté prvky zdejšího životního stylu její povaze dokonale vyhovují. Stěhovala se od jednoho jezdce k druhému, střídala weyry a svedla dokonce i F'lara - samozřejmě že vůbec ne proti jeho vůli. Když se však stal Vůdcem Weyru, usoudil, že její snaze o pokračování tohoto vztahu bude nejlépe učinit přítrž. Na starost si ji vzal T”bor a dokud ji v pokročilém těhotenství neodstěhoval do Dolních Jeskyní, měl s ní plné ruce práce.
Vedle toho, že se Kylara miliskovala jak zelený drak, byla bystrá a ctižádostivá. Byla by z ní schopná Weyrena, proto F'lar pověřil Manoru a Lessu, aby tuto vyhlídku nasadili Kylaře do hlavy. V postavení Weyreny... samozřejmě na jiném Weyru... by tu svoji nevyčerpatelnou energii mohla zužitkovat ve prospěch celého Pernu. V sebeovládání a trpělivosti za sebou tak přísný výcvik jako Lessa neměla a rovněž postrádala její vynalézavost, ale naštěstí zrovna před Lessou pociťovala až přehnanou bázeň. F'lar měl dokonce podezření, že na tomto Kylařině postoji má Lessa vědomou, i když nenápadnou zásluhu. Ovšem v tomto případě neměl F'lar vůči Lessiným intrikám vůbec žádné námitky.
„Má pěkného syna, “ vykládala dál Lessa. F'lar usrkl ze svého klahu. Kdepak, aby se přihlásil k zodpovědnosti, k tomu ho rozhodně nikdo nepřinutí. Po dlouhé odmlce Lessa dodala: „Pojmenovala ho T'kil. “
F'lar musel nad Lessiným neúspěšným snažením trochu ho z té jeho lhostejnosti vyburcovat, potlačit úsměv.
„To je od ní moc rozumné. “
„Prosím?”
„Ale jistě, “ vysvětloval F'lar líbezně. „Kdyby podle zvyklostí použila druhou polovinu svého jména, jméno T'lar by mohlo vyvolat rozpaky, zatímco T'kil však odkazuje k otci stejně jako k matce. “
„Když jsem čekala, až skončí porada, “ odkašlala, si Lessa a začala z jiného konce, „zkontrolovala jsem s Manorou zásobní jeskyně. Kolony vozů s desátky, které nám Páni tak ušlechtile poslali, - “ řekla kousavě - „sem mají dorazit do týdne. Brzy budeme mít chleba, který bude k jídlu, “ dodala. Znechuceně přitom ohrnovala nos nad kouskem šedavého a drobivého pečiva, které se snažila potřít sýrem.
„To bude příjemná změna, “ souhlasil F'lar. Lessa chvilku mlčela.
„Takže Krvavice předvedla očekávaný výstup?” Přisvědčil.
„A R'gula tato rudá zář osvítila natolik, že smetla všechny jeho pochybnosti?”
„Ale vůbec ne, “ oplatil jí F'lar úsměv, aniž by si všímal její uštěpačnosti. „Vůbec ne, ale v budoucnu už nebude svoji kritiku tolik vykřikovat. “
Rychle polkla, aby mohla promluvit. „Udělals dobře, žes mu to jeho věčné kritizování zarazil!” prohlásila nelítostně a mávala přitom nožem, jako kdyby ho nořila do srdce pomyslnému nepříteli. „Dobrovolně by se ti v životě nepodřídil!”
„Bronzové jezdce budeme potřebovat všechny do jednoho... a sama víš, že jich je jenom sedm, “ poukázal významně.
„Jako velitel letky je R'gul výborný. Až začnou padat Vlákna, tak se uklidní. Potřebuje hmatatelný důkaz, aby dokázal s pochybnostmi přestat. “
„A Krvavice uprostřed Kamenného Oka mu jako důkaz nestačí?” Lessa údivem vykulila oči.
V duchu F'lar sdílel Lessino mínění - že s R'gulovou zatvrzelou svárlivostí by bylo lépe skoncovat, potřeboval ovšem každého jezdce i draka tak zoufale, že ztráta velitele letky prostě nepřicházela v úvahu.
„Stejně mu ale nevěřím, “ prohlásila zachmuřeně. Upíjela horký nápoj. Šedé oči jí nad okrajem džbánku úplně zčernaly. Skoro by se zdálo, říkal si v duchu F'lar, že nedůvěřuje ani mně.
A byla to pravda, v důvěře k F'larovi skutečně nepřekročila určitou mez. Dávala to jasně najevo, a upřímně řečeno, F'lar jí to ani nemohl zazlívat. Pravda, nakonec přece jenom uznala, že každičký F'larův čin směřuje výhradně k jedinému cíli a tím je bezpečnost a záchrana dračího plemene a weyřanů a následně tedy i bezpečnost a záchrana celého Pernu. K dosažení tohoto cíle ovšem F'lar nutně potřebuje veškerou pomoc, kterou mu Lessa může poskytnout. Kdykoliv se proto na přetřes dostaly záležitosti Weyru nebo dračí Tradice, odkládala všechnu tu svoji nechuť, již, jak dobře věděl, chovala k jeho osobě. Na všech poradách ho sice bezvýhradně a naprosto přesvědčivě podporovala, on ale v jejích poznámkách vždycky tušil nějaký vedlejší význam a v jejím zamyšleném pohledu viděl číhat neustálou podezřívavost. A on přitom nestál pouze o její souhlas, ale i o cit.
„Pověz mi, “ pronesla po dlouhém vzájemném mlčení, „dotklo se slunce Kamenného Prstu dříve, než Krvavice vykoukla Kamenným Okem, nebo až potom?”
„Já vlastně ani nevím, protože sám jsem to nesledoval... trvalo to sotva pár vteřin... ovšem předpokládá se, že tyto dva jevy jsou naprosto současné. “
Otráveně se na něho ušklíbla. „Hlavně když jsi to úplně zbytečně předvedl R'gulovi!” Vypadala podrážděně. Hněvivý pohled jí těkal kolem dokola, jen o něho ani nezavadil.
„Nezapomínej, že Vůdcem Weyru jsem já!” upozornil ji stroze. Chovala se jak nerozumné dítě.
Lessa mu věnovala dlouhý mrazivý pohled, načež se opět sehnula nad svým podnosem, aby dojedla. Svoje nepatrné porce jídávala rychle a úhledně. V porovnání s Jorou toho za celý den nesnědla ani tolik, co by stačilo nemocnému dítěti, ovšem ty dvě bylo vůbec těžké srovnávat.
Dosnídala a teď zadumaně rovnala prázdné džbánky na podnos. Pak mlčky vstala a nádobí odnesla.
„Jakmile se Weyr vyprázdní, můžeme vyrazit, “ připomněl jí.
„To už jsi povídal. “ Pokývla směrem ke dveřím, za jejichž klenbou bylo vidět spící královnu. „Stejně musíme počkat na Ramoth. “
„Ona se ještě neprobouzí? Už hodinu mrská špičkou ocasu!”
„Tohle dobou to ona dělá pokaždé. “

F'lar se naklonil přes stůl a se zadumaně svraštělým
obočím pozoroval, jak se královnin ocas křečovitě zmítá ze strany na stranu.
„S Mnementhem je to úplně stejné. Vždycky za svítání a během časného rána. Jako kdyby tuto denní dobu nějak spojovali s nějakým nebezpečím... “
„Nebo snad s východem Krvavice?” dopověděla Lessa.
Jakýsi nepatrně odlišný tón jejího hlasu přiměl F'lara, aby se na ni rychle podíval. To už nebyl ten hněv, že zmeškala ranní úkaz na obloze. Oči jí hleděly do prázdna a její hladká tvářička se zvrásnila náznakem úzkostného zachmuření. Mezi výrazným a pěkně vyklenutým obočím jí vyskočily vrásky.
„Za svítání... to se přece objevují všechna varování, “ zamumlala.
„Jaká varování myslíš?” vyzvídal potichu.
„Toho rána... pár dní před tím než... než jsi se s Faxem vynořil u Ruathské Držby. Cosi mne vzbudilo... zvláštní pocit, jako podivná nesmírná tíha... tušení nějakého strašlivého nebezpečí. “ Odmlčela se. „A Krvavice právě stoupala do oblouku. “ Rozevřela a zase zavřela prsty na levé ruce a potom se křečovitě zachvěla. Pohledem začala opět vnímat F'lara.
„A ty i Fax jste skutečně přišli ze severovýchodu, od Cromu!” řekla ostře a F'lar si skutečně uvědomil, že Krvavice vychází rovněž od východu značný kus severně.
„Máš pravdu, “ zazubil se na ni. Živě si na to ráno vzpomínal. „Ačkoliv na druhou stranu, “ dodal a širokým gestem ukázal na velkou jeskyni, aby svým slovům dodal důrazu, „moc rád bych si myslel, že toho dne jsem ti spíš pomohl. Ty sama máš jen nepříjemné vzpomínky?”
Vrhla na něho chladný a nevypočitatelný pohled.
„Nebezpečí přichází v nejrůznější podobě. “
„V tom s tebou souhlasím!” odpověděl stále ještě přátelsky. Byl pevně rozhodnutý, že nachytat se od ní v žádném případě nenechá. „A taková hrozná probuzení jsi zažila vícekrát?” prohodil společensky.
Absolutní ticho, které v místnosti zavládlo, F'lara přimělo, aby se na Lessu znovu podíval. Z tváří jí vyprchala všechna barva. „Toho dne, kdy Fax napadl Ruathskou Držbu, “ prozradila sotva slyšitelným šepotem. Hrůzou rozšířené oči hleděly do prázdna, zaťatýma rukama svírala okraj stolu. Potom mlčela tak dlouho, až si F'lar začal dělat starosti. Na tak nedbale položenou otázku to byla nezvykle otřesná odpověď!
„Pověz mi o tom, “ vybídl ji něžně.
Začala hovořit neosobním tónem neprozrazujícím vůbec žádné city. Jako kdyby odříkávala Tradiční Baladu nebo příběh, který se stal někomu úplně jinému.
„Byla jsem ještě dítě, teprve jedenáctiletá. Vzbudila jsem se za svítání... “ Opět umlkla a dál zírala do prázdna na výjev, který se udál před tolika Oběhy.
F'lar pocítil neodolatelnou touhu ji nějak ukonejšit. I při tom soucitu však zároveň prožíval ohromení nad tím, že ho v životě nenapadlo, že právě Lessu může strašit noční můra tak dávné události.
Mnementh mu stroze sdělil, že Lessa se zřejmě hrozně trápí. Dokonce tolik, že děs v jejích vzpomínkách začíná probouzet Ramoth. Dále mu prozradil, tentokrát už méně obviňujícím tónem, že R'gul se svými mladičkými žáky konečné odletěl. Bohužel, díky R'gulově rozhárané mysli je jeho drak, Hath, pořádně popletený. To musí F'lar tady ve Weyru znechutit úplně každého... ?
„Hele, bud zticha!” okřikl ho F'lar potichu.
„A proč?” divila se Lessa. teď už zase mluvila normálně.
„Tebe jsem nemyslel, moje milá Weyreno, “ ujišťoval ji s tak milým úsměvem, jako kdyby je před chvilkou nevyrušily vůbec žádné děsivé vzpomínky. „To jenom Mnementh mi poslední dobou radí od rána do večera. “
„Jaký jezdec, takový drak, “ usadila ho jedovatě.
Ramoth mohutně zažívala. Lessa v mžiku vyskočila a utíkala k drakovi. Vedle šest stop dlouhé dračí hlavy vyhlížela jako trpaslíček.
Při pohledu do Ramothiných mnohofasetových očí zaplavil její tvář rozněžnělý a zbožňující výraz. F'lar zaťal zuby. U Vejce, jak na tu Lessinu lásku k jejímu drakovi žárlil!
V duchu zaslechl zvuk, který u Mnementha nahrazoval smích.
„Má hrozný hlad, “ oznámila Lessa F'larovi. Z něžného oblouku jejích úst a z měkkých šedých očí se pořád ještě dala vyčíst ta její nekonečná láska k Ramoth. „Ta má hlad od rána do večera, “ poznamenal F'lar a vyšel za nimi z weyru ven.
Mnementh se zdvořile vznášel vedle římsy, dokud Lessa s Ramoth nevzlétly. Všichni pak klouzali dolů weyrským Žlebem přes zamlžené koupací jezírko směrem ke Krmišti na opačném konci dlouhého oválu, který tvořil dno Bendenského Weyru. Rozryté a příkré skalní stěny byly probodány množstvím černých zejících vchodů do jednotlivých weyru. V tuto denní dobu tu však na římsách neseděla ani ta hrstka draků, kteří by tady jinak podřimovali na zimním slunci.
F'lar se vyhoupl na Mnementhův hladký bronzový krk a přitom zadoufal, že královnina snůška bude výjimečná, že jednou provždy skoncuje s tím ostudným a nicotným tuctem, u kterého při svých posledních snůškách zůstávala Nemorth.
Ostatně po tom skvělém Ramothině zásnubním letu s Mnementhem F'lar o výrazném obratu k lepšímu vlastně ani nepochyboval. Bronzový drak mu v této jistotě samolibě přizvukoval. Společně se pak majetnicky zadívali na královnu, která zrovna přitáhla křídla, aby přistála. Především byla dvakrát tak velká jako Nemorth a rozpětí křídel měla o celou půlku perutě delší než Mnementh, který byl ze všech sedmi bronzových draků nejmohutnější. F'lar od Ramoth očekával, že znovu osídlí všech pět prázdných Weyru stejně, jako čekal od Lessy i od sebe znovuoživení hrdosti na dračí jezdce i na celý Pern včetně vymizelé víry. Teď už jenom doufal, že mu ještě pořád zbývá čas vykonat všechno

nezbytné. Skrze Kamenné Oko už hleděla Krvavice. Co nevidět se začnou snášet Vlákna. Někde v Letopisech těch ostatních Weyru musí být klíč, podle něhož se dá zjistit, kdy přesně začnou Vlákna padat.
Mnementh přistál. F'lar seskočil z jeho vyklenuté šíje a stoupl si vedle Lessy. Společně sledovali, jak Ramoth vzlétá ke krmiči římse s bezelem v každé pazouře.
„Což ji ta hltavost nikdy nepřejde?" zoufala si Lessa procítěně.
Ještě jako dráče se Ramoth cpala, aby měla z čeho růst. Teď sice dosáhla plného vzrůstu, ale zase se cpala kvůli svým mladým a bylo třeba uznat, že svému úkolu se věnovala svědomitě.
F'lar se uchechtl a přiklekl na způsob mířícího lovce. Sebral plochý odštěpek kamene a mrštil s ním přes prašnou rovinu, přičemž počítal žabky jako malý kluk.
„Však se jednou dočkáš toho, že nezhltne všechno co má v dohledu, " ujišťoval Lessu. „Ale je mladá... " „a potřebuje sílu, " skočila mu do řeči Lessa přesnou nápodobou R'gulova poučujícího hlasu.
F'lar k ní zdvihl oči přimhouřené před šikmými paprsky zimního slunce.
„Ramoth je nádherně vzrostlé zvíře, zvlášť v porovnání s Nemorth. " Pak si pohrdavě odfrkl. „Vlastně tady ani není co srovnávat. Ale teď se podívej sem, " vyzval jí rázně.
Chvíli poťukával do hladkého písku u svých nohou a Lessa si uvědomila, že jeho nedbalé pohyby sledují ve skutečnosti jistý záměr. Odštěpkem kamene teď rychlými tahy vytvářel nákres.
„Abys mohla s drakem vletět do mezimezí, tak musí vědět, kam vlastně letí. A ty ostatně taky. " Při pohledu na její překvapenou a zuřivě soustředěnou tvářičku se musel pousmát. „Neuvážený skok může mít ošklivé následky. Nesprávná představa cílového bodu často způsobila, že jezdec s drakem už v mezimezí zůstali. " Zlověstně se odmlčel. Všechna zášť se jí teď z obličeje vytratila. „To tedy znamená, že všichni weyrlinci se povinně učí spoustě orientačních bodů. Tohle" - ukázal nejdřív na svůj náčrt a potom na skutečnou Kamennou Hvězdu, jež se v doprovodu Prstu a Kamenného Oka rýsovala na Bendenském Štítu -, je první orientační bod, s kterým se weyrlinci seznamují. Až spolu vylétneme nahoru, zastav se přímo nad Kamennou Hvězdou a tak blízko, abys jasně viděla na otvor Kamenného Oka. Ten obrázek si pečlivě vtiskni do paměti a předej ho i svojí Ramoth. Pokaždé tě bezpečně dovede domů. " „Rozumím. Jak se však naučím orientační body míst, které jsem v životě neviděla?"
„Prostě se je budeš muset naučit. Nejprve s pomocí svého učitele, " a teď kamenem ukázal na svůj hrudník, „a potom tím, že se tam vypravíš, poté, co vycvičíš svého draka přebírat představy zase od jeho cvičitele, " a tentokrát ukázal na Mnementha. Bronzový drak sklonil klínovitou hlavu tak nízko, aby jedno oko mohl upřít na svého jezdce a jeho družku. Z hrudi se mu ozvalo blažené zachrčení.
Lessa se na třpytivé oko rozesmála a s nečekanou něhou sametový čenich popleskala.
F'lar si překvapivě odkašlal. Věděl, že Mnementh k Weyreně pociťuje neobvyklou náklonost, neměl však ani zdání, že Lessa má bronzového draka takhle ráda. Kupodivu ho to rozčilovalo.
„Pro jistotu však, " pokračoval a jemu samotnému se zdál vlastní hlas nepřirozený, „vodíme mladé jezdce po celém Pernu od jednoho orientačního bodu k druhému a ke všem Držbám, aby na vlastní očí viděli, podle čeho se mají řídit. Jakmile je jezdec ve vyhledávání orientačních bodů zběhlý, dostane další odkazy od svých spolujezdců. Takže pro cestování mezimezím platí pouze jedna podmínka, a sice zřetelná představa místa, na které se chceš dostat. A ještě drak, pochopitelně!" Usmál se na Lessa. „A kromě toho bys také měla dávat přednost cestování v otevřeném prostoru. "
Lessa se zamračila.
„Vždycky je lepší přemísťovat se vzduchem, " a F'lar mávl rukou nad hlavou, „než pod zemí. " Plácl otevřenou dlaní do hlíny. Zdvihl se varovný obláček prachu.
„Ale toho dne, kdy se blížili Páni z Držeb, letky přece mizely přímo uprostřed Žlebu, " připomněla mu Lessa.
F'lara ten její výpad rozesmál. „Máš pravdu, ale to šlo jen o ty nejzkušenější jezdce. Jednou jsme narazili na jezdce s drakem, byli společně pohřbeni v jednolitém skalním bloku. A byli oba... velice mladí. " Oči se mu zakalily.
„Beru to na vědomí, " ujistila ho Lessa vážně. „teď už má pátý kus, " dodala s poukazem na Ramoth, která si zrovna odnášela svou poslední kořist na zakrvácenou římsu.
„Však ona to dneska vylétá, bud úplně klidná, " poznamenal F'lar. Vstal a silnými jezdeckými rukavicemi si rázně oprášil kolena. „Zjisti, v jakém je rozpoložení. "
Lessa poslechla s němou otázkou: „Už máš dost?" Při Ramothině rozhořčeném protestu se jenom ušklíbla.
Královna se vrhla dolů pro obrovského ptáka a vznesla se v chumelenici šedého, hnědého a bílého peří.
„Ta podvodnice nemá ani zdaleka takový hlad, jaký se ti snaží předstírat!" zasmál se F'lar a zjistil, že Lessa zřejmě dospěla ke stejnému názoru. Oči jí zasršely zlostí.
„Až dojíš toho ptáka, Ramoth, co takhle se spolu naučit, jak se cestuje v mezimezí, " vyzvala ji Lessa hlasitě, to kvůli F'larovi. „On by si to náš milý Vůdce Weyru mohl zase rozmyslet. "
Ramoth na chvíli přestala hltat, zvedla hlavu a podívala se na oba jezdce stojící na kraji krmící římsy. Oči se jí zaleskly. Pak se zas sklonila pro další sousto, ale Lessa vycítila, že drak ji poslechne.
Ve výšce bylo chladno. Lessa byla vděčná za kožešinovou podšívku svého jezdeckého úboru i za hřejivý krk, na němž teď obkročmo seděla. Na ten absolutní chlad v mezimezí, který doposud zažila pouze jednou, se rozhodla radši nemyslet. Pohlédla dolů, kde se po její pravé straně vznášel Mnementh, a zachytila jeho pobavený vzkaz.
F'lar mi nařídil, abych řekl Ramoth, aby zase ona řekla tobě, aby sis seskupení Kamenné Hvězdy vtiskla do paměti jako orientační bod návratu. A potom, pokračoval Mnementh přátelsky, máme letět dolů k jezeru. V mezimezí se máte vynořit přesně na tomhle místě. Rozumělas mi?
Lessa zjistila, že se samou nedočkavostí zeširoka usmívá. Nadšeně přikývla. Kolik času jenom ušetří tou svojí schopností domlouvat se s draky přímo! Ramoth hrdelně zabručela. Lessa ji konejšivě popleskala.

„Budeš si ten výjev pamatovat, miláčku?" zeptala se a Ramoth znovu zarachotila, tentokrát už spokojeněji, protože se nakazila Lessiným vzrušením.
Mnementh pohladil studený vzduch křídly, která se ve slunci zelenohnědě leskla. Potom elegantně zahnul k jezeru na pláni pod Bendenským Weyrem. Nad okrajem Weyru přesvištěl jen taktak. Lesse se zdálo, že do té skály určitě narazí. Ramoth se bronzovému draku hnala těsně v patách. Při pohledu na ty rozeklané balvany míhající se přímo pod Ramothinými křídly Lessa až hrůzou zatajila dech.
Tím povznášejícím pocitem si Lessa až výskla, dvojnásob vzrušená nadšením, které se k ní přelévalo nazpátek z Ramoth.
Mnementh se zastavil nad druhým břehem jezera a Ramoth se rovněž začala vznášet na místě.
Potom bronzový drak vyšlehl k Lesse příkaz, aby si v paměti přesně vybavila místo, kam se chce dostat, a nařídila Ramoth, aby ji tam donesla.
Lessa poslechla a v následujícím okamžiku je obklopil až do morku kostí pronikající chlad té ryzí temnoty mezimezí. Nežli si však s Ramoth stačila kromě té lezavé zimy a neproniknutelné tmy uvědomit také něco jiného, už se vznášely nad Kamennou Hvězdou.
Lesse se z hrdla vydral výkřik oslňujícího vítězství.
Vždyť je to jednoduché až hanba! Ramoth byla zřejmě rozčarovaná.
Kousek pod nimi se vedle Ramothina křídla vynořil Mnementh.
Stejným způsobem se máme vrátit k Jezeru, nařídil a Ramoth vyrazila ještě dřív, než rozkaz dozněl.
Mnementh se jim u jezera objevil nad hlavou a tentokrát byl rozvzteklený za sebe i za F'lara. Před startem jste si žádnou představu nevybavily! Jenom si nemyslete, že první úspěšná cesta vám dává záruku na úspěch! Nemáte ani ponětí, jaké nebezpečí vám v mezimezí může hrozit! Už nikdy si nezapomeňte ten orientační bod vybavit! "
Lessa se podívala dolů na F'lara. I na tu dálku dvojího rozpětí dračích křídel dobře viděla, jak prudkým hněvem mu hoří tvář, a téměř cítila tu zuřivost, která mu šlehala z očí. Pod tou slupkou hněvu však navíc prosvítal tak usedavý strach o její bezpečí, že působil jako mnohem účinnější výčitka nežli ten jeho hněv. Jde mu víc o Lessinu či Ramothinu bezpečnost? zauvažovala hořce.
Máte nás sledovat, pokračoval Mnementh už klidněji. Procvičíte si vybavování těch dvou orientačních bodů, které jste se zatím naučily. Dneska budeme skákat jenom mezi nimi, ale postupně se naučíte i ostatní.
A tak procvičovali. Lessa zalétla až k samotné Bendenské Držbě, schoulené na úpatí kopců tyčících se nad Bendenským Údolím, odkud se Weyrský Štít na poledním nebi téměř ztrácel v dálce, a nikdy nezapomněla poctivě si vybavit podrobnou představu cílového místa.
Bylo to doopravdy tak vzrušující, jak předtím doufala, a Lessa se s tím svěřila Ramoth. Ta odpověděla: ale ano, proti zdlouhavým metodám jiných cestovatelů má tento způsob nepochybné výhody, ovšem ve skocích mezimezím od Bendenského Weyru k Bendenské Držbě a zase nazpátek ona tedy nic tak vzrušujícího nevidí. Je to nuda.
Setkaly se pak s Mnementhem opět u Kamenné Hvězdy. Bronzový drak Lesse vzkázal, že jako úvodní cvičení to bylo velice uspokojivé. Zítra si vyzkouší skoky do větší vzdálenosti.
Zítra, hm, pomyslela si Lessa trucovitě, zítra našeho pilného Vůdce Weyru nějaká naléhavá činnost donutí prohlásit, že dnešní lekcí se jeho slib dostatečné vyrovnal a při tom už zůstane.
Existoval však jeden skok, který mohla mezimezím uskutečnit z kteréhokoliv místa na Pernu, a nikdy by se neminula cíle. Ukázala Ramoth představu Ruathy při pohledu shora... to aby se řídila příkazy. A aby dosáhla úzkostlivé přesnosti, vybavila si rozmístění Ohňovcových spališť. Před Faxovým útokem bývala Ruatha nádherným a vzkvétajícím údolím, to teprve ona se postarala o ten jeho úpadek. Nakázala Ramoth skočit do mezimezí.
Chlad byl doslova nesnesitelný a trval po mnoho úderů srdce, nicméně zrovna, když se Lessa začala strachovat, že její vinou v mezimezí zabloudily, prudce se vylouply přímo nad Držbou. Zaplavilo ji nadšené vytržení. Tu svoji přehnanou opatrnost si F'lar může dát leda za klobouk. S Ramoth si může dovolit skákat úplně všude! Vždyť pod sebou zřetelně vidí vzorek vytvořený ohňovými strouhami na Ruathských kopcích.
Za okamžik mělo začít svítat a výčnělky Opěrného Průsmyku se proti ranním světlem šednoucímu nebi rýsovaly jako černé kužele. V mžiku si uvědomila, že nevidí Krvavici, která teď pokaždé na ranním nebi plála. A v mžiku si rovněž povšimla, že vzduch je úplně jiný. Chladný je, to ano, ale ne jako v zimě... spíše cítila vlhkou svěžest předjaří.
Vyděšeně se zadívala pod sebe. Uvažovala, jestli se snad i při vší své oparnosti nedopustila nějaké chyby.
Ale ne, tohle určitě byla Ruathská Držba. Ta Věž, to vnitřní Nádvoří, široká cesta vedoucí k domkům řemeslníků, to všechno naprosto odpovídalo. Věchýtky kouře ze vzdálených komínů napovídaly, že lidé se začínají chystat na přicházející den.
Ramoth vytušila Lessin záchvěv nejistoty a začala vymáhat vysvětlení.
Opravdu je to Ruatha, prohlásila Lessa rozhodně. Jiné místo to být nemůže. Pojď zakroužit nad těmi kopci. Vidíš, tady jsou obrysy spališť, které jsem ti ukázala...
V tu chvíli Lessa ztuhla zděšením. Mráz jí zahlodal v břiše a znecitlivěl jí celé tělo.
Ve zvolna se rozplývajícím šeru spatřila pod sebou postavy mnoha mužů. S námahou šplhaly přes hřeben srázu v horách za Ruathou a plížily se tiše a kradmo jako zločinci.
Lessa nakázala Ramoth, ať visí ve vzduchu co možná nejklidněji, aby neupoutala jejich pozornost. Drak sice zvědavostí jen hořel, nicméně poslechl.
Kdo by mohl chtít na Ruathu zaútočit? Bylo to něco neuvěřitelného. Nakonec Lytol byl přece bývalý draken a jeden prudký útok se mu už podařilo odvrátit. Ze by snad od té doby, co se Vůdcem Weyru stal F'lar, panovala mezi Držbami řevnivost? A který Pán které Držby je tak bláhový, že chce rozpoutat válku v průběhu zimy?
Ne, to není zima. Ve vzduchu je zcela nepochybně cítit jaro.

A muži se plížili dál, přes spaliště až na samý okraj srázu. Lessa si najednou všimla, že dolů, do otevřených okenic Vnitřní Držby teď začínají spouštět provazové žebříky.
Zoufale se přimkla k Ramothině šíji. teď už věděla, na co se to vlastně dívá.
Vždyť to byl ten vetřelec Fax, který už je téměř tři Oběhy mrtvý - vždyť to je Fax, který teď se svými lidmi začíná skoro třináct Oběhů starý útok na Ruathu!
Ach ano, tamhle na Věži stojí strážný, bílou skvrnu obličeje má obrácenou přímo ke Srázu a všechno dobře vidí. Však za to, že nespustí dneska ráno poplach, dostal určitě pořádně zaplaceno.
Ale co hlídáček wher, vycvičený strhnout povyk při sebemenším vyrušení - pročpak ten nevytrubuje svoje varování? Proč vlastně mlčí?
Protože, vysvětlila Ramoth své jezdkyni s chladnou logikou, protože cítí tvoji přítomnost stejně dobře, jako moji, takže Držbě přece žádné nebezpečí hrozit nemůže!
Ne, to ne! zasténala Lessa. Co si teď mám počít? Jak bych je mohla probudit? A kde je ta holčička, kterou jsem bývala? Spala jsem a náhle jsem se probudila. Na to si vzpomínám. Z místnosti jsem doslova vystřelila, jak jsem byla vyděšená. Letěla jsem dolů po schodech a málem jsem tam upadla. Věděla jsem však, Že se musím dostat k hlídáčkově noře.... To jsem věděla...
Lessa se křečovitě přitiskla k Ramoth. Potřebovala oporu, neboť pochopení dávno minulých dějů i záhad ji zoufale pustošilo.
To právě ona varovala sebe samu a to právě přítomnost její dračí královny zabránila hlídáčkovi, aby spustil křik. Neboť jak tak ohromeně a neschopná slova zírala dolů, zahlédla malou postavičku v šedivé košili, což mohla být jedině ona sama jako dítě, vyrazit ze dveří Síně, klopýtavě seběhnout po chladném kamenném schodišti dolů na Nádvoří a zmizet v otvoru hlí-dáčkova páchnoucího kotce. Dokonce zaslechla i nezřetelný žalostivý pláč.
Přesně v tom okamžiku, kdy se rnalá Lessa ukryla v tom pochybném útočišti, přehoupli se Faxovi útočníci do výklenků otevřených oken a pustili se do vyvraž-dování její spící rodiny.
„Honem! - Honem zpátky ke Kamenné Hvězdě!" zaúpěla Lessa a před hrůzou rozšířenýma očima zoufale držela obraz návodní skály, jako kdyby jedině ona představovala směrovku její příčetnosti a ne pouze cíl Ramothina letu.
Pronikavý chlad ji trochu vzpamatoval. A potom se zase vznášely nad tichým, mírumilovným Weyrem, jako kdyby k té šílené návštěvě Ruathy nikdy ani nedošlo.
F'lar s Mnementhem nebyli nikde v dohledu. Ramoth nedávná zkušenost nikterak neotřásla. Letěla prostě tam, kam jí bylo řečeno a příliš nepochopila, proč tamní pobyt Lessu tak strašně šokoval. Zkusila poznamenat, že Mnementh je pravděpodobně do Ruathy následoval, a kdyby jí Lessa poskytla správnou představu, ona by ji tam odnesla.
Královnin rozumný přístup působil na Lessu velice útěšlivě.
Lessa tedy pro Ramoth přepečlivě vykreslila nikoliv tu dětskou vzpomínku na dávno neexistující idylickou Ruathu, nýbrž zcela nedávný obraz šedivé pochmurné Držby, nad kterou za svítání pulsuje Krvavice.
A už tam byly zase, vznášely se nad Údolím a vpravo dole se rozkládala Držba. Na kopcích rostla nikým neomezovaná tráva, která ucpávala strouhy a prorážela mezi cihlami; celé okolí bylo důkazem toho všeobecného úpadku, k němuž Lessa ve své snaze nedopřát Faxovi z dobytí Držby sebemenšího užitku výrazně přispívala.
Když se však, lehce zneklidněná, dívala pod sebe, z kuchyně vyklouzla postava. Spatřila, jak se ze svého doupěte vyplížil hlídáček wher a následoval odrbanou postavičku přes celé Nádvoří, kam až mu řetěz stačil. Viděla, jak postava stoupá na Věž a hledí nejprve k východu a potom k severovýchodu. Tohle přece taky není dnešní Ruatha! Myšlenky Lesse zmateně zavířily. Tentokrát se tedy vrátila nazpět o tři Oběhy a přistihla špinavou nádenici, jak osnuje svoji pomstu na Faxovi.
Pak už jen cítila ten skrznaskrz prostupující mráz mezimezí, to jak se Ramoth prudce vrhla nazpátek a opět vynořila nad Kamennou Hvězdou. Lessa se třásla jako v zimnici a šíleným pohledem objímala ten důvěrně známý pohled na Weyrský Žleb. Jenom se modlila, aby se opět neocitly někde v dávno minulém čase. Pár délek pod nimi náhle z prázdnoty vystřelil Mnementh. Lessa ho přivítala výkřikem nekonečné úlevy.
Zpátky do svého weyru! Podle hlasu byl Mnementh vzteky rozpálený doběla. Lessa však byla příliš otřesená, než aby dokázala něco jiného než okamžitě poslechnout. Ramoth se obratně snesla na jejich římsu a rychle vyklidila prostor, aby tam mohl přistát i Mnementh.
F'lar seskočil z Mnementha a blížil se k Lesse s tak rozzuřenou tváří, že ji to ihned zase vzpamatovalo. Když ji popadl za ramena a začal s ní vztekle lomcovat, ani se mu nesnažila vymanit.
„Jak ses jenom mohla opovážit riskovat svůj i Ramothin život? Proč mi jenom musíš při každé příležitosti odporovat? Uvědomuješ si vůbec, co by se stalo s Perném, kdybychom přišli o Ramoth? Kam jsi to zmizela?" Vztekem doslova prskal a každou větu, kterou na ni vychrlil, zdůraznil dalším zatřesením, div že jí hlava neulétla.
„Ruatha, " podařilo se jí zadrmolit, jak se snažila udržet na nohou. Chytila se ho za paže, ale on s ní zalomcoval nanovo.
„Ruatha? Vždyť tam jsem byli! To tys tam nebyla. Kam jste se to vlastně poděly?"
„Ruatha!" vykřikla Lessa ještě hlasitěji a zoufale se k němu přimkla, protože tím zuřivým lomcováním ztrácela půdu pod nohama. Když si s ní takhle pohazoval, vůbec nedokázala myslet souvisle.
Ona v Ruathě byla! prohlásil Mnementh s jistotou.
A byly jsme tam dokonce dvakrát! dodala Ramoth.
F'larovi i přes tu jeho zuřivost ta dračí slova došla a on konečně přestal s Lessou třást. Ochable mu visela v rukou, dlaněmi se bezvládně opírala o jeho paže, oči v zešedlé tváři měla zavřené. Zdvihl ji a rychle zamířil do královnina weyru. Draci se pustili za ním. Položil ji na lůžko a celou ji zavinul do kožešinové přikrývky. Pak servírovací šachtou křikl na sloužícího kuchaře, aby mu poslal džbánek horkého klahu.
„Tak tedy povídej! Co se vlastně stalo?" naléhal. Sice se na něho nedívala, ale on přesto zahlédl, jaký má vystrašený

pohled. Nepřetržitě mrkala, jako kdyby chtěla z očí setřást to, co před chviličkou viděla.
Nakonec se přece jen trochu ovládla a chraptivým a vyčerpaným hlasem se mu přiznala: „Vážně jsem letěla do Ruathy. Jenomže... byl to let do Ruathy, ale nazpátek. “
„Nazpátek do Ruathy?” opakoval F'lar trochu přihlouple; význam těch slov mu hned nedocházel.
Doopravdy to udělala, potvrdil Mnementh a promítl do F'larovy hlavy dva výjevy, které vylovil z Ramothiny paměti. Význam těch představ F'lara vyvedl z míry natolik, až se zapotácel a zjistil, že zvolna sedá na pelest Lessina lože.
„Tys cestovala mezi časem?”
Pomalu přikývla. V očích jí pozvolna dohasínala hrůza.
„ Mezi časem, “ zamumlal si F'lar. „Tak by mě zajímalo... “
Bleskově v duchu prolétl všechny možnosti. Třeba to převáží misky vah ve prospěch záchrany Weyru. teď na místě ho sice přesné využití tohoto neuvěřitelného objevu nenapadlo, ale nějaká výhoda pro drakeny se v něm skrývat prostě musí!
V servírovací šachtě zarachotil výtah. Sebral z něho džbán a nalil dvě plné číše.
Lessa měl tak strašně roztřesené ruce, že svoji číši ani nedokázala donést ke rtům. F'lar jí nápoj přidržel a v duchu se přitom ptal, jestli cestování mezi časem takový šok vyvolává pokaždé. Pokud ano, tak to žádná zvláštní výhoda není. Pokud se ale Lessa dneska řádně vystrašila, třeba se příště k jeho příkazům už nebude stavět tak pohrdavě; to by zas mluvilo v jeho prospěch, na tom by on slušně vydělal.
Před weyrem odbyl Mnementh tuto domněnku opovržlivým zafrkáním. F'lar si ho ale nevšímal. Lessa se třásla přímo strašlivě. Vzal ji kolem ramen a kožešinovou přikrývku jí přitáhl pevně k tělu. U rtů jí přidržel číši a přinutil ji pít. Cítil, jak zimnice zvolna ustupuje. Mezi doušky se pomalu a zhluboka nadechovala s pevným odhodláním konečně se ovládnout. V okamžiku, kdy F'lar ucítil, jak pod jeho paží ztuhla, uvolnil sevření. Ptal se přitom sám sebe, jestli se Lessa vůbec kdy měla o koho opřít a komu se svěřit. Po Faxově útoku na její rodnou Držbu určitě ne. Vždyť jí bylo teprve jedenáct, byla pouhé dítě. Což se to dospívající děvče jako jediným citům naučilo pouze nenávisti a pomstychtivosti?
Odtrhla číši od rtů a opatrně ji hýčkala v dlaních, jako kdyby byla ta věc pro ni nepředstavitelně důležitá. „No tak. Vyprávěj, “ pobídl ji vlídně. Zhluboka nabrala vzduch do plic a začala hovořit. Rukama křečovitě tiskla číšku. Její rozrušení nijak neustoupilo, pouze ho dokázala ovládat.
„Ramoth i mne to cvičení pro weyrlinky už pořádně nudilo, “ přiznala se mu líbezně.
F'lar si zachmuřeně uvědomil, že prožité dobrodružství ji sice může naučit větší obezřetnosti, ale nezastrašilo ji zas natolik, aby začala poslouchat. Zapochyboval, jestli na světě síla, jež by ji k tomu donutila, vůbec existuje.
„Dala jsem Ramoth představu Ruathy, abychom se tam mohli dostat mezimezím. “ Při řeči se dívala stranou. Černá kožešinová předložka u postele ostře odrážela její profil. „Té Ruathy, kterou jsem znala tak důvěrně - a náhodou jsem se nechala dopravit nazpět časem do toho dne, kdy nás přepadl Fax. “ teď už jejímu zděšení rozuměl. „A dál... “ pobídl ji. Pečlivě se hlídal, aby mu do hlasu nepronikl žádný cit.
„Pak jsem viděla sebe samu -” Hlas se jí zlomil. S největším úsilím pokračovala. „Vykreslila jsem Ramoth rozložení spališť a pohled na Držbu, když se člověk od nich dívá dolů na Vnitřní Nádvoří. Na tom místě jsme se také vynořily. Zrovna svítalo” - nervózně trhla bradou nahoru - „a na nebi nebylo po Krvavici ani stopy. “ Rychle po něm střelila pohledem, jako kdyby se chtěla hájit před jeho případnými námitkami. „A spatřila jsem tam muže, kteří se plížili přes spaliště a spouštěli provazové žebříky do horních oken Držby. A taky jsem spatřila strážného na Věži a ten tomu všemu přihlížel. Prostě jen přihlížel. “ Při pomyšlení na tu zradu zaťala zuby a oči se jí záštiplně zaleskly. „A viděla jsem sebe, jak prchám z Držby rovnou do wheřího doupěte. A jestlipak víš, proč” - ztišila hlas do hořkého šepotu -„proč hlídáček wher nespustil žádný poplach?”
„Tak pověz. Proč?”
„Protože na obloze se vznášel drak a na něm jsem seděla já, Lessa z Ruathy. “ Odhodila číšku, jako by tím mohla setřást i to poznání. „Protože jsem tam byla já, hlídáček wher Držbu nevzbouřil. Myslel si totiž, že když někdo z Krve létá s drakem nad vlastní Držbou, je to s tím útokem všechno v pořádku. Takže já” - tělo se jí celé napjalo a ruce zaťala do pěstí tak křečovitě, až jí kotníky zbělely -, Já sama jsem zavinila vyvraždění celé své rodiny! Ne Fax! Kdybych se dneska nechovala jako trucovitý hlupák, tak bych se tam s Ramoth vůbec neocitla a hlídáček wher by -”
Hlas jí při tom sebeobviňování stoupal až k hysterickému křiku. F'lar jí vyťal dva prudké políčky a pak ji opět popadl, aby s ní pořádně zatřásl.
Lessin vyděšený pohled a zoufalstvím rozrytá tvář ho však polekaly. Rozhořčení nad její svéhlavostí z něho zničehonic spadlo. Ta její nepoddajná povaha ho náhle přitahovala stejně mocně, jako ta její podivná temná krása. Ačkoliv ho ta její věčná svárlivost dohánělа k šílenství, patřila k celé její osobnosti natolik přirozeně, že prostě nemohla být vymýcena. Ovšem utržila dnes šeredný šok a bylo by záhodno do ní opět vlít to její staré sebevědomí.
„Právě naopak, Lesso!” prohlásil nesmlouvavě. „Fax by tvou rodinu zavraždil v každém případě! Naplánoval si všechno příliš pečlivě, dokonce podnikl svůj útok za svítání, kdy na Věži hlídal právě ten jediný úplatný strážce. Navíc bys neměla zapomínat, že hlídáček wher je noční zvíře, jehož oslepující denní svit zbavuje za úsvitu veškeré zodpovědnosti, a on to dobře ví. Vaše přítomnost, ačkoliv tobě se může zdát kdovíjak odsouzeníhodná, v žádném případě nemohla hrát rozhodující roli. Co ale doopravdy způsobila, a já bych uvítal, kdybys tu důležitou skutečnost nepřehlížela, to je tvoje vlastní záchrana, protože holčičku Lessu jsi varovala ty! Chápeš to konečně?”
„Mohla jsem přece vykřiknout!” zamumlala, ale ten šílený pohled se jí vytrácel z očí a na rtech se jí objevil náznak jejich přirozené zdravé barvy.
„Pokud se potřebuješ využívat v pocitu viny, tak jen si poslu, “ vyzval ji s předstíranou nečitelností.
Ramoth přišla s názorem, že pokud se tam obě dvě ocitly právě v tom okamžiku, kdy se Faxovi lidé chystali zaútočit, tak už k tomu stejně došlo, jak by se tedy dalo něco změnit? Ta událost měla tehdy i nyní své nevyhnutelné důsledky. Jak

jinak by se Lessa dostala sem do Weyru? Jak jinak by mohla při líhnutí projít s Ramoth obřadem Zasvěcení?
Mnementh předal Ramothino vysvětlení s úzkostlivou přesností, nezapomněl dokonce ani napodobit ten její sobecký tón. F'lar se pozorně zahleděl na Lessu. Jak na ni asi Ramothin břitký názor zapůsobí?
„To je celá Ramoth. Vždycky musí mít poslední slovo, “ prohodila Lessa s náznakem svého dřívějšího svérázného vtipkování.
F'lar ucítil, jak se mu napjaté šíjové a ramenní svaly začínají uvolňovat. Bude v pořádku, usoudil, ale nejmoudřejší bude vymluvit jí teď všechno naráz, aby na tu prožitou zkušenost získala správný náhled.
„Říkalas, žes tam zalétla celkem dvakrát?” Opřel se zády o lůžko, ale pozorný pohled z ní nespouštěl. „Kdy ses tam ocitla podruhé?”
„Sám to neuhádneš?” zeptala se kousavě.
„Ne, “ zalhal.
„Kdy jindy než toho rána, kdy jsem se probudila s pocitem, že Krvavice pro mne představuje obrovskou hrozbu?... Bylo to tři dny před tím, než jste se ze severovýchodu objevili i s Faxem. “
„Člověk by skoro usoudil, “ poznamenal F'lar suše, „že v obou případech jsi dala výstrahu sama sobě. “
Lessa přikývla.
„Zažilas tuhle předtuchu už víckrát?... nebo tomu mám raději říkat rovnou varování?”
Sice se zachvěla, ale odpovědí to už byla zase ta stará známá Lessa.
„To jsem nezažila, ale kdyby k tomu mělo dojít, vezmeš si to na starost sám. Já už o žádnou cestu časem nestojím!”
F'lar se zlomyslně ušklíbl.
„Stejně by mě ale zajímalo, “ dodala, „proč a jak se to vlastně seběhlo. “
„Nikde jsem na podobnou zmínku nenarazil, “ přiznal se jí upřímně. „Pochopitelně, pokud jsi to dokázala - a o tom nikdo nepochybuje, “ ujistil ji spěšně, když se začala rozhořčeně hájit, „tak je to zřejmě uskutečnitelné. Tvrdíš, že sis představovala Ruathu, ale myslela jsi na ni ve vztahu k tomu určitému dni. Však na takový den se jen tak zapomenout nedá. Myslelas na jarní den těsně před svítáním, kdy ještě po Krvavici nebylo ani stopy - ano, dobře si pamatuju, že právě o tom ses zmínila - a to tedy znamená, že člověk, který se chce vrátit nazpátek časem, musí si pamatovat znaky, které jsou pro ten určitý den typické. “
Pomalu a zamyšleně přikývla.
„Podruhé jsi se naprosto stejným způsobem vrátila na Ruathu, jaká byla před třemi Oběhy. A samozřejmě, už bylo zase jaro. “
Zamnul si dlaně a potom jimi rozjařeně tleskl do kolen. Zdvihl se.
„Za chvíli jsem zpátky, “ prohlásil a zamířil z místnosti ven. Její v půli zdušený varovný výkřik nebral na vědomí.
Nahoře ve Weyru se choulila Ramoth. Když procházel kolem ní, dobře si povšiml, že přes to vysilující ranní cvičení si udržela zdravou barvu. Mrkla po něm. Přes spoustu jejích mnohočetných očí se už přetáhlo vnitřní ochranné víčko.
Mnementh už svého jezdce čekal na skalní římse, a sotva se na něho F'lar vyhoupl, ihned vzlétl. Zakroužil nahoru až na Kamennou Hvězdu.
Ty bys chtěl vyzkoušet ten Lessin kousek, pochopil Mnementh, kterého vyhlídka na tento pokus nikterak nevyvedla z rovnováhy.
F'lar ho láskyplně pohladil po bronzové šíji. Pochopil jsi, jak toho Lessa s Ramoth dosáhly?
Nikdo to nemohl pochopit líp, uklidňoval ho Mnementh a naznačil ledabylé pokrčení rameny. Jaké období máš na mysli ?
Do této chvíle neměl F'lar žádnou představu, ale teď se mu myšlenky naprosto neomylně zatoulaly k tomu letnímu dni, kdy se R'gulův Hath nalétnutím spářil s tou směšnou a podivnou Nemorth a R'gul se tak stal Vůdcem Weyru po F'larově mrtvém otci F'lonovi.
Jedinou známkou jejich přemístění byl ten ostrý chlad v mezimezí, jinak viseli nad Kamennou Hvězdou stejně jako před chvílí. F'lar si zrovna říkal, jestli snad nezapomněli na něco důležitého, bez čeho je skok časem neproveditelný, když si uvědomil, že slunce září na obloze úplně jinde a vzduch že je teplý a provoněný létem. Weyr pod nimi byl úplně prázdný; na římsách se neslunili žádní draci, ve Žlebu svoji práci nevykonávaly žádné ženy. Ke sluchu mu dolehly různé zvuky: chraptivý řehot, křik a ječeni, a tomu šílenému zmatku kralovalo tiché mručení.
A potom se od kasáren pro weyrlinky, které se nacházejí u Dolních Jeskyní, vynořily dvě postavy - sotva dorostlý chlapec a mladý bronzový drak. Mladíkova paže ochable spočívala na dračí šíji. Vznášející se pozorovatelé měli z tohoto výjevu dojem propastného zoufalství. Dvojice se zastavila u jezera. Chlapec se zahleděl na hladinu bez jediné vlnky a potom zdvihl oči nahoru ke královninu weyru.
F'lar poznal v chlapci sám sebe a v tu chvíli ho zaplavil soucit se svým mladším já. Kdyby toho chlapce tak zdeptaného žalem, tak plného vzdoru mohl ujistit, že jednoho dne z něho skutečně bude Vůdce Weyru...
A potom prudce, poděšený vlastními myšlenkami, nařídil Mnementhovi, aby se vrátil zpátky. Ten vše prostupující mráz v mezimezí zapůsobil jako úder do tváře a téměř vzápětí, když se vynořili ven, ho vystřídal mírný chlad obyčejné zimy.
Pomaloučku se Mnementh vracel do královnina weyru. Pod dojmem nedávného zážitku zvážněl stejně jako F'lar.

Bronzový, zlatý v slavném utkání.
Zdvojený výpad Držbu ochrání.
Tři měsíce a pak pět týdnů z plamene,
po tom dni slávy zda si někdo vzpomene?
Stříbrný provaz na nebi vlál –
žár Vlákna zrychlí, slétají dál.

„Nedovedu pochopit, proč musel na tvůj příkaz F'nor vykopat na Istském Weyru tyhle směšné hračičky, “ prohlásila Lessa nahněvaně. „Není tu nic, když ovšem nepočítám takové banality, jako kolik je potřebí mírek zrna, aby se napekla zásoba chleba na celý jeden den. “
F'lar zdvihl hlavu od Letopisů, který právě pozorně pročítal. Pak se s povzdechem opřel v křesle a protáhl se, až mu zapraštělo v kloubech.
„A já jsem si myslívala, “ pokračovala Lessa a na její úzké a živé tvářičce se objevil žalostiplný výraz, „že tyhle ctihodné Letopisy obsahují všechnu dračí Tradici a veškeré lidské vědění. K takové víře mířila alespoň všechna moje dosavadní výchova, “ dodala významně.
Tomu se F'lar rozesmál. „Vždyť je to pravda, ale musíš to poznání nejdřív vykopat z hrobu. “
Lessa znechuceně pokrčila nos. „Fuj! Však také smrdí, jako bychom to udělali... a bylo by jedině slušné co nejdříve je pohřbít zpátky. “
„No, a tohle je další věc, o které doufám, že ji najdu... ta stará konzervační technika, která kůžím zabrání v kornatění a zasmrádnutí. “
„Stejně je to hloupost, používat na Letopisy právě kůži. Určitě by se našlo něco lepšího. Už takhle, milý Vůdce Weyru, smrdíme vědomostmi z kůží od hlavy až k patě. “
Zatímco F'lar smíchy nad jejím žertíkem doslova řval, netrpělivě ho pozorovala. Najednou se vymrštila ze sedadla. Zase ji popadla jedna z těch jejích prchlivých nálad.
„Ty ale nic takového nenajdeš! Nic z toho, co hledáš, tady ani najít nemůžeš! Já totiž vím, po čem ty paseš doopravdy, ale to tu zapsáno určitě není!” „Laskavě mi to vysvětli!”
„Je nejvyšší čas, abychom sami před sebou přestali ukrývat tu nepříjemnou a drsnou pravdu. “ „A to?”
„Náš společně sdílený pocit, že Krvavice představuje hrozbu a že opravdu začnou padat Vlákna. Usoudili jsme tak na základě vlastních dohadů a potom jsme se mezi časem vrátili nazpátek do obzvlášť klíčového období našeho života a ten názor jsme ve svých dřívějších já ještě utvrdili. U tebe k tomu došlo v okamžiku, kdy jsi nabyl přesvědčení, že ti je souzeno” - v jejím podání to slovo zaznělo jako výsměch - „aby ses jednoho dne stal Vůdcem Weyru. “
„Což je úplně vyloučeno, “ pokračovala pohrdavě, „že v tomto ohledu může mít ten náš přehnaně konzervativní R'gul pravdu? Že Vlákna se celých čtyři sta let neukázala z toho jednoduchého důvodu, že už prostě Žádná neexistují? A že těch draků máme tak málo proto, že draci sami vycítili, že pro Pern ztratili svůj dřívější zásadní význam? Že skutečně jsme přežitky a spolu s tím i příživníky?”
F'lar ani nevěděl, jak dlouho vlastně seděl a vzhlížel do jejího zahořklého obličeje, ani jak dlouho hledal odpovědi na její zvídavé otázky.
„Možné je, Weyreno, úplně všechno, “ zaslechl posléze svůj rozvážný hlas. „Včetně tak nepravděpodobné skutečnosti, že jedenáctileté, k smrti vystrašené dítě dokáže zosnovat spiknutí proti vrahovi celé rodiny - a proti zdravému rozumu skutečně zvítězí. “
Lessa podvědomě postoupila o krok dopředu. Tahle námitka trefila do černého. Pozorně naslouchala.
„To já raději věřím tomu, “ pokračoval F'lar neúprosně, „že smysl života není jenom v pěstování draků a v pořádání jarních Her. Alespoň mně to nestačí. A přiměl jsem i ty ostatní, aby se naučili dívat o kus dál, za hranice svých vlastních zájmů a pohodlí. Poskytl jsem smysl jejich činnostem a naučil je kázni. A z toho mají užitek drakeni stejně jako lidé z Držeb.
Nepátrám v těchto Letopisech po nějakém ujištění nebo potvrzení. Vyhledávám tam naprosto jednoznačná fakta. Mohu, Weyreno, přesvědčivě doložit, že Vlákna tu kdysi existovala. Mohu dokázat, že bývala Mezidobí, kdy prokazatelně docházelo k úpadku Weyrů. Mohu dokázat, že pokud vidíš Krvavici v důlku Kamenného Oka v okamžiku zimní rovnodennosti, pak že se Krvavice přiblížila Pernu tak blízko, že na něj může trousit Vlákna. A protože na tohle všechno jsem získal nezvratné důkazy, věřím, že Pernu hrozí nebezpečí. A věřím tomu já... a ne ten mladíček před patnácti Oběhy! F'lar, bronzový jezdec, vůdce Weyru, tomu všemu věří!”
V očích se jí sice zrcadlily stíny pochybností, ale F'lar vycítil, že jeho argumenty ji postupně přesvědčují.
„Už jednou jsi mi odmítala uvěřit, “ pokračoval mírněji, „tenkrát, když jsem ti navrhoval, že by ses mohla stát Weyrenou. Nakonec jsi mi přece jen uvěřila, a vidíš... “ Rozmáchlým gestem ukázal na weyr jako na důkaz.
Nevesele se na něho pousmála.
„To proto, že jsem nikdy nepřemýšlela, jak si zařídím život poté, až mi jednou skutečně Fax padne mrtvý pod nohy. Pochopitelně, dělat Weyrenu pro Ramoth je úžasné, ale” - nepatrně se zamračila - „samo o sobě to už nestačí. To proto jsem se chtěla naučit létat a... “
„... proto vlastně také tato hádka vůbec vznikla, “ dopověděl za ni F'lar s uštěpačným úsměvem.
Naléhavě se k ní natáhl přes stůl.
„Pokud ti nezavdám příčinu k opaku, tak mi, Lesso, věř! Uznávám, že máš na pochybnosti právo. V pochybování samém není nakonec nic špatného, někdy to dokonce člověka přivede k ještě silnější víře. Zkus mi však věřit alespoň do jara. Jestli Vlákna nezačnou padat ani do té doby, pak... “ Odevzdaně pokrčil rameny. Lessa se na něho dlouze zadívala a potom pomalu přikývla na souhlas.
F'lar se snažil nedat najevo, jak strašně se mu ulevilo. V případě Lessy se už stačil poučit, že umí být nelítostným soupeřem a úskočně vychytralým obhájcem svých názorů. A kromě toho byla Weyrenou, čili pro jeho plány byla nepostradatelná.
„Tak, a teď se vrátíme k úvahám nad tím základním. Skutečně jsem totiž vyčetl, abys věděla, kdy, kde a jak dlouho by měl ten spad Vláken trvat, “ usmál se na ni chlácholivě. „A z těchto údajů teď musím sestavit jakýsi časový plán. “
„Časový plán? Ale tys mi nepřiznal, že už znáš přesný čas!”

„Znám den i vteřinu, kdy se Vlákna mohou začít snášet dolů. Jedná se ale o to, že pokud počasí vydrží na tuto roční dobu dál takhle neobvykle chladné, Vlákna se stanou mrazem zkřehlá a rozplynou se jako úplně neškodný prach. Jakmile se však vzduch oteplí, zůstávají životaschopnými a pro nás smrtelně nebezpečnými. “ Zaťal pěsti. Jednu z nich umístil nad druhou, ale kousek ke straně. „Má pravá ruka představuje Krvavici, levá je zase Pern. Krvavice se otáčí nesmírně vysokou rychlostí a opačným směrem než my. Kromě toho obíhá po značně nepravidelné dráze. “ „Odkud ses tohle všechno dozvěděl?” „Z nákresů, které jsem našel v Líhništi Weyru Fort. Byl ze všech Weyrů založen jako první, to přece víš!” Lessa se kysele pousmála. „Ano, to skutečně vím. “ „To tedy znamená, že když nás Krvavice míjí, Vlákna se z ní odvinují a slétají přímo na nás. Každý ten útok trvá šest hodin a opakuje se odhadem tak po čtrnácti hodinách. “
„Útok tedy trvá šest hodin?”
F'lar vážně přikývl.
„ Ano, celou tu dobu, co je nám Krvavice nejblíže. A to své Míjení začíná právě teď. “
Lessa se zachmuřila.
F'lar se začal hrabat v hromadě popsaných kůží a přitom ze stolu shodil jakýsi předmět. Dopadl na zem s kovovým zařinčením.
Lessa se zvědavě sehnula a předmět zvedla. Byla to tenká destička. Lessa ji otáčela v dlaních.
„Co je to zač?” Prstem zkoumavě pohladila nepravidelné zářezy na jedné straně desky.
„Nemám ponětí. F'nor to donesl z Fortského Weyru. Našel to přitlučené hřebíkem k jedné z těch truhel, ve kterých byly uskladněny Letopisy. Myslel si, že by mohlo jít o něco důležitého. Tvrdil mi, že přesně tatáž tabulka visí pod zobrazením Krvavice v tamním Líhništi. “
„První část je naprosto srozumitelná:, Otec otce mojí matky, jenž se odebral na věčnost do mezimezí, prohlásil, že toto je klíč k celé té záhadě. Spatřil jej v okamžiku svého shonu; prý pravil toto: ARRHENIUS? EUREKA! MYCORRHIZA... ' Tohle je ovšem úplný nesmysl!” odfrkla si Lessa. „Vždyť to není ani slušná pernština -je to jen blábol, ta poslední tři slova. “
„Já už to četl a také jsem o tom přemýšlel, Lesso, “ přiznal se F'lar, který si tabulku od ní vzal a naklonil ji k sobě, aby si opět potvrdil svoje závěry. „Jediný způsob, jak se odebrat na věčnost do mezimezí je smrt, v tom snad se mnou souhlasíš? Lidé přece sami jen tak létat nedokážou. Takže tohle je vidění umírajícího člověka, kterou poctivě zaznamenal jeho vnuk, který byl trochu na štíru s uměním úpravného písma. Shonem tu jistě myslel skon!” Shovívavě se usmál. „A pokud jde o tu část sdělení, která následuje po tom nesmyslu, tak zřejmě jako vidění většiny umírajících, vysvětluje pouze to, co ostatní už dávno znají. Jen to dočti!”
„Plameny chrlící ohňoví ještěři vymítají výtrusy Q. E. D. ?”
„Tohle mám taky moc nepomůže. Zřejmě jde o naivní chlubení, že býval drakenem, ačkoliv neznal ani řádný výraz pro Vlákna. “ F'lar výmluvně pokrčil rameny.
Lessa naslinila prst, aby vyzkoušela, jestli je nápis proveden obyčejným inkoustem. Kov byl tak krásně vyhlazený, že by mohl sloužit jako zrcátko, jen kdyby tu čmáranici mohla setřít. Avšak písmenka zůstávala hladká a nepoškozená.
„Naivní nebo ne, dokázali svá vidění zaznamenat natolik trvanlivým způsobem, že předčí dokonce i ty nejzachovalejší kůže, “ zamumlala udiveně.
„Dobře zapsané blábolení, “ zatvářil se pohrdavě F'lar a vrátil se zpátky k popsaným kůžím, kde pátral po srozumitelnějších údajích.
„Že by to byla špatně zaznamenaná Balada?” uvažovala ještě chvíli Lessa, ale pak nad tou záležitostí jenom mávla rukou. „Dokonce ani na pohled nevypadá hezky!”
F'lar vylovil mapu, na které zobrazení pernských pevnin překrývaly vodorovné pruhy.
„Tak tady, “ poznamenal, „vidíš, že Spad jde ve vlnách, zatímco na téhle mapě” - vylovil stejnou mapu se svislými pruhy - máme zakreslena časová pásma. Sama se můžeš přesvědčit, že při každém tom útoku jsou po čtrnáctihodinové přestávce zasaženy jenom určité Části Pernu. To byl ostatně i důvod pro dnešní rozmístění Weyrů. “
„Šest plně obsazených Weyrů, “ zamumlala Lessa. „To je přibližně tři tisíce draků. “
„Tahle čísla si já dobře uvědomuju, “ neodporoval jí F'lar. „To ovšem znamená, že když útok Vláken vrcholil, žádný z Weyrů nebyl přetížený; ty tři tisícovky draků určitě nejsou v žádném případě podmínkou. Ať už je to jak chce, s tímto časovým rozvrhem to jistě nějak zvládneme, než stačí dorůst první draci z Ramothiných snůšek. “
Lessa se na něho cynicky ušklíbla. „Ty ale schopnostem naší královny nějak věříš!”
Na tuhle poznámku reagoval F'lar pouze netrpělivým mávnutím ruky. „Mysli si co chceš, ale já doopravdy věřím těm překvapivě se opakujícím událostem, o kterých se tady v Letopisech píše. “
„Cha!”
„Samozřejmě tím nemyslím, kolik mírek obilí potřebuješ k napečení celodenní dávky chleba, “ ujistil ji zvýšeným hlasem. „Mám na mysli takové údaje, jako kdy a jaká letka byla vyslaná držet hlídku, jak dlouho ta hlídka trvala a kolik jezdců utrpělo zranění. Dále rozmnožovací schopnost královny během těch padesáti let, po které Míjení potrvá a během Mezidobí mezi jednotlivými Míjeními. Ano, to tu všechno stojí. Podle toho, co jsem tady vyčetl, “ a F'lar rozčileně praštil pěstí do hranicky zaprášených, páchnoucích kůží, „během těch posledních deseti Oběhů se měla Nemorth pářit dvakrát v průběhu každého z nich. I kdyby zůstávala u toho svého mizerného tuctu, měli bychom dnes o dvěstě čtyřicet zvířat víc... Jen mě nech domluvit! Jenomže my jsme měli na Weyrenu Joru a za Vůdce Weyru R'gula a během čtyři sta Oběhů trvajícího Mezidobí jsme po celé planetě upadli do neúcty a opovržení. Ale Ramoth nám nesnese žádný ten žebrácký tucet, dej na mě, že snese i královské vejce! K páření bude vzlétat co nejčastěji a snůšky bude mít vždycky bohaté. Než se k nám Krvavice nejvíc přiblíží a nežli budou ty útoky příliš časté, budeme připraveni!”
Lessa na něho zírala očima nevěřícně vyvalenýma. „ To myslíš jako díky samotné Ramoth?”
„Díky Ramoth i královnám, které se mezitím vylíhnou z jejích vajec. Nezapomínej, že v Letopisech stojí záznam o

Faranth, která dokázala naráz snést šedesát vajec a dokonce i několik královských. “
Lessa jen užasle vrtěla hlavou.
„Stříbřitý provaz z na nebi vlál... žár zrychlí Vláken pád slétají dál, “ zarecitoval jí F'lar.
„Než začne snášet, uběhne ještě kolik týdnů, a než se ta vejce potom vy líhnou... “
„Zašla jsi poslední dobou do Líhniště? Popáliš si tam chodidla i skrz sandály!”
Lessa jen něco temně zavrčela. F'lar se pohodlně rozvalil v židli. Pobavení nad její nevírou ani neskrýval.
„A pak musí dojít k Zasvěcení a bude se čekat, než mladí jezdci -” nedala si to vymluvit.
„A to tě nenapadlo, proč jsem trval na starších chlapcích? Draci dospívají dávno před svými jezdci!”
„Pak se tedy výběr neprovádí správně!”
F'lar zúžil oči a zahrozil na ni rydlem.
„Dračí Tradice měla zpočátku sloužit jako návod... ale časem došlo k tomu, že člověk té Tradici začala příliš podléhat, stal se - jak jsi to prve nazvala - příliš nasmrádlý kůžemi. Ano, Tradice velí využívat těch ve Weyru narozených, protože to je nejpohodlnější. A tam, kde jsou oba rodiče původem z Weyru, je u syna mnohem pravděpodobnější, že bude rovněž vnímavý k drakům. Například ty... “
„Jenže v Ruathském Rodu se Krev z Weyru vyskytovala, “ upozornila ho Lessa hrdě.
„To připouštím, ale podívej se třeba na mladého Natona; vyrostl mezi kastou řemeslníků v Nabolu a přitom mi F'nor tvrdí, že dokáže přimět Cantha, aby mu rozuměl. “
„Na tom přece není nic zvláštního, “ neudržela se Lessa.
„Co tím chceš říci?” vyskočil při tom jejím prohlášení F'lar.
Náhle je však oba zarazilo tenké a pronikavé kvílení. F'lar se na okamžik zaposlouchal a potom pobaveně pokrčil rameny. „To zase laškují někteří z těch zelených draků... “
„Vidíš, tohle je další věc, o které se ty tvoje takzvané vševědoucí Letopisy vůbec nezmiňují. Proč se mohou rozmnožovat jenom zlatí draci?”
F'lar si neodpustil chlípné uchechtnutí. „Tak za prvé, Ohnivec plodnosti zamezuje. Kdyby nežvýkali Ohňovce, mohli by vejce snášet i ti zelení, ale i při nejlepší vůli by se z nich líhla jenom malá zvířata, zatímco my stojíme pouze o velká. No, a za druhé” - tentokrát se už pochechtával docela bez zábran a zlomyslně se přitom na Lessu ušklíbal - „kdyby se zelení draci mohli rozmnožovat, pak při tom jejich neustálém milkování a vzhledem k jejich množství bychom se v dracích za chvíli doslova topili. “
Po prvním zakvílení následovalo další a potom hluboké temné mručení, které jako kdyby chvějivě vyvěralo ze samého nitra kamenného Weyru.
Překvapení na F'larově obličeji v mžiku ustoupilo vítěznému úžasu a bronzový jezdec se vyřítil chodbou ven.
„Co se děje?” podebrala si Lessa sukně, aby s ním v běhu udržela krok. „Co tohle znamená?”
Mručení se teď rozléhalo odevšad a v královnině weyru se rozburácelo ohlušující ozvěnou. Lessa si uvědomila, že Ramoth je pryč. Slyšela, jak v chodbě vedoucí k venkovní římse dusají těžké F'larovy boty a do toho okolního mručení hřmícího jak gigantické bubny vytepávají ostré ta-ta-ta. Kvílení teď byla tak vysoké, že téměř překročilo práh slyšitelnosti, ale nervy drásat nepřestávalo. Znepokojeně a vystrašeně se Lessa pustila za F'larem ven.
Než doběhla na římsu, Žleb už vznášejícími se draky doslova vřel. Všichni se schumelili u vstupu do Líhniště. Všichni Weyřané, jezdci, ženy i děti se s nadšeným a vzrušeným pokřikem hrnuli přes celý Žleb až ke spodnímu vchodu do Líhniště.
Zahlédla F'lara, který se proudem lidí prodíral přímo ke vchodu a křikla, aby na ni počkal. V tom okolním blázinci ji ale slyšet nemohl.
Celá udýchaná, protože musela seběhnout celé to dlouhé schodiště a potom ještě zdolat dvojí zákrut kolem Krmiště na opačném konci Žlebu, než kde se nacházelo cílové Líhniště, Lessa stejně rozpoznala, že ona, Weyrena, tam dorazí ze všech poslední.
Proč se jen Ramoth rozhodla dělat s tím snášením takové tajnosti? Nebyla si snad se svou družkou natolik blízká, že si ji v té chvíli u sebe nepřála?
Drak ví sám nejlíp, co má dělat, sdělila Ramoth Lesse nevzrušeně.
Prozradit jsi mi to stejně mohla, žalovala Lessa a připadala si jako ten nejodstrčenější člověk na světě.
Považte, zatímco F'lar se ze široka rozpovídal o těch obrovských snůškách a Weyru se třemi tisícovkami draků, to její dráče, z něhož stejně jednou zešílí, na tom zatím pilně pracovalo!
Lessinu náladu nevylepšila ani skutečnost, že si byla nucena připomenout další z F'larových poznámek, týkajících se situace v Líhništi. Sotvaže vstoupila do jeskyně vysoké až po samý hřeben hory, ucítila pod podrážkami sandálů žár. Lidé se seskupili v širokém kruhu kolem vzdálenějšího konce jeskyně a všichni do jednoho přešlapovali z nohy na nohu. Protože Lessa k tomu sama neměla daleko, její naděje, že se jí podaří Ramothin výkon spatřit na vlastní oči, neustále klesala.
„Nechte mne projít!” vykřikla panovačně a zabušila do rozložitých zad dvou jezdců, kteří jí překáželi v cestě. Lidé pro ni neochotně utvořili uličku a ona jí prošla, aniž by rozčileným lidem po obou stranách věnovala jediný pohled. Byla vzteklá, zmatená a ukřivděná a k tomu si uvědomovala, jak směšně asi vypadá, protože rozžhavený písek ji nutil dělat podivně drobné krůčky.
Pak se zastavila a ohromeně vyvalila oči na hromadu velikých vajec. Takové vedlejší záležitosti, jako byl ten žhnoucí písek, se jí rázem vypařily z hlavy.
Ramoth se kolem své snůšky obtočila dokolečka a tvářila se nesmírně samolibě. Navíc se neustále vrtěla a nad svými vejci ochranitelsky mávala křídlem, takže bylo téměř vyloučeno je spočítat.
Nikdo ti je přece neukradne, ty hloupá, tak dej pokoj s tím třepotáním, napomenula ji Lessa, když marně odhadovala

jejich počet.
Ramoth poslušně složila křídla. Aby však alespoň nějak dala průchod své mateřské úzkosti, kroužila hlavou nad hromádkou skvrnitých zářících vajec, rozhlížela se po jeskyni a mrštně vysunovala a zase zatahovala rozeklaný jazyk. A jeskyní náhle jak prudký póry v větru zavanul mohutný povzdech obrovské úlevy, neboť teď když Ramoth stáhla křídla, mezi skvrnitými se zalesklo i vejce ze třpytivého zlata. Královské vejce!
„Královské vejce!" vydralo se současně z půl stovky hrdel. Líheň se rozezvučela radostnými výkřiky, provoláváním slávy a dalšími projevy všeobecného nadšení.
Kdosi Lessu popadl a přemožen citem se s ní zatočil kolem dokola. Vedle rtů jí přistál čísi polibek. Sotva opět našla půdu pod nohama, už ji objímal někdo jiný - měla pocit, že to je Manora - a potom už kolovala mezi gratulanty postrkovaná a zmítaná z náruče do náruče, až se nakonec otáčela jako při podivném tanci, to jak se snažila uhýbat jásajícím lidem a současně ulevit stále více zkoušeným chodidlům.
Vytrhla se z vřícího kotle nadšenců a rozběhla se přes celou Líheň k Ramoth. Před vejci se prudce zastavila. Zdálo se jí, jako by pulsovala. Skořápky jí připadaly měkce blanité. Byla by však ochotná odpřisáhnout, že toho dne, kdy se Zasvětila Ramoth, vejce byla úplně tvrdá. Toužila najedno si sáhnout, jen tak pro jistotu, ale netroufala si.
To klidně můžeš, svolila Ramoth blahosklonně. Olízla Lesse něžně rameno.
Vejce bylo na dotek měkoučké a Lessa honem polekaně ucukla, aby mu snad nějak neublížila.
Tím horkem tu ztvrdne co nevidět, ujistila jí Ramoth.
„Ramoth, já jsem na tebe tak nepředstavitelně pyšná!" vzdychla Lessa a upřela svůj zbožňující pohled do těch obrovských očí, které duhově světélkovaly hrdostí. „Jsi ta nejúžasnější královna, jaká kdy vůbec existovala. Opravdu věřím, že tvojí zásluhou bude Weyr zase plný draků! Pevně věřím, že to dokážeš!"
Ramoth královským gestem sehnula hlavu a potom jí začala ochranitelsky komíhat ze strany na stranu. Najednou začala syčet, nazdvihla se ze své snůšky a zabušila křídly, načež se znovu posadila, aby do písku snesla další vejce.
Obyvatelé Weyru se poté, co vzdali zlatému vejci patřičný hold, začali pomalu rozcházet. Na tom rozpáleném písku se už stejně vydržet nedalo. Královně potrvá několik dní, nežli svou snůšku ukončí, takže další čekání už postrádalo smysl. Vedle vzácného zlatého vejce leželo už sedm dalších skvrnitých a tohle číslo předpovídalo skvělý výsledný počet. Lidé uzavírali a dohadovali sázky, zatímco Ramoth snesla své deváté vejce.
„Matko nás všech, jestli jsem nepředvídal, že se můžeme těšit na zlaté vejce, " ozval se Lesse do ucha F'larův hlas. „Klidně se vsadím, že bude nejméně deset bronzáčků!"
Lessa k němu zvedla oči. Pro jednou byla se svým Vůdcem Weyru v naprostém souladu. Uvědomila si, že na římse se tu krčí Mnementh a zamilovaně zírá na svoji družku. Impulzivně položila Lessa dlaň na F'larovu paži.
„F'lare, já ti doopravdy věřím!"
„Teprve teď?" poškádlil ji F'lar, ale na tváři mu seděl úsměv od ucha k uchu a pohled měl nezakrytě hrdý.

Weyrene, bdi! Neztrácej dech!
Nového cosi v Oběžích všech.
Tradice může skrývat klam,
tak nevěř všemu. Mysli sám!

Přestože v následujících měsících vyvolávaly F'larovy rozkazy nekonečné dohady a postranní nekonečné přetřásání, Lesse připadaly pouze jako logické vyústění jejich rozhovoru, který se odehrál ihned poté, co Ramoth dokončila více než uspokojivou snůšku svých jednačtyřiceti vajec.
F'lar porušoval Tradici hlava nehlava a nešlapal tak na prsty pouze staromilskému R'gulovi, ale i mnohým jiným. Protože Lessa sama chovala vůči těm otřepaným pravidlům, proti nimž se za R'gulova velení tolikrát bouřila, jistou svéhlavou nelibost, stávala z úcty k F'larovu bystrému úsudku za Vůdcem Weyru naprosto bezvýhradně. Je pravda, že kdyby na vlastní oči neviděla, jak se jeho předpovědi vyplňují jedna za druhou, kdo ví, jestli by svůj slib, že mu bude důvěřovat až do jara, vůbec dodržela. Jeho předpovědi ovšem nevycházely z nějakého tušení či varovných pocitů, kterým ona sama po své zkušenosti z cestování mezi časem věřit přestala, nýbrž byly založeny na údajích vyčtených z Letopisů.
Jakmile vejcím ztvrdly skořápky a Ramoth odkulila své vzácné zlaté vejce k jedné straně té skvrnité hromádky, aby na ně mohla dohlížet co nejpozorněji, zavedl F'lar do Líhně budoucí jezdce. Tradice velela, aby kandidáti spatřili vejce poprvé až v den, kdy proběhne Zasvěcení. K této novotě F'lar připojil další: jen nepatrná menšina z těch šedesáti chlapců pocházela z Weyru a navíc se skoro všem blížila dvacítka. Kandidáti si na vejce navykali, dotýkali se jich a hladili je, učili se neděsit se představy, že z těchto vajec se vylíhnou dráčata plná dychtivosti a nedočkavosti, aby užuž byla Zasvěcena. F'lar měl pocit, že tento přístup by mohl skoncovat s nehodami v průběhu Zasvěcení, ke kterým docházelo jen proto, že chlapci byli příliš vystrašeni, než aby dokázali uhnout z cesty neobratně ťapkajícím dráčatům.
F'lar rovněž přiměl Lessu, aby Ramoth pustila ke svému drahocennému zlatému vejci Kylaru. Ta pohotově odstavila svého malého synka a s Lessou jako učitelem a rádcem trávila u vejce celé dlouhé hodiny. Přesto, že Kylara žila s T'borem víceméně jako jeho družka, naprosto otevřeně dávala přednost F'larově společnosti. Z tohoto důvodu věnovala Lessa Kylaře úzkostlivou péči, neboť F'larův plán měl být završen přestěhováním nově vylíhlé královny, samozřejmě v Kylařině doprovodu, do Fortského Weyru.
F'larova volba jezdců mezi hochy z Držeb posloužila ještě jednomu účelu. Krátce před samotným Líhnutím a Zasvěcením totiž Lytol, Správce na Ruathské Držbě, poslal další poselství.
„Ten člověk se v zasílání špatných zpráv doslova vyžívá, " poznamanala Lessa, když jí F'lar předal kůži se vzkazem.
„Je to pěkný morous, " souhlasil F'nor. To on jim donesl tu zprávu. „Člověk aby litoval toho mládenečka, že má za

pěstouna takového pesimistu. “
Lessa se na hnědého jezdce zakabonila. Ještě pořád jí jakákoliv poznámka o Gemmině synkovi, nyní Pánu na její dědičné Držbě, doslova lezla krkem. Přesto však uznávala, že vzhledem k tomu, že svojí nedbalostí zavinila smrt jeho matky a že stejně nemůže současně být Weyrenou a vládnout na své Držbě, je nanejvýš vhodné, aby Pánem na Ruathě byl právě Gemmin Jaxom.
„Ať už je to jak chce, “ prohlásil F'lar„ „ já mu jsem za jeho varování vděčný. Hned jsem měl podezření, že Meron potíže dělat nepřestane. “
„Má stejně uhýbavý pohled, jako měl Fax, “ doložila Lessa.
„Uhýbavý nebo ne, ten člověk je prostě nebezpečný, “ odpověděl F'lar. „A já nemohu připustit, aby šířil fámy, že si záměrně vybíráme mladíky z Krve, abychom oslabili vládnoucí Rody. “
„Rozhodně tu máme víc řemeslnických než panských synků, “ odfrkl si F'nor.
„A mně se zas nezamlouvá to jeho popichování, že žádná Vlákna se dosud neobjevila, “ prohlásila Lessa ponuře.
F'lar jen pokrčil rameny. „Však ona začnou padat, až přijde jejich čas. Děkujte osudu, že počasí zůstává takhle chladné. Já si budu dělat starosti teprve, až se oteplí a žádná Vlákna se neobjeví. “ Zazubil se na Lessu v důvěrné připomínce jejího slibu.
F'nor si spěšně odkašlal a honem se zadíval jinam.
„Nicméně, “ pokračoval Vůdce Weyru rázně, „s tím druhým obviněním bych si věděl rady. “
A to byl důvod, proč ve dnech, kdy bylo zřejmé, že dráčci se co nejdřív vylíhnou, přestoupil F'lar další odvěký obyčej a vyslal jezdce, aby z řemeslnických kast a Držeb přivezli otce mladičkých kandidátů.
Obrovská jeskynní prostora Líhniště se zdála být naplněná téměř k prasknutí, když obyvatelé Držeb i Weyru přihlíželi Líhnutí z teras vyvýšených nad rozpáleným pískem. A jak si Lessa dobře povšimla, tentokrát tu žádné ovzduší strachu nepanovalo. Jistě, mladíci byli celí napjatí, ale zmítající se a pukající vejce je rozhodně k smrti nevystrašila. A když se neohrabaná dráčata nešikovně batolila vpřed - a Lessa měla dojem, že se vědomě rozhlížejí po okolních tvářích, jako by již byla Předzasvěcena, mladíci bud jen ustoupili stranou a nebo se - v případě, že si pobrukující dráče vybralo - nadšeně vrhli vpřed. Celé Zasvěcení proběhlo rychle a bez jakýchkoliv rušivých příhod. Skončilo to až příliš brzy, pomyslela si Lessa, když vítězný průvod klopýtajících dráčat a pyšných, čerstvě zvolených jezdců klikatě zamířil z Líhně ke kasárnám.
Mladá královna se vyloupla ze skořápky a neomylně zamířila ke Kylaře, která tu sebevědomě postávala na horkém písku. Přihlížející zvířata souhlasně zamručela.
„Skončilo to skoro až moc rychle, “ postěžovala si zklamaná Lessa hned toho večera F'larovi.
F'lar se shovívavě rozesmál. teď, když se splnil další bod jeho plánu, dopřával si chvilku blaženého odpočinku. Lidé z Držeb, ohromení, doslova oslnění a s probuzenou úctou před Weyrem i Vůdcem Weyru, byli konečně rozvezeni do svých domovů.
„To se ti zdá, protože tentokrát jsi byla jenom divák, “ poznamenal a odhrnul jí kadeř z čela. Zakrývala mu pohled na její tvář. Znovu se uchechtl. „Všimla sis Natona... “
„N'tona, “ opravila ho.
„No dobře, N'tona - zasvětil se s bronzovým!”
„Přesně, jak jsi předpověděl, “ souhlasila trochu příkře.
„A Kylara se stala Weyrenou pro Pridith. “
K tomuto se Lessa zdržela veškerých poznámek a ze všech sil se snažila nevšímat si jeho smíchu.
„To bych rád věděl, který z bronzových draků na ni nalétne, “ zamumlal tiše.
„Radši ať je to T'borův Orth!” vypěnila Lessa.
F'lar jí na to odpověděl jediným moudrým způsobem.

Pustý prach, černé saze
mráz nenechá více.
Prach na vesmírné dráze –
dary Krvavice.

Lessa se prudce probudila. Hlava jí třeštila, oči měla zakalené a ústa celá vyschlá. V paměti jí dosud tkvěl hrůzný sen, noční můra, která však v mžiku uplývala do zapomnění. Odhodila si vlasy z tváře a s úžasem zjistila, že je zalita potem.
„F'lare?” zvolala váhavě. Podle všech známek vstával hodně časně. „F'lare!” křikla ještě jednou, hlasitěji. Už přichází, sdělil jí Mnementh. Lessa vycítila, že drak přistává na římse. Dotkla se Ramoth a zjistila, že i královnu sužují jakési děsivé, nevyjádřitelné sny. Drak se na vteřinku probudil, ale hned sklouzl zpátky do ještě tvrdšího spánku.
Zneklidněná těmi nejasnými obavami Lessa vstala a rovnou se oblékla. Poprvé od svého příchodu do Weyru vynechala ranní koupel.
Křikla do šachty pro snídani a během čekání si obratně zapletla vlasy.
Podnos se vynořil právě, když dovnitř vcházel F'lar. Opakovaně se přes rameno ohlížel na Ramoth. „Co to do ní vjelo?”
„Zřejmě odezva mých nočních můr. Probudila jsem se pokrytá ledovým potem. “
„Když jsem odcházel, abych určil hlídky, spala jsi naprosto klidně. Sama víš, že při té rychlosti, s jakou tahle dráčata rostou, jsou už docela dobře schopná kratších letů. Celý den se jenom krmí a spí a to... “
„... je pro růst draka to základní, “ doplnila ho Lessa a zadumaně usrkávala ze svého kouřícího klahu. „Ty zamýšlíš být zvlášť pozorný, pokud jde o jejich výcvik, vid?”
„Jistě máš na mysli, jestli jim zabráním v náhodném cestování mezi časem, že? Tak na to můžeš vzít jed, “ ujistil ji F'lar.

„Nijak nestojím o to, aby mi znudění drakeni nezodpovědně hopsali sem a tam. “ Věnoval jí dlouhý a přísný pohled.
„Ale to přece nebyla moje chyba, že mě nikdo nezačal učit létat včas!” odpověděla líbezným tónem, který užívala, když chtěla být obzvlášť zlomyslná. „Kdyby mě cepovali od okamžiku Zasvěcení až do dne mého prvního letu, nikdy bych na ten trik přijít nemohla. “
„V tom máš úplnou pravdu, “ souhlasil ve vší vážností.
„Sám víš, F'lare, že pokud jsem tu možnost objevila já, musel či mohl na ni přijít i někdo jiný. Třeba se to už dávno stalo. “
F'lar se napil a trochu se zašklebil, jak si vařícím klahem opařil jazyk. „Vůbec nemám zdání, jak bychom to mohli nenápadně zjistit. Byli bychom značně bláhoví, kdybychom věřili, že jsme úplně první. Je to, koneckonců, schopnost drakům vlastní, jinak bys něco podobného v životě nemohla dokázat. “
Lessa se zamračila. Prudce nabrala dech do plic, ale pak pokrčila rameny a pomalu vydechla.
„Tak spusť, “ vybídl ji F'lar. „Já jen, jestli by nebylo možné, že naše přesvědčení o hrozbě Vláken by mohlo kořenit z toho, že se jeden z nás vrátil do časů, kdy Vlákna skutečně padala? Chci tím říct... “
„Moje zlaté děvče, přece jsme spolu rozebrali každičkou náhodnou myšlenku i každičký čin – dokonce i ten sen, který tě dneska ráno tak rozrušil, ačkoli já nepochybuji, až za něj může ta spousta vína, kterou jsi včera večer vypila - takže bychom skutečnou předtuchu nepoznali, ani kdyby nám sama přišla naproti a udeřila nás do tváře. “
„Pořád se ale nemohu zbavit domněnky, že tahle schopnost přemisťovat se mezi časem má naprosto zásadní význam!” vybuchla Lessa rozrušeně.
„Tak tohle, milá Weyreno, opravdu je skutečná a neovlivněná předtucha!”
„Ale proč?”
„Neptej se proč, “ opravil ji tajuplně. „Kdy. “ Někde vzadu v hlavě se mu zatřepetal jakýsi zatím neurčitý nápad. Snažil se mu pomoci na denní světlo, aby ho mohl dotvořit. Mnementh mu oznámil, že do weyru vchází F'nor.
„Co se ti stalo?” užasl F'lar při pohledu na nevlastního bratra, který se dusil a prskal, tvář křečovitým lapáním po dechu celou zrudlou.
„Prach, “ kašlal F'nor a rukavicemi si oprašoval rukávy a hrudník. „Spousta prachu, ale Vlákna žádná, “ dodal a paží obsáhl veliký půlkruh, přičemž významně zakmital prsty. Pak si přejel po těsných kalhotách z wheří kůže a zamračil se, když tím rozvířil další oblak černého sazovitého prachu.
F'lar sledoval, jak se prach snáší k zemi a ucítil, že se mu v těle napíná každý sval.
„Kde jsi se tak strašně zaprášil?”
F'nor se na něho podíval trochu překvapeně. „Když jsem držel počasní hlídku v Tilleku. Poslední dobou trpí těmi prašnými bouřemi celý sever. Já jsem ale přišel kvůli tomu... “ Náhle se nad F'larovým vyčítavě ztrnulým postojem zarazil. „Co je s tím prachem?” zeptal se zmateně.
F'lar se otočil na podpatku a rozběhl se po schodišti do Síně Letopisů. Lessa pelášila těsně za ním, zatímco F'nor se zpozdil vzadu.
„Říkal jsi v Tilleku?” vyštěkl F'lar na svého zástupce. Sklízel ze stolu hromady předmětů, aby tam mohl rozložit čtyři mapy. „Jak dlouho už tam ty bouře trvají? A proč jsi mi je nehlásil?”
„Hlásit ti prašné bouře? Ale ty ses zajímal jen o pohyb teplých vzdušných proudů!”
„Ptám se, jak ty bouře už trvají dlouho!” práskl F'la-rův hlas.
„Přibližně týden. “
„Co je to přibližně?”
„První bouři zpozorovali před šesti dny v Horním Tilleku. Hlásili je z Bitry, Horního Telgaru, Cromu a z Výšin, “ oznámil F'nor stručně.
S nadějí se ohlédl na Lessu, ale zjistil, že i ona si upřeně prohlíží ty čtyři neobvyklé mapy. Snažil se pochopit, proč jsou přes pernské pevniny navrstveny ty vodorovné i svislé pásy, ale jejich smysl mu stále unikal.
F'lar si dělal spěšné poznámky a odsunul nejdřív jednu a potom druhou mapu.
„Tak jsem se do toho zapletl, že jsem zapomněl rozumně myslet, jasně vidět a dát si souvislosti dohromady, “ vrčel si Vůdce Weyru pro sebe, když vztekle odhazoval rydlo.
„Když ty jsi ale mluvil jenom o vzdušných proudech, “ zaslechl F'nor svoji vlastní zahanbenou obhajobu. Začínalo mu docházet, že svého Vůdce Weyru čímsi zklamal.
F'lar jen netrpělivě potřásl hlavou. „Já tě z ničeho neviním, F'nore. To byla moje chyba. Měl jsem se tě zeptat. Věděl jsem přece, jaká je to šťastná náhoda, že počasí zůstává tak chladné. “ Položil obě ruce F'norovi na ramena a pevně mu pohlédl do očí. „Padala totiž Vlákna, “ oznámil mu vážně. „Padala, ale do ledového vzduchu, zmrzla a vítr je rozfoukal” - a F'lar napodobil, jak F'nor předtím zatřepetal prsty - „V podobě černého prachu. “
„Černý, černější, nejčernější... “ odříkala Lessa. „V, Baladě o Moretině jízdě je o černém prachu celý refrén. “
„Zrovna teď bys mi Moretu připomínat nemusela, “ zavrčel F'lar, který se skláněl nad mapami. „Ta se dokázala dorozumět s úplně všemi draky, co jich jen ve Weyru bylo. “
„Vždyť to já dovedu taky!” bránila se Lessa. Pomalu, jako by nevěřil vlastním uším obrátil se F'lar k Lesse. „Cos to teď povídala?”
„Řekla jsem, že se dokáži domluvit s každým drakem v našem Weyru!”
F'lar z ní nespouštěl oči a samým rozčilením až pomrkával. Zvolna dosedl na desku stolu.
„A jak dlouho, “ vymáčkl ze sebe, „jak dlouho tuhle neuvěřitelnou schopnost máš?”
Jeho chování i tón hlasu způsobily, že Lessa zčervenala a začala koktat jako provinilý weyrlinek.
„Já... já to uměla odjakživa. Už tenkrát s tím hlídacím wherem na Ruathě. “ Rozpačitě mávla k západu, kde se Ruatha rozkládala. „Už tam jsem mluvila s Mnementhem. A... když jsem pak přišla sem, tak jsem dokázala... “ Pod obviňujícím

pohledem F'larových tvrdých, chladných očí se jí najednou zlomil hlas. Ten pohled ji nejen z čehosi vinil, co hůř, pohrdal jí.
„A já se domníval, žes souhlasila, že mi budeš pomáhat a taky důvěřovat!"
„Mně je to hrozně líto, F'lare. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že zrovna tohle by mohlo být někomu k užitku, ale... "
F'lar se náhle vymrštil ze sedu a oči mu zahořely strašným hněvem.
„Jediná věc, na kterou jsem celou tu dobu nemohl přijít, byla, jak řídit letku a současně zůstat ve spojení s Weyrem během každého útoku, abychom dostali posily a doplnění zásob Ohňovců přesně včas. A ty... tys tu celou dobu jen seděla a zlomyslně jsi tajila to... "
„Já přece NEJSEM zlomyslná!" rozkřikla se na něho Lessa. „Už jsem ti řekla, že je mi to líto a to je taky pravda! Ale ty máš ten nechutný, vychytralý zvyk, že tajíš všechny své úmysly! Odkud jsem asi mohla vědět, že nemáš úplně stejné schopnosti? Jsi přece F'lar, Vůdce Weyru, ty přece umíš, co se ti jenom zachce! Ale ne, ty se v pokrytectví naprosto vyrovnáš R'gulovi, protože jsi mi v životě neprozradil ani polovinu těch záležitostí, které bych správně měla vědět... !"
F'lar po ní sáhl a třásl s ní tak dlouho, dokud její hněvivý křik neutichl.
„Tak dost! Nemůžeme si dovolit tady ztrácet čas takovými dětskými hádkami!" A najednou mu oči povylezly z důlků a ústa se mu otevřela v úžasu. „Ztrácet čas? Ale to je přesně ono!"
„Vrátit se mezi časem?" vydechla Lessa ohromeně.
„Úplně správně! Mezi časem!"
F'nor už nerozuměl vůbec ničemu. „O čem se to, vy dva, vlastně dohadujete?"
„Za svítání začala v Neratu totiž padat Vlákna, " oznámil mu F'lar s planoucíma očima. teď už se zase choval vojáčky.
F'nor ucítil, jak se mu útroby svírají zlou předtuchou. V Neratu za svítání? Ale to znamená, že deštné pralesy budou naprosto zničeny! Při představě toho nebezpečí ucítil, jak se mu tělem vzdouvá vlna rozhořčení.
„A my se proto vrátíme nazpátek, mezi časem, a proto tam budeme ve chvíli, kdy Vlákna padat teprve začnou, čili před dvěma hodinami! F'nore, oni totiž draci umějí létat nejenom na Místo, které jim nařídíme, ale také do Času, který si zvolíme!"
„Místo? Čas?" opakoval užaslý F'nor. „To ale může být pořádně nebezpečné!"
„To máš pravdu, ale dneska tak zachráníme Nerat. No tak, Lesso, " a F'lar s ní znovu zatřásl, tentokrát však se směsicí hrdosti a lásky, „nařiď, ať se venku shromáždí všichni draci, mladí, staří, prostě všichni, kteří dokážou létat. Řekni jim, ať se plně naloží pytli s Ohňovcem. Jenom nevím, jestli se domluvíš skrze čas... "
„Ten sen dneska ráno... "
„No, doufejme. Ale teď honem vyburcuj celý Weyr. " Otočil se k F'norovi. „Jestliže Vlákna padají... vlastně padala... za svítání na Nerat, tak se teď budou snášet na Keroon a Istu, protože ty jsou ve stejném časovém pásmu. Do Keroonu tedy odvelíš dvě letky. Vzbouříš všechny obyvatele plání a přinutíš je, aby zažehli spaliště. Vezmeš si s sebou i nějaké weyrlinky a pošleš je do Igenu a Isty. Tyhle Držby nejsou v tak bezprostředním ohrožení, jako je Keroon. Dostavím se za tebou s posilami, jak jen to půjde nejdřív. A ještě něco... ať tvůj Canth zůstává ve spojení s Lessou!"
F'lar pleskl bratra přes rameno a poslal ho ven. Hnědý jezdec byl plnění rozkazů příliš navyklý, než aby se nějak dohadoval.
„Mnementh říká, že R'gul je teď velící důstojník a ten prý chce vědět... " začala Lessa.
„Tak poběž, děvče!" vybídl ji F'lar. Oči mu hořely vzrušením. Shrábl své mapy a postrčil ji po schodišti nahoru.
Doběhli do weyru právě ve chvíli, kdy dovnitř v T'sumově doprovodu vcházel R'gul, který nad neobvyklým rozkazem polohlasně klel.
„Hath mi vzkázal, že se mám hlásit, " stěžoval si. „To je mi ale pěkná věc, když můj vlastní drak... "
„R'gule a T'sume, připravte svoje letky k odletu. Vyzbrojte je tolika Ohňovci, kolik jich jen unesou, a shromážděte se všichni nad Kamennou Hvězdou. Já se k vám za pár minut připojím. Přemístíme se do Neratu za rozednění!"
„Do Neratu? Já jsem ale velící důstojník, žádná hlídka... "
„Však tohle také není hlídka, " zarazil ho F'lar. „Ale pane, " vložil se do řeči udivený T'sum, „v Neratu svítalo před dvěma hodinami stejně jako u nás. "
„A do té doby se také přemístíme, hnědí jezdci. Přišli jsme na to, že draci mohou cestovat mezi prostorem stejně jako mezi časem. V Neratu za svítání padala Vlákna. Vrátíme se tedy mezi časem nazpátek a sežehneme je přímo na obloze. "
R'gulova nesouvislého naléhání, aby mu všechno pořádně vysvětlil, si F'lar přestal všímat. T'sum zatím popadl pytle na Ohňovce a utíkal zpátky k římse, kde na něho čekal Munth.
„Tak sebou přece trochu hoď, ty starý blázne!" vyjela si na R'gula navztekaná Lessa. „Padají Vlákna! Neměl jsi pravdu, ale teď se začni chovat jako opravdový draken! Nebo zmiz do mezimezí a už se nevracej!"
Ramoth, kterou ten poplach probudil, šťouchla do R'gula hlavou velikosti dospělého muže. Bývalý Vůdce Weyru se nakonec probral ze svého chvilkového ohromení a bez dalšího vyptávání vyrazil do chodby za T'sumem.
F'lar si oblékl svoji blůzu ze silné wheří kůže a natáhl si jezdecké boty.
„Lesso, zařid, aby dostali zprávu na všech Držbách. Tenhle první útok přestane od této chvíle za čtyři hodiny, čili dostane se na západ pouze k Istě. Přesto však vyžaduju, aby varování obdrželi na každé Držbě i v řemeslnických a rolnických kastách!"
Přikývla s očima přilepenýma k jeho tváři, aby jí neuniklo ani slůvko.
„Krvavice své Míjení naštěstí teprve začíná, takže s dalším útokem si nebudeme muset pár dní lámat hlavu. Ten další vypočítám až po návratu.
A teď ještě nařiď Manoře, ať drží své ženy v pohotovosti. Budeme potřebovat celá vědra hojivé masti, protože Draci budou pošviháni Vlákny a bude je to bolet. A co je nejdůležitější: kdyby snad došlo k nějakému neštěstí, budeš muset počkat, až bude bronzovému drakovi alespoň rok, než bude moci nalétnout na Ramoth... "

„Na Ramoth nenalétne žádný kromě Mnementha!" vykřikla Lessa a z očí jí létaly blesky.
F'lar ji k sobě přitiskl v drtivém objetí a přisál se jí na ústa tak bolestivě, jako kdyby chtěl vypít všechnu tu její něhu i sílu najednou. Potom ji pustil tak zprudka, až zavrávorala a padla zády na Ramothinu skloněnou hlavu. Na okamžik se ke svému drakovi přimkla. Hledala u něj oporu stejně jako útěchu.
„To ovšem jenom v případě, že mě Mnementh dokáže dohonit, " poznamenala Ramoth lišácky.

Uhýbej ke straně,
ať ti krev nevzplane!
Hnědé, modré, spas
mezimezí mráz!
Bronzoví, zelení,
uhněte plameni!
Draken se musí vydat v let,
kdykoliv hrozí s Vlákny střet!

F'lar pádil chodbou směrem k venkovní římse. Do stehen mu tloukly pytle s Ohňovcem a on byl náhle strašně rád, že drželi ty nekonečné a zdlouhavé hlídky nad každou pernskou Držbou a roklinou. V duchu si naprosto jasně dokázal vybavit Nerat. Viděl ty mnohočetné lístky popínavých květin, které jsou v tomto ročním období hlavním rysem deštného lesa. V paprscích vycházejícího slunce budou jejich slonovinově zbarvené květy mezi ostatními širokolistými rostlinami svítit jako dračí oči.
Mnementh se s pohledem vzrušením celým horečnatým zbrkle spustil na římsu. F'lar se drakovi vyhoupl na šíji.
Celý Weyr vřel změtí různobarevných křídel, křikem i vzájemně si protiřečícími rozkazy. Atmosféra byla nabitá elektřinou, ale v tom organizovaném zmatku F'lar nevycítil vůbec žádnou paniku. Z otvorů skalních stěn obklopujících Žleb proudila lidská i dračí těla. Zeny pobíhaly z jedné Dolní Jeskyně do druhé. Děti, které si hrály u jezera, dostaly za úkol nasbírat dříví na oheň. Před kasárnami se pod dohledem starého C'gana řadili weyrlinci. F'lar pohlédl vzhůru ke Štítu a s uznáním si povšiml, jak sevření formace letky dodržují. Zahlédl, jak se formuje další letka, a rozeznal hnědého Cantha s F'norem na krku přesně v tom okamžiku, kdy celá letka zmizela.
Nařídil Mnementhovi, aby vzlétl. Vítr byl chladný a byl cítit vlhkostí. Pozdní sníh? Jestli měl ještě začít padat sníh, byl nejvyšší čas.
Po levici se mu rozprostřela R'gulova a T'sumova letka, napravo zase D'nolova a T'borova. Každý drak měl pořádný náklad pytlů. A potom F'lar předal Mnementhovi představu časného jara v Neratském deštném lese těsně před tím, než se začne rozednívat, obraz těch zářících květů popínavých rostlin a třištících se mořských vln na útesech Náhorní Mělčiny.
Vedle spalujícího chladu v mezimezí ucítil F'lar i osten pochybností. Zachoval se snad nesoudně, neposlal je snad všechny tím putováním mezi časem v té své zoufalé snaze předhonit Vlákna v Neratu na jistou smrt?
Jenže pak se v tom šerém přísvitu zvěstujícímu den všichni objevili. Nahoru k nim zavanula opojná a šťavnatá vůně deštného lesa. A také teplá, a právě to vzbuzovalo obavy. Zdvihl oči a pohlédl kousek k severu. S výhružným blikáním tam na nebi planula Krvavice.
Jezdci pochopili, co to vlastně dokázali, a ohromeně se rozhovořili. Mnementh F'larovi prozradil, že draci jsou úžasem svých jezdců trochu překvapeni.
„A teď mne, jezdci, poslouchejte!" zvolal F'lar pronikavě. Ve snaze, aby ho všichni zaslechli, zněl jeho hlas trochu nepřirozeně. Počkal, až se všichni stáhnou co nejblíž. Požádal totiž Mnementha, aby tento příkaz sdělil všem ostatním drakům. Potom začal vysvětlovat, co vlastně udělali a proč. Nikdo neřekl ani slovo, ale přes pestrá dračí křídla si jezdci navzájem vyměňovali neklidné pohledy.
F'lar potom drakenům rázně nařídil, aby se rozptýlili do schodovitě uspořádané formace, jednotlivé řady od sebe vzdálené na pět dračích rozpětí.
Začalo vycházet slunce.
Šikmo od moře se blížila záplava, jako stále se zahušťující mlha. To se snášela Vlákna, tichá, nádherná a zrádná. Když tyto prostor křižující stříbřitě šedé výtrusy pronikly do teplého atmosférického obalu Pernu, odvíjely se z ledově zmrzlých oválů v podobě hrubých napodobenin pavoučího vlákna. Svou vlastní pustopustou planetou vypuzené do prostoru, bez vlastní vůle či vědomého záměru mířily rovnou k Pernu jako příšerný déšť, který hledá živnou půdu pro svoje další rozrůstání. Jediné Vlákno, které se zaboří hluboko do úrodné země, se v teplé hlíně rozplemení do tisícovek dalších a změní ji v sazovitě prašnou poušť. Jižní pernský světadíl takhle kdysi Vlákna vysála až na kost. Skutečnými parazity Pernu byla tedy jedině Vlákna.
Nad zelenými Neratskými vrcholky se v postupujícím rozednění vydral z osmdesáti mužských a osmdesáti dračích hrdel přidušený ryk - jako kdyby Vlákna tu výzvu k boji mohla doopravdy slyšet, říkal si v duchu F'lar.
Naráz pak draci stočili své klínovitě hlavy ke svým jezdcům, aby přijali Ohňovce. Mohutnými čelistmi změkčili odštěpky, spolkli je a dožadovali se dalších. V útrobách zvířat vzkypěly kyseliny a začaly se vytvářet jedovaté fosfiny. Kdykoliv draci vychrlili proud plynu, vznítil se na vzduchu pustošivým plamenem, kterým draci spalovali Vlákna na obloze a dokázali je vypálit i ze země.
Jakmile se Vlákna začala snášet na Neratské pobřeží, dračí instinkt velel vyrazit vpřed.
Ke svým bronzovým jezdcům se F'lar stavěl odjakživa s úctou, ale během následujících hodin dosáhl jeho obdiv zcela nových rozměrů. Mohutnými údery křídel se Mnementh řítil s planoucím dechem vstříc k hrozbě, kanoucí k zemi. Páry, hnané větrem nazpátek, dusily F'lara tak dlouho, dokud ho nenapadlo přikrčit se na boční straně bronzového krku.

Jedno z Vláken šlehlo Mnementha přes špičku křídla a drak bolestí vyjekl. V mžiku se s ním F'lar vrhl do mezimezí, chladného, tichého, temného. Zmrzlé Vlákno se z rány odlouplo a než by člověk mrkl, byli zpátky a tváří v tvář čelili neodvolatelnému zlu dalších Vláken.
Všude kolem sebe viděl F'lar draky míhat se do mezimezí a zase nazpátek. Sotva se vynořili, už zase chrlili oheň, prudce klesali a zase vzlétali v honbě za cílem.
Po jisté době, kdy se posouvali po obloze přes celý Nerat, začínal F'lar v instinktivních úhybných manévrech draků rozeznávat jistou zákonitost. A stejně tak i u Vláken. Na rozdíl od všech tvrzení, vyčtených během usilovného studia z Letopisů, se totiž Vlákna snášela v celých chumáčích. Nepadala tedy jako déšť v podobě vytrvalého lijavce, ale v poryvech jako sníh, tady, a nahoře, a zase tamhle, chuchvalec smetený najednou kamsi stranou. Vlákna tedy, navzdory plynulosti, jejíž představu navozoval už jejich název, plynule k zemi nepadala.
To jste nad sebou zahlédli skvrnu. Váš drak se jí s plamenným dechem vznesl vstříc a vy jste při pohledu na to, jak se chuchvalec začal zdola až k hornímu okraji smršťovat, prožívali pronikavou radost. Občas se skvrna objevila mezi dvěma jezdci a tu pak dal jeden z draků znamení, že si ji bere na starost, a šipkou se vrhl k cíli, který sežehl ohnivým plivancem.
Drakeni se postupně propracovávali nebem nad deštnými lesy, hustě a lákavě zelenými. F'lar si raději ani nepředstavoval, co by s touto šťavnatou a úrodnou půdou provedla třeba jen jediná brázda po zabořeném Vláknu. Pošle pak hlídku, aby z co nejnižší možné výšky propátrala každičkou čtvereční stopu porostu. Jediné Vlákno, jedno jediné Vlákno by dokázalo zhasit všechny ty bílé oči zářících révovníků.
Někde nalevo zaječel drak. Dřív, než F'lar stačil zjistit, o které zvíře se jedná, vrhlo se do mezimezí. K F'larovi doléhaly bolestivé výkřiky od lidí stejně jako od draků. Snažil se neposlouchat a soustředil se, po způsobu draků, pouze na tady - a - teď. Jestlipak si Mnementh ty pronikavé výkřiky zapamatuje? F'lar zatoužil, aby on sám na ně mohl ihned zapomenout.
On, F'lar, bronzový jezdec, si najednou připadal naprosto nadbytečný. Vždyť to jsou jenom draci, kdo svádí tuhle strašnou bitvu! Ty své zvíře sice pobízíš, konejšíš ho, když se mu Vlákna propálí do kůže, ale pořád zůstáváš závislým na jeho instinktu a rychlosti.
Po tváři náhle skanul F'larovi tekutý oheň a zažral se mu do ramene jako kyselina... až jeho rtů se vydral výkřik nečekaného utrpení. Mnementh s nimi smýkl do milosrdného mezimezí. Draken ze sebe zběsile rval přilepená Vlákna; ucítil, jak se v tom silném mrazu drolí a odlupují se pryč. Zhnuseně pleskal po stále pálících zraněních. Když se opět vynořili v neratském vlahém ovzduší, žhavá bolest trochu polevila. Mnementh na něho povzbudivě zabroukal a pak vydýchl oheň a už se hnal za dalším chuchvalcem.
Ohromený vlastním sobectvím, F'lar honem svému zvířeti prohlédl plece a pátral po zrádných bolestivých vrypech. V uhýbání se mi nikdo nevyrovná, vychloubal se Mnementh a zakormidloval pryč od chumáče Vláken, který se objevil nebezpečně blízko. Pustil se za ním hnědý drak a spálil Vlákna na popel.
Uplynuly možná minuty, uplynuly možná celé stovky hodin, když se F'lar náhle s překvapením zadíval na sluncem ozářenou hladinu. Vlákna teď neškodně padala do slaných vod. Vpravo na východ ležel Nerat, jehož skalnaté štíty se skláněly k západu.
F'lar cítil vyčerpání v každičkém svalu. Ve vzrušení z toho zběsilého boje dočista zapomněl na krvavé šrámy v obličeji a na rameni, ale teď, když Mnementh letěl pomalu a klidně, zranění se palčivě rozbolela.
Zamířil s Mnementhem do co největší výšky a když byl spokojený, zůstali se kolébat na místě. F'lar se rozhlédl a ujistil se, že na pevninu už Vlákna nepadají. Dole pod ním řetěz nízoučko i výše letících draků pátral po jakékoliv známce rozryté země a číhal, jestli se někde zčistajasna nekácejí stromy či nehroutí souvislý porost.
„Tak teď zpátky do Weyru, “ zavelel Mnementhovi a zhluboka si povzdechl. Uslyšel, jak bronzový drak při vlastním skoku do mezimezí ještě stačil předat rozkaz ostatním. Byl tak unavený, že si ani nedokázal představit cíl - natož čas, a spolehl se pouze na Mnementhův instinkt vrátit se časem i prostorem pokaždé správně domů.

Jen čest je pro dračí hlídky vším,
ať je to myšlenka, slovo, čin.
Vždyť jen na nich bude záležet,
zda zhyne či spasen bude svět!

Lessa stála na římse a natahovala krk ke Kamenné Hvězdě na Bendenském Štítu, dokud jí všechny čtyři letky nezmizely z očí.
Hlubokým povzdechem dala průchod svým obavám, načež rychle seběhla po schodišti až na dno Bendenského Weyru. Všimla si, že u jezera někdo rozdělává oheň a Manora že zvučným, ale klidným hlasem uděluje ženám příkazy. Starý C'gan si nechal nastoupit weyrlinky. V oknech kasáren zahlédla Lessa závistivé pohledy úplně nejčerstvějších jezdců. Na létání na ohnivém draku měli ještě času dost. Podle toho, co jí naznačil F'lar, tak dokonce celé Oběhy.
Rozechvěle přistoupila k weyrlinkům, ale nakonec se přinutila k úsměvu. Přikázala jim, aby se rozletěli varovat všechny Držby a bleskově si u každého draka zkontrolovala, jestli dostal správnou představu orientačních bodů. Držby budou zanedlouho vzhůru nohama. Canth jí oznámil, že v Keroonu se objevila Vlákna a padají právě na Keroonské pobřeží Neratské Zátoky. Také jí prozradil, že na ochranu těch lučin podle F'lara pouhé dvě letky nestačí.
Lessa se zarazila v chůzi a usilovně se snažila vzpomenout, kolik letek už odlétlo celkem.
Zbývá tu ještě K'netova letka, upozornila ji Ramoth. Támhle na Štítu.
Lessa tam pohlédla a spatřila bronzového Piyantha, jak v odpověď třepetá křídly. Nařídila mu, aby se mezimezím přemístili do Keroonu k Neratské Zátoce. Celá letka se poslušně zvedla a naráz zmizela.

Povzdechla si a otočila se k Manoře, když ji náhle zahltil odpudivý zápach a prudký poryv větru ji málem zbavil rovnováhy. Obloha nad Weyrem byla plná draků. Právě se chtěla obořit na Piyantha, proč že neodletěli do Keroonu, když si uvědomila, že počet zvířat daleko přesahuje tu K'netovu dvacetičlennou letku.
Ale vždyť jste sotva odletěli! užasla, když rozeznala s ničím nezaměnitelný tvar těla bronzového Mnementha.
Jenže pro nás to byly celé dvě hodiny, odpověděl jí Mnementh a znělo to tak vyčerpaně, že Lessa soucitem až přivřela oči.
Několik draků se rychle spouštělo do Weyru. Z jejich neohrabaného letu se dalo vyčíst, že utrpěli zranění.
Jedna jak druhá popadly ženy nádoby s hojivými mastmi a kusy čistého plátna. Spěšně naznačovaly drakům, aby přistáli přímo u nich a hned začaly hluboce popálená křídla, připomínající černorudou krajku, natírat znecitlivujícím olejem.
Bez ohledu na své, třeba i vážné zranění, staral se každý jezdec nejprve o svoje zvíře.
Jedním okem Lessa pořád hlídala Mnementha. Nepochybovala, že F'lar by svého obrovského bronzového draka nenechal ve vzduchu takhle dlouho, kdyby měl být vážněji zraněný. Pomáhala právě T'sumovi ošetřit Munthovo ošklivě proděravělé pravé křídlo, když jí najednou došlo, že obloha nad Kamennou Hvězdou je prázdná.
Přinutila se dokončit nejprve Munthovo ošetření a teprve potom se vydala pátrat po bronzákovi a jeho jezdci. Když je konečně našla, spatřila rovněž Kylaru, která do F'larovy tváře a ramene vtírala mast. Odhodlané se k té dvojici pustila, když zachytila naléhavou prosbu, kterou k ní vyslal Canth a všimla si, že i Mnementh zachytil hnědákův vzkaz, protože prudce zvedl hlavu k nebi.
„F'lare, Canth říká, že se bez pomoci neobejdou!" zvolala a ani nevzala na vědomí, že Kylara hbitě vklouzla do pobíhajícího davu.
F'larovo zranění nebylo nijak vážné. Sama se o tom pečlivě přesvědčila. Nehezké spáleniny, které se však nezdály být zvlášť hluboké, už stačila ošetřit Kylara. Kdosi mu přenesl jinou kožešinu místo té, kterou Vlákna propálila naskrz. F'lar se zachmuřil a hned nato bolestně zamžikal, protože zamračení mu zkrabatilo jeho spálenou tvář. Lačně hltal svůj klah.
Mnementhe, kolik je přesně těch schopných letu? Ale, nech to být. Prostě ať všichni vzletí i s nákladem Ohňovce!
„Jsi v pořádku?" starala se Lessa a zachytila ho za paži. Nemůže přece od ní takhle odejít, nebo snad ano?
Unaveně se na ni usmál. Strčil jí svůj prázdný džbánek do dlaní a krátce ji stiskl. Potom se vyšvihl na Mnementha.
Kdosi k němu přiběhl s pytlem Ohňovců.
Modří, zelení, hnědí a bronzoví draci vzlétali z Weyrského Žlebu v rychlém sledu. Nad Weyrem se teď vznášelo něco málo přes šedesát draků, zatímco před chvilkou jich sem přilétlo osmdesát.
Tak málo draků. A tak málo jezdců. Jak dlouho se můžou takhle dřít?
Canth vyřídil, že by F'nor potřeboval další zásoby Ohňovce.
Lessa se z úzkostí rozhlédla. Ze své zpravodajské výpravy se nestačil vrátit ještě ani jeden weyrlinek. Za Zády jí žalostné zabroukal drak, ale když se otočila, spatřila jenom mládě Pridith, jak se přes Weyr batolí ke Krmišti a při chůzi laškovně pošťuchuje Kylaru. Všichni ostatní draci byli bud zranění, nebo... a tu jí pohled padl na C'gana, který se zrovna vynořil z kasáren weyrlinků.
„C'gane, jestlipak byste s Tegathem dokázali donést další zásobu Ohňovců F'norovi do Kerronu?"
„To je přece maličkost, " ujistil ji starý modrý jezdec. Hruď se mu přitom dmula pýchou a oči mu zahořely. Doteď ji nenapadlo, že by také jeho mohla někam poslat, a on přitom celý život cvičil právě v předtuše takhle naléhavého poslání. Bylo by nespravedlivé, kdyby měl přijít o svou velkou příležitost.
Lessa se starcově dychtivosti pochvalně usmála a společně se pustili do nakládání těžkých pytlů na Te-gathovu šíji.
Starý modrý drak pofrkával a nedočkavě tančil, jako kdyby se mu zas vrátilo bývalé mládí a síla. Předala jim ty záchytné body, které jí zobrazil Canth.
Potom už jenom sledovala, jak ti dva mžiknutím oka zmizeli nad Kamennou Hvězdou.
„To není spravedlivé! Všechnu tu legraci si užijou jenom oni, " postěžovala si Ramoth rozmrzele. Lessa ji našla, jak se sluní na skalní římse a zálibně si protřepává svá obrovitá křídla.
„Kdybys žvýkala Ohňovce, zhloupneš jako obyčejný zelený drak, " napomenula ji Lessa přísně. V duchu ji však královnina nespokojená nabručenost pobavila.
essa pak prošla mezi zraněnými. B'folova okouzlující zelená kráska sténala a pohazovala hlavou. Jedním křídlem, spáleným až na holou chrupavku, nemohla ani pohnout. Bude k nepotřebě celé dlouhé týdny, ale mezi draky jiné vážnější poranění nebylo. Od zoufalého pohledu B'folových ustaraných očí Lessa raději odvrátila zrak.
Během své obchůzky si uvědomila, že je více zraněných mužů než zvířat. Dva jezdci z R'gulovy letky utrpěli vážná poranění hlavy. Jeden z nich možná přijde dokonce o oko. Manora ho právě odvarem z uspavce zbavovala vědomí.
Další jezdec měl paži sežehnutou až na kost. Ačkoliv jinak většina ostatních zranění příliš vážná nebyla, Lessu zaskočilo jejich množství. A kdoví, kolik dalších bude zmrzačeno v Keroonu!
Z celkového počtu sto dvaasedmdesáti draků jich bylo z dalších bojů vyřazeno patnáct, i když někteří třeba jenom na den na dva.
Najednou dostala Lessa nápad. Jestliže N'ton skutečně dokázal jet na Canthovi, mohl by při dalším dračím výjezdu letět na drakovi jednoho z těch zraněných mužů, protože poraněných jezdců bylo víc nežli popálených draků. F'lar stejně porušuje Tradici, kdekoliv mu to vyhovuje, a tady byla další možnost, jak ji překročit - pokud s tím ovšem bude svolný i drak. Předpokládejme, že N'ton nebude mezi mladičkými jezdci jediný, kdo bude schopen přesednout na jiné zvíře.
Jaká výhoda by z toho mohla plynout v dlouhodobém výhledu? F'lar se vší určitostí prohlásil, že Spady Vláken nebudou zpočátku, když Krvavice své pětapadesát Oběhů dlouhé Míjení teprve zahajuje, tak časté. Ovšem, co je to časté? F'lar by jí to mohl prozradit, ale teď nebyl po ruce.
V každém případě měl dneska s tím Spadem Vláken v Neratu pravdu, takže to jeho vyčerpávající studium Starých

Letopisů přece jen přineslo svoje ovoce.
Ne, tak úplně bez chyby to nebylo. Zapomněl muže upozornit, aby se měli na pozoru nejen před oteplením, ale i před sebemenším výskytem černého prachu. Protože však přehlédnutí stačil napravit skokem mezi časy, Lessa mu tento menší omyl ušlechtile odpustila. Přesto však tahle jeho neomylná předvídavost přiváděla člověka až k šílenství. Lessa se ale honem opravila. F'lar nepředvídal a nehádal. On studoval. Počítal a plánoval. Přemýšlel a používal zdravý selský rozum, jako když podle zápisů v těch páchnoucích Letopisech spočítal, kdy a kde začnou Vlákna padat poprvé.
Najednou měla Lessa z celkových vyhlídek do budoucnosti mnohem lepší pocit.
Teď ještě kdyby naučila drakeny spoléhat v boji na neomylný cit jejich draků, mnohá zranění způsobená nepozorností jezdců by si tím mohli ušetřit.
Najednou vzduch proťal ostrý výkřik a nad Kamennou Hvězdou se vynořil modrý drak.
Ramoth! zaječela Lessa instinktivně, ani sama nevěděla proč. Královna byla ve vzduchu ještě dřív, než Lessin příkaz vůbec stačil doznít, neboť potácející se modrý drak měl naprosto zřetelně vážné potíže. Ze všech sil se snažil svůj šílený let zabrzdit, ale jedno křídlo mu vůbec nesloužilo. Jezdec přepadl přes drakovo mohutné rameno a teď visel na dračím krku nejistě jenom za jednu paži.
Lessa si hrůzou přitiskla dlaně ke rtům a zděšeně hleděla nahoru. Ve Žlebu panovalo absolutní ticho, ve kterém se rozléhalo jenom pleskání Ramothiných obrovitých křídel. Královna bleskově připlula nešťastnému modrému drakovi vstříc a na zmrzačené straně ho podepřela vlastním křídlem.
Se zatajeným dechem diváci sledovali, jak jezdec uklouzl, povolil stisk a spadl - přímo na Ramothiny rozložité plece. Modrý drak dopadl tvrdě jako kámen. Ramoth přistála měkce vedle něho a nahrbila se, aby lidé z Weyru mohli sundat jejího cestujícího. Byl to C'gan.
Když Lessa spatřila, jakou spoušť Vlákna v obličeji starého Harfeníka natropila, doslova se jí zvedl žaludek. Přisedla rychle k němu a opřela si jeho hlavu do klína. Lidé se kolem seskupili v uctivém a mlčenlivém kruhu.
Manora, s tváří jako vždy velice vážnou, měla oči zalité slzami. Poklekla a položila dlaň na starcovo srdce. Vzhlédla k Lesse a v očích se jí kmitla černá obava. Pomalu zavrtěla hlavou, načež se rty pevně sevřenými začala roztírat znecitlivující mast.
„Na chrlení ohně je už příliš bezzubý a na putování mezimezím zase moc pomalý, ten můj staroušek, “ zamumlal C'gan a házel přitom hlavou ze strany na stranu.
„Příliš starý, to je to. Ale, Draken se musí vydat let kdykoliv hrozí s Vlákny střet!“ Hlas se mu vyteatil do tichého povzdechu a starý jezdec zavřel oči. Manora s Lessou se po sobě úzkostně podívaly. Ticho náhle prořízl strašlivý a uširvoucí tón. Tegath se mohutným skokem vymrštil do vzduchu. C'ganovy oči se pomalu a nevidomě rozevřely. Lessa se zatajeným dechem sledovala modrého draka. Ještě dlouho potom, co Tegath zmizel z prostředka oblohy, snažila se tuto nezvratitelnou skutečnost sama před sebou popírat.
Weyrem se rozlehl hluboký sten, připomínající drásavé a osamělé vytí plačící vichřice. To draci vyjadřovali svoji poctu zmizelému druhovi.
„Opravdu... zemřel?” vydechla Lessa, ačkoliv to věděla.
Manora pomalu přikývla. Naklonila se a zatlačila C'ganovi oči. Po tvářích se jí valily slzy.
Lessa se zvolna zvedla a pokynula několika ženám, aby starcovo tělo odnesly. Roztržitě si otřela zakrvácené dlaně do sukně a snažila se soustředit na to, co by bylo zapotřebí zařídit jako další.
Přesto si ale nemohla pomoci a musela se v myšlenkách neustále vracet k této nedávné události. Jeden jezdec zemřel. A stejně tak i jeho drak. Vlákna si už vyžádala dvě oběti. Kolik dalších zahyne během tohoto krutého Oběhu? Jak dlouho ještě dokáže Weyr vzdorovat? Jak hodně se mají spoléhat na těch Ramothiných čtyřicet dráčat, která teprve dorůstají, a na další, která Ramoth i její zlaté dcery teprve počnou?
Aby se trochu zbavila své nejistoty a ulevila svému žalu, zašla si Lessa kousek stranou od ostatních. Spatřila Ramoth, jak krouží a pluje vysoko nad Weyrem a potom přistává nahoře na Štítu. Uvidí Lessa ta zlatavá křídla zanedlouho rudě a černě rýhovaná po zásazích Vláken? I její Ramoth potom... zmizí?
Ne, Ramoth nikdy ne! Ne, dokud je naživu Lessa! Už kdysi dávno ji F'lar nabádal, že se musí naučit vidět za omezující hranice Ruathské Držby a pouhé pomstychtivosti. A měl, jako obvykle, pravdu. Pod jeho poručnictvím se jako Weyrena sama přesvědčila, že život je skutečně víc než jenom pěstování draků a provozování Jarních Her. Život je boj dokázat něco nemožného - zvítězit nebo zemřít s vědomím, že se člověk alespoň pokusil!
A Lessa si náhle uvědomila, že konečné přijala svou roli naprosto beze zbytku; ať jako Weyrena nebo jako družka, pomáhala F'larovi připravovat lidi i jejich činy se zřetelem k těm mnoha Oběhům, které je všechny čekají - aby mohli Pern ochránit před Vlákny. Lessa vypjala hrud a bojovně vysunula bradu. Starý C'gan splatil svoji daň naprosto beze zbytku.

Draken se musí vydat v let,
kdykoliv hrozí s Vlákny střet!

Vždyť jen na nich bude záležet,
zda zhyne, či spasen bude svět!

Útok skončil v pravé poledne, přesně jak F'lar předpovídal. Ramoth seděla na Štítu a vítala znavené draky a jezdce vysokým troubením.
Sotva se Lessa přesvědčila, že F'lar neutržil žádná nová zranění, že ta F'norova jsou jenom povrchová a že Kylaru zaměstnává Manora v kuchyňských prostorách, sama se pustila do zajišťování péče o zraněné a do konejšení těch,

kteří byli přestálou hrůzou a neklidem celí bez sebe.
Když padl soumrak, ve Weyru se rozhostil podivně vzrušený mír - těla i duše ovládl klid, vyvolaný příliši vyčerpáním nebo bolestivým poraněním, a z obou vodu nebylo lidem do řeči. Lessa sestavila seznam mocných mužů a zvířat a přitom měla pocit, že vlastními slovy se vysmívá sama sobě. Pro příští bitvu s Vlákny bylo vyřazeno osmadvacet jezdců nebo draků. Jediné úmrtí představoval C'gan, ale v Keroonu přibyli další čtyři vážněji poranění draci a sedm šeredně popálených jezdců, kteří do dalších bojů nezasáhnou po celé měsíce.
Lessa zamířila přes Žleb ke svému weyru. Odevzdaně a s největší neochotou šla sdělit F'larovi tyto znepokojivé zprávy.
„Počítala, že ho najde v ložnici, ale místnost byla prázdná. Prošla kolem Ramoth, která už mezitím stačila usnout, do Poradní Síně, ale tam nebyl také nikdo. Zmateně a trochu už poplašeně Lessa pak téměř úprkem seběhla schody do Síně Letopisů, kde skutečně F'lara našla, jak se ztrhanou tváří usilovně pročítá zatuchlé kůže.
„Co tady děláš?" obořila se na něho hněvivě. „Ty bys měl především spát!"
„Však ty také, " protáhl pobaveně.
„Pomáhala jsem Manoře obstarat raněné…"
„Každý dělá to, co umí. " Přesto se ale v křesle narovnal a začal si třít krk a zakroužil ramenem, aby povolil ztuhlé svaly.
„Nemohl jsem usnout, " přiznal se Lesse, „tak mě napadlo, že se ještě podívám, na jaké odpovědi bych mohl v Letopisech narazit. "
„Další odpovědi? Ale na co?" vykřikla Lessa rozhořčeně. Jako by jim Letopisy vůbec kdy na něco odpověděly! Podle všech známek se obrovská zověd-nost za ochranu celého Pernu před padajícími Vlákny začínala na Vůdci Weyru podepisovat. Koneckonců, měl za sebou vypětí z první velké bitvy, a k tomu je nutno připočíst i vyčerpávající cestování mezi časy, když se všichni přemisťovali do Neratu, aby předběhli Zlověstná Vlákna.
F'lar se jen zazubil a pokynul Lesse, aby si k němu přisedla na lavičku přistavenou ke zdi.
„Potřebuji najít odpověd na nesmírně naléhavou otázku, a sice jak může jeden oslabený Weyr bojovat za celých šest Weyrů. "
Lessa pocítila, že útroby jí zaplavuje ledový děs.
„Ale jdi, o to se přece postará tvůj časový rozvrh!" prohlásila velkodušně. „Pomůže ti šetřit draky, dokud vás neposílí čtyřicítka těch nově dorostlých. "
F'lar však jen posměšně povytáhl obočí.
„Lesso, my dva si přece nemusíme něco nalhávat!"
„Dlouhá Mezidobí se ale vyskytla už dřív, " odporovala, „a jelikož je Pern přežil tehdy, proč by to nedokázal i teď?"
„Protože odjakživa tu bývalo šest Weyrů! A přibližně dvacet Oběhů před tím, než měla Krvavice začít se svým Míjením, začaly královny s obrovskými snůškami vajec. A to se týkalo skutečně všech královen, ne pouze jediné věrné Ramoth! Ach, kdybys jen věděla, jak Joru proklínám!" Rozrušeně se vymrštil a začal přecházet po místnosti. Při tom si podrážděně odhrnoval černou kadeř, která mu sklouzávala do očí.
Lessa bojovala mezi touhou F'lara utěšit a mezi snahou potlačit ten olověný, dusivý strach, který ji tížil v břiše a nedovoloval jí rozumně přemýšlet.
„Dřív jsi se takhle poraženecky nechoval... "
Prudce se k ní otočil. „Ne, ale teď mám za sebou první skutečný střet s Vlákny a spočítal jsem si, jaké ztráty jsme utržili. A to nás staví do nevýhody. Dokonce i za předpokladu, že nezraněné draky dokážeme obsadit jinými jezdci, budem jen těžko sestavovat trvale účinnou vzdušnou obranu a přitom ještě držet pozemní hlídky. " Všiml si jejího nechápavého pohledu. „Zítra bude zapotřebí projít pěšky celý Nerat. Byl bych pořádný hlupák, kdybych se spoléhal, že jsme stačili každičké Vlákno zachytit a spálit ještě ve vzduchu!"
„Měl bys tohle nechat na starosti Držebníkům! Nemohou se přece jenom zazdít v bezpečí svých Vnitřních Držeb a spolehnout se výhradně na nás. Kdyby nebyli předtím tak nedbalí a hloupí... "
Prudkým mávnutím učinil jejímu nářku přítrž. „Však oni svoje povinnosti splní, můžeš být klidná, " ujistil Lessu. Na zítřek svolávám celou Radu, všechny Pány Držeb i Mistry Cechů. Jenže najít místo dopadu Vláken samo o sobě nestačí. Jakpak chceš zničit tu brázdu, která se stačila zarýt hluboko pod povrch? Dračí dech je výborný ve vzduchu a pro povrchové záležitosti, ale hlouběji než tři stopy už není nic platný. "
„Propána, na tohle jsem vůbec nepomyslela. Ale přece spaliště... "
„... jsou pouze na kopcích a poblíž lidských obydlí, a ne na lučinách v Keroonu ani v Neratských krásně zelených deštných lesích!"
Tohle bylo ovšem děsivé zjištění. Lessa se žalostně pousmála.
„A já tak krátkozrace věřila, že ten náš ubohý Pern kromě našich draků k ochraně před Vlákny už nic víc nepotřebuje! A zatím... " Zoufale pokrčila rameny.
„Existují ještě jiné způsoby, " přesvědčoval ji F'lar. „Nebo alespoň existovaly. Tím jsem si naprosto jist. Narazil jsem na spoustu zmínek o tom, že Držby sestavovaly pátrací skupiny, které byly vyzbrojeny ohněm. Blíže se však o tom nikdo nerozepsal, protože šlo o věc všeobecně známou a tedy běžnou. " Znechuceně rozhodil paže a potom se zhroutil zpátky na lavičku. „Ani pět set draků by nedokázalo sežehnout úplně všechna Vlákna, která dnes padala. A jim se přesto podařilo Pern před tou zkázou uchránit!"
„Pern ano, ale nepřišli snad o celý Jižní Světadíl? Nebo snad měli plné ruce práce, aby z Pernu zachránili alespoň něco?"
„Před sto tisíci Oběhy si s Jižním Světadílem hlavu nikdo nelámal, " zavrčel F'lar.
„Ale na mapách přece je, " připomněla mu Lessa. F'lar se nenávistně zamračil na Letopisy, navršené na stole do němých hromádek.
„Přece v nich odpověď musí být! Někde určitě ano!"

Z hlasu mu zaznívá náznak zoufalství, který byl projevem sebeobviňování, že ve vyhledávání těchto stále unikajících odpovědí prostě selhal.
„Půlku těch zápisů by nerozluštil ani ten, kdo je sám sepsal, “ prohlásila Lessa přísně. „A kromě toho, nejvíc ze všeho nám zatím pomohly tvé vlastní nápady. Sestavil jsi přece mapy s časovými pásmy a vidíš, kolik užitku nám už přinesly!”
„Už zase smrdím kůžemi od hlavy až po paty, vid?” zeptal se a v koutku úst mu začal pohrávat úsměv.
„Na to vem jed!” ujistila ho s větší smělostí, než jakou sama cítila. „Oba jsme se přece mockrát přesvědčili, že Letopisy můžeme obvinit z těch nejneuvěřitelnějších nedůsledností. “
„Tak v tom s tebou, Lesso, souhlasím. Pojďme tedy zapomenout na existenci těchto scestných a zastaralých návodů a zkusme si vymyslet vlastní plán. Především tedy potřebujeme víc draků. Za druhé, potřebujeme je právě teď. Za třetí, potřebujeme něco stejně účinného, jako je plamenný dračí dech, abychom mohli zničit ta Vlákna, která se už stačila zabořit do země. “
„A za čtvrté se potřebujeme vyspat, jinak nedokážeme vymyslit vůbec nic“ dodala Lessa s náznakem své obvyklé příkrosti.
F'lar se hlasitě rozesmál a popadl ji do náruče.
„Ty sis na něco umanula, nemám pravdu?” škádlil ji a chtivě laskal její tělo.
Lessa ho bezmocně odstrkovala a snažila se mu vyprostit. Na člověka tak unaveného a ještě k tomu zraněného měl na milostné hrátky vskutku pozoruhodnou chuť. A ta Kylara! Ta její drzost, s jakou mu ovazovala rány!
„Mezi mé povinnosti Weyreny patří i péče o tebe, Vůdce Weyru!”
„A přitom jsi celé hodiny strávila u modrých jezdců a mne jsi přenechala něžné Kylařině pomoci. “
„Nevypadals na to, že by ti to zas tolik vadilo!”
F'lar zaklonil hlavu a rozeřval se smíchy. „Mám snad otevřít Fortský Weyr a poslat Kylaru pryč?” popichoval ji.
„Já osobně bych uvítala, kdyby Kylara byla odtud na celé míle i celé Oběhy daleko!” vyštěkla Lessa, vzteky už celá bez sebe.
F'larovi úžasem poklesla čelist a oči mu povylezly z důlků. S ohromeným výkřikem vyskočil ze sedadla.
„Tys na to přišla!”
„Přišla na co?”
„Celé Oběhy daleko! Vždyť to je přesně ono! Pošleme Kylaru nazpátek mezi časy i s její novou královnou a s dráčaty!”
F'lar začal vzrušeně přecházet po místnosti, zatímco Lessa se marně snažila sledovat proud jeho myšlenek. „Ne, měl bych raději poslat i jednoho z těch starších bronzových draků. A taky F'nora... jako dohled by se mi zamlouval právě F'nor... Samozřejmě by všechno muselo probíhat nenápadně -”
„Poslat Kylaru nazpátek... ale kam? A do jaké doby?” přerušila ho Lessa.
„Výborná otázka!” F'lar vytáhl své všudypřítomné mapy. „Vynikající otázka! Kam bychom je mohli poslat tady poblíž, abychom jejich přítomností v některém okolním Weyru nevyvolali nějaké nesrovnalosti? Tak třeba Výšiny jsou hodně daleko. Ale ne, našli jsme tam přece zbytky ohně s popelem ještě docela teplým, a neměli jsme přitom ani zdání, kdo ho vlastně mohl rozdělat a proč. Kdyby to byla stopa po jejich životě v minulosti, tak už by byli dneska připravení, a to tedy nejsou. Takže by na dvou místech současně být nemohli... “ F'lar nad tou paradoxní situací jenom zmatené vrtěl hlavou.
Najednou Lessin pohled přitáhl prázdný obrys zapomenutého Jižního Světadílu.
„Pošli je sem!” ukázala s úsměvem.
„Vždyť tam nic není!”
„Mohou si s sebou vzít všechno, co budou potřebovat. Voda tam bude určitě, tu Vlákna pohltit nedokážou, a všechno ostatní tam můžeme dopravit, krmení pro stáda, obilí... “
F'lar svraštil obočí, jak usilovně přemýšlel. Oči mu nápady jenom jiskřily. Zoufalství a poraženectví, které ho trápilo ještě před okamžikem, se propadlo do zapomnění.
„Před deseti Oběhy tam žádná Vlákna nepadala. A neobjevila se tam skoro už po čtyři stovky Oběhů. Deset Oběhů bude Pridith bohatě stačit, aby dospěla a stihla několik snůšek. A možná snese i další královny. “
Tu se ale F'lar zachmuřil a pochybovačně potřásl hlavou. „Ale ne, vždyť on tam není žádný Weyr. A žádná Líheň ani... “
„A odkud to víš tak jistě?” skočila mu rázně do řeči Lessa. Na tomto plánu shledala okouzlujících příliš mnoho stránek, než aby byla ochotná vzdát to takhle jednoduše. „Letopisy se o Jižním Světadílu vůbec nezmiňují, v tom máš pravdu, ale ono v nich toho chybí víc! Jak můžeme vědět, jestli se po těch čtyřech stovkách Oběhů, co se naposled odvíjela Vlákna, nestačil znovu zazelenat? Je nám dávno jasné, že pokud se nemohou živit nějakou organickou hmotou, tak Vlákna dlouho nevydrží, takže jakmile všechny živiny spotřebují, vyschnou a vítr je rozfouká. “
F'lar jí věnoval pohled plný obdivu. „No tohle! A proč se nad tím nikdo nezamýšlel už dřív?”
„Protože všichni smrděli kůží od hlavy až k patě!” Lessa mu pohrozila prstem. „Nehledě k tomu, že neexistoval žádný důvod, proč bychom si s tím hlavu lámat vůbec měli!”
„Nouze - nebo to snad byla žárlivost? - rozlouskne nejeden tvrdý oříšek. “ F'larův úsměv byl zlomyslnost sama, a když si k sobě Lessu přitáhl, prudce se odvrátila.
„To byla starost o dobro Weyru!” odsekla mu.
„A teď ti ještě prozradím, že tě tam zítra pošlu s F'norem na výzvědy. Však si to zasloužíš, když to všechno byl tvůj nápad!”
Lessa se přestala bránit. „Ty sám tam nepoletíš?”
„Celou tu záležitost svěřím s naprosto klidným svědomím do tvých povolaných rukou. “ Rozesmál se a přitiskl si ji ke

svému nezraněnému boku. S rozzářenýma očima se na ni nepřestával usmívat. „Budu se muset tvářit jako nelítostný Vůdce Weyru a zabránit Pánům, aby si zalezli do Vnitřních Držeb a práskli za sebou dveřmi. A navíc ještě doufám" - zdvihl hlavu a trochu se zamračil - „že některý Mistr Cechu bude znát řešení ke třetímu problému, a to, jak se zbavit Vláken v zemi už jednou zarytých. "
„Ale... "
„Ten výlet Ramoth trochu zabaví, takže dá pokoj s tím svým trucováním. " Přitiskl si dívčino tělo těsně k sobě a konečně se soustředil na tu její zvláštní, jemně modelovanou tvářičku. „A tys, Lesso, ten můj čtvrtý problém. " Sklonil se, aby ji políbil.
Když se však v přístupové chodbě ozvaly spěšné kroky, F'lar se rozmrzele zachmuřil a uvolnil svoje objetí.
„Takhle pozdě?" zamumlal a hotovil se, že rušitele ostře pokárá. „Kdo to jen může být?"
„F'lare?" Ten úzkostný a ochraptělý hlas patřil F'norovi.
Pohled do F'larovy tváře Lesse prozradil, že výčitky se snesou i na hlavu jeho nevlastního bratra, a to ji kdovíproč potěšilo. Avšak v okamžiku, kdy F'nor konečně vtrhl do místnosti, jak Vůdce Weyru tak i Weyrrena na něho zůstali ohromeně zírat. Šestým smyslem vycítili, že s hnědým jezdcem není ani zdaleka všechno v pořádku. A když na ně začal chrlit jakousi nesrozumitelnou zprávu, Lesse najednou svitlo, cože jí na něm vlastně nesedí. Vždyť F'nor byl opálený! A kromě toho neměl jediný obvaz a na jeho tváři nebyla znát sebemenší stopa po spálenině od Vlákna, kterou mu dnes večer sama ošetřovala!
„F'lare, ono to nefunguje! Člověk nemůže žít najednou ve dvojím čase!" křičel F'nor zpola šíleně. Zavrávoral pozadu ke stěně a drapl po ostrém skalním výstupku, aby se vůbec udržel na nohou. Navzdory opálení mu pod očima prosvítaly černé kruhy. „Nemám zdání, jak dlouho to ještě můžeme takhle vydržet. Sebralo nás to úplně všechny, ale některé dny jsou přece jen snesitelnější než jiné. "
„Já ti nerozumím. "
„Tví draci jsou všichni v nejlepším pořádku, " ujistil F'nor Vůdce Weyru s trpkým smíchem. „S těmi to nehnulo ani trochu, takže jim z toho rozhodně nejde hlava kolem. Ale jejich jezdci... všichni lidé z Weyru... my jsme jen živořící stíny, jsme jako jezdci, kteří přišli o draka. Kus z nás samých se ztratil v nenávratnu. Do toho ovšem nepočítám Kylaru. " Tvář se mu zkřivila prudkým odporem. „Nezajímá se o nic jiného než o návrat zpátky, aby mohla pozorovat sebe samu. Bojím se, aby nás ta její posedlá sobeckost jednou nepřivedla do záhuby. "
Pohled se mu najednou rozostřil a F'nor se prudce zakymácel. Oči mu povylezly z důlků a čelist mu ochable poklesla.
„Už se tu nemohu dál zdržovat. Jsem už tady. Příliš blízko sám sobě a to je dvojnásob zle! Ale já vás musel varovat. Slibuji ti, F'lare, že zůstaneme, jak jen to půjde nejdéle, ale dlouho to už určitě nebude... takže stačit to rozhodně nemůže, ale my se snažili! My se vážně tolik snažili!"
Než F'lar stačil učinit jediný pohyb, hnědý jezdec se prudce otočil a celý shrbený se vyřítil ze Síně.
„Ale vždyť on ještě ani neodešel!" lapala užaslá Lessa po dechu. „Vždyť on ještě pořád zůstává tady s námi!"

Část IV.
Chladné mezimezí

F'lar zůstal za svým nevlastním bratrem udiveně civět zpod úzkostí staženého obočí.
„Co se to jenom mohlo stát?" dorážela Lessa na Vůdce Weyru. „Vždyť F'nor o našem plánu ještě ani neví! My sami nad tím nápadem začali teprve uvažovat!" Přitiskla dlaň ke své vlastní tváři. „A ty stopy po Vláknech - sama jsem mu dnes ty popáleniny obvazovala - a teď po nich není ani památky! Jsou pryč a to znamená, že musel být pryč velice dlouho. " Zmateně klesla na lavici.
„Ať je to ale jak chce, F'nor se vrátil, a tedy musel předtím odejít, " poznamenal F'lar zvolna a zadumaně. „ Alespoň teď víme, že ten náš odvážný pokus nedopadne až tak moc úspěšně, i když ještě ani nezačal. A s tímto vědomím jsme ho tedy stejně těch deset Oběhů nazpátek poslali, ať už bude přínos jakýkoliv. " F'lar se na chvíli zatoulal v myšlenkách. „A z toho vyplývá, že jinou volbu, než je pokračování v našem pokusu, už ani nemáme. "
„Co se tam ale mohlo nepovést?"
„Myslím, že jsem to pochopil a že se s tím nedá vůbec nic dělat. " Sedl si vedle ní a naléhavě se jí zahleděl do očí. „Lesso, když jsi se s Ramoth vrátila za své první cesty mezi časy, při které jsi navštívila svoji Ruathu, vypadala jsi hrozně. Dneska jsem ovšem toho názoru, že jsi nebyla pouze šokovaná pohledem na Faxovy vojáky, jak přepadají tvou rodnou Držbu, nebo snad představou, že jsi to krveprolití způsobila právě svým návratem. Bylo to tím, žes existovala současně ve dvojím čase. " Opět zaváhal. Snažil se pochopit hloubku této neuvěřitelné myšlenky spolu s tím, jak ji teprve formuloval.
Lessa ho pozorovala s takovou úzkostí, že se najednou proti své vůli ze samých rozpaků rozesmál.
„Ta představa, že se člověk vrátil kus zpátky a pozoruje svoje mladší já, zřejmě musí vyvést z míry úplně každého, i kdyby podmínky byly sebepříznivější. "
„To měl F'nor zřejmě na mysli, když mluvil o Kylaře, " děsila se Lessa. „Že se chce vrátit a podívat se na sebe... když byla ještě dítě. Vždyť je to zrůda!" Lessa nad Kylařiným zaujetím nad sebou samou hněvivě zaťala pěsti. „Prokleté, sobecké stvoření! Ta dokáže zhatit úplně všechno!"
„Zatím to ještě neudělala, " připomněl jí F'lar. „Koukni, F'nor nás sice varoval, že v jeho čase se celá ta situace stává neudržitelnou, ale neprozradil nám, čeho se mu už podařilo dosáhnout. Sama sis však všimla, že jeho jizvy se vyhojily naprosto beze stopy - a z toho plyne, že několik Oběhů muselo zatím přece jen uběhnout. I kdyby Pridith stačila snést alespoň jednu slušnou snůšku, i kdyby ta čtyřicítka Ramothiných mláďat dospěla natolik, že by se během tří dnů mohly zapojit do boje, pořád by to bylo vítězství. A z toho důvodu, Weyreno, " a F'lar si povšiml, jak se při zaslechnutí

svého titulu napřímila, „my musíme ten F'norův návrat pustit z hlavy. Až zítra poletíte na Jižní Světadíl, vůbec se o té naší zkušenosti nezmiňuj. Rozumíš mi?"
Lessa vážně přikývla, ale nepatrný povzdech si přece jen neodepřela. „Sama nevím, jestli cítím radost nebo zklamání nad tím, že ještě před svojí zítřejší cestou vím, že Jižní Světadíl Weyru skutečně pomůže. " Vypadala upřímně zmatená. „Nevědět předem je větší dobrodružství. "
„Ale vždyť známe jen částečnou odpověď a to sotva na víc než na jeden nebo dva z těch našich problémů, " ušklíbl se F'lar jízlivě.
„Tak v tom případě bys měl okamžitě začít řešit problém číslo čtyři!" rozhodla Lessa. „A moc dlouho se nerozmýšlej!"

Tkalče, Pane, Harfeníku,
Pastucho i Farmáři,
shromážděni tiše slyšte,
co k vám Weyren hovoří!

Následujícího rána se jim oběma při rozhovoru s F'norem podařilo uvarovat jakékoli zmínky o jeho předčasném návratu. F'lar požádal hnědého Cantha, aby poslal svého jezdce do královnina weyru hned, jak se probudí, a s potěšením vzal na vědomí, že F'nor se objevil téměř vzápětí. Pokud si hnědý jezdec přece jen povšiml toho podivně upřeného pohledu, kterým Lessa sledovala jeho ovázanou tvář, pak to nedal v nejmenším najevo. Ve skutečnosti, jakmile F'lar načrtl ten smělý plán s osídlením Jižního Světadílu, kde by mohli založit nový Weyr celých deset Oběhů nazpátek, F'nor na svá zranění rázem zapomněl.
„Půjdu a ochotně, ale pouze za podmínky, že s Kylarou pošlete i T'bora. Odmítám čekat až do doby, kdy N'ton a jeho bronzový drak dorostou natolik, aby si ji mohli vzít na starost. T'bor a Kylara jsou jako -" F'nor se zarazil a ušklíbl se na Lessu. „Prostě, jsou si tak blízcí, jak si jen možno představit. Nějaké to... obtěžování ještě snesu, ale i moje oddanost vůči dračímu plemeni má svoje hranice, za které nejsem ochoten jít. "
F'lar nad tou F'norovou zdráhavostí jen stěží potlačil pobavený úsměv. Své uskoky zkoušela Kylara na každém jezdci, a jelikož ve F'norově případě narazila, rozhodla se uspět stůj co stůj.
„Doufám, že dva bronzoví budou stačit. Až přijde doba páření, může si Pridith postavit hlavu. "
„Hnědého draka na bronzového přece předělat nemůžeš!" vykřikl F'nor s tak neskrývaným zděšením, že se F'lar prostě už neovládl.
„Přestaň s tím!" teď se zas začala smát Lessa. „Vy dva jste vážně hrozná dvojice!" utrhl se F'nor a zdvihl se. „Jestli se, Weyreno, máme vypravit na jih, tak to abychom raději vyrazili. Zvlášť, jestli tomu rozřehtanému bláznovi skýtáme pouze příležitost, aby se vyřádil, dřív než předstoupí před vážné Pány Držeb. Jdu vyzvednout nějaké zásoby od Manory. Slyšíš mě, Lesso? Jdeš tedy se mnou?"
Lessa ze všech sil potlačila svůj smích, popadla kožešinou podšitý kabátec a pustila se za F'norem. Když nic jiného, alespoň to dobrodružství nezačíná smutně.
Se džbánkem klahu a s číškou se potom F'lar odebral do Poradní Síně. Cestou rozvažoval, jestli má shromážděným Pánům Držeb a Mistrům Cechů tohle jižní dobrodružství prozradit. Schopnost draků létat mezi časy nebo místy zase tak obecně známa nebyla. Vládcové si třeba ani neuvědomili, že právě díky tomu mohli předchozího dne drakeni předběhnout padající Vlákna. Kdyby si F'lar mohl být jistý, že se ten plán přece jenom vydaří, dodalo by to celému shromáždění přece jen veselejší ráz.
A ty mapy s určením místa a času, kdy dojde ke spadu Vláken, by měly viset na nějakém dobře viditelném místě, aby Páni měli přece jen nějaké povzbuzení.
Návštěvníci se shromáždili velice rychle, všem se ale své obavy a přímo šok nad opětným Spadem Vláken z Krvavice, ohrožující tak přímo existenci Pernu, ukrýt nepodařilo. Tak tohle setkání rozhodně nebude jednoduchá záležitost, to si F'lar uvědomoval až příliš dobře. Na okamžik zatoužil, aby mohl s Lessou a F'norem odletět až na Jižní Světadíl, ale rychle své přání potlačil. Namísto toho se s okázalou pílí sklonil nad rozložené mapy.
Vbrzku chyběli jenom dva muži, Meron z Nabolu (kterému by pozvání nejraději vůbec neposlal, protože ten člověk vyvolával jenom samé potíže a sváry) a Lytol z Ruathy. Pro toho dal F'lar poslat až úplně nakonec, protože si nepřál, aby se Lessa s tím člověkem setkala. Ještě pořád byla přehnaně - a podle jeho mínění bláhově — dotčená, že se musela svého práva na Ruathskou Držbu zříci ve prospěch syna, který se Paní Gemmě narodil až po její smrti. Ovšem Lytol tu jako Správce Ruathy měl na poradě své důležité místo. Navíc on sám kdysi býval drakenem a návrat do Weyru byl pro něho bolestný i bez přívažku Lessina neskrývaného odporu. Vedle mladého Larada z Telgaru představoval Lytol pro Weyr nesmírně cenného spojence.
Vstoupil S'lel, jemuž v patách následoval Meron. Pán nad tímto vyzváním zuřil až nepříčetně. Bylo to znát z jeho chůze, pohledu i zpupného držení těla. Ovšem vedle běsnění ho sžírala rovněž zvědavost. Mezi Pány pozdravil kývnutím pouze Larada a usedl po jeho boku na sedadlo vyhrazené pouze pro něho. Podle Meronova chování bylo naprosto zřejmé, že toto místo je nejmíň o půlku místnosti blíže F'larovi, než by se Meronovi zamlouvalo.
Vůdce Weyru na S'lelův pozdrav jen pokynul a naznačil, aby si bronzový jezdec sedl. Zasedací pořádek v Poradní Síni promyslel F'lar velice pečlivě, a mezi Pány a Mistry Cechů promyšleně roztrousil hnědé a bronzové jezdce. Ve velkoryse prostorné jeskyni teď sice nebylo ani k hnutí, ale současně tam nebylo ani kde vytasit dýky, kdyby snad vášně přítomných dosáhly bodu varu.
Shromáždění se ztišilo a když F'lar zdvihl hlavu, spatřil podsaditého a zachmuřeného ex-drakena z Ruathy, jak stojí na prahu Poradní Síně. Pomalým zdvižením ruky adresoval Vůdci Weyru uctivý pozdrav. Když mu F'lar pozdravení oplácel, povšiml si, že nervový tik zmítá Lytolovou levou tváří téměř bez přestávky.

Očima ztemnělýma bolestí a vnitřním rozrušením přelétl Lytol po místnosti a pokývl jezdcům ze své bývalé letky i Laradovi a Zuragovi, což byl Mistr jeho Tkalcovského Cechu. Prkenně zamířil k poslednímu volnému místu a brumlavě pozdravil T'suma po svojí levici.
F'lar povstal.
„Vážení Páni a Mistři Cechů, s povděkem vítám vaši přítomnost. Opět po dlouhé době začala padat Vlákna. První útok jsme odrazili a sežehli přímo na obloze. Pane Vincete, “ oslovený pán z Neratu zdvihl poplašeně hlavu, „vypravili jsme do deštných lesů hlídku, aby těsně nad zemí pročesala porost a ujistila se, že tam nejsou žádné brázdy. “
Vincet neklidně polkl. Při dlouhém pomyšlení, co by Vlákna na jeho úrodné, tučné půdě mohla napáchat, smrtelně zbledl.
„Budu potřebovat pomoc tvých nejlepších lesařů -”
„Pomoc? Ale vždyť jsi teď řekl... nebo snad Vlákna nebyla spálena z oblohy?”
„Nesmíme ponechat nic náhodě, “ odpověděl F'lar, čímž naznačil, že hlídka je věc opatrnosti a nikoliv nezbytnosti, o které věděl jen on sám.
Vincetovi poskočil ohryzek. Rozhlédl se kolem sebe, ale žádného soucitu se nedočkal. Co nevidět budou na tom všichni stejně jako on.
„Hlídky je nutno držet i v Keroonu a Igenu, “ obrátil se F'lar nejprve na Pána Cormana a poté na Pána Bangera, kteří vážně přikývli. „Dovolte mi, abych vás ujistil, že v příštích třech dnech a čtyřech hodinách k žádnému dalšímu Spadu nedojde. “ F'lar poklepal na patřičnou mapu. „Vlákna začnou padat na Telgaru přibližně v těchto místech a přes nejjižnější část Cromu, která je hornatá, se přesunou na západ a budou pokračovat přes Ruathu a jižní část Nabolu. “
„A jak si tím můžeš být tak jistý?”
F'lar rozeznal pohrdavý hlas Nabolského Merona.
„Vlákna totiž nepadají nazdařbůh, jako když děti hrají drápky, Pane Merone, “ odvětil F'lar. „Snášejí se na zem v jednoznačně předpověditelném sledu a jednotlivé útoky trvají přesně šest hodin. V následujících Obězích, až se k nám Krvavice přiblíží ještě víc, budou se intervaly mezi jednotlivými útoky zkracovat, a celých příštích čtyřicet Oběhů, kdy nás bude Krvavice míjet a obíhat, bude k útokům docházet každých čtrnáct hodin. Tyto Spady budou náš svět křižovat podle určitého časového řádu. “
„To tvrdíš ty!” ušklíbl se Meron a kolem se ozval souhlasný šum a brumlání.
„To tvrdí Poučné Balady!” vložil se do toho rázně Larad.
Meron po Telgarském Pánu šlehl pohledem a pokračoval: „Já si pamatuju na jinou tvoji předpověď, že prý Vlákna začnou padat hned po Slunovratu. “
„Však také padala!” přerušil ho F'lar. „V podobě černého prachu se snášela na Severní Držby. Za tento odklad můžeme děkovat našim šťastným hvězdám, že nám dopřály neobvykle chladný a dlouhý zimní Oběh. “
„Cože, prach?” vyptával se Nessel z Cromu. „Ten prach jsou tedy ve skutečnosti Vlákna?” Tento Pán byl jedním z Faxových pokrevních příbuzných a značně podléhal Meronovu vlivu; už stárnoucí muž převzal krvavé způsoby jednání svého kořistnického příbuzného, ale na to, aby je nějak změnil či vylepšil se mu už nedostávalo rozumu. „Vítr ho na moji Držbu ještě pořád zanáší. Je nebezpečný?”
F'lar důrazně zavrtěl hlavou. „Jak dlouho už prach na té tvé Držbě poletuje? Celé týdny? A uškodil už někomu?”
Nessel se zamračil.
„Ty tvoje mapy mě zajímají, Vůdce Weyru, “ prohlásil Larad lichotivě. „Znamená to, že nám mohou přesně určit, jak často můžeme očekávat Spad Vláken nad našimi vlastními Držbami?”
„Přesně tak. Rovněž můžete předvídat, že se krátce před ohlášeným útokem objeví drakeni, “ pokračoval F'lar. „Přes to všechno je nezbytné, abyste sami učinili další opatření, a právě z toho důvodu svolávám tuto Radu. “
„Počkej, zadrž!” zavrčel Cornan z Keroonu. „Já bych chtěl jednu kopii těch tvých kouzelných map pro svoji vlastní potřebu. A potřeboval bych vysvětlit, co ty proužky a vlnovky vlastně znamenají. A ještě bych rád... “
„Přirozeně, že každý z vás dostane svoji vlastní mapu. Zamýšlím pověřit našeho Mistra Harfeníka Robintona” - F'lar se Mistrovi Cechu uctivě poklonil - „dohledem nad obkreslováním a sám se přesvědčím, že zobrazenému časovému rozvrhu rozumí úplně každý. “
Robinton, dlouhý, vychrtlý muž se zbrázděnou a zádumčivou tváří, se hluboce uklonil. Pánové Držeb ho teď častovali nadějeplnými pohledy a on jenom roztáhl široké rty k úsměvu. Jeho povolání vyvolávalo stejně časté úsměšky jako poslání drakena, takže ho tato nebývalá úcta spíše pobavila. Okolnosti, v nichž se věčně pochybující Pern zčistajasna nalézal, byly natolik ironické, že nemohly nenajit odezvu v jeho vnitřním smyslu pro spravedlnost. teď se však spokojil s úklonou a mírumilovným prohlášením.
„Správně činí, kdož naslouchají Mistru. “ Měl hluboký hlas bez sebemenší stopy po přízvuku nižších kast.
F'lar, který se užuž hotovil promluvit, se zarazil a vrhl po Robintonovi zkoumavý pohled. Ten dvojí pichlavý význam skrytý do jediné věty pochopil až příliš dobře. Dokonce i Larad se po Mistru Harfeníkovi ohlédl a honem si odkašlal.
„My tedy dostaneme své mapy, “ předběhl Larad Merona, který otevíral ústa, aby promluvil. „Jakmile začnou vzduchem vířit Vlákna, můžeme spoléhat na drakeny. Jaká jsou tedy ta dodatečná opatření? A proč jsou vlastně nezbytná?”
Všechny oči se opět upřely na F'lara.
„Protože máme pouze jeden Weyr tam, kde jich dřív bojovalo šest. “ „Říká se ale, že Ramoth snesla další čtyřicítku, “ ozval se zezadu sálu čísi hlas. „A proč vyrážíte na Pouti pro naše další a další mládence?”
„Máme jednačtyřicet ještě nedorostlých draků, “ přiznal F'lar. V duchu zadoufal, že to jižní dobrodružství dopadne dobře. Ten člověk mluvil doopravdy vyděšeně. „Dospívají však rychle. Právě teď, než začnou Vlákna při míjení Krvavice padat častěji, je náš Weyr dostatečně silný - pokud vy přiložíte ruku k dílu na zemi. Podle Tradice -” pokývl

taktně směrem k Robintonovi, takto šiřiteli tradičních obyčejů - „jste vy, Pánové, zodpovědní pouze za svá obydlí, jež však jsou, pochopitelně, dostatečně chráněná spališti a skalními stěnami. Máme ovšem jaro a kopce jste nechali zarůst zeleným porostem. Orná půda rozkvetla budoucí úrodou. To všechno představuje ohromné rozlohy, které jsou snadno zranitelné, a v této fázi není jediný Weyr schopen uhlídat úplně všechno, aniž by přitom nevyčerpal síly svých draků a jezdců až na pokraj jejich možností. “
Následkem tohoto otevřeného doznání se síní převalila vlna postrašeného i rozhněvaného tlumeného hovoru.
„Ramoth co nejdřív vzlétne k novému páření, “ pokračoval F'lar. „Ovšem dříve královny začínaly s početnými snůškami mnoho Oběhů před zlověstným Slunovratem a snášely i více královen. K naší smůle však Jora byla stará a nemocná a Nemorth naprosto neovladatelná. Následkem toho -” Tady však byl F'lar přerušen výkřikem.
„Vy drakeni nám tou svou nesnesitelnou povýšeností a nadutostí přinesete jenom zkázu!”
„Vinu byste měli hledat jen sami u sebe!” pronikl vzniklou vřavou Robintonův hlas. „Jen si to přiznejte, a všichni do jednoho! K Weyru jste se chovali s menší úctou, než jakou prokazujete doupěti svého hlídacího whera - a že ta nestojí ani za řeč! Ale teď se k vám z kopců blíží zloději a vy ječíte hrůzou, protože ten ubohý plaz má samým zanedbáváním na kahánku! A teď ho chcete začít mlátit? Vždyť jste ho nejdřív zahnali do jeho doupěte právě proto, že se vás pokoušel varovat! Snažil se vás na vpád těch útočníků připravit! Obtíženo je vaše svědomí, nikoliv svědomí Vůdce Weyru nebo drakenů, kteří poctivě plnili svoji povinnost tím, že v průběhu sta Oběhů udrželi své dračí plémě při životě... dokonce i proti vaší vůli! Kolik z vás” — Robintonův hlas byl ostrý jako nůž — „se v myšlenkách i činu zachovalo k dračímu plemeni ušlechtile? Od okamžiku, kdy jsem se stal Mistrem svého Cechu, co chvíli mi moji Harfeníci žalovali, že dostali bití jenom z toho důvodu, že zpívali staré písně, jak jim velí jejich povinnost! Máte jen to, co si zasloužíte, vážení Páni Držebníci! Tteď vám nezbývá než se zavrtat do svých kamenných Držeb a rvát si vlasy, zatímco vaše úroda lehne popelem!”
Rázně se postavil.
„Žádná Vlákna už padat nebudou. To jsou jen harfenické povídačky pro dlouhé zimní večery, “ pronesl kňouravě a přesně tak napodobil Nessela. „Tihle drakeni nám svými nároky na naše potomky i úrodu sedřou kůži z těla, “ a tentokrát to byl napjatý, vlezlý hlas, který nemohl patřit nikomu jinému než Meronovi. „A teď je pravda stejně trpká jako odvážlivcův hlas a spolknout se dá asi také snadno jako pelyněk. Za všechnu tu úctu, kterou jste jim prokazovali, by vás teď drakeni měli nechat, abyste Vláknům posloužili jako přeslice!”
„Bitra, Lamas i já, “ ozval se Raid, šlechovitý Pán z Bendenu a bojovně vystrčil bradu, „jsme svoji povinnost vůči Weyru plnili vždycky a bez reptání. “
Robinton se k mluvčímu prudce otočil a očima sršícíma blesky si jej dlouze změřil.
„Ano, v tom máte pravdu. Ze všech Velkých Držeb jste oddannost skutečně zachovávali pouze vy tři. Ale vy všichni ostatní, “ zvýšil Robinton rozhořčeně hlas, , jakožto mluvčí svého Cechu znám do posledního písmenka v poslední větě váš názor na dračí plémě. Já první jsem uslyšel to tiché poštívání, které vyústilo ve vašem pokusu dobýt celý Weyr. “ Rezavě se rozesmál a dlouhým prstem ukázal na Vinceta. „Kde bys byl dneska, vážený Pane Vincete, kdyby tě Weyr neposlal supem nazpátek pod pohrůžkou, že jinak ti nevrátí tvé paní? Vy všichni, “ a Mistrův obviňující prst nevynechal ani jediného Pána, který se na té nezdařilé akci podílel, „jste vlastně vytáhli proti Weyru právě z tohoto jednoduchého důvodu, že... na vás... nepadala... vůbec... žádná... Vlákna!”
Robinton si zapřel pěsti o kyčle a upřeně hleděl na shromáždění. F'lar by mu nejraději provolal slávu. Bylo naprosto zřejmé, proč se tento člověk stal Mistrem Harfeníkem, a F'lar jen děkoval osudu, že Weyr má právě takového zastánce.
„A teď, když nám jde všem o krk, tak vy ještě máte tu neuvěřitelnou drzost něco namítat proti opatřením, která si Weyr dovolil navrhnout?” Robintonův hebký hlas přetékal hnusem a nejhlubším údivem. „Sledujte pozorně, co vám Vůdce Weyru říká, a ušetřete ho své malicherné svárlivosti!” Poslední větu vyštěkl jako otec, jemuž nad nezbedným dítkem dochází trpělivost. „ Jestli se nepletu, “ oslovil F'lara náhle svým nejvlídnějším společenským tónem, „tys od nás žádal spolupráci, je to tak, F'lare? A v jakém směru?” F'lar si spěšně odkašlal.
„Žádám, aby si Držby pohlídaly svá vlastní pole a lesy, pokud možno i během útoků, ale v každém případě po jejich skončení. Všechny brázdy musí být včas vyhledány, označeny a zničeny. Čím dříve budou nalezeny, tím snazší potom bude náprava. “
„My ale nestihneme vykopat spaliště na celých pozemcích!” vykřikl Nessel. „A navíc bychom přišli o polovinu rodících ploch!”
„Za dávných časů se používaly i jiné způsoby a já
pevně věřím, že náš Mistr Kovář by je mohl znát, “ pokynul F'lar zdvořile směrem k Fandarelovi. Pokud kdy někdo svoje řemeslo ztělesňoval vzhledem, pak to byl právě on.
Kovářský Mistr Cechu převyšoval i ty největší přítomné muže o několik palců a svými obrovitými rameny a mohutnými pažemi viditelně utlačoval oba své sousedy, ačkoliv se snažil zabírat co nejméně místa. Když se postavil a zahákl palce zvíci dobytčích rohů za silný opasek spínající jeho volnou blůzu, vyhlížel jako mamutí pařez vrostlý do země. Jeho hlas, který po tolik Oběhů přervával běsnění výhní a kladiv, nezněl v žádném případě příjemně a po Robintonově skvostném přednesu duněl jako rozladěné basové struny.
„Nějaké přístroje určitě existovaly, to musím přiznat po pravdě, “ spustil rozvážně a zadumaně. „Můj otec, no ano, on mi o nich vyprávíval jako o kuriozitách našeho Řemesla. Možná že v Síni budou nákresy, ale dost možná, že taky ne. Takové věci na kůžích moc dlouho nevydrží. “ Zpod huňatého obočí střelil kosým pohledem po Mistrovi Cechu Koželuhů.
„My se teď ale musíme starat o to, abychom zachránili naše vlastní kůže, “ poznamenal honem F'lar, aby předešel jakýmkoliv odborným rozepřím.
Fandarel vyrazil jakési hrdelní zachrčení, o němž si F'lar netroufal rozhodnout, jestli je to smích nebo vrčivý souhlas.

„Rozhodně budu nad celou věcí přemýšlet a stejně tak i moji druhové v Cechu, “ ujistil Fandarel svého Vůdce Weyru. „Vypálit Vlákna ze země tak, aby se přitom nezničila půda, to asi tak jednoduché nebude. Pravda, my známe roztoky, které dokážou spálit a sežehnout. Na dýky a zdobené kovové předměty vyleptáváme vzorky právě kyselinou. V našem Cechu jí říkáme ledkovec. Kromě toho existuje černá hustá voda, která se v Igenu a Bollu vyskytuje na hladinách Jezírek. Ta hoří dlouho a velice žhavým plamenem. A jestli je pravda, cos říkal na začátku, že totiž v Chladném Oběhu se Vlákna rozpadnou v prach, pak by možná i led ze zmrzlých severních končin mohl zmrazit a rozložit i Vlákna už do země zarytá. Problém ovšem vidím v tom, dopravit všechny ty náležitosti na místo, kde Vlákna spadla, protože nám určitě nevyhoví a nebudou padat jenom podle našeho přání... “ Zkřivil tvář do významného úšklebku.
F'lar na něho užasle zíral. Uvědomuje si ten člověk vůbec, jak je komický? Ale ne, on mluví s upřímným zápalem. A teď se Mistr Kovář poškrábal na hlavě, a jeho mozolnaté prsty mu v hrubých vlasech a na kůži vyztužené neustálým žárem hlasitě zachrastily.
„Krásný problémek. Moc krásný problémek, “ mručel si odhodlaně. „Ten vážně stojí za to, abych mu věnoval všemožnou pozornost. “ Posadil se. Sedadlo pod jeho těžkým tělem žalostně zaskřípalo.
Mistr Farmář sebral odvahu a přihlásil se. „Když jsem se stal Mistrem Cechu, tak jsem narazil na zmínku o písečných červech z Igenu. Kdysi je pěstovali jako ochranu... “
„To slyším poprvé, že by Igen kromě vedra a písku mohl vyprodukovat také něco užitečného, “ zavtipkoval kdosi.
„My ale vítáme každou pomoc!” zarazil ho F'lar a snažil se zjistit, kdo se to projevuje takhle nevhodně. „Prosím tě, Mistře Cechu, abys tu zmínku vyhledal. A ty, Vládce Bangere z Igenu, mi pár těch písečných červů doneseš!”
Banger, překvapený zjištěním, že by ta jeho vyprahlá Držba mohla skrývat cosi přínosného, jenom zuřivě přikyvoval.
„Dokud tedy nenajdeme účinnější způsoby, jak se s Vlákny vypořádat, všichni obyvatelé Držeb budou muset během útoku držet pozemní hlídky, které vyhledají a označí brázdy a budou je vypalovat Ohňovcem. Nechtěl bych, aby kdokoliv utrpěl popáleniny, ale všichni víme, jakou rychlostí se Vlákna dokážou zarýt do země, a my žádné brázdě nemůžeme dovolit, aby se rozmnožila. A vy dáváte v sázku víc než ostatní!” ukázal důrazně na Pány Držeb. „Nehlídejte jen to svoje, protože brázda na pozemku jednoho člověka se snadno rozšíří k jeho sousedovi. Zapojte každého muže, ženu i dítě, farmářské i řemeslnické kasty. A začnete s tím ihned!”
V Poradní Síni zavládlo napjaté mlčení, neboť každý se ohromeně snažil urovnat si myšlenky, dokud nepovstal Zurg, Mistr Tkadlec, a nevzal si slovo.
„I můj Cech by mohl mít co nabídnout... což je nakonec jedině správné, neboť s vlákny pracujeme denodenně po celý svůj život... myslím tedy pokud jde o nějaký starodávný návod. “ Zurgův hlas zněl lehce a suše a oči, zasazené do záhybů vyhublé vrásčité kůže, mu neposedně těkaly od jedné tváře v jeho obecenstvu na druhou. „V Ruathské Držbě jsem jednou spatřil na zdi... ale kdo ví, kde ten gobelín teď vlastně visí?” Zchytrale zamrkal na Merona z Nabolu a potom na Bargena z Výšin, který své postavení zdědil po Faxoví. „To dílo bylo staré jako dračí plemeno samo a mezi jiným zobrazovalo kráčejícího muže, který na zádech nese podivný přístroj. V ruce drží válcovitý, jako meč dlouhý předmět, ze kterého plamenné jazyky... vetkané přenádhernými, oranžovými barvami, jejichž tajemství je pro nás už dávno ztraceno... plivají přímo do země. A nahoře jsou, pochopitelně, draci v sevřeném útvaru, a mezi nimi převládají bronzoví... ten skvostný bronzový odstín dračích těl už rovněž zachytit nedokážeme. Následkem toho si ono dílo pamatuju spíš kvůli tomu, co teď z našeho umění postrádáme, než pro ten jeho námět. “
„Plamenný meč?” zavrčel Kovář. „Plamenný meč, “ opakoval s klesající razancí. „Plamenný meč, “ šeptal si zadumaně a svraštil obočí. Obrovsky se zachmuřil. „Ovšem jaký druh plamenů by měl vlastně chrlit? To se bude muset promyslet. “ Poté sklonil hlavu a odmlčel se, neboť se do těch svých neodbytných myšlenek ponořil natolik, že o zbytek dalšího jednání ztratil zájem.
„Jistě, vážený Zurgu, během minulých Oběhů se z každého oboru vytratila znalost mnoha dovedností, “ přikývl F'lar trochu pichlavě. „Pokud si přejeme přežít i nadále, tyto vědomosti musí zase ožít a to rychle. Já osobně bych velice rád nalezl ten čaloun, o kterém hovoří Mistr Zurg. “
F'lar se rozhlédl významně po těch Pánech, kteří se po Faxově smrti dohadovali o jeho sedmi Držbách.
„Zkusím vás ušetřit rozpaků. Navrhuji, aby se ta věc sama objevila v Ruathě. Nebo v Síni Zurgova či Fandarelova Cechu. Co bude pro dotyčného vhodnější. “
Pár lidí zašoupalo podrážkami, ale k vlastnictví se nikdo nepřiznal.
„A pak jej můžeme vrátit Faxovu synovi, který je dneska Pánem na Ruathě, “ dodal F'lar, kterého tato velkorysá spravedlnost trpce pobavila.
Lytol si tiše odfrkl a zachmuřeně se rozhlédl po místnosti. F'lar se domníval, že Lytolovi to alespoň trochu zvedne náladu a pocítil záblesk soucitu s osiřelým Jaxomem, jehož vychovává sice počestný, ale sucharský poručník.
„Jestli smím, vážený Vůdce Weyru, “ vmísil se do hovoru Robinton, „zřejmě všichni můžeme se ziskem těžit, jak nám ostatně dokazují i tvoje mapy, ze studia našich vlastních Letopisů. “ Zčistajasna se usmál a byl to úsměv kupodivu rozpačitý. „Já sám se cítím zahanbeně, neboť my Harfeníci jsme vypustili některé z neoblíbených Balad a téměř jsme neuváděli žádné delší skladby z Poučných Balad a z Bědných Ság... a sice kvůli nedostatku posluchačů a občas dokonce i proto, abychom zachránili vlastní kůži. “
F'lar se rozkašlal, aby potlačil smích. Robinton byl v jistém směru naprosto nepřekonatelný.
„Já ten Ruathský gobelín musím vidět!” zaburácel najednou Fandarel.
„Vůbec nepochybuji o tom, že se k němu dostaneš co nevidět, “ ujistil ho F'lar s daleko větší jistotou, než jakou si sám dovolil pociťovat. „Moji Páni, máme před sebou spoustu práce. teď když jste všichni pochopili, čemu musíme společně čelit, mohu vám, jakožto Pánům a Mistrům, směle svěřit přípravu vašich vlastních lidí. Řemeslníci, vy teď využijte těch nejlepších mozků mezi vámi k vyřešení našich problémů: pročtěte všechny Letopisy, v nichž by se mohla objevit zmínka o něčem, co bychom mohli využít k našim záměrům. U Pánů z Telgaru, Cromu, Ruathy a Nabolu se osobně

ukážu do tří dnů. Nerate, Keroone a Igene, pokud půjde o to, zničit na vašich pozemcích jakoukoliv brázdu, jsem k vašim službám. A teď využijme příležitosti, že je mezi námi Mistr Těžař, a sdělme mu svoje požadavky. Jak je na tom ten váš Cech?"
„Jsme šťastní, že máme ve svém oboru tolik práce!" vypískl Mistr Těžař.
Právě v tu chvíli zahlédl F'lar F'nora postávajícího v přítmí vstupu do chodby a snažícího se upoutat jeho pozornost. Hnědý jezdec se nadšením zubil od ucha k uchu a na první pohled bylo zřejmé, že novinkami doslova přeteká.
F'lar se zrovna divil, jak se ti dva mohli z Jižního Světa vrátit tak brzo, ale pak si uvědomil, že F'nor je opět - opálený. Trhnutím hlavy naznačil, aby se F'nor odebral do spacích místností a tam počkal.
„Pánové a Mistři Cechů, každý z vás bude mít k dispozici mladého draka pro potřeby zasílání zpráv či kvůli nutnosti rychlé přepravy. A nyní vám přeji dobrý den. "
Vyšel z Poradní Síně ven a zamířil chodbou nahoru do královnina weyru. Roztáhl stále se ještě vlnící závěs u ložní jeskyně právě v okamžiku, kdy si F'nor naléval číšku vína.
„Naprostý úspěch!" vykřikl F'nor, sotva jeho Vůdce Weyru vstoupil. „Ačkoli nemám zdání, jak ses dozvěděl, že máš poslat přesně dvaatřicet mladých kandidátů! Zřejmě ses poradil s urozenou Pridith, ale ta opravdu během čtyř dnů snesla dvaatřicet vajec! Když se objevilo to první, měl jsem co dělat, abych ihned nepřijel!"
F'lar mu srdečně poblahopřál. Nesmírně se mu ulevilo. Ještě že z tohoto nešťastného dobrodružství bude alespoň takový užitek! teď zbývá jenom vypočítat, jak dlouho ještě zůstal F'nor na Jihu, než došlo k tomu jeho beznadějně šílenému výstupu z předešlého večera, protože právě teď na F'norově rozesmáté a do snědá opálené tváři není po ustaraných vráskách či vyčerpání ani stopy.
„Vejce s královnou žádné?" zjišťoval F'lar dychtivě. Když jim se napoprvé těch vajec vydařilo celých dvaatřicet, možná by mohli odeslat nazpátek ještě jednu královnu a zkusit to ještě jednou.
F'nor protáhl obličej. „Ne, a já s ním přitom najisto počítal! Ale bude tam čtrnáct bronzových draků! V tomhle směru je Pridith lepší dokonce i než Ramoth, " dodal s pýchou.
„To skutečně je. A jak se Weyru daří jinak?"
F'nor se zamračil a potřásl hlavou nad čímsi, co v něm vyvolávalo vnitřní neklid. „Ta Kylara... prostě to s ní není lehké. Neustále vyvolává problémy. T'bor s ní prožívá hotové peklo, proto je tak popudlivý, že se mu každý raději vyhýbá. "
Pak se mu tvář trochu rozjasnila. „Z mladého N'tona se vyklubal schopný velitel letky a ten jeho bronzový by mohl předhonit i T'borova Ortha, až Pridith vzlétne k dalšímu páření. Ne snad, že bych si přál, aby Kylara na N'tona... nebo že by snad po tom třeba toužili ostatní. "
„Se zásobami tedy problémy nejsou?"
Tomu se F'nor od srdce rozesmál. „Kdybys nám tak jednoznačně nepřikázal, že s vámi nesmíme celou tu dobu udržovat spojení, mohli bychom vás zahrnovat ovocem a čerstvou zeleninou, které se tady na severu nemůže rovnat vůbec nic! F'lare, musíme si tam jednou založit zásobovací Weyr! Pak už si nikdy nebudeme muset lámat hlavu nad kolonami s desátky a... "
„Až k tomu bude vhodná doba. A teď se vrať! Sám přece víš, že tyhle návštěvy musí zůstat co nejkratší. "
F'nor se zašklebil. „Tak hrozné to zase není. teď tady vlastně stejně nejsem. "
„To máš pravdu, " souhlasil F'lar. „Ať si však jednou nepopleteš čas a nevrátíš se, dokud ještě budeš tady. "
„Hmm? Ano, to se může stát. Dočista jsem zapomněl, že náš čas se vleče jako hlemýžď, zatímco pro vás přímo utíká. Dobře. Vrátím se tedy, až Pridith snese svou druhou snůšku. "
A s veselým pozdravením F'nor vypochodoval z weyru. F'lar se pomalu vydal zpátky k Poradní Síni a zamyšleně se za ním díval. Třicet dva nových draků, z toho čtrnáct bronzových, to už je pěkný přírůstek a za nějaké to riziko jistě stojí. Neboje snad risk neuvážený přespříliš?
Poblíž si někdo odkašlal, aby na sebe upozornil. F'lar vzhlédl a v klenutém průchodu od Poradní Síně spatřil postávat Robintona.
„Dřív, než se pustím do překreslování těch map a jejich vysvětlování ostatním, musím jim nejdřív sám rozumět do písmene. Dovolil jsem si tedy ještě chvíli se zdržet. "
„Bojovals jako lev, Mistře Harfeníků!"
„Však ten tvůj boj také sledoval ušlechtilý cíl, Vůdce Weyru!" Pak se Robintonovi zlomyslně zablýsklo v očích. „Už dlouho jsem vzýval Vejce, abych dostal příležitost promluvit k tak urozenému shromáždění!"
„Nedáš si nejdřív číši vína?"
„Bendenské hrozny jsou chloubou celého Pernu!"
„Pokud má ovšem člověk patro schopné tak jemnou chuť patřičně ocenit. "
„To moje má za sebou výcvik u prvotřídních znalců. "
F'lar byl zvědavý, kdy toho člověka omrzí hrát si se slovy. Rozhodně měl toho na srdci mnohem víc než jenom studium časových map.
„Vzpomněl jsem si na jednu Baladu, kterou jsem dal stranou hned, jak jsem se stal Mistrem Cechu, protože k ní chybělo jakékoliv vysvětlení, " oznámil mu Robinton rozvážně, když uznale vychutnal svoje víno. „Ta píseň není nijak líbivá ani melodií ani slovy. Člověk si při práci harfeníka musí vypěstovat jistý cit pro to, co lidé přijmou a co odmítnou... a to i dost útočně, " zamžikal při vzpomínce. „Shledal jsem, že tato Balada vyvádí z míry zpěváka stejně jako obecenstvo a tak jsem od jejího předvádění raději odstoupil. Ovšem nyní, stejně jako ten gobelín, si zaslouží, aby byla znovu objevena. "
Po C'ganově smrti zavěsil jeho nástroj do Poradní Síně, aby tu vyčkal zvolení nového Pěvce Weyru. Kytara to byla stařičká, s dřevem ošoupaným do tenka. Starý C'gan ji míval dobře naladěnou a choval ji pečlivě zakrytou. Mistr Harfeník ji teď uchopil se zjevnou úctou. Zlehýnka pohladil struny, aby si poslechl zvuk a v údivu povytáhl obočí nad lahodnými zvuky nástroje.

Pak zahrál akord, ale kupodivu nelibozvučný. F'lar nevěděl, jestli je nástroj tak rozladěný, nebo jestli snad harfeník náhodou nesáhl po nesprávné struně. Robin-ton však ten podivný nesouzvuk zopakoval a potom přišel na podivně znějící moll, což posluchače zneklidňovalo ještě více nežli ty první tóny.
„Říkal jsem přece, že ta píseň není vůbec líbivá. A mne by zajímalo, jestli znáš odpovědi na všechny ty otázky, které klade. Poslední dobou jsem si ty hádanky kolikrát v hlavě převracel. “
Pak prudce přešel od mluveného slova k melodii.

Všichni pryč a všichni vpřed,
nikdo nezná odpověď.
Prázdno, pusto na pohled,
kam Weyřany odvál svět?

Proč nechali draci vráz
větrům Weyry na pospas?
Stáda strhne dolů sráz,
co jsme, Strážci, tu bez vás?

Snad je někdo neodtáh
tam, kde z Vláken jde zas strach?
Ten svět není na dosah?
V pustých Weyrech jenom prach.

Dozněl poslední žalný tón.
„Musíš si samozřejmě uvědomit, že tahle píseň byla do našich harfenických Letopisů zapsaná tak před čtyřmi stovkami Oběhů, “ poznamenal Robinton jen tak mimochodem a choval přitom kytaru v náručí. „Krvavice se tehdy zrovna přesunula do vzdálenosti, která už Pern před útoky Vláken dostatečně chránila. A lidé měli pádný důvod, aby žasli a cítili znepokojení nad tím náhlým zmizením obyvatelstva všech pěti Weyrů. Ach, umím si představit, že tehdy měli pro tento jev spoustu různých vysvětlení... ale o žádném z nich není nikde ani zmínka. “ Robinton se významně odmlčel.
„Ani já jsem v tomto směru nenašel jediný záznam, “ připustil F'lar. „Abych řekl pravdu, nechal jsem si donést i všechny Letopisy z těch okolních... to abych mohl ty časové mapy sestavit s co největší přesností. A ty Letopisy ostatních Weyrů prostě končí —” F'lar hranou ruky naznačil useknutí. „V Bendenských Letopisech není ani slůvko o nějaké nemoci, vymírání, požáru nebo prostě neštěstí - jediným slovíčkem tam ten náhlý přeryv ve styku s ostatními Weyry nevysvětlují. Bendenské Letopisy si vesele pokračují dál, ale zmiňují se výhradně o Bendenu. Pouze jediný záznam se může k tomu hromadnému zmizení vztahovat a sice zahájení pravidelných hlídkových letů nad územím celého Pernu, což mezi bezprostřední povinnosti Bendenu rozhodně nespadalo. Tím to ale končí. “
„Zvláštní, “ přemýšlel Robinton. „Možná, že když nebezpečí z Krvavice pominulo, draci i jezdci odlétli do mezimezí, aby se Držbám trochu odlehčilo. Jenže tomu já prostě nedokážu uvěřit. Letopisy našeho Cechu se skutečně zmiňují o neúrodách a několika přírodních katastrofách... hrálo v nich roli něco jiného než Vlákna. Lidé mohou být ušlechtilí a váš rod nejušlechtilejší ze všech, ale hromadná sebevražda? S tímhle vysvětlením se já nespokojím, alespoň v případě drakenů ne. “
„Máš moje díky, “ poznamenal lehce ironicky F'lar.
„To nestojí za řeč, “ odvětil Robinton se vznešeným pokývnutím.
F'lar se uznale zachechtal. „Jak vidím, jsme příliš svázaní Weyrem, stejně jako jsme svázaní těmi smradlavými kůžemi. “
Robinton dopil svoji číši a hleděl do ní žalostivě tak dlouho, dokud mu ji F'lar znova nenaplnil.
„Nu, ona ta vaše odloučenost od okolního světa zase tak úplně zbytečná není. A tu vzpouru Vládců jsi tenkrát zvládl fantastickým způsobem. Málem jsem se uřehtal k smrti, “ přiznal se Robinton se širokým úsměvem. „Ukradli jste jim ty ženy dřív, než se drak stačí pořádně nadechnout!” Ještě jednou se uchechtl, ale pak náhle zvážněl a pohlédl F'larovi přímo do očí. „Jelikož jsem zvyklý naslouchat tomu, co člověk nahlas vůbec nevysloví, předpokládám, že na dnešní Poradě jsi mnohé postavil do příznivějšího světla. O mé mlčenlivosti nemusíš pochybovat a navíc můžeš počítat s tím, že já i můj ne zcela bezmocný Cech tě zaštítíme všemi svými silami. Abych však dlouho nechodil kolem horké kaše: čím by ti mohli být platní moji Harfeníci?” a Robinton zahrál úryvek břeskné vojenské melodie. „Mají mužům rozpalovat krev baladami o slavné minulosti a dávných vítězstvích?” Pod kmitajícími se prsty melodie prudce sklouzla ke strohému, ale údernému rytmu. „Mají snad v očekávání příštích běd vlévat sílu do jejich myslí i tělesných schránek?”
„Jestli ti tví harfeníci dokážou rozpálit lidi stejně jako ty, pak bych si nejspíš neměl dělat starosti s tím, že asi tak pět set dalších draků nemělo zbytečně vymírat. “
„Ach, to tedy znamená, že navzdory tvému statečnému prohlášení a návodným mapám celá ta situace je” - poslední slova podtrhl nelibozvučným hrábnutím do strun - „ještě zoufalejší, než jak se podle tvého opatrného mlčení zdá. “
„Možná že ano. “
„Ty ohňomety, na které si vzpomíná starý Zurg a které má Fandarel za úkol sestrojit - mohly by převážit jazýček na vahách?”
F'lar si muže před sebou uvážlivě změřil a došel k bleskovému rozhodnutí.
„Pomoc budou představovat dokonce i ti igenští píseční červi, ale jak se planeta otáčí a Krvavice se přibližuje, intervaly mezi jednotlivými útoky jsou stále kratší. A my přitom můžeme připojit jen dvaasedmdesát draků k těm, s nimiž jsme bojovali včera, a to z nich je jeden po smrti a další nebudou moci vzlétnout po celé měsíce. “

„Říkáš dvaasedmdesát?" chytil ho Robinton rychle za slovo. „Ale Ramoth jich přece snesla jen čtyřicet a jsou ještě pořád příliš mladí, než aby mohli žvýkat Ohňovce!"
F'lar pak načrtl plán Lessiny a F'norovy výpravy, která se odehrávala právě v tom okamžiku. Prozradil, že F'nor se dvakrát vrátil, jednou s varováním a podruhé se zprávou, že pokus dopadá úspěšně, pokud jde o vylíhnutí dvaatřiceti nových draků z Prindithiny první snůšky. Tady ho ale Robinton zarazil.
„Jak by se mohl F'nor už vrátit, když ti ani on ani Lessa ještě ani nestačili říct, že na Jižním Světadílu je místo pro chov draků vyhovující?"
„Draci mohou létat mezi časy stejně jako mezi místy. Čas pro ně představuje stejně snadný cíl cesty jako místo. "
Robinton se s vyvalenýma očima snažil tuto ohromující zprávu strávit.
„Tím způsobem jsme také předběhli včerejší dopolední útok v Neratu. Přeskočili jsme mezi časem o dvě hodiny nazpátek, abychom stihli úplný začátek Spadu Vláken. "
„Tak vy se doopravdy můžete vracet časem? A jak daleko nazpátek?"
„To nemám tušení. Když jsem učil Lessu létat na Ramoth, vrátila se shodou okolností na Ruathskou Držbu za svítání před třinácti Oběhy, když z pahorků zaútočili Faxovi vojáci. Když se vrátila do současnosti, podařil se jí mezi časy další skok tak o deset Oběhů nazpátek. Pro draky jsou skoky mezi časy nebo mezi prostorem naprosto snadnou záležitostí, ale jejich jezdce to zřejmě nesmírně vyčerpává. Když jsme se včera vrátili z Neratu a čekala nás další cesta do Keroonu, připadal jsem si jako vylisovaný a vysušený na letní Igenské Pláni. " F'lar zavrtěl hlavou. „Podle všeho se nám podařilo odeslat Kylaru a Pridith spolu se všemi ostatními tak deset Oběhů mezi časy nazpátek, protože F'nor mi ohlásil, že už tam jsou několik Oběhů. Ty nesmírné nároky, které tento pokus klade na lidské účastníky výpravy, se však na nich podepisovaly čím dál tím víc. Přesto však dvaasedmdesát dalších dospělých draků bude představovat velikou pomoc. "
„Pošli jezdce časem dopředu, ať zjistí, jestli množství bude stačit, " snažil se pomoci Robin. „Ušetříš si pěkných pár starostí. "
„Jenže já nevím, jak poslat draka do času, který se ještě neudal. Člověk musí dát drakovi orientační body, víš? A jak mu můžu dát odkaz na dobu, která ještě neproběhla?"
„Máš přece fantazii! Zkus si to představit!"
„A co když přijdu o draka? Nazbyt jich nemám. Kdepak, musím v tom prostě pokračovat... soudě podle F'norových návratů jsem celý ten podnik skutečně zahájil. A to mi připomíná, že musím vydat příkazy, aby se začalo s balením věcí. Hned potom s tebou sednu nad ty časové mapy. "
Teprve po poledním jídle, které Robinton pojedl v přítomnosti Vůdce Weyru, usoudil Mistr Harfeník, že mapám porozuměl, a odjel, aby se pustil do jejich překreslování.

Přes Siré, pusté, rozběsněné moře,
jež dračí křídla nestínila dřív,
teď letí zlatý s hnědým v jarním vánku,
zjistit, zda světadíl je živ.

Když Ramoth a Canth vynesli Lessu a F'nora nahoru ke Kamenné Hvězdě, spatřili odtud, jak se první Páni Držeb a Mistři Cechů začínají sjíždět na Poradu.
Lessa s F'norem usoudili, že na Jižní Světadíl před deseti Oběhy se nejsnáz dostanou, když se mezi časy přemístí nejprve na Weyr mladší o deset Oběhů, neboť ten si F'nor dobře pamatoval, a potom se mezi prostorem přenesou na pobřežní mys těsně u břehů doposud přehlíženého Jižního Světadílu, neboť to bylo poslední místo, o němž se ještě Letopisy zmiňovaly.
F'lar promítl Canthovi určitý den, na který si z doby před deseti lety živě vzpomínal, a Ramoth si z hnědákovy mysli převzala orientační body. Děsivý chlad skoku mezi časy opět vyrazil Lesse dech a tak ten kratičký pohled na běžný shon ve Weyru, nežli je draci přenesli mezi prostorem nad kypící moře, přivítala s neskutečnou úlevou. Za zády jim prosvítal Jižní Světadíl, v tomto zataženém a ponurém dni jakoby utopený do dusivého dýmu. Lessa cítila, jak pocit nejistoty vyvolaný časovým přesunem vystřídala nová úzkost. Ramoth plula mohutnými záběry křídel vpřed a mířila ke vzdálenému pobřeží. Canth se dvorně snažil udržet stejnou rychlost.
Je přece jenom hnědý, pokárala Lessa svou zlatou královnu.
Když chce letět se mnou, odvětila Ramoth povzneseně, tak si musí křídla trochu protáhnout.
Lessa se jenom zazubila a v koutku mysli usoudila, že Ramoth se ještě nedokázala vyrovnat s tím, že nesmí se svými druhy do boje. Všichni sameči teď s ní budou mít nějakou dobu hodně těžké pořízení.
Nejdříve spatřili hejno wherysů a v tu chvíli jim bylo jasné, že na Jižním Světadílu musí být nějaká vegetace. Wherysové k životu potřebují rostlinnou stravu, ačkoliv v případě nouze vystačí i s trochou červů a ponrav.
Lessa přes Cantha oslovila jeho jezdce. Pokud bylo prokázáno, že Jižní Světadíl byl zpustošený Vlákny, jak by tam mohlo začít něco růst? A odkud se berou ti wherysové?
Všimla sis někdy, jak tobolky na stéblech pukají a ochmýřená semínka pak roznáší vítr do okolí? A všimla sis, že po podzimní rovnodennosti odlétají wherysové na jih ?
To ano, ale...
Ano, ale!
Vždyž je to území sežehnuté Vlákny!
Spálené pahorky na našem Světadílu se na jaře zelenají a netrvalo to ani celých čtyři sta Oběhů, odvětil skrze Cantha F'nor, takže člověk si dokáže lehko představit, že mohl ožít znovu i Jižní Světadíl.

I při této vysoké rychlosti, kterou určila Ramoth, jim chvíli trvalo, než dosáhli rozeklaného pobřeží s odpuzujícími útesy, vytvářejícími v tom kalném světle nepřístupný kamenný val. Lessa v duchu zasténala, ale pobídla Ramoth do větší výšky, aby přehlédla přes pohoří, které jí bránilo ve výhledu. Všechno dole jí připadalo šedivé, bezútěšné a pusté. Najednou se přikrývka mraků roztrhla pod slunečními paprsky a šeď se náhle rozplynula do temné zeleně a hnědi, do jiskřivých barev Šťavnatě zeleného tropického porostu a sytě hnědých bujně rostoucích stromů a popínavých rostlin. K Lessinu vítěznému pokřiku se připojilo F'norovo provolávání slávy a břeskné troubení draků. Ze svých hradů vzlétli s poplašeným jekotem wherysové, které nezvyklý hluk vyrušil z jejich obvyklého klidu.
Za pobřežním předhořím se území lehce svažovalo směrem k džungli a travnaté planině, která připomínala krajinu v srdci Bollu. Ačkoliv strávili pátráním celé odpoledne, nenašli ani náznak obyvatelných skal, v nichž by bylo možno založit nový Weyr, a Lessa se v duchu ptala, jestli tohle právě nepřispělo k nezdaru celého jižního dobrodružství. Nakonec to tedy vzdali a přistáli na vyvýšené pláni poblíž malého jezírka. Bylo teplo, ale ne nepříjemně. Zatímco F'nor s Lessou pojídali své polední občerstvení, oba draci se cákali ve vodě a ochlazovali se.
Lessa však byla celá neklidná a na svůj chléb s masem dvakrát velkou chuť neměla. Všimla si, že ani F'nor nemá stání a neustále se kradmo ohlíží k jezeru i k okraji džungle.
„U slunce tam nahoře, a co jsme vlastně očekávali? Wherysové na nikoho neútočí a divocí wherové do blízkosti draka ani nepáchnou. A Krvavice se objeví teprve za deset let, takže Vlákna tu také nehrozí. “
F'lar jen pokrčil rameny a s omluvným úsměvem vhodil nedojedený chléb do kabely se zásobami.
„Podle mne to tu vypadá strašně pustě, “ rozhlížel se dokola. Pak zahlédl, že na ovíjivém měsíčníku visí zralé ovoce.
„Ale tohle známe a navíc ty plody budou zřejmě výborné. U nás chutnávají, jako když člověk žvýká suchou hlínu. “
Hbitě vyšplhal nahoru a naškubal pomerančově rudé plody.
„Nádherně voní a podle doteku i barvy bych usoudil, že jsou zralé, “ prohlásil a bez váhání jeden plod rozkrojil. S úsměvem podal Lesse jeden dílek a sám si odkrojil další. Vyzývavě jej pozvedl. „Okusme jej a zemřeme společnou smrtí!”
Lessa se neubránila úsměvu a pozdrav mu oplatila. Současně se zakousli do šťavnatého ovoce. Z koutků úst jí vyhrkla sladká šťáva a Lessa si honem olízla rty, aby jí neutekla ani kapička té lahodné tekutiny.
„Šťastnou smrt - mne tedy určitě čeká, “ vykřikl F'nor a už krájel další kus.
Tímto pokusem se jim vrátilo trochu sebevědomí a oba se přiměli rozhovořit o svém vnitřním neklidu a pocitu nepohody.
„Já bych řekl, “ zkoušel to vysvětlit F'nor, „že nám vadí hlavně ta nepřítomnost skal a jeskyní, ten klid i vědomí, že jsme tu úplně sami, bez jediného člověka či draka v okolí. “
Lessa souhlasně přikývla. „Hej, Ramoth, Canthe, moc by vám vadila nepřítomnost Weyru?”
Ale vždyť my jsme původně nežili v jeskyních, odvětila s náznakem pýchy Ramoth a převalovala se přitom v jezeře. Na břeh se vyvalily pořádné vlny a doběhly skoro až k padlému kmeni, na kterém seděla Lessa s F'norem. Slunce tu příjemně hřeje a voda je osvěžující. Mně by se tu líbilo, ale se mnou se při tom stehování nepočítá.
„Je pěkně rozmrzelá, “ pošeptala Lessa F'norovi. „Dopřej to Pridith, miláčku, “ konej šila svou zlatistou královnu.
„Vždyť ty máš celý Weyr a všechno ostatní!”
Ramoth se ponořila pod hladinu a něco nesrozumitelného tam zabručela, takže se voda zpěnila bublinami.
Canth připustil, že k životu mimo Weyr by žádné velké výhrady neměl. Suchá hlína by ve spánku hřála víc než skála, jakmile by si vyhledal pohodlný důlek. Kdepak, dokud by bylo co jíst, tak by si po jeskyni ani nevzdechl.
„Budem sem muset přestěhovat pár stádních zvířat, “ uvažoval F'nor. „Tolik, aby se dal založit početný chov. Jistě, wherysové tu jsou pořádně pěkné kousky. A tak mi napadá, že tahle plošina je naprosto uzavřená. Nebudeme muset hledat žádné daleké pastviny. Raději se ještě přesvědčím. Jinak by tahle plošina s jezírkem a spoustou volného místa třeba i pro Držby byla podle mne ideální. Člověk vstane a utrhne si snídani ze stromu. “
„Možná by bylo dobře vybrat ty, kdo nevyrostli v Držbě, “ doplnila Lessa. „Bez ochranného valu pahorků a bezpečí skalního úkrytu by si tu jinak nemuseli připadat ve své kůži. “ Krátce se zasmála. „Sama jsem si o sobě nemyslela, že tolik podléhám svým návykům. Tenhle otevřený prostor, nechráněný a poklidný, mi připadá až... neslušný. “ Při pohledu na širou a ničím nepřerušovanou planinu rozkládající se za jezerem se až zachvěla.
„Je to tu úrodné a nádherné, “ liboval si F'nor a vyskočil pro další oranžově rudé dužnaté plody. „Zvlášť těchto se nemohu nabažit. Nepamatuju se, že bychom z Neratu někdy dostali něco tak sladkého a šťavnatého, a přitom jde o stejný druh!”
„Nedá se popřít, že příděly, které dostává Weyr, to ovoce zdaleka předčí. Mám podezření, že Nerat si to nejlepší nechává pro sebe a Weyr přijde až na konec. “
Oba dva se lačně cpali.
Další průzkum potvrdil, že plošina je zcela uzavřená a jako pastvina pro velké stádo, které musí živit draky, že naprosto vyhovuje. Na jedné straně končila prudkým, několik dračích délek vysokým srázem padajícím do husté džungle, a na druhém konci se svažovala k moři. Kmeny stromů poskytnou dostatek materiálu na výstavbu obydlí pro lidské příslušníky Weyru. Ramoth s Canthem rozhodně souhlasili s tím, že dračímu plemeni bude pod hustým listovím divoké džungle víc než dobře. Jelikož tato část světadílu připomínala podnebím Horní Nerat, nebudou tu nikoho trápit ani vedra ani nepříjemná zima.
Přestože Lessa by už odletěla s největší radostí, F'nor s návratem stále otálel.
„Zpátky bychom mohli letět mezi časy a prostorem současně, “ prohlásila Lessa nakonec. „Do Weyru dorazíme na sklonku odpoledne a to už budou Páni Držeb zaručeně pryč. “
F'nor souhlasil a Lessa se obrnila na cestu mezimezím. Vůbec si nedokázala srovnat v hlavě, proč přemisťování mezimezím do času ji vyvádí z míry mnohem víc než putování do místa, protože na draky to zřejmě vůbec žádný vliv

nemělo. Ramoth Lessino zoufalství vycítila a snažila se ji povzbudit mručením. Dlouho, předlouho viseli cestou domů v nevýslovném chladu mezimezí, až se najednou vynořili ve slunečním svitu nad Weyrem.
Lessa se trochu polekala, když před Dolními Jeskyněmi spatřila hromady balíků a pytlů a jezdce dohlížející na jejich nakládání na draky.
„Co se to děje?" vykřikl F'nor.
„To nic, to jenom F'lar předpovídá náš úspěch, " uklidnila ho nenucené.
Mnementh, který ten shon sledoval z římsy před královniným weyrem, přivítal navrátilce pozdravem a vzkazem, že F'lar je čeká ve svém weyru ihned po jejich přistání.
F'lara našli jako obvykle sehnutého nad těmi nejstaršími a nejhůř čitelnými Letopisnými kůžemi, jež si nechal do Poradní Síně donést.
„Tak co?" přivítal je se širokým úsměvem.
„Je to zelené, úrodné a obyvatelné území, " oznámila mu Lessa. Nespouštěla z něho pozorný pohled. On se mezitím také něco dozvěděl. V každém případě doufala, že si dá pozor na jazyk. F'nor není žádný hlupák a kdyby věděl něco předem, mohlo by to celý plán ohrozit.
„Spoléhal jsem, že od vás přesně tohle uslyším, " odpověděl jí F'lar bez jakýchkoliv narážek. „Tak pojďte a podrobně vyprávějte, co jste tam viděli a objevili. Budu moc rád, když vyplním na mapě pár bílých míst. "
Lessa přenechala většinu vyprávění F'norovi. F'lar naslouchal s upřímným zájmem a dělal si přitom poznámky.
„Pro případ, že by to území bylo opravdu využitelné, dal jsem příkaz balit zásoby a zburcoval jezdce, kteří by s tebou měli odejít, " řekl F 'norovi, když byla zpráva u konce. „Nezapomeň, že máme jenom tři dny našeho času, abychom tě vypravili těch deset Oběhů nazpátek. My tedy nemáme jedinou vteřinu nazbyt. Do tří dnů musíme mít připraveno větší množství dospělých draků pro boj v Telgaru. To znamená, že pro vás uplyne sice deset Oběhů, ale tady uběhnou pouhé tři dny. Lesso, tvůj návrh, že nejlíp by se hodili jezdci vychovaní na farmách, přijímám bez nejmenších námitek. Máme štěstí, že při naší poslední Pouti jsme vyhledávali kandidáty pro Pridith především v řemeslnických a farmářských kastách. To by tedy mělo proběhnout hladce. A většina z těch dvaatřiceti mládenců je pod patnáct let. "
„Dvaatřicet, říkáš?" užasl F'nor. „Měli bychom jich vzít padesát! Dráčata potřebují nějaký výběr, i když si na ně kandidáti navykají ještě před vylíhnutím!"
F'lar tohle odbyl nedbalým pokrčením ramen. „Tak si pošleš pro nějaké další. Ty na to budeš mít čas, nezapomínej!" a F'lar se uchechtl, jako kdyby začal ještě něco vysvětlovat a na poslední chvíli se rozhodl svá slova raději spolknout. F'norovi však čas na nějaké dohadování se s Vůdcem Weyru nezbýval, protože F'lar v mžiku přeskočil k udílení dalších bleskových příkazů.
F'nor si měl s sebou odvést jezdce ze své vlastní letky, aby mu pomohli s výcvikem weyrlinků. Rovněž měl vzít všech čtyřicet mladých draků z Ramothiny první snůšky, Kylaru s její královnou Pridith a T'bora s jeho bronzovým Piyanthem. Než Pridith dospěje, mohl by k nalétnutí a páření být zralý i N'tonův mladý bronzový drak, takže mladá královna bude mít alespoň dva nápadníky na výběr.
„A co když zjistíme, že se tam na jihu nemnoží?" vyptával se F'nor, kterého ta F'larova jistota mátla. „Co potom?"
„No tak je vrátíme v čase, dejme tomu, třeba na Výšiny, " odvětil F'lar až příliš pohotově, ale hned zase rychle pokračoval. „Poslal bych bronzových draků víc, ale budu všechny ostatní potřebovat na pozemní hlídky, až budem pročesávat Keroon a Nerat kvůli brázdám. V Neratu jich už několik vykopali. Doslechl jsem se, že Vincet je ze strachu doslova na mrtvici. "
Lessa pronesla na adresu tohoto Pána Držby svoje výstižné mínění.
„A co to setkání z dnešního rána?" připomněl F'lar. „To je teď vedlejší. Do večera se musíte začít stěhovat mezimezím, F'nore. "
Lessa upřela na Vůdce Weyru dlouhý, neústupný pohled a rozhodla se, že co nejdříve a do všech podrobností zjistí, co se to vlastně odehrálo.
„Byla bys tak hodná, Lesso, a načrtla mi nějaké orientační body?" požádal ji F'lar.
S neskrývanou prosbou v očích k ní přistrčil čistou kůži a rydlo. Nepřál si, aby se ptala na cokoliv, co by mohlo F'nora poplašit. Vzdychla si a sáhla po kreslicích potřebách.
Črtala rychle, jednou nebo dvakrát ji něčím doplnil F'nor a nakonec získala ucházející mapu planiny, kterou vybrali pro Weyr. A najednou, zničehonic, nedokázala zaostřit pohled a hlava se jí opile zatočila. „Lesso?" naklonil se k ní F'lar.
„Všechno kolem... ubíhá... všechno se točí... " a potom se mu pozpátku zhroutila do náruče.
„A jak se cítíš ty?" volal honem Vůdce Weyru na svého bratra.
„Unavený, ale tím to končí, " ujistil ho F'nor a křikl dolů servírovací šachtou, aby sem přišla Manora a aby poslali horký klah. Ten potřeboval, o tom nemohlo být pochyb.
F'lar uložil Weyrenu na lože a s nekonečnou něhou ji přikryl.
„To se mi ani trochu nezamlouvá, " zamumlal, když mu hlavou bleskla vzpomínka na Kylařin úpadek, o němž F'nor ještě netušil, že k němu v budoucnu dojde. Proč to ale u Lessy začíná takhle rychle?
„Ty skoky časem způsobí, že si člověk připadá trochu —" F'nor se zarazil, jak pátral po přesném výrazu. „Prostě ne úplně... celý. Tys včera bojoval mezi časy v Neratu... "
„Ano, bojoval jsem, " připustil F'lar, „ale ani ty ani Lessa jste přece dneska nebojovali. V tom musí být nějaký vnitřní... duševní šok už jenom z toho vlastního putování mezi časy. Podívej se, F'nore, až se dostanete do Jižního Weyru, bylo by lepší, kdyby ses tady se zprávami objevoval jenom ty. Vyhlásím to jako rozkaz a Ramoth nařídím, aby to zapověděla i všem drakům. Tak si nebude žádný jezdec moci umanout, že se podívá nazpátek, kdykoliv se mu zachce. Třeba tady hraje roli něco vážnějšího, než sami tušíme. Nemá cenu riskovat víc, než je nutné. "
„Beru na vědomí. "

„A ještě jedna maličkost, F'nore. Dávej pozor, jaký čas si k těm svým návratům budeš vybírat. Na tvém místě bych mezimezím neskákal moc blízko chvílím, kdy jsi tu byl ve skutečnosti. Nemám představu, co by se mohlo stát, kdybys v některém průchodu narazil sám na sebe, a já bych tě moc nerad ztratil. “
Se vzácným projevem citu sevřel F'lar pevně bratrovo rameno.
„Nezapomeň, F'nore. Byl jsem tu celé dopoledne a ty ses z toho prvního výletu nevrátil dřív než pozdě odpoledne. A kromě toho si pamatuj, že my máme jenom tři dny. Vy máte celých deset Oběhů. “
F'nor vyšel ven a ve vchodu se minul s Manorou.
Žena nezjistila, že by Lesse něco viditelně scházelo, takže se nakonec shodli v tom, že půjde nejspíš jenom o vyčerpání, vyvolané včerejším vypětím, kdy Lessa musela zprostředkovávat předávání zpráv mezi draky a bojovníky, umocněné dnešním cestováním mezi časy, které ji přece jen muselo vyvést z míry.
Když F'lar odcházel popřát výpravě na jih šťastnou cestu, Lessa už klidně spala, sice pobledlá, ale s dechem tichým a pravidelným.
F' lar požádal Mnementha, aby Ramoth vyřídil zákaz, jenž podle jeho přání měla královna vtisknout do vědomí všech draků účastnících se dobrodružství. Ramoth poslechla, ale po straně utrousila k Mnementhovi poznámku, kterou on zase nezapomněl sdělit F'larovi, totiž že každičký kolem má nárok na nějakou tu zábavu, zatímco ona, královna Weyru, musí zůstat dřepět na jednom místě.
Sotvaže plně naložení draci jediným mžiknutím oka zmizeli nad Kamennou Hvězdou z oblohy, přiřítil se na drakovi mladý weyrlinek, který byl přidělený na Neratskou Držbu jako posel. V obličeji byl strachem celý zelený.
„Vůdce Weyru, našli jsme velkou spoustu brázd a vypálit je samotným ohněm se nedaří. Pán Vincet žádá přímo vás!”
F'lar si docela dobře uměl Pána Vinceta představit.
„Než zase poletíš nazpátek, chlapče, dej si něco k jídlu. Za okamžik vyrazím. “
Když procházel spacími místnostmi, zaslechl hrdelní Ramothino zamručení. Uložila se k odpočinku.
Lessa stále ještě spala. Jednu ruku měla stulenou pod tváří, tmavé vlasy jí spadaly přes okraj lůžka. Připadala mu křehoučká jako dítě a F'lar si uvědomil, jak nesmírně mu na ní záleží. Tajně se usmál. Tak ona včera žárlila na to Kylařino ošetření! Příjemně mu to zalichotilo. Lessa se od něho nikdy nedozví, že Kylara s celou tou svojí vyzývavou krásou a smyslnou povahou pro něho nemá ani desetinu té přitažlivosti, kterou ho omámila ta nevypočitatelná, temná a útlá Lessa. Ta její nepoddajná tvrdohlavost a bystrý, zlomyslný smysl pro humor sloužily jejich vztahu jako vítané koření. S něhou, kterou by před spící Lessou nikdy neprojevil, se F'lar sklonil a políbil ji na rty. Zavrtěla se a s úsměvem si ze spánku lehce povzdychla.
F'lar ji opustil a neochotně se vrátil ke svým povinnostem. Na okamžik se zastavil u královny. Ramoth zdvihla svou mohutnou klínovitou hlavu. Když pohlédla na Vůdce Weyru, mnohafasetové oči jí vzplály jiskřivou duhou.
„Mnementhe, bud tak hodný a požádej Ramoth, ať se spojí s tím mladým drakem ve Fandarelově Cechu. Byl bych rád, kdyby Mistr Kovář mohl se mnou letět do Neratu. Chtěl bych se přesvědčit, co ten jeho ledkovec s Vlákny dokáže. “
Bronzový drak vyřídil vzkaz a Ramoth pokývla hlavou.
Zařídila to a zelený drak přiletí co možná nejrychleji, oznámil Mnementh svému jezdci. Ale mluví se o moc lip, když je Lessa vzhůru, vrčel nespokojeně.
F'lar s ním upřímně souhlasil. Ve včerejší bitvě představovala Lessina schopnost nespornou výhodu a další kladný přínos se dá očekávat.
Možná by bylo lepší, kdyby se přes tu časovou bariéru pokusila domluvit i s F'norem... ale ne, F'nor se musí vrátit osobně.
F'lar potom zamířil do Poradní Síně. Pořád ještě nepřestával věřit, že někde v těch dosud čitelných zlomcích starých Letopisů leží ukrytý právě ten klíč, který mu tak zoufale schází. Z téhle slepé uličky přece musí existovat nějaká cesta ven! A pokud to není právě ta výprava na jih, musí se jednat o něco jiného. Prostě něco tu musí být!
Fandarel se ukázal být mužem železné vůle stejně jako odolného těla. Nevzrušeně pozoroval odhalenou změť viditelně se množících Vláken, které se svíjely a necudně proplétaly.
„V téhle jediné brázdě jich jsou celé stovky!” kvílel Pán Vincet z Neratu hlasem už napůl pološíleným. Zoufale mávl směrem k sadu mladých stromků, v jehož středu byla brázda objevena. „Vy se tady rozmýšlíte a větve zatím už začínají uvadat! Dělejte přece něco! Kolik dalších semenáčků bude muset zajít jenom na tomhle poli? Kolik dalších Vláken včera uniklo dračímu dechu? Kde máte draka, aby je vypálil? Proč tady postáváte s rukama za zády?”
F'lar ani Fandarel si mužova běsnění nevšímali. První setkání s jejich odvěkým nepřítelem v podobě brázdy je fascinovalo a současně odpuzovalo. Navzdory Vincetovu hysterickému obviňování šlo na tomto svahu o jedinou brázdu. F'lar raději ani neuvažoval, kolik dalších mohlo přes všechno úsilí draků proklouznout a zabořit se do vyhřáté a úrodné Neratské půdy.
Kdyby tak měli dost času postavit hlídky, které by sledovaly dráhu zatoulaných chumáčů! Ještě že se budou moci této chyby vystříhat za tři dny v Telgaru, Cromu a Ruathě. Ale to stejně nestačí, zdaleka nestačí.
Fandarel pokynul dvěma řemeslníkům, kteří ho doprovázeli. Ti nesli podivný přístroj: obrovský kovový válec, z něhož vybíhala rourka se širokou hubicí. Na opačném konci válce trčela další trubička zakončená kratším válečkem, ve kterém se skrýval píst. Jeden z řemeslníků začal pístem rázně pumpovat, zatímco druhý, který jen s obtížemi vyrovnával tu tíhu v rukou, namířil hubici do brázdy vyryté Vlákny. Pumpující muž kývl a na toto znamení muž otočil u hubice malým ventilem, přičemž dával pozor, aby otvor směřoval na brázdu a nikoliv na něho. Z hubičky zvesela vytryskl tenký vodotrysk a stekl do brázdy. Sotva se kapénky dotkly spletených Vláken, vznesl se z brázdy syčící dým. Za chvíli se z bělavých svíjivých šlahounů stala hromádka čadících zčernalých nitek. Ještě hodnou chvíli poté, co Fandarel vybídl řemeslníky, aby odstoupili, pozorně zkoumal spáleniště. Nakonec zavrčel a našel si dlouhý klacek, se kterým píchal a dloubal do sežehlých zbytků, ale z Vláken se nezasvíjelo ani jediné.

„Hm, “ broukl se zjevným uspokojením. „Ale stejně, těžko se může od nás čekat, že budem vykopávat úplně každou brázdu. Kde máte další?”
Se sténajícím a ruce spínajícím Pánem Vincetem v patách je lesaři dovedli k dosud nevykopané brázdě na pobřežní straně deštného lesa. Vlákna se zabořila do hlíny vedle kmenu mohutného stromu, který již začínal věšet listy. Fandarel udělal se svou hůlkou nepatrný otvor do svrchní vrstvy a vybídl řemeslníky, aby se pustili do díla. Muž u pístu pumpoval ze všech sil, zatímco druhý u hubice nejprve cosi upravil, a potom zasunul rourku do díry. Fandarel dal pokyn, aby začali, a pomalu počítal, nežli mávnutím zavelel, že je konec. Z otvoru v zemi unikal prudce dým.
Po dostatečném časovém odstupu přikázal Fandarel lesařům, aby se pustili do kopání, přičemž jim nezapomněl připomenout, že by se měli doteku s ledkovcem úzkostlivě vyhýbat. Po vykopání brázdy zjistili, že kyselina svůj účel splnila a nezanechala z Vláken víc než bez zbytku zuhelnatěnou změť.
Fandarel se ušklíbl, ale přitom se nespokojeně poškrábal na hlavě.
„Ať tak nebo tak, zabírá to spoustu času. Nejlíp je zlikvidovat ještě na povrchu, “ vrčel Mistr Kovář.
„Nejlíp je spálit rovnou ve vzduchu, “ reptal Pán Vincet. „A co ta kapalina s mým sadem vlastně udělá? Co s ním provede?”
Fandarel se prudce otočil. Zřejmě nešťastného Pána vzal na vědomí až teď.
„Člověčku, ledkovec přece používáš ve zředěné podobě zjara jako hnojivo! Tohle pole bude, pravda, na pár let spáleno, ale už není plné Vláken! Skutečně by bylo lepší, kdybychom kyselinu mohli rozprašovat vysoko ve vzduchu. Potom by se snášela dolů neškodně rozptýlená a současně by pozemky i rovnoměrně hnojila. “ Kovář se zarazil a podrbal se na hlavě, až to zachrastilo. „Mladí draci by mohli vynést lidi do vzduchu... Hmm. To je sice možné, ale ten přístroj je doposud příliš objemný a nešikovný. “ Nato se k překvapenému Pánu Držby otočil zády a zeptal se F'lara, jestli už dostal zpátky gobelín. „Pořád nemůžu přijít na to, jak se dá z trubice metat oheň. Tohle zařízení jsem udělal z přístroje, který vyrábíme pro sadaře. “
„Zatím jsem o tom čalounu žádnou zprávu nedostal, “ odpověděl F'lar. „Ten tvůj postřik ale funguje. Vlákna v brázdě jsou mrtvá. “
„Píseční červi také fungují, ale o nějaké velké účinnosti nemůže být ani řeč, “ hučel Fandarel nespokojeně. Rázně pokynul svým pomocníkům a v houstnoucím šeru si to zamířil nazpátek k drakům.
Ve Weyru už na jejich návrat čekal Robinton, kterému pod maskou klidu prosvítalo mocné vnitřní vzrušení. Přesto se však zdvořile vyptal na výsledky Fandarelových pokusů. Mistr Kovář jen zavrčel a pokrčil rameny.
„Zabírá to čas celému mému Cechu. “
„Mistr Kovář je příliš skromný, “ vložil se do toho F'lar. „Už se mu podařilo sestrojit důmyslné zařízení, které rozstřikuje ledkovec do brázd plných Vláken a spaluje je na černou kaši!”
„Nic účinného. Víc se mi zamlouvá ten nápad s ohňomety, “ odporoval Kovář a oči mu v nehybném obličeji ztrnulý jako uhlíky. „Metač plamenů, “ opakoval si s nepřítomným pohledem. Pak potřásl těžkou hlavou, až mu zapraštělo v šíji.
„Tak já jdu, “ pokývl krátce Harfeníkovi i Vůdci Weyru, načež zmizel.
„Líbí se mi, jak je ten člověk pro tu věc zapálený, “ poznamenal Robinton. Přestože se Kovářovým výstředním chováním zjevně bavil, zněla mu z hlasu nepopiratelná úcta. „Musím zadat svým učedníkům za úkol věnovat Mistru Kováři vhodnou Ságu. Jak jsem pochopil, “ otočil se na F'lara, „to jižní dobrodružství jste už zahájili. “
F'lar nešťastně přikývl.
„Máš snad nějaké další pochybnosti?”
„Tohle cestování mezi časy si vybírá svou daň, “ přiznal F'lar a s úzkostí se ohlédl k ložním jeskyním.
„Snad není Weyrena nemocná?”
„Jenom spí, ale ta dnešní cesta na ní zanechala zřetelné stopy. Potřebovali bychom jinou, ne tak nebezpečnou odpověď!” a F'lar udeřil pěstí do dlaně druhé ruky.
„Skutečnou odpověď ti já nenabídnu, “ odpověděl mu rázně Harfeník, „přišel jsem však na cosi, o čem se domnívám, že představuje další část té záhady. Našel jsem totiž záznam. Nedlouho poté, co před čtyřmi sty Oběhy zmizela z. pernské noční oblohy Krvavice, obdržel Mistr Harfeník výzvu, aby se dostavil do Fort Weyru. “
„Záznam? A jakého druhu?”
„Připomínám, že útoky Vláken zrovna skončily a za pozdního večera byl Mistr Harfeník pozvaný do Fort Weyru, což byl příkaz značně neobvyklý. Přesto však, “ a Robinton na znamení důrazu namířil dlouhý, na špičce mozolnatý ukazováček na F'lara, „se o této návštěvě nezachovala sebemenší zmínka. A to by měla, neboť všechna taková pozvání mívala svůj účel. Veškerá podobná setkání jsou pečlivě zaznamenána, jenom k tomuto není připojeno vůbec žádné vysvětlení. Letopisy pokračují po několika týdnech, jako kdyby svůj Cech mezitím ani neopustil. A asi deset měsíců po této události k povinným Poučným Baladám přibyla Tázací Píseň. “
„A ty věříš, že ty dvě věci souvisí s opuštěním těch pěti Weyrů?”
„Věřím, i když zdůvodnit to nedokážu. Prostě mám takový neodbytný pocit, že všechny ty události, návštěva, zmizení i Tázací Píseň jsou spolu jaksi propojeny. “
F'lar nalil oběma číši vína.
„Pročítal jsem i starší záznamy, hledal jsem jakýkoliv sebemenší náznak. “ Pokrčil bezmocně rameny. „Až do okamžiku toho vlastního zmizení muselo všechno probíhat naprosto normálně. Jsou tam zápisy o přebírání vozů s desátky, o množství uložených zásob, seznam zraněných draků i mužů nastupujících do hlídkové služby. A potom na vrcholu období Chladna Letopisy zčistajasna končí a obydlený zůstává pouze Bendenský Weyr. “
„Ale proč byl z těch šesti vybrán právě tento Weyr?” naléhal Robinton. „Pokud měl opravdu zůstat jenom jeden, pak by mnohem víc vyhovoval Istanský Weyr na Ostrově. Benden leží natolik severně, že zdaleka nemohlo být jisté, jestli následujících čtyři sta Oběhů vůbec přetrvá!”

„Benden je ale také položený vysoko a odděleně od okolního světa. Že by šlo o nějakou chorobu, která vyhladila všechny ostatní a jejímuž proniknutí na Benden se podařilo zabránit?"
„Bez jediného slůvka vysvětlení? Přece všichni draci, jezdci a zbylí obyvatelé Weyrů - nemohli klesnout mrtví k zemi všichni v jediném okamžiku a nenechali své mrtvoly hnít jen tak na slunci!"
„Musíme se tedy znova ptát, proč dostal harfeník tu výzvu? Nařídili mu snad, aby složil další Poučnou Baladu, která měla zastřít každou stopu po jejich zmizení?"
„Ať už je to jak chce, " odfrkl si Robinton, „určitě neměla za cíl nás upokojit, rozhodně ne s takovou melodií - pokud se člověk vůbec obtěžuje tohle melodií nazývat, jakože já jsem tedy proti - a na všechny ty otázky nenabízí jedinou odpověď? Jenom je klade!"
„Abychom na ně odpověděli my?" nadhodil tiše F'lar.
„Nu ano. " Robintonovi zaplálo v očích. „Určitě proto, abychom na ně odpověděli my, protože na takovou píseň se jen tak nezapomíná! A to znamená, že byla skládána už s úmyslem, aby se na ni nezapomnělo! Ty otázky jsou strašně důležité, F'lare!"
„Které otázky že jsou důležité?" vyzvídala Lessa, která potichu vstoupila do místnosti.
Oba muži vyskočili a F'lar s pozorností u něho nezvyklou přistrčil Lesse křeslo a nalil jí víno.
„Však já nejsem žádná cukrová panenka" řekla mu příkře. Ten příval dvorností ji málem rozzlobil. Pak se však na F'lara usmála, aby svému odmítnutí částečně ulomila hrot. „Vyspala jsem se a je mi o moc lip. O čem jste se tu vy dva tak zaujatě dohadovali?"
F'lar v krátkosti načrtl problém, který tu řešil spolu s Mistrem Harfeníkem. Když se zmínil o Tázací Písni, Lessa se otřásla.
„Na tu nedokážu zapomenout ani já. A jak mi říkávali, " s úšklebkem si připomněla nenáviděné lekce pod R'gulovým vedením, „to znamená, že to je něco důležitého. Ale proč vlastně? Vždyť ta píseň jenom klade otázky. " Potom najednou zamžikala a vykulila oči úžasem.
„Všichni jsou pryč a všichni vpřed - vpřed !" vykřikla už ve stoje. „To je ono! Všech pět Weyrů se přestěhovalo... dopředu! Pět Weyrů plných draků!" opakovala téměř posvátně.
„To je úplně vyloučeno, " oponoval F'lar.
„A proč?" rozpálil se Robinton. „Cožpak by to nevyřešilo problém, kterému teď čelíme? Nedostatek bojeschopných draků? Cožpak to neobjasňuje, proč zmizeli tak náhle, bez jediného slůvka vysvětlení, pokud nepočítáme Tázací Píseň?"
F'lar si shrnul hustou kadeř, která mu spadala do očí.
„To by skutečně vysvětlovalo jejich chování při tom náhlém zmizení, " připustil, „protože nemohli tady zanechat žádnou zmínku o době, kam se přesouvají, tím by celou tu záležitost odsoudili k nezdaru. Stejně tak já nemohl F'norovi prozradit, že tam na jihu se to jejich dobrodružství neobejde bez potíží. Jak se však sem dostali... pokud je tedy současnost skutečně tou dobou, kam se přestěhovali? teď tady přece nejsou! A odkud by věděli, že jich bude zapotřebí - či kdy jich bude zapotřebí? A tohle je moje hlavní námitka - je vůbec myslitelné, aby člověk mohl dát drakovi orientační body do časů, které se ještě neudaly?"
„Někdo odtud se tedy musí vrátit do minulosti, aby jim ten správný návod poskytl, " odpověděla Lessa tichounce.
„Ty ses, Lesso, dočista zbláznila!" rozkřikl se na ni F'lar. Ve tváři měl vepsanou úzkost. „Sama víš, jak jsi dopadla dneska. Jak jenom můžeš uvažovat, že by ses vrátila do časů, které si neumíš ani vzdáleně představit? Do časů, které se odehrály před celými čtyřmi sty Oběhy? Vždyť cesta o deset Oběhů nazpátek ti přivodila mdloby a divže jsi z toho neonemocněla!"
„Nestálo by to ale za to?" zeptala se ho s vážným pohledem. „Nestál by snad za to Pern?"
F'lar ji popadl za ramena a zalomcoval s ní. Oči měl šílené strachem.
„Celičký Pern mi nestojí za to, abych ztratil tebe nebo Ramoth! Lesso, slyšíš, Lesso, neopovaž se prosadit si v tomhle svoji!" Hlas se mu zdusil do naléhavého, mrazivého šepotu roztřeseného vztekem.
„Ale třeba je ten způsob, jak dosáhnout řešení, mimo naše vědomosti, Weyreno, " zasáhl Robinton lišácky do hovoru. „Kdo ví, co nám přinese zítřek? Tohle přece není záležitost, do které by se člověk vrhl po hlavě bez náležitého rozmyšlení. "
Lessa se na Robintona zahleděla tak upřeně, že se z F'larova železného sevření úplně zapomněla vykroutit.
„Víno?" navrhl Mistr Harfeník a nalil jí číši. Jeho nenucené gesto scénu mezi Lessou a F'larem ukončilo.
„Ramoth se letět nebojí!" prohlásila Lessa se rty odhodlaně sevřenými.
F'lar se zadíval na zlatého draka, který si s krkem otočeným málem až k lopatce měřil lidské bytosti.
„Ramoth je ještě mladá!" utrhl se F'lar a ve stejnou chvíli jako Lessa zachytil Mnementhův pošklebek.
Weyrena zvrátila hlavu dozadu a klenutá komnata se rozezvučela jejím perlivým smíchem.
„Dobrý žert teď potřebuju jako sůl!" hlásil se významně Robinton.
„On totiž Mnementh teď F'larovi řekl, že on tak mladý není a stejně by se toho pokusu nelekal. Že prý je to jenom takový dlouhý skok, " vysvětlovala Lessa a utírala si smíchem uslzené oči.
F'lar se kysele zahleděl do chodby, na jejímž konci si Mnementh hověl na své oblíbené římse.
„Blíží se drak s jezdci" varoval náhle bronzák lidi uvnitř Weyrů. „ Na hnědém Fanthovi sedí za B'rantem Lytol. "
„Ze by nám přinášel ještě i svoje špatné zprávy?" zeptala se otráveně Lessa.
„Pro Lytola je už dost těžké, že musí letět na cizím drakovi, i to, že sem vůbec musí vkročit, Lesso z Ruathy! Nebudeš mu k tomu jeho trápení ještě svou dětinskostí přidávat!" okřikl ji F'lar přísně.
Lessa, zuřící na F'lara, že s ní takhle mluví před Robintonem, sklopila oči.
Lytol přidusal do weyru s jedním koncem dlouhého srolovaného koberce v náručí. Mladý B'rant, klopýtající ve snaze

udržet druhý konec, byl doslova zalitý potem. Lytol se uctivě uklonil směrem k Ramoth a kývl na hnědého jezdce, aby mu pomohl jejich náklad rozbalit. Když se obrovský gobelín rozvinul, F'lar rázem pochopil, proč na něj Mistr Tkadlec nemohl zapomenout. Barvy, ač byly nepochybně pradávné, zůstaly jiskřivé a nevybledlé. A zobrazený výjev byl ještě zajímavější.
„Mnementhe, pošli pro Fandarela! Je tady model, který potřebuje pro ten ohňomet!" nařídil F'lar.
„Ten gobelín přece patří do Ruathy!" vykřikla Lessa rozhořčeně. „Pamatuju si na něj z dětství! Visel v Hlavní Síni a patřil k nejvíc hýčkanému dědictví naší Krve! Kde jste ho našli?" Z očí jí létaly blesky.
„Moje paní, právě se vrací tam, kam patří, " odvětil Lytol netečně a vyhýbal se přitom jejímu pohledu. „Skutečně mistrovské tkalcovské dílo, tohleto, " pokračoval a uctivě se přitom té hrubé látky dotýkal prsty. „Ty barvy a ty vzory! Podle toho, jak já se vyznám v řemesle, jenom připravení stavu muselo zabrat celý lidský život a na výrobě díla samého se musel podílet celý Cech!"
F'lar tu obrovskou plochu obešel. Byl by raději, kdyby čaloun mohli pověsit, aby si tu zobrazenou hrdinskou scénu mohl prohlédnout v nezkreslené perspektivě. Horní polovinu gobelínu vyplňovala formace tří dračích letek. S plamenným dechem se vrhaly za šedivými chuchvalci Vláken snášejících se po zářivém nebi k zemi, a to nebe mělo přesně tu dokonalou podzimní modř, která se v teplejším počasí vůbec nevyskytuje. Na úbočích kopců, přecházejících do údolí, bylo zobrazeno listí po předchozích mrazivých nocích celé zežloutlé. Břidlicové skály prozrazovaly, že jde o Ruathský kraj. Tak proto tedy visel gobelín právě v Ruathské Síni? Dole bylo vidět muže, kteří opustili bezpečí Držby vytesané do skály. A ti muži třímali právě tyto divné válce, o kterých se zmiňoval Zurg. Roury v jejich rukou chrlily oslňující výtrysky dlouhých ohnivých jazyků zamířených na svíjející se Vlákna, která se snažila zarýt se do země.
Lessa najednou s polekaným výkřikem vstoupila přímo na čaloun a upřeně si prohlížela vetkaný obrys Držby, těžkou bránu rozevřenou dokořán, jejíž bronzové ozdůbky byly těmi nádhernými nitěmi zachyceny s úzkostlivou přesností.
„Řekl bych, že tenhle vzor je na vstupní bráně do Ruathské Držby, " poznamenal F'lar.
„Ano, to je... a přitom vlastně není, " odpověděla mu Lessa celá zmatená.
Lytol se zachmuřeně podíval nejdřív na ní a potom na vetkanou bránu. „Pravda. Je to na Ruathě a přitom není. Vždyť já tou bránou prošel sám ani ne před hodinou. " Podmračeně si prohlížel bránu, které se málem dotýkal palci u nohou.
„A tady máme ta zařízení, jež tolik toužil prozkoumat Fandarel, " prohlásil s úlevou F'lar, když se na ohňomety podíval zblízka.
Jestli podle tohoto vetkaného modelu bude kovář schopen vyrobit fungující přístroj, který by jim měl pomoci do tří dnů, to si F'lar netroufal posoudit. Věděl však, že pokud to nedokáže Fandarel, nedokáže to už nikdo.
Mistr Kovář se podle všeho mohl z nalezeného čalounu radostí pominout. Položil se na něj a studoval detaily tak zblízka, až ho vlasy z látky lechtaly na nose. Pak se usadil a se zkříženýma nohama a za doprovodu hojného vrčení, sténání a mumlání si cosi načrtával.
„Sestrojili to. Sestrojit se to dá! Musí to jít sestrojit, " doléhalo k nim jeho bručení.
Lessa od mladého B'ranta vyzvěděla, že ani on ani Lytol ještě nic nejedli, a objednala klah a chléb s masem. Obsloužila všechny přítomné a chovala se přitom rozmarně a dovádivě. Už kvůli Lytolovi spadl Vůdci Weyru kámen ze srdce. Lesse, tak drobounké vedle mamutí Kovářovy postavy, se podařilo dokonce vnutit jídlo a klah i Fandarelovi. Prosadila si, že sleze z čalounu a dá si něco k pití a k snědku, než se zas vrátí k tomu svému mumlání a rýsování.
Fandarel konečně usoudil, že už má nákresů dostatečné množství, a zmizel, aby se nechal odvézt drakem nazpátek k sídlu svojí kasty.
„Vyptávat se ho, kdy se vrátí, nemá vůbec cenu. Stejně by neslyšel, protože je v tom svém přemýšlení ponořený až po uši. " poznamenal rozveselený F'lar.
„Pokud nebudete mít námitky, tak bych se rovněž omluvila, " prohlásila pak Lessa a obdařila čtyři zbylé muže u stolu přepůvabným úsměvem. „Milý Správce Lytole, měl byste co nejdřív propustit i mladého B'ranta. Už je skoro v limbu. "
„Tak to vážně nejsem, Weyreno!" ujišťoval ji spěšně B'rant a s vynucenou živostí rozevíral oči.
Lessa se na odchodu do ložních komnat jenom zasmála. F'lar se za ní zamyšleně díval.
„Jakmile začne Weyrena užívat tenhle obzvlášť milý a chápavý tón hlasu, tak bych jí nevěřil, co by se za nehet vešlo, " přiznal se zvolna.
„Tak abychom snad šli. " navrhl Robinton a vstal.
„Ramoth je sice mladá, ale takový blázen zase není, " huhlal si F'lar po jejich odchodu.
Ramoth však spala a o jeho úzkosti neměla ani zdání. Zkusil vyhledat útěchu, kterou mu vždycky poskytoval Mnementh, ale tentokrát neuspěl. Obrovský bronzový drak na své římse podřimoval.

Černý, černější, nejčernější.
Mrazem vše ztuhlé, nehnuté.
Kde je to mezimezí, v jehož mrtvém prázdnu
žijí jen křehké dračí perutě?

„Já prostě chci, aby ten gobelín visel zas na Ruathě, " naléhala Lessa následujícího dne na F'lara. „Chci, aby se vrátil na své místo!"
Byli zkontrolovat zraněné a už se stačili pohádat kvůli tomu, že F'lar poslal s výpravou na jih i N'tona. Lessa totiž chtěla vyzkoušet, jestli by zvládl létat i na cizím drakovi, zatímco F'lar dával přednost tomu, aby se chlapec na jihu naučil řídit svou vlastní letku, protože na sbírání zkušeností tam bude mít k dobru celé Oběhy. F'lar také připomněl Lesse F'norovy návraty, to aby jí vyhnal z hlavy všechny případné úvahy o skoku čtyři sta Oběhů nazpátek, a zvlášť nelítostně rozebral všechny ty potíže, které už zažila na vlastní kůži.

Lessa se hluboce zamyslela, ačkoliv mu neodpověděla jediným slůvkem.
A proto také, když mu Fandarel vzkázal, že by F'larovi rád předvedl svůj nově sestavený přístroj, Vůdce Weyru s poměrně klidným svědomím dopřál Lesse to vítězné potěšení, aby vypůjčený gobelín sama vrátila do Ruathy. Nechala hrubou látku srolovat a upevnit ji na Ramothin hřbet.
Sledoval, jak se Ramoth mohutnými rozmachy křídel vznáší až nahoru ke Kamenné Hvězdě a skáče do mezimezí, aby se rychle dostala do Ruathy. V tu chvíli se na římse objevil R'gul se zprávou, že do Průchodu právě vjíždí početná kolona vozů s nákladem Ohňovce. Starosti s těmito a jinými záležitostmi způsobily, že se ke zhlédnutí Fandarelova neumělého a dosud nepříliš účinného ohňometu nedostal dřív než v pozdním dopoledni... ale plamen z hubice nebyl „metán" vůbec pod řádným tlakem. Teprve k večeru se vrátil zpátky do Weyru.
R'gul mu kysele oznámil, že ho tam hledal F'nor - přesněji řečeno, hledal ho dokonce dvakrát.
„Dvakrát?"
„Vždyť to povídám! Jenže nechtěl u mne nechat žádný vzkaz. " F'norovo odmítnutí R'gula naprosto zjevně urazilo.
Po Lesse nebylo ani vidu ani slechu. Ještě před večeří F'lar poslal jezdce do Ruathy, aby se přesvědčil, že tam ten čaloun skutečně dovezla. Popichovala a otravovala všechny lidi z Držby, dokud gobelín nevisel zase na správném místě, načež před ním proseděla několik následujících hodin a pozorně si ho prohlížela, případně se kolem něho procházela.
Potom si to s Ramoth zamířily k obloze nad Hlavní Věží a zmizely. Lytol stejně jako všichni v Ruathě předpokládal, že se vrátila do Bendenského Weyru.
„Mnementhe!" rozeřval se F'lar, sotva posel domluvil. „Mnementhe, kde jsou?"
Mnementh si dal s odpovědí načas.
Já je neslyším, přiznal se konečně a ten jeho vnitřní hlas zněl přiškrceně a ustaraně, jak je jen možné si u draka představit.
F'lar oběma rukama chňapl křečovitě po stolní desce a zahleděl se do královnina prázdného weyru. V úzkostně potlačovaném nejtajnějším koutku vědomí přesně věděl, kam se to Lessa pokusila dostat.

Chladno jak v smrtící smrti,
zemřeš tam, nevěda, kudy se brát.
V té pouti ti sama statečnost brání,
ač rozmýšlelas nadvakrát.

Dole pod nimi trčela Ruathská Hlavní Věž. Lessa navedla Ramoth mírně doleva a drakovy kousavé poznámky ani neposlouchala; věděla, že královna je vzrušená stejně jako ona.
Výborně, miláčku, tohle je přesně ten úhel, z něhož gobelín zachycuje bránu naši Držby. Rozdíl je pouze v tom, že když ten výjev navrhovali, ještě tu nebyly ozdobné řezby a brána nebyla zastřešená. A nestála tu Žádná Hlavní Věž ani Vnitřní Nádvoří se svými vraty. Pohladila tu neuvěřitelně jemnou kůži vyklenuté dračí šíje a přitom se smála, aby zakryla své nervózní napětí i obavy z toho, čeho se právě chce pokusit dosáhnout.
Zopakovala si, že pro rychlé rozhodování má v této záležitosti více než dobré důvody. Úvodní věta Balady . Všichni pryč a všichni vpřed byla naprosto zřejmým odkazem na skok mezi časy. A gobelín sám ukazoval chybějící orientační body právě k tomuto skoku. Jak byla vděčná tomu Mistru Tkalci, který tam vetkal obraz brány! Nesmí ho zapomenout za jeho úžasné dílo pěkně pochválit! Alespoň doufala, že toho bude schopná. Ale ne, to by už stačilo. Samozřejmě, že toho schopná bude! Cožpak ty Weyry skutečně nezmizely? A jelikož věděla, že se přemístily napřed, a věděla, jak se vrátit, aby je kupředu přivedla, musí to být naprosto nepopiratelně právě ona, kdo musí skočit nazpátek a ukázat jim cestu. Bylo to vlastně prosté a mohla to dokázat jen ona s Ramoth. Protože už to ve skutečnosti dokázaly.
Znova se nervózně rozesmála a několikrát se nadýchla tak zhluboka, až se celá rozechvěla.
„Tak do toho, ty moje zlatá krásko, " zašeptala stísněně. „Máš se podle čeho řídit. Víš, do jaké doby se chci dostat. Odnes mě, Ramoth, mezimezím a polož mezi nás čtyři sta Oběhů!"
Mráz byl pronikavý a ještě nesnesitelnější, než jak si vůbec dokázala představit. Přitom však nešlo o pocit tělesného chladu, bylo to tím vědomím nepřítomnosti naprosto všeho. Žádné světlo. Žádný zvuk. Žádný dotek. A jak tak déle a déle visely v téhle nicotě, Lessa si uvědomila vysoko vzedmutý příliv paniky, která hrozila zatmít celé její vědomí. Věděla sice, že sedí na Ramothině šíji, pod stehny ani pod rukama to obrovské zvíře však vůbec necítila. Proti své vůli se pokusila vykřiknout, ale z úst jí nevyšlo... nic... k uším jí nedolehl pražádný zvuk. Necítila dokonce ani své dlaně, ačkoliv věděla, že si je tiskne k vlastním tvářím.
Já jsem tady, uslyšela v duchu Ramothin hlas. Jsme tu spolu, a právě toto ujištění ji zachránilo, že se nepustila nebo v tom nekonečnu nehybné bezčasé prázdnoty nepřišla nadobro o rozum.
Kdovíkomu zůstalo všech pět pohromadě natolik, aby nechal poslat pro Robintona. Mistr Harfeník našel F'lara za jeho stolem, jak s tváří smrtelně bledou upřeně zírá do prázdného weyru. Mistrův příchod a jeho rozvážný hlas vyburcovaly F'lara z jeho nehybného ohromení. Rozhodným mávnutím vykázal z místnosti všechny ostatní.
„Je pryč. Zkusila vrátit se o čtyři sta Oběhů nazpátek, " vyrazil ze sebe sevřeným a mdlým hlasem.
Mistr Harfeník klesl naproti němu do křesla.
„Vrátila gobelín zpátky na Ruathu, " vysvětloval F'lar pořád stejně přiškrceně, „zmínil jsem se jí o F'norových návratech. Přiznal jsem, jak je celý ten pokus nebezpečný. Ani mi příliš neodporovala a já navíc věděl, že z cestování mezi časy má dost strach, tedy pokud Lesse strach vůbec něco nahnat dokáže!" Naléhavě praštil pěstí do stolu. „Mělo mě to přesto napadnout! Když si Lessa usmyslí, že má pravdu, nezdržuje se žádným uvažováním a rozmýšlením. Prostě

jde a udělá to!"
„Ale není přece blázen, " připomněl mu Robinton rozvážně. „Ani ona by přece neskočila mezi časy bez orientačních bodů. Nebo snad ano?"
„Všichni pryč a všichni vpřed!" to byl jediný návod, který měla!
„Počkej chvilku!" brzdil Robinton F'lara a potom luskl prsty. „Když se včera večer procházela po tom gobelínu, nesmírně ji zaujala ta Brána do Držby. Jenom si vzpomeň, že si o tom povídala s Lytolem!"
To už byl F'lar nejen na nohou, ale i uprostřed výstupové chodby.
„Honem, člověče! Musíme letět na Ruathu!"
Lytol sehnal v Držbě každičký Světlen, aby si F'lar s Robintonem mohli gobelín prohlédnout v pořádném světle.
„Prohlížela si ho celé odpoledne, " potřásal Správce hlavou. „Vy jste si doopravdy jisti, že se mohla pokusit o ten neuvěřitelný skok?"
„Určitě to udělala. Mnementh ji ani Ramoth nikde neslyší, a přitom tvrdí, že zachytí zvuk Cantha, který je odtud spoustu Oběhů až na Jižním Světadíle. " F'lar si to rázoval kolem čalounu. „Co je s tou bránou, Lytole? Tak trochu mysli, člověče!"
„Hodně se podobá té dnešní, až na to, že tu chybí řezby, není tu Nádvoří a Věž.
„To bude ono! U prvního Vejce, vždyť je to tak jednoduché! Zurg tvrdí, že ten gobelín je hodně starý. Lessa se určitě rozhodla, že ho vyrobili právě před čtyřmi stovkami Oběhů, a použila z něho orientační body, aby se vrátila mezi časy. "
„No ale potom je tam a je v bezpečí!" zvolal Robinton a s úlevou se vrhl do křesla.
„Ale kdepak, Harfeníků. Tak jednoduché to zas není, " zamumlal F'lar a Robinton zahlédl jeho hrůzou vytřeštěný pohled a zoufalství, které se Lytolovi odráželo v tváři.
„Co se děje?"
„Tam v mezimezí není totiž nic, " oznámil mu F'lar vyhlasle. „Cestovat mezi místy zabere jen tolik času, co by člověk třikrát zakašlal. Ale mezi čtyřmi sty Oběhy a přítomností... " Nedokázal tu větu dokončit.

Kdo touží,
ten může.
Kdo zkusí,
dokáže.
Kdo miluje,
je živ.

Nejdříve ze všeho uslyšela hlasy, které jí do rozbolavělých uší přímo burácely a potom se ztišily až na samý práh slyšitelnosti. Zalapala po dechu. Cítila, jak ten vířivý pocit, z něhož jí bylo na zvracení, ji i s postelí, kterou cítila pod zády, roztáčí na šíleném kolotoči. Když jí hlavou, odkudsi ze samého středu lebky, vystřelila ostrá bolest, přimkla se zoufale k pelesti a vykřikla hrůzou z bolesti i z děsivého, valícího se, vířícího a propadajícího se vědomí absolutní prázdnoty pod nohama.
Přesto však ji jakási děsuplná nevyhnutelnost nutila neustále se pokoušet vyblekotat to poselství, se kterým vlastně přišla. Chvílemi cítila, že se jí v té nekonečné zahlcující temnotě snaží dosáhnout Ramoth. Ze všech sil se pokoušela do Ramothina vědomí zaklesnout, protože zběsile zadoufala, že zlatá královna by ji mohla z této mučivé nicoty vyvést pryč. Vyčerpaně se propadala níž a níž a ze zapomnění ji vytrhovala pouze ta zoufalá nutnost vyřídit zprávu.
Konečně si uvědomila, že na paži jí spočívá jemná a hebká dlaň, že v ústech cítí teplý, lahodný nápoj. Převalila si ho po jazyku a on jí svlažil rozdrásané hrdlo. Náhlý záchvat kašle ji zbavil dechu a zcela ji vyčerpal. Zkusila pootevřít oči a zjistila, že svět se už netočí a nekymácí.
„Kdo... vlastně... jsi?" podařilo se jí zasípat.
„Ach, moje zlatá Lesso... "
„To mám být já?" zeptala se nechápavě.
„Tak nám to alespoň prozradila tvoje Ramoth, " dostalo se jí ujištění. „Já jsem Mardra z Fort Weyru. "
„A F'lar se na mě bude strašně zlobit!" zanaříkala Lessa, když se jí blesknutím vrátila paměť. „Bude se mnou třást, bude se mnou pořád lomcovat! Kdykoliv ho neposlechnu, tak se mnou hrozně třese! Ale já jsem jednala správně, já měla pravdu! Mardro?... Ach... ta příšerná... prázdnota, " a najednou Lessa cítila, jak sklouzává do spánku, jak přílivu té naléhavé touhy prostě nedokáže odolat. S úlevou si ještě uvědomila, že postel pod ní se už přestala houpat.
V matném svitu Světlenu vypadala místnost jako její vlastní jeskyně v Bendenském Weyru, a přesto byla trochu jiná. Lessa ležela bez hnutí a snažila se najít ty rozdíly. Aha, ve zdejším weyru jsou stěny úplně hladké. Místnost je také rozlehlejší, strop vyšší a klenutý. A když se teď mohla očima už šeru přivyklýma rozhlédnout i pozorněji, zjistila, že nábytek představuje mnohem dovednější řemeslnické dílo, než jaké byla zvyklá vídat doma. Neklidně se zavrtěla.
„Ale, ty už jsi zase vzhůru, ty tajemná dámo!" promluvil mužský hlas. Z vnějšího weyru se roztaženým závěsem vlilo dovnitř světlo. Lessa přítomnost dalších lidí ve vedlejší místnosti spíš vytušila než spatřila.
Pod mužovou paží se protáhla žena a hbitě zamířila k Lessinu lůžku.
„Tebe si pamatuju, ty jsi Mardra, " vykřikla Lessa překvapeně.
„Máš naprostou pravdu, a tady stojí T'ton, Vůdce Fortského Weyru. "
T'ton do nástěnné poličky přihodil hrst Světlenu a ohlédl se přes rameno, jestli snad zář Lessu příliš neobtěžuje.
„Ramoth!" vykřikla náhle Lessa a prudce se posadila. Poprvé si uvědomila, že v tom vnějším weyru to není Ramothino vědomí, čeho se ona v duchu dotýká.
„Ach ta!" rozesmála se Mardra v upřímném údivu. „Vyjedla by nám celý weyr a moje Loranth dokonce musela přizvat

další královny, aby jí v tom společně zamezily. “
„Sedí teď na Kamenné Hvězdě, jako kdyby jí patřila, a nadšeně povykuje, “ doplnil už méně blahovolně T'ton. Zaposlouchal se. „Hele! Teď toho právě na chvíli nechala. “
„Vy ale můžete přijít, viďte?” vyhrkla Lessa. „Přijít? Přijít kam, má drahá?” nechápala Mardra. „Pořád jsi jenom omílala něco o našem příchodu, o hrozících Vláknech, o Krvavici hledící skrze Kamenné Oko a... moje zlatá, což si neuvědomuješ, že Krvavice se vzdálila od Pernu už před dobrými dvěma měsíci?”
„Ale kdepak, Vlákna padat teprve začala! Proto jsem se také vrátila mezi časy... “
„Vrátila ses? Mezi časy?” přiskočil T'ton s výkřikem k posteli a pozorně se na Lessu zadíval.
„Mohla bych dostat trochu klah ? Já vím, že ty moje řeči nezní moc rozumně a navíc ještě nejsem tak docela při smyslech. Ale nejsem ani nemocná ani blázen a celá ta záležitost je pořádně složitá. “
„V tom máš tedy pravdu, “ souhlasil T'ton s falešnou líbezností. Přesto však křikl do servírovací šachty, aby nahoru poslali klah a nakonec si k Lessině posteli skutečně přitáhl židli a usadil se, aby si to všechno vyposlechl.
„Samozřejmě, že nejsi žádný blázen, “ konejšila ji Mardra s výhružným pohledem na svého druha. „Jinak bys nemohla létat s královnou. “
S tímhle T'ton musel souhlasit. Lessa si počkala, až dostane klah a potom s povděkem upila té osvěžující vřelé tekutiny. Pak se zhluboka nadechla a pustila se do vyprávění: jak mezi smrtonosným míjením Krvavice došlo k Dlouhému Mezidobí; jak ten jediný zbylý Weyr začal postupně sklízet nemilost a pohrdání; jak Jora zabředla do úpadku a přestala tak svoji královnu Nemorth ovládat, takže, když se Krvavice opět přiblížila, počet vajec v jednotlivých snůškách se nijak nezvýšil. Jak se Zasvětila s Ramoth a stala se Weyrenou v Bendenu. Jak F'lar vyzrál na vzpurné Pány Držeb hned následující den po Ramothině prvním zásnubním letu a jak vedení Weyru i celého Pernu uchopil pevně do svých rukou a činil přípravy na příchod Vláken, o jejichž blížící se hrozbě dobře věděl. Vyprávěla svému, teď už uchvácenému obecenstvu, jaké byly její první pokusy o lítání s Ramoth a jak nechtěně se mezi časy vrátila do dne, kdy Fax přepadl její Ruathu.
„Přepadl... moji rodnou Držbu?” zhrozila se Mardra.
„Ruatha poskytla Weyrům mnoho slavných Weyren, “ odpověděla jí Lessa s lišáckým úsměvem, který u T'tona vyvolal výbuch smíchu.
„Nemůže být pochyb, je skutečně z Ruathy, “ ujistil Mardru.
Vyprávěla pak dál, v jaké situaci se teď drakeni nalézají, jak nedostatečných sil se jim pro nadcházející boj s Vlákny dostává! Vyprávěla o Tázací Písni a o tom obrovském gobelínu.
„Gobelín?” vykřikla Mardra a v úleku si přitiskla dlaně k tvářím. „Pověz mi, jak vypadá?”
Lessa poslechla a potom podle výrazu v jejich tvářích poznala, že jí - konečně - uvěřili.
„Můj otec dal právě k výrobě takového gobelínu příkaz! Tuhle se mi o tom zmínil, protože poslední bitva s Vlákny se odehrála právě nad Ruathou. “ Mardra se nevěřícně obrátila k T'tonovi, který už dávno vypadal pobaveně. „Určitě udělala to, co nám tady tvrdí. Odkud by jinak mohla o tom čalounu vědět?”
„Navíc se můžete zeptat své i mojí dračí královny, “ navrhla Lessa.
„Moje zlatá, my o tvých slovech už dále nepochybujeme, “ řekla jí Mardra upřímně. „Ale ten tvůj čin přesahuje všechny meze lidského chápání. “
„Dokonce i já si myslím, “ přiznala se Lessa, „že když teď vím, co to vlastně obnáší, že bych to už v životě nezkusila. “
„Jistě. A právě tenhle šok ze skoku mezi časy představuje ten hlavní problém, pokud F'larovi máme poskytnout skutečně účinnou posilu, “ poznamenal T'ton.
„Takže přijdete? Přijdete?”
„Není tak docela vyloučeno, že ano, “ připustil vážně T'ton a trochu se křivě usmál. „Tys tedy tvrdila, že jsme odešli z Weyrů... že jsme je vlastně přímo opustili a nezanechali po sobě ani slůvko na vysvětlenou. Odešli jsme někam... vlastně do někdy, protože zatím jsme pořád ještě tady... “
Všichni mlčeli, neboť ve stejném okamžiku je napadla úplně stejná myšlenka. Weyry sice zůstaly prázdné, ale Lessa neměla sebemenší důkaz pro to, že by se znovu objevily v její současnosti.
„Přece musí existovat nějaký způsob, prostě musí!” křičela Lessa zoufale. „Nemůžeme si dovolit ztrácet tady čas! Ani vteřinku!”
T'ton smíchem až vyštěkl. „Na tomhle konci dějin máme, milá zlatá, času nazbyt!”
Potom ji opět přinutili k odpočinku, protože si víc než ona připouštěli její několikatýdenní onemocnění, při kterém z bezvědomí neustále vykřikovala, že se propadá, že nevidí, neslyší, necítí. Přiznali jí, že i Ramoth z toho dlouhého pobytu v děsivé prázdnotě mezimezí nevyvázla tak lehce a že se nad starodávnou Ruathou vynořila jen jako světležlutá troska svého zdatného dřívějšího já.
Pán Ruathské Držby, což byl Mardřin otec, se leknutím málem pominul, když se na kamenné cestě náhle objevila potácející se drakena se zsinalou královnou, ale přirozeně ho napadlo, aby přivolal na pomoc svou dceru z Fortského Weyru. Lessu a Ramoth pak do Weyru přestěhovali a Pán Ruathy o té záležitosti raději pomlčel.
Když Lessa dostatečně zesílila, svolal T'ton Radu Vůdců Weyrů. Kupodivu, proti přesunu neměl žádný z nich sebemenší námitky... ovšem za předpokladu, že dokážou vyřešit ten časový šok a najít orientační body. Lessa velice záhy pochopila, proč se drakeni do toho stěhování tak hrnou. Většina z nich se totiž narodila až během posledního Spadu Vláken, a teď měli za sebou kolem čtyř měsíců nezáživných hlídkových letů a začínali být z té jednotvárnosti unudění až k smrti. Cvičné Hry jim za bitvy, kterých se všichni zúčastnili, poskytovaly jen chabou náhražku. Držby, které se dřív v laskavostech vůči drakenům doslova předháněly, je teď začínaly zanedbávat. Vůdcové Weyrů si dobře všimli, že různých náznaků přibývá úměrně s ustupujícími obavami z Vláken. Ve Weyru i na Držbě se jako pustošivá nemoc začal zákeřně rozmáhat morální úpadek. Východisko, které nabízela Lessa, bylo rozhodně lepší, nežli pomalé

zahnívání ve své vlastní době.
Z Bendenu se těchto jednání účastnil pouze Vůdce Weyru, neboť Benden se jako jediný dochoval do Lessiny současnosti, takže musí zůstat v nevědomosti, naprosto neovlivnitelný, dokud nepřijde čas. A nesmí padnout jediná zmínka o Lessině návratu, neboť ani o tom neměl v její době nikdo tušení.
Lessa trvala na tom, aby přizvali i Mistra Harfeníka, protože podle záznamu v Letopisech k tomu skutečně došlo. Když ji však požádal, aby mu Tázací Píseň odříkala, s úsměvem odmítla.
„Tu Píseň napíšeš ty nebo tvůj následovník v okamžiku, kdy se zjistí, že Weyry jsou naprosto opuštěné, “ odpověděla mu. „Ale to musí být tvoje vlastní skladba a ne opakování toho, co jsi zaslechl ode mne. “
„To není lehký úkol, když člověk ví, že musí složit píseň, která o čtyři sta Oběhů později poskytne cenné vodítko. “
„Jenom nezapomeň. “ varovala ho Lessa, „že musí jít o Poučnou Skladbu. Nesmí se na ni zapomenout, protože nastoluje otázky, na které budu muset odpovědět. “
Teprve při jeho pochechtávání si uvědomila, že ten hlavní klíč mu už stejně poskytla.
Rozprava, týkající se problému, jak uskutečnit tak dlouhý časový skok bez újmy na lidských smyslech, začala přítomné uvádět do varu. Padlo několik dalších návrhů, většinou nepoužitelných, jak najít vhodné orientační body. Z těch Weyrů se dopředu v čase ještě nedostal žádný a během svého jediného gigantického skoku směrem nazpátek se Lessa sbíráním mezičasových orientačních bodů nezdržovala.
„Podle tebe tedy skoky časem tak o deset Oběhů skutečně žádné obtíže nevyvolávají?” zeptal se T'ton Lessy, když se sešli všichni Vůdcové Weyrů i Mistr Harfeník, aby zkusili najít východisko z této slepé uličky.
„Ne, žádné. Trvá to... dvakrát tak dlouho, jako když se skáče mezi místy. “
„Takže z míry tě vyvedl až ten čtyři sta Oběhů dlouhý skok. Hmmm. Možná že úseky po dvaceti až pětadvaceti Oběžích by byly ještě dost bezpečné. “
Tento návrh se setkal s příznivým ohlasem, ale potom se ozval opatrný představitel z Isty.
„Nerad bych vypadal jako zbabělec, který chce hledat úkryt někde v Držbě, ale ještě tu nepadla jedna námitka. Jak můžeme vědět, že skočíme mezimezím přesně do Lessiny současnosti? Cestování mezimezím je přece zatrachtile ošidná záležitost, lidé se tam nezřídka ztrácejí. A Lessa sama to přežila jen taktak. “
„Dobrá připomínka, D'rame, “ souhlasil T'ton ochotně. „Ale já mám pocit, že máme více než dost důkazů, že se nám daří - podařilo - podaří přemístit se tam dopředu. Tak za prvé, všechny ty náznaky směřovaly k Lesse. Stejně naléhavá potřeba, v jejímž důsledku se vyprázdnily všechny Weyry, ji přiměla ke skoku nazpátek, aby si u nás mohla vyžádat pomoc -”
„To všechno beru, se vším souhlasím, “ přerušil ho D'ram vážně. „Já se však jenom ptám, jestli si můžeš být jist, že jsme Lessiny současnosti skutečně dosáhli? K ničemu podobnému zatím ještě nedošlo. Odkud můžeme čerpat jistotu?”
T'ton nebyl jediný, kdo si hledáním odpovědi na tuto otázku lámal hlavu. Ale zčistajasna prudce pleskl dlaněmi o stolní desku.
„U Vejce, bud můžeme pomalu vymřít při nicnedělání, nebo to zkusme a zahyneme naráz! Mám plné zuby toho pohodlí, které na drakena po odklonu Krvavice čeká, dřív než se ve stáří uchýlí do mezimezí. Abych se přiznal, je mi skoro líto, když musím sledovat, jak se Krvavice na večerním nebi neustále zmenšuje! Povídám, vrhněme se do toho riskantního podniku rovnou po hlavě a držme se ho zuby nehty, dokud se nevyřeší! Jsme přece drakeni, stvoření právě pro boj s Vlákny, nebo se snad pletu? Tak pojďme na další lov... o čtyři sta Oběhů kupředu!”
Lessiny napjaté rysy se uvolnily. Plně pochopila opodstatněnost D'ramem naznačené možnosti a srdce jí sevřel hořký strach. Sebe vystavila nebezpečí na svou vlastní zodpovědnost, ale hazardovat se životy stovek jezdců a draků a dalších obyvatel weyru, kteří jí budou následovat... ?
T'tonovo zvučné prohlášení však těmto úvahám učinilo rázný konec.
„A já jsem přesvědčen, “ prořízl vřavu nadšených výkřiků souhlasu vzrušený hlas Mistra Harfeníka, „že jsem přišel na ty vaše orientační body!” Obličej se mu radostným úžasem celý rozzářil. „Dvacet nebo dva tisíce Oběhů, vždyť máme vodítko! Sám T'ton tu na to narazil. Jak se Krvavice na večerním nebi neustále zmenšuje... “
Když si později načrtli oběžnou dráhu Krvavice, shledali, jak prajednoduché to řešení ve skutečnosti je, a pochechtávali se nad tím, že jejich odvěký nepřítel jim vlastně dělá pomocníka.
Jako nad všemi Weyry, i nad Fort Weyrem leželo seskupení velkých kamenů. Jejich uspořádání označovalo podle roční doby přibližování i ústup Krvavice, kroužící po své nepravidelné, dvě stě Oběhů trvající dráze kolem jejich slunce. S nahlédnutím do Letopisů, jež kromě dalších rozmanitých údajů zaznamenávaly právě i běh Krvavice, pak už nebylo nijak obtížné vypočítat pro každý Weyr skoky po pětadvaceti oběžích. Nakonec bylo totiž rozhodnuto, že osazenstva každého jednotlivého Weyru budou skákat mezimezím nad svojí vlastní základnou, aby se předešlo nevyhnutelným nehodám způsobeným skutečností, že by se téměř osmnáct set plně naložených draků pokoušelo o přemístění v jediném bodě.
Lesse se teď každá vteřina, kterou prožívala mimo svůj čas, zdála naprosto nekonečná. Neviděla F'lara už celý měsíc a postrádala ho až neuvěřitelně. Navíc si dělala starosti s Ramoth, aby se nechtěla pářit v Mnementhově nepřítomnosti. Samozřejmě, byla tu spousta bronzových draků a bronzových jezdců, kteří by se ochotně tohoto úkolu podjali, ale Lessa o ně neměla ani ten nejmenší zájem.
T'ton a Mardra ji chystáním exodu plně zaměstnávali. Šlo o to, aby kromě gobelínu a Tázací Písně, která měla vzniknout až po jejich zmizení, nezbyla do budoucnosti ve Weyrech vůbec žádná, vodítka.
Když Lessa konečně vybídla Ramoth, aby se vznesla a nad Kamennou Hvězdou Fortského Weyru zaujala místo poblíž T'tona a Mardry, úlevou se málem rozplakala. V pěti Weyrech se vytvořily početné letky, připravené k cestě do její vlastní doby.
Ve chvíli, kdy draci všech Vůdců Weyru Lesse oznámili, že všichni jsou přichystáni, že všichni mají představu

orientačních bodů určených Krvavící, byla to právě ona, návštěvnice z budoucnosti, kdo vydal povel ke skoku do mezimezí.

Ta nejčernější noc se dočká svítání,
slunce zaplaší i pochmurné sny.
Kdy beznadějná bolest mojí duše
nalezne slunce ve Weyru plném tmy?

Těch skoků mezimezím uskutečnili celkem jedenáct a během každé kratičké přestávky mezi jednotlivými skoky se bronzoví draci Vůdců domlouvali s Lessou. Z těch osmnácti stovek prapodivných cestovatelů do budoucnosti nedorazili pouze čtyři, a ve všech případech šlo o starší zvířata. Všech pět oddílů se dohodlo, že před posledním skokem, který měl obsáhnout pouze dvanáct Oběhů, si udělají přestávku na kratičké občerstvení a doušek horkého klahu.
„Ono je totiž snazší, “ prohlašoval T'ton, když Mardra nalévala klah, „urazit pětadvacet Oběhů nežli těch dvanáct. “ Pohlédl na Jitřní Krvavici, jejich nerozlučného pomrkávajícího společníka. „O tolik tu svou polohu zas nezmění. Spoléhám se, Lesso, že nám ještě nějaké orientační body dodáš. “
„Přála bych si, abychom se mohli dostat do Ruathy ještě dřív, než F'lar zjistí, že jsem zmizela. “ Pohlédla na Krvavici, celá se otřásla a honem usrkla z horkého klahu. „Já jsem Krvavici jednou..., ne, dvakrát... takhle nad Ruathou už viděla. “ Hleděla na T'tona a hrdlo se jí při vzpomínce na to ráno svíralo: byla to chvíle, ve které došla k přesvědčení, že Krvavice pro ni představuje hrozbu, a tři dny poté se v Ruathské Držbě objevili Fax a F'lar. Fax zahynul F'larovou dýkou a ona sama se přestěhovala do Bendenského Weyru. Najednou se jí zmocnila závrať, slabost a podivný nepokoj. V přestávkách mezi ostatními skoky nic podobného nikdy nepocítila.
„Lesso, jsi v pořádku?” zeptala se Mardra s účastí. „Jsi hrozně bledá a celá se třeseš. “ Vzala svou družku kolem ramen a ustaraně si ji prohlížela.
„Před dvanácti Oběhy jsem tady, v Ruathě, byla, “ zamumlala Lessa a svírala Mardřinu ruku, jako by hledala útěchu. „Dvakrát jsem takhle byla v Ruathě. Radši si pospěšme. Tohoto rána jsem si užila až dost. A musím se vrátit. Musím jít zpátky k F'larovi. Ten se na mě ale bude strašně zlobit!”
Náznak hysterie v jejím hlase vyplašil Mardru i T'tona stejnou měrou. Vůdce vydal spěšné rozkazy k uhašení ohňů, k nasednutí a k přípravě na závěrečný skok vpřed.
S myšlenkami kroužícími v šíleném víru předala Lessa drakům všech pěti Vůdců Weyrů orientační body: Ruatha ve večerním šeru, Hlavní věž, Vnitřní Nádvoří, jarní krajina...

Krvavá skvrna značí naději,
řiďte se touhle rudou krůpějí.
Oběhy mizí, podobny jsou snům,
a Krvavice kyne poutníkům.

Společnými silami přiměli Lytol s Robintonem F'lara jíst a záměrně ho nepřestávali nalévat vínem. Kdesi v koutečku mysli si F'lar pořád uvědomoval, že by neměl přestávat fungovat, ale když to by vyžadovalo nepředstavitelnou námahu. Vyprchal z něho poslední zbytek vlastní vůle. Skutečnost, že ještě pořád jim zbývá alespoň Pridith a Kylara, takže dračí plémě nevyhyne, mu skýtala pramalou útěchu. Pořád však odkládal rozhodnutí poslat pro F'nora, protože konečnost tohoto činu pro něho byla nesnesitelná; přivoláním Pridith a Kylary by totiž jednou provždy uznal, že Lessa a Ramoth se už nikdy nevrátí.
Ach Lesso, Lesso; nepřestával v duchu plakat. V jednu chvíli ji za její bezohlednou a nedomyšlenou odvahu proklínal a v příštím okamžiku ji za ten neuvěřitelně odvážný čin miloval k zešílení.
„Říkám ti, F'lare, více než víno teď potřebuješ pořádný spánek!” Do myšlenek mu pronikl Robintonův hlas.
F'lar k Harfeníkovi vzhlédl a nechápavě se zamračil. Uvědomil si, že se snaží podzdvihnout džbánek vína, který však Robinton pevně přidržuje na stolní desce.
„Cos to povídal?”
„Abys vstal. Doprovodím tě zpátky na Benden. Namouduši, nic mě nedonutí, abych teď od tebe odešel. Člověče, vždyť tys za těch pár hodin zestárl o celé roky!”
„A není to snad úplně pochopitelné?” zařval F'lar. Vyskočil a vylil si svůj bezmocný hněv na nejbližším cíli, který mu představoval právě Robinton.
S pohledem plným soucitu se Robinton natáhl po F'larově paži a pevně ji stiskl.
„Člověče, ani takový Mistr Harfeník, jako jsem já, nemá dost slov, aby vyjádřil přátelství a úctu, které k tobě pociťuje. Ale ty se musíš vyspat; musíš přežít zítřek a pozítří tě čeká boj. Drakeni přece potřebují vůdce... “ Na okamžik se odmlčel. „A zítra musíš vzkázat pro F'nora... a pro Pridith. “
F'lar se otočil na podpadku a odvrávoral k těm osudným dveřím Hlavní Síně na Ruathě.

Ach Ústa, nebraňte se radosti a pění
nad mocnou nadějí dračího pokolení!

Před nimi se rýsovala Hlavní Věž Ruathské Držby. V slábnoucím světle spatřili vysoké hradby Vnějšího Nádvoří. Siréna ječela naléhavou výzvu k poplachu, ovšem v ohlušujícím hřmění stovek draků, kteří v bojových formacích,

křídlo na křídle, pokryli dno i svahy údolí, jednoduše slyšet nebyla.
U Držby se otevřela vrata a na dláždění Nádvoří dopadl pruh světla.
Lessa nasměrovala Ramoth k přistání poblíž Věže, seskočila a dychtivě se rozběhla vstříc lidem, kteří se hrnuli z vrat. Rozeznala podsaditou Lytolovu postavu s košíkem Světlenu zdviženým vysoko nad hlavu. Ze samé úlevy, že ho vidí, dočista na své předchozí nepřátelství vůči Správci zapomněla.
„Ten poslední skok jsi, Lesso, neodhadla o celé dva dny!" vykřikl Lytol, jakmile k ní došel tak blízko, že ho mohla v tom hluku přistávajících draků uslyšet.
„Neodhadla? Jak je to možné?" vydechla užasle.
T'ton a Mardra se jí postavili po boku.
„Nemusíš si dělat žádné starosti, " chlácholil ji Lytol. Stiskl jí dlaně pevně ve svých a v očích mu to jenom hrálo. A doopravdy se na ni usmíval! „Přetáhlas to! Vrať se do mezimezí a ukaž se na Ruathě o dva dny nazpátek. A všechno bude v pořádku. " Když viděl její vyjevený výraz, rozesmál se ještě víc. „Je to v pořádku, " opakoval a hladil jí dlaně. „Vyber si tuhle hodinu, Hlavní Nádvoří, prostě všechno stejné jako teď, ale tady na dláždění si představ F'lara, Robintona a mě. Na Hlavní Věž si posad Mnementha a na val modrého draka. Tak utíkej. "
Mnementh? naléhala na Lessu Ramoth, která se svého druha z Weyru už nemohla dočkat. Pokyvovala hlavou nahoru a dolů a z očí jí sršely plameny.
„Já tomu vůbec nerozumím!" naříkala Lessa. Mardra ji vzala útěšlivě okolo ramen.
„Já ale ano, já ano - věř mi!" prosil Lytol a nešikovně ji pohladil po paži. Pohledem hledal podporu u T'tona. „Je to tak, jak nám to tvrdil F'nor. Nemůžeš se vracet několikrát do stejného času, pokud nechceš pocítit nevolnost a vyčerpání. Když jste si udělali tu přestávku dvanáct Oběhů nazpátek, tak Lessa vypadala jako hromádka neštěstí. "
„Jak to víš?" zvolal překvapený T'ton.
„Ale to je samozřejmé. Jenom se vraťte o ty dva dny zpátky. To budu, pochopitelně, překvapením celý bez sebe, ale dneska už vím, že jste se ukázali už před dvěma dny. Tak jděte a nehádejte se. Starostí o tebe přišel F'lar málem o rozum. "
„On se mnou bude zase třást!" rozplakala se Lessa jako malá holčička.
„No tak, Lesso!" T'ton ji vzal za ruku a odváděl ji zpátky k Ramoth, která se přikrčila, aby si její jezdkyně mohla nasednout.
Teď se všeho velení ujal T'ton. Nechal svého Fidrantha předat ostatním rozkaz k návratu podle orientačních bodů, které jim poskytl Lytol, a současně k nim s Ramothinou pomocí připojit i popis zmíněných osob i Mnementha.
Chladno v mezimezí Lessu trochu vzpamatovalo, ačkoliv ten omyl její sebevědomí značně pošramotil. Ale už tady byla zase Ruatha. Drakům se podařilo nabídnout velkolepou podívanou. A tamhle, proti světlu vycházejícímu z Držby, se rýsovala tmavá silueta Lytola, Robintona a... F'lara.
Na uvítanou zaznělo Mnementhovo břeskné zatroubení a Ramoth málem ani nenechala Lessu sesednout, jak už se hnala celá nedočkavá, aby si propletla šíji kolem šíje svého druha.
Lessa zůstala stát, kde ji Ramoth zanechala. Nebyla schopná sebemenšího pohybu. Uvědomila si, že vedle ní stojí Mardra a T'ton, ale dokázala vnímat pouze F'lara, který se k ní řítil před Nádvoří. Nedokázala mu však vyjít ani o krok vstříc.
Strhl ji do náruče a přitiskl ji k sobě tak pevně, že o jeho radostném přivítání nemohla vůbec pochybovat.
„Ach Lesso, Lesso, " drmolil přerývaně. Přitiskl si její tvář ke svojí a drtil ji tak, že nemohla ani popadnout dech. Všechen ten jeho pečlivě pěstovaný a udržovaný odstup byl tentam. Líbal ji, hladil a objímal a znovu ji s drsnou naléhavostí líbal. Potom ji zčistajasna postavil a popadl ji za ramena. „Lesso, jestli ty ještě jedinkrát... " pohrozil a každé slovo zdůraznil prudkým škubnutím prstů. Najednou se však zarazil, protože si uvědomil, že stojí v kruhu zubících se cizinců.
„Vždyť jsem vám říkala, že se mnou bude třást!" žalovala Lessa a stírala si slzy z tváří. „Ale F'lare, já jsem je přece všechny přivedla... všechny kromě Bendenského Weyru! A proto také zůstalo těch pět Weyrů opuštěných. Přivedla jsem je sem!"
F'lar se rozhlédl kolem sebe i přes hlavy jezdců na to neuvěřitelné množství draků přistávajících v Údolí, na kopcích, kamkoliv oko pohlédlo. Okolí bylo samý drak, modrý, zelený, hnědý, bronzový a k tomu letka složená výlučně ze zlatých královen.
„Tys přivedla Weyry?" opakoval celý omráčený.
„Ano, a tohle jsou Mardra a T'ton z Fortského Weyru, a D'ram a... "
Zarazil ji něžným zatřesením a potom si ji přivinul k boku, aby mohl nové příchozí uvítat.
„Jsem vám vděčnější, než sami tušíte, " prohlásil, ale prostože toho chtěl říci mnohem víc, nedostal ze sebe už ani slovo.
T'ton pokročil kupředu a napřáhl ruku, kterou F'lar pevně stiskl.
„Přivedli jsme osmnáct set draků, sedmnáct královen a všechno nezbytné k vybavení Weyrů. "
„A taky přinesli ohňomety!" vyhrkla Lessa vzrušeně.
„Ale přijít... ten pokus... " zamumlal F'lar obdivně.
T'ton s D'ramem a všichni kolemstojící se hlučně rozesmáli.
„Tvoje Lessa nám ukázala cestu... "
„... a Krvavice nám poskytla vodítko, " dodala Lessa.
„Jsme přece drakeni, " pokračoval T'ton vážně, „stejně jako ty sám, F'lare z Bendenu. Dozvěděli jsme se, že se tu bojuje s Vlákny, a to je přece povinnost každého drakena... v kterékoliv době!"

Buben, harfa zvou vás v boj,
oheň máte za nástroj!
Ať tu není stébel více,
nežli vyjde Krvavice!

Zatímco oněch pět Weyrů přistávalo v Ruathském Údolí, dostal F'nor rozkaz, aby obyvatele Jižního Weyru zase přestěhoval v čase dopředu. Jejich život v dvojím čase dosáhl hranice snesitelnosti, takže se s povděkem dovlekli zpátky do svých jeskyní, které opustili přede dvěma dny a deseti Oběhy.
R'gul, který o Lessině ponoření se zpátky do času neměl ani zdání, přivítal F'lara s Weyrenou oznámením, že se objevil F'nor s dvaasedmdesáti novými draky, a k tomu dodal, že má vážné pochybnosti, jestli kterýkoliv z těch jezdců bude schopen zítra bojovat.
„V životě jsem neviděl tak vyčerpané lidi, “ repetil R'gul dál. „Nedokážu si vůbec představit, co je vlastně tak zmohlo, vždyť se tam jenom vyhřívali na sluníčku, jídla a všeho měli, co hrdlo ráčí, a povinnosti vůbec žádné. “
F'lar s Lessou se po sobě podívali.
„Ale Jižní Weyr se nevystavěl sám a také se musel někdo o něj starat, R'gule. Na tohle jsi nepomyslil. “
„Já jsem bojující draken a žádná zženštilá chudinka!” zavrčel starý jezdec. „Nějaký skok mezi časy by mě takhle vyřídit nemohl!”
„Ale, však oni budou ve své kůži co nevidět, “ ozvala se Lessa a zahihňala se, což vzbudilo R'gulův silný nesouhlas.
„To budou muset, jestli máme zbavit oblohu všech Vláken!” vyštěkl R'gul popuzeně.
„Myslím že teď už neznám nic lehčího, “ ujistil ho F'lar lehkovážně.
„Nic lehčího? S pouhými sto čtyřiačtyřiceti draky?”
„Se dvěma sty šestnácti, “ opravila ho Lessa rozhodně.
R'gul ji však nevzal na vědomí a vyzvídal: „Už Mistr Kovář objevil ohňomet, který funguje?”
„Samozřejmě!” přisvědčil F'lar se širokým úsměvem.
Všech pět Weyrů si s sebou přineslo i veškeré vybavení. Fandarel jednotlivé vzorky předmětů téměř strhával rovnou z jejich zad a každá výheň, každá kovárna na celém světadíle byla připravena vyrobit do rána ode všeho duplikát. T'ton F'larovi prozradil, že za jeho časů měla Držba dostatek ohňometů pro všechny pěší muže. V průběhu Dlouhého Mezidobí byly však ohňo-mety zřejmě roztaveny nebo poztráceny jakožto předměty s neznámým využitím. A D'ram se obzvlášť zajímal o Fandarelův ledkovcový postřikovač, protože ten by se dal současně využít i pro přihnojování.
„Dobrá, “ přikyvoval R'gul zachmuřeně, „jeden nebo dva ohňomety by nám pozítří mohly řádně pomoci. “
„My jsme však našli ještě něco jiného, co nám pomůže ještě víc, “ poznamenala Lessa, ale potom se spěšnou omluvou odběhla do svých ložních jeskyní.
Zvuky, které k nim doléhaly zpoza závěsu, mohly být docela dobře vzlyky i smích, ale R'gula to rozladilo, ať už šlo o cokoliv. To děvče je v téhle době na Weyrenu příliš mladé. Nemá rozvahy ani za mák.
„Došlo jí vůbec, v jak ožehavé situaci se nalézáme? A to bez ohledu na ten F'norův příspěvek? To ovšem ještě ani nevíme, jestli budou vůbec schopni letu!” nepřestával R'gul podrážděně útočit. „Ty bys jí vůbec neměl dovolit, aby opustila Weyr!”
F'lar na to neřekl nic. Začal si nalévat číši vína.
„Tys mi kdysi tvrdil, že těch pět prázdných Weyrů tvoji teorii o další neexistenci Vláken jenom podporuje!”
R'gul si odkašlal a pomyslel si, že omluvy - i kdyby na ně měl Vůdce Weyrů stokrát právo - mají při boji s Vlákny pramalou cenu.
„Ty tvoje dohady však nebyly tak docela bez užitku, “ pokračoval F'lar a nalil číšku i R'gulovi. „Ovšem trochu v jiném směru, než jak jsi nám to vysvětloval ty. Těch pět Weyrů bylo totiž prázdných z toho důvodu, že... že se přestěhovaly za námi. “
R'gul ani nedonesl číšku ke rtům a užasle zůstal na F'lara civět. Tenhle člověk je příliš mladý, takže se zřejmě pod tíhou odpovědnosti dočista zhroutil. Ale... ono to vypadá, že svému tvrzení doopravdy věří.
„Můžeš tomu, R'gule, věřit, a nemusíš - však se ani ne za den přesvědčíš sám - a ty Weyry už nadále prázdné nejsou. Jejich obyvatelé jsou teď tady, ve svých Weyrech a v naší době. A také se k nám připojí v síle osmnácti set draků pozítří u Telgaru se svými ohňomety a spoustou bojových zkušeností. “
R'gul si toho nešťastníka chvíli dlouho prohlížel. Potom opatrně položil číšku, otočil se a odešel z weyru. Nenechá se přece zesměšňovat! Možná by se měl raději přichystat, že zítra převezme velení, aby následující den vůbec mohli vytáhnout do boje.
Následujícího rána, když spatřil hejno bronzových draků, na nichž Vůdcové Weyrů a velitelé jejich letek přilétli na poradu, R'gul se tiše v koutku opil.
Lessa svým přátelům popřála dobrého jitra a s líbezným úsměvem pak opustila weyr. Vymluvila se, že musí nakrmit Ramoth. F'lar se za ní chvíli zamyšleně díval a potom vyšel uvítat Robintona a Fandarela, kteří byli na setkání rovněž pozváni. Ani jeden z Mistrů toho moc nenamluvil, ale o to pozorněji sledoval okolní dění. Fandarel neustále otáčel svou obrovskou hlavu od řečníka k řečníku a občas zamžikal hluboce zasazenýma očima. Robinton tu seděl s pobaveným úsměvem. Návštěvníci z pradávna ho dokonale okouzlili.
F'lar bez dlouhých okolků nabídl, že ze své funkce Vůdce Bendenského Weyru odstoupí z důvodu své přílišné nezkušenosti.
„V Keroonu a Neratu sis ale vedl dobře. Dokonce výborně, “ odporoval mu T'ton.
„Podle tebe je vyřazení osmadvaceti lidí či draků z dalších bojů výsledkem dobrého velení?”
„Na to, že šlo o první bitvu a každý draken byl zelenáč, jako kdyby se sotva vylíhl? Kdepak, člověče, v Neratu jste

zasáhli včas, ať už jste se tam dostali jakkoliv, “ a tady se T'ton na F'lara zlomyslně zašklebil, „což je povinností každého drakena. Kdepak, to jste si odlétali dobře, dokonce na výbornou!” Ostatní čtyři Vůdcové Weyru dali bručivě najevo, že s tímto hodnocením naprosto souhlasí. „Tvůj Weyr je však přesto oslabený, takže ti půjčíme všechny své přebývající jezdce nezařazené do letek, dokud zase nedosáhnete plného počtu. Královny jsou z tohoto období nadšením úplně bez sebe!” A T'tonův úsměv se ještě prohloubil na důkaz toho, že bronzoví jezdci jsou na tom podobně.
F'lar mu ten úsměv oplatil a myslel přitom na to, že Ramoth je už téměř zralá pro další zásnubní let a tentokrát že Lessa... ach, to děvče se zas chová až podezřele poslušně! Nemel by ji radši spouštět z očí.
„A teď, “ pokračoval T'ton, „necháme ve Fandarelově dílně všechny ohňomety. které jsme s sebou dovezli, aby se pozemní hlídky měly zítra čím ozbrojit. “
„Jo jo, mockrát díky, “ zavrčel Fandarel. „My si ty naše vyrobíme v rekordně krátkém čase, abychom vám to vaše vybavení mohli co nejdřív vrátit. “
„A také nezapomeňte upravit ten přístroj s ledkovcem na postřikovač, “ doplnil D'ram.
„Takže jsme se dohodli, “ a T'ton se rychle rozhlédl po přítomných jezdcích, „že všechny Weyry se plně vyzbrojené setkají tři hodiny po východu slunce nad Telgarem, aby mohli jít ve stopách útoku Vláken směrem ke Cromu. Mimochodem, F'lare, ty tvoje mapy, které mi ukázal Robinton, jsou skutečně prvotřídní. My jsme nic podobného nikdy neměli. “
„A odkud jste tedy mohly vědět, kdy dojde k dalšímu útoku?”
T'ton jen pokrčil rameny. „Přicházely natolik pravidelně, že dokonce už jako weyrlinek jsem nějak dokázal odhadnout, kdy zase nastane ten další. Ovšem ten váš způsob je nesrovnatelně lepší. “
„A také účinnější, “ dodal spokojeně Fandarel. „A po tom zítřku, až se všechny Weyry předvedou nad Telgarem v plném lesku, můžeme začít nařizovat, jaké zásoby budou pro prázdné Weyry zapotřebí, “ zazubil se T'ton. „Bude to zase jako za starých časů. Vyždímáme z Pánů dodatečné desátky. “ Zamnul si nedočkavě ruce. „Jako za starých dobrých časů. “
„Máme ještě ten Jižní Weyr, “ navrhl F'nor. „teď už to bude šest Oběhů, co jsme ho opustili, a stáda tam zůstala úplně všechna. Musela se zatím pořádně rozmnožit a kromě toho tam musí být spousta ovoce a obilí. “
„Já bych viděl moc rád, že Jižní Weyr ve své existenci i nadále pokračuje, “ kývl F'lar povzbudivě na F'nora.
„Ano a mě by zas potěšilo, kdyby tam dole mohla pokračovat i Kylara!” zaprosil F'nor naléhavě a oči mu roztrpčením jenjen jiskřily.
Společně rozhodli, že okamžitě pošlou pro nějaké zásoby, aby vypomohli nově osídleným Weyrům, a potom poradu rozpustili.
„Člověka trochu vyvádí z míry, “ přiznal se T'ton. když popíjel s Robintonem, „když místo pečlivě udržovaného Weyru, který opustil teprve včera, najde skladiště plné zaprášených krámů. “ Zachechtal se. „Ženské z Dolních Jeskyní jsou z toho celé nešťastné. “
„My jsme ty kuchyně přece uklidili, “ urazil se F'lar. Pořádný spánek z předchozí noci zahnal většinu jeho únavy.
T'ton si odkašlal. „Podle Mardry žádný chlap uklízet prostě neumí. “
„Myslíš, že budeš zítra schopen letu, F'nore?” zeptal se F'lar starostlivě. Byl si velice dobře vědom, jak vyčerpaně jeho bratr i po tom řádném nočním odpočinku vypadá. Přesto však to namáhavé období bylo naprosto nezbytné a nestalo se bezvýznamným ani při zpětném pohledu po příchodu těch osmi stovek draků z minulosti. Když F'lar odvelel F'nora o deset Oběhů nazpátek, aby tam vypěstoval tak zoufale potřebnou náhradu, ještě se nijak nezamýšleli ani nad Tázací Písní, ani neměli ten gobelín.
„Já bych tu bitvu nevynechal, ani kdybych byl úplně bez draka, “ prohlásil však F'nor nesmlouvavě.
„A to mi připomíná, “ poznamenal F'lar, „že zítra budem v Telgaru potřebovat Lessu. Ona se totiž dokáže domluvit se všemi draky, víte?” vysvětloval T'tonovi a D'ramovi skoro omluvně.
„Samozřejmě, že to víme, “ uklidnil ho T'ton. „A Mardře to nevadí. “ Když si povšiml F'larova nechápavého výrazu, dodal: „Jako nejstarší Weyrena velí Mardra, pochopitelně, letce královen. “
F'lar se zatvářil ještě nechápavěji. „Letce královen?”
„Ale jistě. “ T'ton s D'ramem si vyměnili tázavé pohledy, protože F'larovu úžasu jednoduše nerozuměli. „Nebráníte přece svým královnám v boji, nebo snad ano?”
„Svým královnám? T'tone, my v Bendenu máme pouze jednu dračí královnu už po tolik generací, že spousta lidí prohlašuje legendy o bojujících královnách za hříšné rouhání. “
T'ton se zatvářil lítostivě. „Nějak mi až do tohoto okamžiku vlastně nedošlo, jak strašně málo vás ve skutečnosti je. “ Potom se však nechal strhnout nadšením. „V každém případě jsou královny s ohňomety nesmírně užitečné. Ničí chuchvalce, které unikly pozornosti ostatních jezdců. Létají nízko, až pod hlavními letkami. To je ostatně i jeden z důvodů, proč se D'ram tolik zajímá o ten ledkovcový rozprašovač. Abych tak řekl, majitelům Držeb se tím nezkřiví jediný vlásek na hlavě a nad zoranými poli bude tento způsob zdaleka nejlepší. “
„Ty chceš říct, že svým královnám dovolujete létat - a dokonce i do boje proti Vláknům?” To už bylo F'larovi dočista jedno, že F'nor a T'ton se mu smějí.
„Jestli jim to dovolujeme?” zařval D'ram. „V tom jim přece bránit vůbec nemůžeme! Cožpak ty neznáš Balady?”
„Moretinu Jízdu?”
„Přesně tak. “
Při pohledu na F'larův výraz, s jakým se neklidně potahoval za kadeř spadající do očí, se F'nor smíchy neudržel. F'lar se však plaše pousmál. „Díky. Dostal jsem výborný nápad!” Doprovodil své přátele Vůdce Weyrů k jejich drakům a vesele zamával Robintonovi a Fandarelovi, protože se před tou druhou bitvou, jež se měla odehrát hned příští ráno, cítil

mnohem bezstarostněji, než se kdy odvážil doufat. Pak se zeptal Mnementha, kde by teď našel Lessu.
Koupe se, prozradil mu bronzový drak. F'lar se ohlédl po prázdném královnině weyru. Ach Ramoth, ta jako obvykle sedí nahoře na Štítu. Znělo to trošku ukřivděně.
F'lar zaslechl, jak v koupací jeskyni cákání najednou utichlo, proto křikl dolů, aby mu poslali horký klah. Tohle si tedy jaksepatří vychutná.
„Schůzka proběhla dobře?" otázala se Lessa medově, když se vynořila ze dveří koupací místnosti. Kolem útlého těla měla pevně ovinutou osušku.
„Nad očekávání. Jestlipak sis, Lesso, uvědomila, že tě v Telgaru budeme potřebovat?"
Chviličku si ho zkoumavě prohlížela a potom se opět pousmála.
„Já jsem doopravdy jediná Weyrena, která se umí domluvit s každým drakem, " řekla čtverácky.
„To je pravda, " připustil F'lar rozjařeně. „Ale už nejsi jediná, kdo tady v Bendenu létá na královně... "
„Já tě nenávidím!" vyprskla Lessa, které se nepodařilo uhnout, takže si F'lar její osuškou uvězněné tělo přitiskl pevně na sebe.
„I když ti prozradím, že Fandarel má pro tebe ohňomet, aby ses mohla zítra připojit k letce sestavené ze samých královen?" Lessa se mu přestala kroutit v náručí a zůstala na něho překvapeně civět. Bylo jí úplně jedno, že ji prokoukl.
„A že Kylara se stane Weyrenou na jihu... tentokrát v naší přítomnosti? Jako Vůdce Weyru potřebuji mezi jednotlivými bitvami pro sebe klid a mír... "
Látka jí sklouzla z těla a Lessa odpověděla na F'larův polibek stejně náruživě, jako kdyby ji vzrušili svým milováním draci.

Kde je Weyr a kde je Žleb!
Zeleň, modř či bronz a hněd.
Vzhůru míří pernští jezdci –
chvíli tu a pryč jsou hned.

Dvě stě šestnáct draků se necelé tři hodiny po východu slunce vyrovnalo nad Štítem Bendenského Weyru do sevřených útvarů. F'lar pozorně přehlédl jejich řady.
Dole ve Žlebu se shromáždili všichni obyvatelé Weyru i někteří ze zraněných během té první bitvy. Všichni obyvatelé Weyru, ovšem kromě Lessy a Ramoth. Ty totiž odletěly do Fort Weyru, kde se scházela letka královen. F'lar nad skutečností, že Lessa s Ramoth se rovněž zúčastní bojů, nedokázal zcela potlačit pocit znepokojení, přestože si dobře uvědomoval, že jde o pozůstatek z časů, kdy měl Pern pouze jednu královnu. Jestliže Lessa dokázala přeskočit čtyři sta Oběhů mezimezím nazpátek a dovést pět Weyrů až do přítomnosti, jistě dokáže sebe i svého draka před Vlákny uchránit.
Přesvědčil se, že každý muž má pořádný náklad Ohňovce a že každý drak má zdravou barvu, zvlášť všímavý byl u těch z Jižního Weyru. Draci však byli samozřejmě v nejlepším pořádku, avšak na tvářích jezdců se stále ještě zrcadlily stopy vyčerpání z života v dvojím čase, ve kterém museli žít. Ale F'lar si uvědomil, že otálí, zatímco Vlákna se na Telgar začnou snášet co nevidět.
Vydal tedy příkaz ke skoku do mezimezí. Vynořili se z něho nad jižní stranou Telgarské Držby a zdaleka sem nedorazili jako první. Ze západu, od severu a teď už i z východu sem přilétaly další letky, až celý obzor byl pokrytý velkými véčky několika tisícovek seřazených draků. Z Telgarské Věže sem doléhal slabý zvuk sirény, to jak na zemi nadšeně vítali to neočekávané množství draků.
„Kde vlastně je?" naléhal F'lar na Mnementha. „Budem ji co nevidět potřebovat, aby předala rozkazy... "
Už přilétá, skočil mu do řeči Mnementh.
Přímo nad Telgarskou Držbou se objevila další letka. I z této vzdálenosti však F'lar rozeznal, v čem je úplně jiná: v jasných paprscích dopoledního slunce se královny třpytily jako zlato.
Od dračích formací to souhlasně a obdivně zašumělo a F'lar se i přes svoje chvilkové obavy při pohledu na tu oslnivou přehlídku s pyšnou blahosklonností pousmál.
Přesně v tom okamžiku se východně umístěné letky vznesly přímo k obloze, neboť draci instinktivně vycítily přítomnost svého odvěkého nepřítele.
Mnementh pozdvihl hlavu a opětoval břeskné hřmění válečného pokřiku a potom jako stovky dalších zvířat otočil hlavu dozadu, aby od svého jezdce přijal svou dávku Ohňovce. Stovky mohutných čelistí kámen rozdrtily a spolkly, aby trávicí kyseliny mohly suchý nerost proměnit na hořlavý plyn, vzněcující se při styku s kyslíkem.
Vlákna! F'lar je teď na pozadí jarního nebe viděl docela zřetelně. Tep se mu rozutíkal, ale ne strachem, nýbrž jakousi divokou rozkoší. Srdce mu nerovnoměrně tlouklo. Mnementh si vyžádal další dávku Ohňovce a potom zrychlil údery křídel, připravený vzepnout se na povel vysoko do vzduchu.
Weyr, který letěl v čele, už na světle modrém nebi chrlil gejzíry oranžovorudých plamenů. Draci mizeli a zase se vynořovali z mezimezí, plivali oheň a střemhlav se vrhali na cíl.
Obrovské zlaté královny proplouvaly těsně nad útesy, aby zničily Vlákna, která by snad shora přesto proklouzla.
F'lar vydal rozkaz nabrat výšku, aby tak nedokonanému pádu Vláken vyšli na půl cesty vstříc. Mnementh se řítil vzhůru a F'lar na pomrkávající Krvavé Hvězdné Oko vzdorně zahrozil pěstí.
„Však on jednou přijde den, " křikl hlasitě, „kdy tady nebudeme pokorně sedět a čekat na váš pád! Vrhneme se na vás, ať už se odvíjíte odkudkoliv, a sežehneme vás rovnou v místě vašeho zrodu!"
U Velkého Vejce, pomyslel si, jestliže umíme cestovat o čtyřista Oběhů nazpátek, jestliže se mžiknutím oka přemisťujeme přes celé světadíly a přes moře, není snad cesta od jednoho světa k druhému pouze nepatrně odlišným

krokem?
F'lar se v duchu usmál. O této až nestydatě odvážné myšlence by se v Lessině přítomnosti raději neměl vůbec zmiňovat.
Chuchvalce Vláken před námi, varoval ho Mnementh.
Když se bronzový drak s planoucím dechem vrhl do útoku, F'lar stehny sevřel ten mohutný krk jako do kleští. Matko nás všech, jak ten byl rád, že právě v této ze všech myslitelných dob je on, F'lar, bronzový jezdec na Mnementhovi, drakenem na planetě Pernu!

DRAKODEX

WEYRY V POŘADÍ,
V NĚMŽ BYLY ZALOŽENY

Fortský Weyr
Bendenský Weyr
Weyr na Výšinách
Igenský Weyr
Istanský Weyr (Weyr Ista)
Telgarský Weyr
Jižní Weyr

HLAVNÍ DRŽBY V POŘADÍ,
V NĚMŽ JSOU PODŘÍZENY WEYRÚM

Fortský Weyr
Fortská Držba (nejstarší držba), Pán Držby Groghe
Ruathská Držba (druhá nejstarší), Pán Držby Jaxom
Pán Správce Lytol
Držba v Jižním Bollu, Pán Držby Sangel

Bendenský Weyr
Bendenská Držba, Pánové Držby Raid a Toronas
Bitranská Držba (Bitra), Pánové Držby Šifer
a Sigomal
Lemoská Držba, Pán Držby Asgenar

Weyr Na Výšinách
Držba Na Výšinách, Pán Držby Bargen
Nabolská Držba, Pánové Držby Fax, Meron a Deckter
Tillekská Držba, Pán Držby Oterel

Igenský Weyr
Keroonská Držba, Pán Držby Corman
Části Horního Igenu
Jižní Telgarská Držba

Istanský Weyr
Istanská Držba, Pán Držby Warbret
Igenská Držba, Pán Držby Laudey
Neratská Držba, Pánové Držby Vincet a Begamon

Telgarský Weyr
Telgarská Držba, Pán Držby Larad
Cromská Držba, Pán Držby Nessel

Jižní Weyr
Jižní Držba, Držebník Toric

HLAVNÍ PÁNOVÉ DRŽEB
(A JEJICH DRŽBY)

Asgenar (Lemos)
Banger (Igenské Planiny)
Bargen (Na Výšinách)

Begamon (Nerat, 2)
Corman (Keroon)
Deckter (Nabol, 3)
Fax (Nabol, 1)
Groghe (Fort)
Jaxom (Ruatha)
Larad (Telgar)
Laudey (Igen)
Lytol (Ruathský Správce)
Meron (Nabol, 2)
Nessel (Crom)
Oterel (Tillek)
Raid (Benden)
Sangel (Boll)
Sifer (Bitra, l)
Sigomal (Bitra, 2)
Toric (Jižní)
Toronas (Benden, 2)
Vincet (Nerat, l)
Warbret (První)

ŘEMESLNÍCI A MISTŘI CECHU
Z ŘEMESLNICKÝCH KAST

Řemeslník	Hodnost / řemeslo	Místo pobytu
Andemon	Mistr Farmář	Neratská Držba
Arnor	Mistr Cechu, Písař	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Baldor	Harfeník ve Weyru	Istanský Weyr
Belesdan	Mistr Koželuh	Igenská Držba
Bendarek	Mistr Cechu, Truhlář	Lemoská Držba
Benelek	Řemeslník	Síň Kovářů
Briaret	Mistr Pastýř	Keroonská Držba
Brudegan	Harfeník	Síň Harfenického Cechu Fortská Držba
Chad	Harfeník	Telgarský Weyr
Domick	Mistr Cechu, Skladatel	Síň Harfenického Cechu Fortská Držba
Elgin	Harfeník	Držba u Půlkruhového moře
Facenden	Mistr Cechu, Kovář	
Fandarel	Mistr Kovář	Síň Kovářského Cechu Telgarská Držba
Idarolan	Mistr Rybář	Tillekská Držba
Jerint	Mistr Cechu, Výrobce Nástrojů	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Ligand	Koželuh	Fortská Držba
Menolly	Harfeník	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Morshall	Mistr Cechu, teorie	Hudební síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Nicat	Mistr Těžař	Cromská Držba
Oharan	Harfeník ve Weyru	Bendenský Weyr
Oldive	Mistr Ranhojič	Síň Harfenického Cechu Fortská Držba
Palim	Pekař	Kovářská Síň
Petiron	Harfeník	Držba u Půlkruhového Moře
Piemur	Tovaryš	Síň Harfenického Cechu. Fortská Držba
Robinton	Mistr Harfeník	Fortská Držba
Sebell	Mistr Harfeník	Síň Harfenického Cechu Fortská Držba
Sharra	Ranhojič	Jižní Držba
Shonegar	Mistr Cechu, zpěvák	Síň Harfenického Cechu. Fortská Držba

Digram	Mistr Pastýř	Keroonská Držba
Tasolail	Harfeník	Síň Harfenického Cechu.
Fortská Držba		
Talmor	Harfeník	Síň Harfenického Cechu,
Fortská Držba		
Terry	Mistr Cechu, Kovář	Síň Kovářského Cechu,
Telgarská Držba		
Timareen	Mistr Cechu, Tkadlec	Telgarská Držba
Wansor	Mistr Cechu, Brusič	Síň Kovářského Cechu,
skla	Telgarská Držba	
Zamis	Mistr Cechu	Držba u Půlkruhového Moře
Zurg	Mistr Tkadlec	Držba v Jižním Bollu

MAJITELÉ OHŇOVÝCH DRÁČKŮ

Majitel	Dráček z dráčci
Asgenar	hnědý Rial
Baner	-
Bargen	-
Branci	modrý
Brekke	bronzový Berd
Corman	-
Deelan	zelený
Famira	zelený
F'nor	zlatá Grall
Groghe	královna Merga
G'sel	bronzový
Kylara	zlatý
Larad	zelený
Menolly	královna Kráska; bronzový Skalník, Skokan, Hlaváček; hnědý Lenoch, Šašek, Hnědáček; zelený Tetka Jedna, Tetka druhá; modrý Strýc
Meron	bronzový
Mirrim	zelení Reppa, Lok; hnědý Tolly
Nessel	-
Nicat	
N'ton	hnědý Tris
Oterel	
Piemur	královna Farlir
Robinton	bronzový Zair
Sangel	-
Sebell	královna Kimi
Sharra	bronzový Meer, hnědý Talia
Šifer	
Toric	královna; dva bronzoví
Vincet	-

NĚKOLIK ZAJÍMAVÝCH TERMÍNU

Denní Sousestří: trojice hvězd viditelných z Pernu
Dlouhé Mezidobí: časové období, trvající většinou dvakrát tak dlouho co Mezidobí, kdy nepadají žádná Vlákna a drakenů početně ubývá; poslední Dlouhé Mezidobí mělo podle všeobecně rozšířeného názoru ohlašovat konec Spadu Vláken
Držba: místo, kde žijí prostí lidé; původně byly Držby vytesány do skal a úbočí kopců
Felys: pernský strom
Felysová šťáva: šťáva, vyráběná z plodů tohoto stromu; uspávací droga
Hlídací wher: noční plaz vzdáleně příbuzný s dračím plemenem
Hořlavý kámen: obdoba pozemského uhlí
Jitřní Sousestří: jiný název pro Denní Sousestří
Klah: horký povzbudivý nápoj vyráběný ze stromové kůry se slabou chutí skořice
Krvavice: nevlastní dvojče Pernu; má nepravidelnou oběžnou dráhu
Ledkovec: na Pernu běžná chemikálie HNO3
Měsíc: čtyřikrát sedmidenní
Mezidobí: časové období mezi Míjeními, obvykle 200 Oběhů
Mezimezí: prostor mezi zde a tam, kde vládne pouze nicota a smysly nereagují

Míjení: časové údobí, během něhož se Krvavice přiblíží natolik, že spouští na Pern Vlákna
Oběh: pernský rok
Ohňovec: minerál obsahující fosfin; draci jej žvýkají a tím dosahují planoucího dechu
Pamětník: příslušník jednoho z pěti Weyrů, které Lessa přivedla časem o čtyři sta Oběhů dopředu; používá se jako hanlivé označení pro člověka, který se přestěhoval do Jižního Weyru
Pern: třetí z pěti planet hvězdy Rukbat. Pern má dva přirozené satelity
Rukbat: žlutá hvězda v souhvězdí Střelce, má pět planet a dva pásy asteroidů
Sedmidenní: název pernského týdne
Světlen: svítící nerost, přenášený v košíku jako zdroj světla
Uspavec: léčebná mast, která po rozetření na rány umrtvuje veškerý cit; používá se jako anestetikum
Vlákno: výtrus z Krvavice, který dopadá na Pern a zarývá se do hlíny, kde pohlcuje všechny organické látky
Výšiny: pohoří na severním světadílu Pernu (viz mapa)
Werýs: druh ptáka vzdáleně připomínajícího pozemského krocana, ovšem velikosti pštrosa
weyr: dračí doupě
Weyr: domov draků a jejich jezdců
Witýs: vodní rostliny připomínající pozemské rákosí
Zasvěcení: propojení myslí draka a jeho budoucího jezdce v okamžiku drakova vylíhnutí

PERNSKÉ KLETBY
U Vejce
U Prvního Vejce
U Vejce Fáránthina
U střepin všech Skořápek
U střepin Vejce Mého Draka
U všech Skořápek
Skrze Smog, Spad a Spáleniště

OBYVATELÉ PERNU

ABUNA - Šéfkuchař v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
ALEMI - třetí ze šesti synů Pána Držby u Půlkruhového Moře
ANDEMON - Mistr Farmář, Neratská Držba
ARNOR - Mistr Písař, Síň Harfenického Cechu
BALDER - Harfeník, Istanský Weyr B'DOR - z Istanského Weyru
BEDELLA — Pamětnická Weyrena, Telgarský Weyr, dračí královna Solth
BELESDAN - Mistr Koželužského Cechu, Igenská Držba
BENDAREK - Mistr Truhlářského Cechu, Lemoská Držba
BENELEK - Mistr Strojník, Síň Kovářského Cechu BENIS -jeden ze sedmnácti synů Pána Držby Grogha, Fortská Držba
B'PÓL —jezdec, Bendenský Weyr; zelený drak Gereth
B'IRTO -jezdec, Bendenský Weyr; bronzový drak Cabenth
B'NAJ -jezdec, Fortský Weyr; dračí královna Beth
BRAND - správce na Ruathské Držbě; modrý ohňový dráček
B'RANT -jezdec, Bendenský Weyr; hnědý drak Fanth
B'REFLI -jezdec, Bendenský Weyr; hnědý drak Joruth
BREKKE - Weyrena, Jižní Weyr; dračí královna Wirenth; ohňový dráček bronzový Berd
BRIALA - učeň v Síni Harfenického Cechu
BRIARET - Mistr Pastýř (vystřídal Sogranyho), Keroonská Držba
BRUDEGEN - Sborový Zpěvák, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
CAMO - Blázen ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba
CELINA - jezdkyně na dračí královně, Bendenský Weyr; dračí královna Lamanth
C'GAN - Zpěvák a Harfeník, Bendenský Weyr; modrý drak Tegath
CORANA - sestra Fidella, (Držebníka z Roviny), Ruathská Držba,
COSIRA -jezdkyně, Istanský Weyr; dračí královna Caylith
DEELAN - Jaxomova kojná, Ruathská Držba
DORSE - Jaxomův soukojenec, Ruathská Držba
D'NEK -jezdec, Fortský Weyr; bronzový drak Zagenth
D'NOL -jezdec na bronzovém draku Valenthovi, Bendenský Weyr
DOMICK - Mistr Skladatel, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
D'RAM - Pamětnický Vůdce Weyru, Istanský Weyr; bronzový drak Tiroth
DUNCA - Držebnice, oddělení dívek, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
D'WER -jezdec, Bendenský Weyr; modrý drak Trebeth
ELGION - nový Harfeník na Držbě u Půlkruhového Moře
FANDAREL - Mistr Kovář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba

FANNA - Pamětnická Weyrena, Istanský Weyr, dračí královna Miranth
FAX - Pán Sedmi Držeb, Jaxomův otec
FELENA - zástupkyně Představené Manory, Bendenský Weyr
FIDELLO - Držebník z Roviny, Ruathská Držba
FINDER - Harfeník, Ruathská Držba
F'LAR - Vůdce Bendenského Weyru; bronzový drak Mnementh
F'LESSAN -jezdec z Bendenského Weyru; syn F'larův a Lessin; bronzový drak Golanth
F'LON - Vůdce Bendenského Weyru, otec F'nora a F'lara
F'NOR — zástupce Velitele Letky v Bendenském Weyru; bronzový drak Canth, ohňový dráček zlatý Grall
F'RAD -jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Telorth
GANDIDAN - dítě z Bendenského Weyru
GEMMA, Paní — První Dáma Faxe, (Pána Sedmi Držeb) a matka Jaxomova
G'DENED - budoucí Vůdce Weyru, Istanský Weyr, syn Pamětnického Vůdce Weyru D'rama, bronzový drak Baranth
G'NAG - ze Severního Weyru, modrý drak Nelanth G'NARISH - Pamětnický Vůdce Igenského Weyru; bronzový drak Gyamath
G'SEL —jezdec, Jižní Weyr; bronzový ohňový dráček, zelený drak Roth
GROGHE - Pán Fortské Držby; ohňový dráček — královna Merga
H'AGES - zástupce Velitele Letky v Telgarském Weyru; bronzový drak Kerth
HORON - syn Pána Držby Grogha; Fortská Držba
IDAROLA - Mistr Rybář, Tillekská Držba
JAXOM - Pán Držby (nezletilý), Ruathská Držba, bílý drak Ruth
JERINT — Mistr pro výrobu hudebních nástrojů, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
JORA - Weyrena, po níž nastoupila Lessa, Bendenský Weyr; dračí královna Nemorth
PRALT — jezdec, Bendenský Weyr; zelený drak Palanth
KAYLA - nádenice, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
K'DER -jezdec, Istanský Weyr; modrý drak Warth
KENELAS — žena z Dolních Jeskyní, Bendenský Weyr
KERN - nejstarší syn Pána Nessela (Pán na Cromské Držbě)
KIRNETY - chlapec z Telgarské Držby; Zasvěcen bronzovému drakovi Fidirthovi
K'NEB EL - Mistr Weyrlinků, Fortský Weyr; bronzový drak Firth
K'NET - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Pianth
K'VAN —jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Heth
KYLARA - sestra Pána Držby Larada a Weyrena v Jižním Weyru, která převzala Weyr Na Výšinách po Pamětnících; dračí královna Prideth
LESSA — Weyrena v Bendenském Weyru; dračí královna Ramoth
LIDITH - dračí královna před Nemorth, jezdkyně neznámá
LIGAND - Koželuh z Fortské Držby
L'TOL -jezdec z Bendenského Weyru a pod jménem Lytol, Správce Ruathské Držby; hnědý drak Larth (zahynul)
L'TREL — otec Mirrim, Jižní Weyr; modrý drak Falgrenth
LYTOL - Pán Správce Ruathské Držby namísto nezletilého Jaxoma; hnědý drak Larth (zahynul)
MANORA - Představená v Bendenském Weyru
MARDRA — Pamětnická Weyrena ve Fortském Weyru, vykázaná do Jižního Weyru; dračí královna Loranth
MARGATTA - starší Weyrena ve Fortském Weyru; dračí královna Ludeth
MAVI - Paní Yanise, Pána Držby u Půlkruhového Moře
MENOLLY — příslušnice Harfenického Cechu, Fortská Držba; deset ohňových dráčků: královna Kráska; bronzový Skalník, Skokan, Hlaváček; hnědý Lenoch, Šašek, Hnědáček; zelený Tetka Jedna, Tetka Druhá; modrý Strýc
MENOLLA - nejmladší dítě (dcera) Yanise, Pána Držby u Půlkruhového Moře
MERELAN - Robintonova matka (to je Mistr Harfeník)
MERIKA — Pamětnická Weyrena ve Weyru Na Výšinách; posléze v Jižním Weyru; dračí královna
MIRRIM - jezdkyně; osvojenkyně Brekkina, z Bendenského Weyru; zelený drak Path; ohňoví dráčci: zelený Reppa, zelený Lok, hnědý Tolly
MORETA - legendární Weyrena z Bendenského Weyru; dračí královna Orlith
MORSHALL - Mistr Hudební Nauky, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
M'REK - zástupce Velitele Letky v Telgarském Weyru; bronzový drak Zigith
M'TOK -jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Litorth
NADIRA - Weyrena z Igenského Weyru
NANIRA - viz Vařena
NICAT - Důlní Mistr, Cromská Držba
N'TON - Vůdce Letky z Bendenského Weyru, bronzový drak Lioth; poté Vůdce Fortského Weyru (po Tronovi), ohňový dráček - hnědý Tris OHARAN - Harfeník z Bendenského Weyru OLDIVE - Mistr Ranhojič, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
PRASTRÝC - pradědeček Menolly z Držby u Půlkruhového Moře
PALIM - Pekař z Fortské Držby
PETIRON - starý Harfeník na Držbě u Půlkruhového Moře

PIEMUR - Tovaryš ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - královna Farli; běhoun (zvíře sloužící k dopravě) Hlupáček
PILGRA - Weyrena ve Weyru Na Výšinách; dračí královna Selgrith
P'LLOMAR -jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Ladrarth
PONA - vnučka Pána Držby Sangela, Jižní Bollská Držba
P'RÁTÁN -jezdec z Bendenského Weyru, zelený drak Poranth
PRILLA - nejmladší Weyrena, Fortský Weyr; dračí královna Selianth
RANNELLY - Kylařina služka a chůva
R'GUL - Vůdce Weyru, než se jím stal F'lar, Bendenský Weyr, bronzový drak Hath
R'MART - Pamětnický Vůdce Weyru, Telgarský Weyr; bronzový drak Branth
R'MEL -jezdec z Bendenského Weyru, drak Soventh
R'NOR -jezdec z Bendenského Weyru, hnědý drak Virianth
ROBINTON - Mistr Harfeník ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - bronzový Zair
SANRA - pečovatelka o děti v Bendenském Weyru
SEBELL - Řemeslník (Mistr Harfeník, Robintonův zástupce, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - královna Kimi
SELLA - Menollina sestra věkově jí nejbližší, Držba u Půlkruhového Moře
S'GORAL -jezdec, Jižní Weyr; zelený drak Betunth
SHARRA - Ranhojičský tovaryš, Jižní Držba; ohňoví dráčci - bronzový Meer a hnědý Talia
SHONAGAR - Mistr Zpěvák, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
SILON - dítě z Bendenského Weyru
SILVINA - Představená v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
S'LAN -jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Binth
S'LEL -jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Tuenth
SOGRANY - Mistr Pastýř, Keroonská Držba
SOREEL - manželka Prvního Pána Držby u Půlkruhového Moře
TAGETARL - Řemeslník v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
TALINA - Weyrena v Bendenském Weyru; jezdkyně na dračí královně
TALMOR - Učitel v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
T'BOR — Vůdce Jižního Weyru, později vystřídal Pamětníky Na Výšinách; broznový drak Orth
TEGGER - Držebník na Ruathě
TELA, PANÍ -jedna z Faxových žen
TERRY - Mistr Kovář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
T'GRAN -jezdec z Bendenského Weyru; hnědý drak Branth
T'GELLAN — Vůdce Letky z Bendenského Weyru; bronzový drak Monarth
T'GOR -jezdec z Bendenského Weyru; modrý drak Relth
TKUL - Pamětník z Weyru Na Výšinách, později z Jižního Weyru; bronzový drak Salth
T'LEDON -jezdec na hlídkovém drakovi, Fortská Držba; modrý drak Serith
TORDRILL - osvojenec na Ruathské Držbě; výhledově Pán Igenské Držby
TORENE - pověstná Weyrena z Bendenského Weyru
TORIC - Pán Jižní Držby
T'RAN -jezdec z Igenského Weyru; bronzový drak Redreth
T'REB —jezdec z Fortského Weyru; zelený drak Beth
TRON - Pamětnický Vůdce Fortského Weyru; vykázán do Jižního Weyru; bronzový drak Fidranth; zvaný rovněž T'ton
T"SEL —jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Trenth, ohňový dráček — bronzový Rill
VANIRA - viz VARENA
VARENA - (zvaná rovnět VANIRA) – jezdkyně z Jižního Weyru; dračí královna Ralenth
VIDERIAN — osvojenec (syn Pána Držby u Půlkruhového Moře); Fortská Držba
WANSOR - Mistr Sklenář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba; rovněž zvaný Hvězdný Brusič
YANIS - Mistr Cechu a Pán Držby u Půlkruhového Moře
ZURG - Mistr Tkadlec; Držba v Jižním Bollu

Anna McCaffrey: Dragonflight
Volume I. of The Dragonriders of Pern ®
Originál English language copyright © 1968
by Anna McCaffrey
THE DRAGONRIDERS OF PERN is a trademark
of Anna McCaffrey. Reg. U. S. Pat. & Tm. Off.
Dragondex copyright © 1978 by Wendy Glasser
All rights reserved under International and Pan-American
Copyright Conventions. Published in the Unitedʼ States
by Ballantine Books, a di vision of Random House, Inc.,
New York, and simultaneously in Canada
by Random House of Canada Limitedʼ, Toronto.

A short version of this novel, titled „Dragonrider”,
first appeared in Analog, © 1967 by the Condé Nast
Publications, Inc.
Translation copyright © 1993 by Petra Slechová
ISBN 80-85621-25-8
BARONET
Praha 1993